LEE CHILD

CRIME

Ghinioane și încurcături

UN NOU THRILLER
DIN SERIA JACK REACHER

„REACHER E UN SUPERMAN DUR
AL GENULUI THRILLER."
NEW YORK TIMES

TREI

FICTION CONNECTION

Invincibilul Reacher e la fel de irezistibil ca întotdeauna.

SUNDAY TELEGRAPH

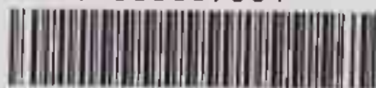
Reacher, care și-a câștigat de mult o imagine de legendă, e, la urma urmei, o ființă omenească... Lee Child povestește magistral: precis, laconic, încărcat de tensiune.

EVENING STANDARD

Fiecare volum din seria pasionantă creată cu inteligență de Lee Child îl poartă pe luptătorul rătăcitor într-o nouă aventură, astfel încât poți să începi lectura cu oricare carte, inclusiv cu ultima lui bijuterie, Ghinioane și încurcături. Avertisment: după ce l-ai cunoscut pe Jack Reacher, vei deveni dependent, așa că fii pregătit!

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Ghinioane şi încurcături

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoşaru

Coperta colecţiei: Faber Studio
Credit Foto: Lee Child, FC, Crime.
© Henrik Trygg/Corbis

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Ana-Maria Tamaş
Maria Muşuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHILD, LEE
Ghinioane şi încurcături / Lee Child; trad.: Constantin Dumitru-Palcus
- Bucureşti: Editura Trei, 2015
ISBN: 978-606-719-406-7

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Autor: Lee Child
Titlul original: Bad Luck and Trouble

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-406-7

Pentru adevărata Frances L. Neagley

1

Numele bărbatului era Calvin Franz, iar elicopterul era un Bell 222. Franz avea picioarele fracturate, aşa că a trebuit să fie urcat la bord legat de o targă. Manevră deloc dificilă. Elicopterul Bell era un aparat de zbor încăpător, cu două motoare, conceput pentru călătorii corporatiste şi departamentele de poliție, putând lua la bord şapte pasageri. Uşile din spate erau cât ale unei dubițe şi se deschideau larg. Rândul de scaune din mijloc fusese scos. Era loc destul pentru Franz pe podeaua aparatului.

Elicopterul mergea la ralanti. Targa era cărată de doi bărbați. Se aplecară în curentul produs de pale şi lungiră pasul, al doilea mergea cu fața înainte, iar primul, cu spatele. Când ajunseră în uşa deschisă, cel care mersese cu spatele puse unul dintre mânere pe prag şi se dădu la o parte. Celălalt înaintă şi împinse cu forță, făcând targa să alunece înăuntru. Franz era treaz, chinuit de dureri. Țipă şi se smuci o vreme, nu prea mult, căci chingile de peste piept şi coapse erau strânse. Cei doi bărbați urcară în urma lui, trântiră uşile, după care se aşezară pe locurile lor, în spatele rândului lipsă.

Apoi, aşteptară.

Pilotul aşteptă.

Un al treilea bărbat ieşi pe o uşă cenuşie şi străbătu suprafaţa de beton. Se aplecă mult în zona rotorului şi îşi ţinu palma întinsă pe piept, ca să nu-i ia vântul cravata. Gestul îl făcea să semene cu un acuzat care îşi susţine nevinovăţia. Ocoli botul lung al elicopterului Bell şi urcă pe locul din faţă, alături de pilot.

— Dă-i drumul, zise el privind în jos, punându-şi centura de siguranţă.

Pilotul turǎ turbinele, iar ritmul leneş de până atunci al palelor crescu până la unul alert, acoperit apoi de zgomotul ascuţit al evacuărilor. Elicopterul Bell se ridică de la sol, se înclină puţin spre stânga, se roti puţin, apoi îşi retractă trenul de aterizare şi urcă la trei sute de metri. Pe urmă botul se lăsă în jos şi aparatul se repezi spre nord, în mare viteză. Pe sub el defilau drumurile, laboratoarele de cercetare, făbricuţele şi cartierele suburbane cochete. Zidurile din cărămidă şi pereţii-cortină metalici păreau roşii în lumina soarelui care apunea. Peluze mici de smarald şi piscine turcoaz făceau cu ochiul în razele scăpătate ale soarelui.

Bărbatul de pe locul din faţă zise:

— Ştii încotro ne îndreptăm?

Pilotul încuviinţă din cap, fără să spună nimic.

Elicopterul Bell îşi continuă drumul, virând uşor spre est, ridicându-se ceva mai sus şi îndreptându-se spre întuneric. Trecu peste o autostradă aflată foarte jos sub el, peste un fluviu de lumini albe care se târau spre vest şi altul de lumini roşii care se târau spre est. La distanţă de un minut de autostradă, înspre nord, ultimii metri pătraţi de suprafeţe construite făceau loc dealurilor joase, aride, cu vegetaţie sărăcăcioasă şi nelocuite. Dealurile

erau portocalii pe pantele orientate către soarele aflat la apus, iar văile şi zonele umbrite aveau o nuanță ştearsă. Pe urmă, dealurile joase făcură loc unor munți scunzi, cu creste rotunjite. Elicopterul Bell îşi continuă goana, ridicându-se şi coborând, urmând relieful de dedesubt. Bărbatul de pe locul din față se întoarse și-l privi pe Franz, întins pe podea în spatele lui. Zâmbi scurt şi zise:

— Încă douăzeci de minute, cred.

Franz nu-i răspunse. Durerea era copleşitoare.

* * *

Elicopterul Bell avea o viteză de două sute șaizeci de kilometri pe oră, astfel încât în douăzeci de minute străbătu o distanță de aproape nouăzeci de kilometri, trecând peste munți, înaintând mult în deşertul pustiu. Pilotul ridică botul elicopterului şi încetini puțin. Bărbatul de pe locul din față îşi lipi fruntea de geam şi privi în jos, în întuneric.

— Unde suntem? întrebă el.

— Unde am mai fost şi data trecută, răspunse pilotul.

— Exact?

— Aproximativ.

— Ce e sub noi?

— Nisip.

— Înălțimea?

— Nouă sute de metri.

— Cum e aerul aici?

— Nemişcat. Ceva curenți termici, dar nu suflă vântul.

— E sigur?

— Din punct de vedere aeronautic.

— Atunci, hai s-o facem.

Pilotul încetini şi mai mult, făcu un viraj complet şi aduse elicopterul la o poziţie staţionară, la nouă sute de metri înălţime deasupra deşertului. Bărbatul de pe locul din faţă se întoarse din nou şi le făcu semn celorlalţi doi care se aflau în spatele lui. Amândoi îşi scoaseră centurile de siguranţă. Unul se ghemui, evitând picioarele lui Franz, ţinându-se cu o mână de centura de siguranţă pe care şi-o desfăcuse, şi deblocă uşa cu cealaltă. Pilotul stătea pe jumătate întors pe locul lui şi înclină elicopterul puţin, iar uşa se deschise sub propria ei greutate. Pe urmă redresă elicopterul şi îi dădu o mişcare de rotaţie lentă, astfel încât virajul şi presiunea aerului să ţină uşa deschisă larg. Al doilea bărbat din spate se lăsă pe vine în dreptul capului lui Franz şi ridică targa la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Primul bărbat îşi înfipse piciorul în dreptul capătului liber al tărgii, ca să o împiedice să alunece pe fundul elicopterului. Cel de-al doilea bărbat făcu o mişcare ca de halterofil şi aduse targa aproape la verticală. Franz alunecă în legături. Era un bărbat masiv şi greu. Şi hotărât. Picioarele nu-l mai slujeau, dar jumătatea de sus a corpului era puternică şi se încorda din răsputeri. Smucea capul într-o parte şi alta.

Primul bărbat scoase un cuţit cu arc şi îi acţionă lama. Tăie chinga din dreptul coapselor lui Franz. Se opri o clipă, apoi tăie chinga de peste pieptul lui Franz. Cu o mişcare rapidă. Exact în acel moment, cel de-al doilea bărbat împinse targa la verticală. Franz făcu un pas înainte fără să vrea. Cu piciorul drept, fracturat. Scoase un strigăt, scurt, apoi făcu al doilea pas, automat. Cu piciorul stâng, fracturat. Dădu din braţe şi se prăbuşi în faţă, impulsul torsului făcându-l să basculeze pe şoldurile imobile şi aruncându-l pe uşa deschisă, în întunericul

zgomotos, în curentul puternic al palelor rotorului, în noapte.

La nouă sute de metri înălţime deasupra deşertului.

O clipă s-a lăsat liniştea. Până şi zgomotul motorului păru să se estompeze. Pe urmă, pilotul schimbă direcția de rotație a elicopterului, înclină aparatul în partea opusă şi uşa se închise singură la loc. Turbinele accelerară din nou, palele rotorului muşcară din aer şi botul elicopterului se lăsă în jos.

Cei doi bărbați se întoarseră la locurile lor, împleticindu-se.

Bărbatul din față zise:

— Şi-acum, să mergem acasă.

2

Şaptesprezece zile mai târziu, Jack Reacher se afla în Portland, Oregon, cu banii cam pe sponci. Era în Portland pentru că trebuia să se afle undeva, iar autobuzul în care se urcase cu două zile în urmă acolo oprise. Cu banii cam pe sponci pentru că se întâlnise de două ori într-un bar cu adjuncta unui procuror districtual, pe nume Samantha, căreia îi făcuse de două ori cinste cu o masă după care, de două ori, își petrecuse noaptea la ea. Acum Samantha se dusese la muncă, iar el plecase de la ea, la nouă dimineața, întorcându-se la autogara din centru, cu părul încă ud după duș, sătul, relaxat, având o destinație deocamdată neclară și un teanc de bani foarte subțire în buzunar.

Atacurile teroriste din 11 septembrie 2001 îi schimbaseră viața lui Reacher din două puncte de vedere foarte practice. În primul rând, în afara periuței de dinți pliante, acum mai avea asupra lui doar pașaportul. Prea multe lucruri din noua eră impuneau identificarea fotografică, inclusiv formularele de călătorie. Reacher era un hoinar și nu vreun sihastru, era neobosit dar nu disfuncțional, așa că se supusese fără crâcnire.

Iar în al doilea rând, îşi schimbase metodele de lucru cu banca. Mulţi ani după ce ieşise din armată, folosise o metodă care consta în a-şi suna banca din Virginia şi a cere un transfer prin Western Union, în orice loc se întâmpla să se afle. Însă noile motive de îngrijorare legate de finanţarea teroriştilor desfiinţaseră în mare măsură această metodă telefonică de lucru cu băncile. Aşa că Reacher îşi făcuse un card de bancomat. Îl ţinea în paşaport şi avea codul PIN 8197. Se considera un om cu prea puţine talente dar cu ceva abilităţi, dintre care majoritatea erau fizice şi aveau legătură cu dimensiunea şi forţa lui neobişnuite; printre ele se număra şi aceea de a şti cât este ora fără să se uite la ceas, iar alta era o uşurinţă de genul junior-idiot-savant la aritmetică. De unde şi codul 8197. Îi plăcea 97 pentru că era cel mai mare număr prim de două cifre şi îi plăcea 81 pentru că era unicul număr, practic dintr-o infinitate de posibilităţi, a cărui rădăcină pătrată coincidea cu suma cifrelor din care era compus. Rădăcina pătrată a lui optzeci şi unu este nouă, iar opt plus unu fac nouă. Niciunul dintre numerele obişnuite din univers nu mai prezintă o asemenea simetrie remarcabilă. Perfectă.

Cunoştinţele sale de aritmetică şi cinismul său înnăscut în privinţa instituţiilor financiare îl făceau să-şi verifice balanţa de fiecare dată când retrăgea numerar. Întotdeauna îşi amintea să scadă taxele de utilizare a cardului şi să adune dobânda meschină a băncii. Şi, în ciuda suspiciunilor sale, nu fusese niciodată jecmănit. De fiecare dată, socoteala era exact aşa cum prevăzuse. Nu fusese niciodată nici surprins, şi nici enervat.

Până în dimineaţa aceea, în Portland, când a fost surprins, dar nu tocmai enervat. Pentru că balanţa era cu peste o mie de dolari mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Cu exact o mie treizeci de dolari mai mare, potrivit calculelor mintale ale lui Reacher. O greşeală, în mod evident. A băncii. O depunere într-un cont greşit. O eroare care urma să fie îndreptată. Nu intenţiona să păstreze banii. Era optimist, dar nu prost. Apăsă un alt buton şi solicită ceva care se numea mini-extras. Dintr-o fantă se ivi o fâşie de hârtie. Pe ea era tipărită cu un scris şters o enumerare de cel puţin cinci tranzacţii în contul lui. Trei dintre ele reprezentau retrageri de numerar de la bancomate, de care îşi amintea foarte bine. Una era cea mai recentă plată a dobânzii de către bancă. Iar ultima, o depunere în valoare de o mie treizeci de dolari, făcută în urmă cu trei zile. Prin urmare, asta era. Fâşia de hârtie era prea îngustă pentru a avea coloane separate de credit şi debit, astfel încât depozitul era trecut între paranteze pentru a i se indica semnul pozitiv (1030,00).

O mie treizeci de dolari.

1030.

Nu era neapărat un număr interesant, dar Reacher rămase o clipă privindu-l. În mod evident, nu era un număr prim. Niciun număr cu soţ, mai mare de doi, nu poate să fie prim. Rădăcina pătrată? În mod evident cu foarte puţin mai mare de treizeci şi doi. Rădăcina cubică? Ceva mai puţin de zece virgulă zece. Factori? Nu prea mulţi, dar printre ei se numărau 5 şi 206, evident, alături de 10 şi 103 şi chiar mai elementarele 5 şi 515.

Aşadar, 1030.

O mie treizeci.

Era o greşeală.

Probabil.

Sau poate că nu era o greşeală.

Reacher scoase cincizeci de dolari din bancomat şi, cotrobăind prin buzunare după mărunțiș, plecă în căutarea unui telefon public.

Găsi unul în incinta autogării. Formă din memorie numărul băncii sale. Nouă patruzeci pe coasta de vest, douăsprezece patruzeci pe coasta de est. Era pauza de masă în Virginia, dar trebuia să se găsească cineva să-i răspundă.

Şi, într-adevăr, se găsi. Nu era cineva cu care Reacher mai vorbise, dar părea să fie competentă. Probabil, vreo şefă de birou care fusese lăsată la post în timpul pauzei de masă. Îşi spuse numele, dar Reacher nu-l înțelese. Pe urmă se lansă într-o introducere îndelung repetată, destinată să-l facă să se simtă un client valoros. Aşteptă să termine şi îi spuse despre depunere. Ea se arătă uimită că un client sunase în legătură cu o greşeală a băncii, greşeală care era în favoarea lui.

— Este posibil să nu fie o eroare, zise Reacher.

— Aşteptați să vi se facă această depunere? întrebă ea.

— Nu.

— Există terți care să facă în mod frecvent depuneri în contul dumneavoastră?

— Nu.

— Atunci este posibil să fie vorba despre o eroare. Nu credeți?

— Vreau să ştiu cine a făcut depunerea.

— Pot să vă întreb de ce?

— Ar dura să vă explic.

— Aş dori să ştiu, zise femeia. Altfel, pot fi invocate chestiuni legate de confidențialitate. Dacă, dintr-o eroare, banca divulgă altcuiva afacerile unui client, e posibil să încălcăm tot felul de reguli, reglementări şi practici etice.

— E posibil să fie un mesaj, zise Reacher.

— Un mesaj?

— Din trecut.

— Nu înțeleg.

— Din trecutul meu de polițist militar, zise Reacher. Transmisiunile radio ale poliției militare sunt codificate. Dacă un polițist militar are nevoie urgentă de ajutorul unui coleg, lansează pe radio codul zece treizeci. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu prea.

Reacher zise:

— Mă gândesc că dacă nu știu numele celui care a făcut depozitul, atunci este o greşeală care valorează o mie treizeci de dolari. Însă dacă o cunosc pe această persoană, este posibil să fie un apel de ajutor.

— Tot nu înțeleg.

— Uitați-vă cum se scrie. Este posibil să fie codul radio zece treizeci, nu o mie treizeci de dolari. Uitați-vă la cum e scris pe hârtie.

— Dar această persoană nu ar fi putut pur şi simplu să vă dea un telefon?

— Nu am telefon.

— Atunci să vă trimită un e-mail? Sau chiar o scrisoare.

— Nu am niciun fel de adresă.

— Şi atunci noi cum luăm legătura cu dumneavoastră de obicei?

— Păi, nu luați legătura.

— O depunere în contul dumneavoastră ar fi un mijloc de comunicare foarte ciudat.

— S-ar putea să fie singurul.

— Unul foarte dificil. Ar trebui ca să vă depisteze cineva contul.

— Exact asta spun şi eu, zise Reacher. Ar trebui să fie o persoană inteligentă şi capabilă să facă acest lucru. Iar dacă o persoană inteligentă şi capabilă are nevoie de ajutor, înseamnă că e un necaz mare pe undeva.

— Ar fi şi costisitor. Cineva ar trebui să renunțe la peste o mie de dolari.

— Exact. Persoana respectivă ar trebui să fie inteligentă, capabilă şi disperată.

Tăcere în receptor. Pe urmă:

— N-ați putea să vă faceți o listă cu cine ar putea să fie şi apoi să-i verificați pe toți?

— Am lucrat cu o mulțime de oameni inteligenți. Cu majoritatea, în urmă cu mult timp. Mi-ar lua săptămâni întregi să-i găsesc pe toți. Pe urmă, ar putea să fie prea târziu. Şi oricum, nu am telefon.

Din nou, tăcere. Cu excepția sunetelor operării pe tastatură.

Reacher zise:

— Căutați, nu-i aşa?

Femeia îi răspunse:

— Zău că nu ar trebui să fac asta.

— N-o să vă dau de gol.

Linia telefonică amuți. Zgomotul tastaturii încetă şi el. Reacher ştia că tipa avea numele pe ecran, chiar în fața ochilor ei.

— Spuneți-mi, zise el.

— Nu pot să vă spun pur şi simplu. Va trebui să mă ajutați.

— În ce fel?

— Dați-mi indicii. Astfel încât să nu trebuiască să vă spun eu totul.

— Ce fel de indicii?

Femeia îl întrebă:

— Ei bine, ar putea să fie vorba despre un bărbat sau despre o femeie?

Reacher zâmbi scurt. Răspunsul era conținut chiar de întrebare. Era o femeie. Așa trebuia să fie. O femeie inteligentă, inventivă, capabilă de imaginație și gândire paralelă. O femeie care avea cunoștință de obsesia lui de a aduna și a scădea.

— Lăsați-mă să ghicesc, zise Reacher. Depozitul a fost făcut în Chicago.

— Da, cu un cec prezentat personal, printr-o bancă din Chicago.

— Neagley, zise Reacher.

— Acesta este numele pe care îl avem și noi, zise femeia. Frances L. Neagley.

— Atunci uitați că am purtat această conversație, zise Reacher. Nu a fost o eroare bancară.

3

Reacher activase treisprezece ani în armată, în tot acest timp lucrând în poliția militară. O cunoștea pe Frances Neagley de zece ani, din care șapte lucrase cu ea din când în când. Fusese ofițer, sublocotenent, apoi locotenent, căpitan, maior, după care fusese degradat căpitan și din nou fusese făcut maior. Neagley refuzase cu încăpățânare să fie avansată peste gradul de sergent. Nici nu-i trecuse prin minte să ia în calcul școala de ofițeri. Reacher nu știa care fusese de fapt motivul ei. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le știa despre ea, deși se cunoșteau de zece ani.

Însă erau și o mulțime de lucruri pe care le știa despre ea. Era inteligentă, inventivă și meticuloasă. Și foarte dură. Și ciudat de lipsită de inhibiții. Nu în ceea ce privește relațiile personale. Evita relațiile personale. Era deosebit de retrasă și se opunea oricărui fel de apropiere, fizică sau emoțională. Lipsa ei de inhibiție era profesională. Când considera că un lucru era corect sau necesar, nici nu i-ar fi trecut prin minte să facă vreun compromis. Nimic nu-i stătea în cale, nici politica, nici aspectele practice, nici politețea, și nici măcar ceea ce

un civil ar fi numit lege. La un moment dat, Reacher o recrutase într-o echipă de investigații speciale. Ea fusese un membru important în această echipă vreme de doi ani hotărâtori. Majoritatea oamenilor puseseră succesele ocazionale spectaculoase ale acestei echipe pe seama coordonării lui Reacher, însă, în ceea ce-l privea, Reacher le pusese pe seama prezenței ei. Îl impresionase profund. Uneori, aproape că-l speria.

Iar dacă ea era cea care îi cerea ajutorul de urgență, nu o făcea pentru că şi-ar fi pierdut cheile de la maşină.

Neagley lucra pentru o firmă privată de securitate din Chicago. Reacher ştia asta. Cel puțin asta era situația în urmă cu patru ani, adică ultima oară când luase legătura cu ea. Ea plecase din armată la un an după el şi pornise o afacere, împreună cu o cunoştință de-a ei. Ca asociat, presupunea Reacher, nu ca angajată.

Se scotoci prin buzunare şi mai scoase câteva fise de telefon. Formă numărul serviciului interurban de informații. Ceru Chicago. Dădu numele companiei, aşa cum şi-l amintea. Operatorul uman dispăru şi auzi în cască o voce de robot care îi dădu un număr. Reacher închise şi formă din nou. Îi răspunse centrala şi Reacher ceru să vorbească cu Frances Neagley. I se răspunse politicos şi fu lăsat în aşteptare. Pe ansamblu, impresia lui era aceea a unei afaceri mai mari decât îşi imaginase. Îşi închipuise o singură încăpere, cu o fereastră murdară, eventual două birouri ponosite, fişete pline până la refuz de hârtii. Însă vocea măsurată a centralistei, declicurile de pe linia telefonică şi muzica în surdină sugerau că era vorba de un loc cu mult mai mare. Poate două etaje, coridoare albe răcoroase, pereți decorați, un circuit telefonic interior.

De la celălalt capăt al liniei se auzi glasul unui bărbat:

— Biroul lui Frances Neagley.

— Este acolo? întrebă Reacher.

— Aş putea să ştiu cine sunteți?

— Jack Reacher.

— Bine. Vă mulțumesc că ați luat legătura cu noi.

— Cine eşti dumneata?

— Secretarul doamnei Neagley.

— Are un secretar?

— Întocmai.

— Ea este acolo?

— E în drum spre Los Angeles. În acest moment este în avion, cred.

— A lăsat vreun mesaj pentru mine?

— Vrea să vă întâlniți cât mai curând cu putință.

— În Chicago?

— Va fi în LA cel puțin câteva zile. Cred că ar trebui să vă duceți acolo.

— Dar despre ce este vorba?

— Nu ştiu.

— Nu are legătură cu slujba?

— N-ar avea cum. Ar fi deschis un dosar. L-ar fi discutat aici. Nu ar fi recurs la străini.

— Nu sunt un străin. O cunosc de mai multă vreme decât dumneata.

— Vă rog să mă scuzați, nu mi-am dat seama.

— Unde stă la LA?

— Nici asta nu ştiu.

— Şi atunci, cum o găsesc?

— A spus c-o să reuşiți să-i dați de urmă.

— Ce e asta, un fel de test? întrebă Reacher.

— A spus că, dacă nu sunteți în stare să o găsiți, nu are nevoie de dumneavoastră.

— Este bine?

— O îngrijorează ceva. Însă nu mi-a spus ce anume.

Reacher ţinu receptorul lipit de ureche şi se întoarse cu spatele la perete. Cordonul metalic al receptorului i se înfăşură peste piept. Privi autobuzele care staţionau şi afişajul cu plecările. Întrebă:

— Pe cine a mai căutat?

Individul îi răspunse:

— E o listă întreagă de nume. Sunteţi primul care a răspuns.

— Te sună când aterizează?

— Probabil.

— Spune-i că sunt pe drum.

4

Reacher luă un autobuz de la autogară până la aeroportul din Portland, cumpărând un bilet numai dus, de la compania United cu destinația LAX. Își folosi pașaportul pe post de act de identitate și cardul de bancomat pe post de card de debit. Prețul călătoriei dus era strigător la cer. Alaska Airlines ar fi fost mai ieftină, dar Reacher ura Alaska Airlines. Aveau obiceiul să pună un cartonaş cu un citat din Biblie pe tava cu mâncare. Asta îi omora apetitul.

Pentru Reacher, depășirea controlului de securitate al aeroportului era o nimica toată. Nu avea deloc bagaje. Nu avea curea, chei, telefon celular, și nici ceas de mână. Tot ce trebui să facă era să-și golească buzunarele de mărunțiș pe o tavă din plastic, să-și scoată pantofii și să treacă prin dreptul fasciculului de raze X. Treizeci de secunde, de la un capăt la celălalt. Pe urmă, cu monedele înapoi în buzunar, cu pantofii în picioare și cu Neagley în minte, porni către poarta de îmbarcare.

Nu avea legătură cu slujba. Prin urmare, era o chestiune personală. Însă, din câte știa el, Neagley nu avea niciun fel de relație personală. Niciun fel de viață

personală. Niciodată nu avusese. Dar se confrunta şi ea cu nimicurile de zi cu zi, bănuia el, cu problemele cotidiene. La fel ca oricine altcineva. Însă nu putea concepe că ar fi fost posibil ca ea să aibă nevoie de ajutor pentru aşa ceva. Un vecin zgomotos? Orice om sănătos la minte şi-ar vinde combina stereo după o scurtă conversaţie cu Frances Neagley. Sau ar da-o de pomană. Dealerii de droguri de la colţul străzii ei? Ar sfârşi-o cu un subiect într-un articol din ziarul de dimineaţă — cadavre găsite pe o alee, răni multiple de cuţit, niciun suspect pentru moment. Unul care ar urmări-o? Unul care ar pipăi-o în trenul suspendat? Reacher se cutremură. Neagley nu suporta să fie atinsă. Nu ştia de ce anume. Însă orice altceva în afara unui contact accidental cu ea l-ar fi pricopsit pe individ cu un braţ fracturat. Poate chiar cu ambele braţe fracturate.

Şi atunci, care era problema ei?

Trecutul, încercă el să ghicească, adică armata.

O listă de nume? Poate că puii se întorceau la poiată. Pentru Reacher, armata era ceva foarte îndepărtat. O altă eră, o altă lume. Alte reguli. Poate că cineva aplica standardele de astăzi la situaţii de ieri şi se plângea de ceva. Poate că începuse o anchetă internă îndelung aşteptată. Unitatea specială de investigaţii a lui Reacher o luase pe o mulţime de scurtături şi crăpase o mulţime de capete. Cineva, probabil Neagley, inventase expresia: *nu te joci* cu anchetatorii speciali. Fusese repetată la nesfârşit, ca promisiune, ca avertisment. Directă şi mortal de serioasă.

Probabil că acum cineva chiar se punea cu anchetatorii speciali. Poate că pluteau în aer citaţii şi puneri sub acuzaţie. Dar în acest caz, de ce l-ar fi compromis Neagley tocmai pe el? Era cât se poate de anonim, la fel ca oricare

altă ființă din America. Nu putea să o facă pe proasta şi să-l lase în pace?

Scutură din cap, renunță să se mai gândească la asta şi urcă în avion.

Pe toată durata zborului încercă să-şi dea seama unde anume s-ar fi putut ea ascunde în LA. Cândva, slujba lui era să găsească oameni şi fusese al naibii de bun la asta. Empatia îi asigurase succesul. Gândind ca ei, simțind ca ei. Văzând ceea ce vedeau ei. Punându-se în locul lor. *Fiind* ei.

Desigur, era mai simplu în cazul soldaților care nu se mai întorceau din permisii. Lipsa unui scop dădea deciziilor lor un gen anume de puritate. Adică fugeau de ceva, nu către ceva. Adeseori adoptau un fel de simbolism geografic inconştient. Dacă drumul lor într-un oraş venea din est, se ascundeau în vest. Voiau să interpună o masă de oameni între ei şi urmăritori. Reacher petrecea câte o oră în fața unei hărți, a unui program de circulație a autobuzelor şi a Paginilor Aurii, şi adeseori putea să prezică locul exact unde avea să-i găsească. Motelul în care avea să-i găsească.

Era mai greu în cazul lui Neagley, pentru că ea se îndrepta către ceva anume. Era treaba ei particulară, şi Reacher nu ştia nici unde şi nici ce anume era. Prin urmare, principiile generale. Ce ştia despre ea? Care putea să fie factorul determinant? Ei bine, era zgârcită. Nu pentru că ar fi fost săracă sau avară, ci pentru că nu înțelegea de ce să cheltuie un dolar pe un lucru de care nu avea nevoie. Iar ea nu avea nevoie de prea multe. Nu avea nevoie să-i facă cineva patul la hotel şi nici să-i pună o bomboană de mentă pe pernă. Nu avea nevoie de room

service sau de prognoza meteo pentru a doua zi. Nu avea nevoie de halate vaporoase şi de papucii corespunzători sigilaţi termic în celofan. Nu avea nevoie decât de un pat şi de o uşă care să se încuie. Şi de aglomeraţie, de locuri umbroase şi de genul de cartiere cu chirii reduse, în care barmanii şi funcţionarii au memorie scurtă.

Prin urmare, centrul ieşea din discuţie. Şi Beverly Hills la fel.

Şi atunci, unde? Unde anume, în vastitatea Los Angeles-ului, s-ar fi simţit în largul ei?

Existau peste treizeci şi trei de mii de kilometri de străzi din care să aleagă.

Reacher se întrebă: Unde m-aş duce *eu*?

La Hollywood, îşi răspunse el. Ceva mai la sud şi mai la est de partea bună. În partea „necorespunzătoare" de pe Sunset.

Într-acolo m-aş duce, îşi zise el.

Şi acolo trebuia să fie şi ea.

Avionul ateriză pe LAX cu o mică întârziere, după-amiază târziu. La bord nu existase serviciu de catering, aşa că lui Reacher îi era foame. Samantha, adjuncta procurorului din Portland, îi dăduse o cafea şi o brioşă de tărâţe la micul dejun, dar asta părea să fi fost cu foarte mult timp în urmă.

Nu se opri să mănânce. Se îndreptă către şirul de taxiuri şi alese un corecan cu un minivan Toyota galben, care avea chef să vorbească despre box. Reacher nu ştia mai nimic despre box şi puţin îi păsa şi de asta. Caracterul evident artificial al acestui sport îl lăsa rece. Mănuşile moi şi regulile de lovire deasupra centurii nu-şi aveau locul în lumea lui. Şi nu-i plăcea să vorbească. Aşa că

se mulțumi să stea tăcut pe bancheta din spate şi să-l lase pe şofer să turuie. Privea pe geam lumina maronie şi fierbinte a după-amiezii. Palmieri, afişe de filme, benzile de circulație de un cenuşiu-deschis brăzdate de nesfârşitele urme gemene de cauciucuri. Şi maşini, râuri de maşini, viituri de maşini. Văzu un Rolls-Royce nou şi un Citroën DS vechi, ambele negre. Un MGA roşu ca sângele şi un Thunderbird albastru pastel, model '57, ambele cu capotele deschise. Un Corvette 1960 galben, cu botul în fundul unui model din 2007, de culoare verde. Îşi dădu seama că dacă ar fi privit traficul din LA destul de mult timp, ar fi putut să vadă câte un exemplar din fiecare maşină care a fost construită vreodată.

Şoferul se înscrise pe Autostrada 101 Nord şi ieşi de pe ea la o stradă distanță de Sunset. Reacher coborî pe rampa de ieşire de pe autostradă şi plăti cursa. Porni spre sud şi apoi coti la stânga şi ajunse cu fața spre est. Ştia că pe Sunset era o mare aglomerare de locuințe ieftine, de o parte şi de cealaltă a sa, pe o lungime de peste un kilometru. Aerul era fierbinte ca în sudul Californiei şi mirosea a praf şi a vapori de benzină. Rămase locului. Îl aştepta un drum de peste doi kilometri şi jumătate, dus-întors, şi o duzină de recepții de moteluri prin care trebuia să treacă. O treabă de o oră, poate chiar mai mult. Îi era foame. De unde se afla, zări o firmă Denny's, în fața lui, pe dreapta. O autoservire. Hotărî ca mai întâi să mănânce şi apoi să treacă la treabă.

Trecu pe lângă maşini parcate şi loturi vacante închise cu panouri împotriva vântului. Păşi peste gunoaie şi gheme de buruieni de mărimea unei mingi de softball, spulberate de vânt. Traversă din nou Autostrada 101 pe o pasarelă lungă. Intră la Denny's luând-o peste o peluză

şi peste aleea de acces. Trecu prin dreptul unui şir lung de vitrine.

O văzu înăuntru pe Frances Neagley, stând singură într-un separeu.

5

Reacher rămase un moment în parcare şi o urmări pe Neagley prin vitrină. Nu se schimbase mult în cei patru ani de când n-o mai văzuse. Trecuse de mult de trezeci de ani, se apropia de patruzeci, dar nu-şi arăta vârsta. Avea părul tot lung, negru şi strălucitor. Ochii îi rămăseseră negri şi vii. Era tot zveltă şi suplă. Petrecea şi-acum mult timp la sală. Asta era clar. Purta un tricou mulat, cu mâneci foarte scurte, şi ai fi avut nevoie de un microscop electronic să găseşti vreo urmă de grăsime pe braţele ei. Sau oriunde pe corpul ei.

Era puţin bronzată şi-i stătea foarte bine la tenul ei. Manichiura era proaspătă. Tricoul părea să fie de calitate. Pe scurt, părea mai bogată decât şi-o amintea. Părea să se simtă confortabil, familiară în lumea ei, plină de succes, obişnuită cu viaţa civilă. O clipă, se simţi jenat de hainele lui ieftine, de pantofii scâlciaţi şi de tunsoarea neizbutită. Părea că ea se descurca bine, iar el nu. Pe urmă însă, plăcerea reîntâlnirii cu un vechi prieten alungă acest gând, aşa că Reacher traversă parcarea, îndreptându-se spre intrare. Intră, trecu de panoul pe care scria *Vă rugăm aşteptaţi să fiţi conduşi la masă* şi se strecură direct în separeul ei. Ea îl privi peste masă şi îi zâmbi.

— Salut, zise ea.
— Salut, zise el.
— Iei prânzul?
— Aşa intenţionam.
— Atunci hai să comandăm, de vreme ce ai sosit şi tu.
El îi spuse:
— S-ar zice că mă aşteptai.
— Da. Şi ai sosit exact la timp.
— Chiar aşa?
Neagley zâmbi din nou.
— Ai vorbit cu secretarul meu din Portland, Oregon. A văzut asta din identitatea apelantului, afişată pe telefon. A luat urma numărului şi a descoperit că era vorba despre un telefon public din autogară. Şi-a imaginat că o să te duci direct la aeroport. Pe urmă m-am gândit că o să iei un zbor United. Trebuie că urăşti Alaska Airlines. Pe urmă, o plimbare cu taxiul până aici. A fost destul de uşor de estimat momentul sosirii.
— Ai ştiut că o să vin aici? La restaurantul ăsta?
— Exact aşa cum m-ai învăţat pe vremuri.
— Nu te-am învăţat nimic.
— Ba da, zise Neagley. Nu-ţi mai aduci aminte? Gândeşte ca ei, *fă* ce ar face ei. Aşa că am făcut ceea ce ai fi făcut tu, dacă ai fi fost în locul meu. Nu aveai cum să nu-ţi imaginezi că o să mă îndrept spre Hollywood. Ai fi început chiar de aici, de pe Sunset. Însă în cursele United din Portland nu se serveşte masa, drept care mi-am imaginat că o să-ţi fie foame şi o să vrei mai întâi să mănânci ceva. Există câteva locuri posibile pe strada asta, dar acesta are firma cea mai mare, iar tu nu eşti gurmand. Aşa că am hotărât să te întâlnesc aici.

— Să mă întâlneşti aici? Aveam impresia că eu trebuia să-ţi dau ţie de urmă.

— Aşa e. Iar eu te urmăream pe tine urmărindu-mă pe mine.

— Stai aici? În Hollywood?

Ea scutură din cap.

— Beverly Hills. Wilshire.

— Şi-atunci ai venit aici doar ca să dai de mine?

— Am ajuns de zece minute.

— Beverly Wilshire? Te-ai schimbat.

— Deloc. Lumea s-a schimbat. Hotelurile ieftine nu mai sunt pentru mine. Acum am nevoie de e-mail, de internet şi de FedEx. Centre de afaceri şi recepţii.

— Mă faci să mă simt demodat.

— Până şi tu evoluezi. Foloseşti bancomatul.

— Asta chiar a fost o mişcare bună. Mesajul cu balanţa contului.

— Ai fost un profesor bun.

— Nu te-am învăţat nimic.

— Pe naiba!

— Însă a fost o mişcare extravagantă, zise Reacher. Zece dolari şi treizeci de cenţi ar fi funcţionat la fel de bine. Poate mai bine chiar, cu virgula între zece şi treizeci.

Neagley zise:

— M-am gândit că era posibil să ai nevoie de bani de călătorie.

Reacher nu zise nimic.

— Evident, ţi-am găsit contul, zise Neagley. N-a fost nevoie decât de un pic de piraterie şi de o privire. Nu eşti bogat.

— Nu vreau să fiu bogat.

— Ştiu. Însă n-am vrut să-mi răspunzi la mesajul de ajutor pe banii tăi. N-ar fi fost cinstit.

Reacher ridică din umeri şi lăsă baltă subiectul. La drept vorbind, nu era bogat. Ba chiar se putea spune că era aproape sărac. Economiile i se risipiseră până aproape ajunsese într-un punct din care să înceapă să se gândească în ce fel să şi le pună din nou pe picioare. Poate că viitorul lui presupunea vreo două luni de muncă ocazională. Sau ceva asemănător. Chelneriţa îşi făcu apariţia cu meniurile. Neagley comandă, fără să se uite în meniu, un cheeseburger şi o apă minerală. Reacher ţinu pasul cu ritmul ei rapid şi comandă şi el pastă de ton şi cafea fierbinte. Chelneriţa luă meniurile şi plecă.

Reacher zise:

— Deci, ai de gând să-mi spui şi mie pentru ce anume, mai exact, a fost apelul tău de urgenţă?

Neagley îi răspunse aplecându-se înainte şi scoţând un dosar negru prins în trei puncte, dintr-o geantă imensă pe care şi-o pusese pe pardoseală. I-l întinse peste masă. Era raportul unei autopsii.

— Calvin Franz este mort, zise ea. Cred că a fost aruncat dintr-un avion.

6

Trecutul, care însemna armata. Calvin Franz fusese polițist militar în aceeași perioadă ca Reacher și egalul acestuia pe tot parcursul celor treisprezece ani de serviciu. Se întâlniseră ocazional, așa cum li se întâmpla adeseori ofițerilor, stând împreună în diferite colțuri ale lumii câte o zi sau două, consultându-se la telefon, încrucișându-li-se drumurile atunci când două sau mai multe investigații deveneau tangențiale sau se suprapuneau. Pe urmă avuseseră o misiune comună serioasă în Panama. Fusese ceva extraordinar. Foarte scurt, dar foarte intens și văzuseră unul în celălalt ceva ce-i făcuse să se simtă mai curând frați decât camarazi. După ce Reacher fusese reabilitat — în urma rușinii provocate de degradare — și primise ordin să construiască serviciul de investigații speciale, numele lui Franz se aflase aproape în capul listei sale de preferințe în privința personalului. Petrecuseră următorii doi ani împreună într-o adevărată seră încălzită, o unitate în cadrul altei unități. Deveniseră prieteni la cataramă. Pe urmă, așa cum se întâmplă de multe ori în armată, au venit ordine noi, operațiunile speciale au fost desființate, iar Reacher nu-l mai văzuse de atunci pe Franz.

Până în acel moment, într-o fotografie făcută pe masa de autopsie, dintr-un dosar deschis pe blatul lipicios al unei mese dintr-un restaurant de mâna a doua.

Franz fusese mai scund decât Reacher, dar mai corpolent decât majoritatea oamenilor. Poate puţin sub un metru nouăzeci şi peste suta de kilograme. Tors puternic, talie joasă, picioare scurte. Într-un fel, un aspect primitiv. Ca de om al peşterilor. Dar, pe ansamblu, arăta rezonabil. Era calm, hotărât, capabil, te simţeai în siguranță să-l ai prin preajmă. Atitudinea lui tindea să le dea oamenilor un sentiment de siguranță.

Arăta îngrozitor în fotografia de pe masa de autopsie. Era întins gol puşcă, pe o masă din inox, iar bliţul aparatului de fotografiat făcuse ca pielea lui să arate de un verde pal.

Îngrozitor. Dar, pe de altă parte, în general morții arată destul de rău.

Reacher întrebă:

— De unde ai asta?

Neagley îi răspunse:

— De regulă, reuşesc să obțin ceea ce vreau.

Reacher nu zise nimic la aceste cuvinte şi dădu pagina. Se apucă să citească masa compactă de informații tehnice. Cadavrul avea un metru optzeci şi opt şi cântărea optzeci şi şapte de kilograme. Cauza morții, traumatisme multiple ale organelor interne, produse ca urmare a unui impact foarte puternic. Ambele picioare erau fracturate. Coastele fracturate. Vasele de sânge erau inundate de histamine libere. Corpul era puternic deshidratat, iar în stomac nu se găsise decât mucus. Existau dovezi ale unei pierderi în greutate rapide şi recente, şi nu existau dovezi ale consumului recent de alimente. Indiciile oferite de

îmbrăcămintea recuperată nu erau cu nimic deosebite, în afara unei pulberi de oxid de fier depusă pe stofa pantalonilor, pe ambele picioare, jos, în dreptul gambelor, între genunchi şi glezne.

Reacher întrebă:

— Unde a fost găsit?

Neagley răspunse:

— În deşert, la aproximativ şaptezeci şi cinci de kilometri nord-est de aici. Nisip bătătorit, pietre mici, la o sută de metri de un viraj al şoselei. Nicio urmă de paşi spre sau dinspre cadavru.

Chelnerița aduse mâncarea. Reacher făcu o pauză în timp ce femeia descărcă tava, şi apoi începu să-şi mănânce sandvişul, cu mâna stângă, să nu se umple de grăsime pe dreapta, cu care dădea paginile.

Neagley zise:

— Doi ajutori de şerif au văzut dintr-o maşină de patrulă nişte vulturi dând târcoale. S-au dus să verifice. S-au apropiat pe jos. Au zis că arăta de parcă ar fi căzut din cer. Patologul a fost de aceeaşi părere.

Reacher încuviință din cap. Citea concluzia medicului, conform căreia o cădere în gol de la nouă sute de metri, pe nisipul tasat, putea să provoace un impact suficient de puternic pentru a produce traumatismele interne observate, dacă s-ar fi întâmplat ca Franz să aterizeze exact pe spate, lucru posibil din punct de vedere aerodinamic dacă fusese în viață şi dăduse din mâini şi din picioare în cursul căderii. Un cadavru ar fi căzut în cap.

Neagley zise:

— I-au descoperit identitatea pe baza amprentelor.

Reacher întrebă:

— Tu cum ai aflat?

— M-a sunat soţia lui. Acum trei zile. S-ar părea că ne-a păstrat tuturor numele în carnetul lui. O pagină specială. Vechii prieteni de pe vremuri. Am fost singura cu care a putut să ia legătura.

— Nu ştiam că era căsătorit.

— S-a întâmplat recent. Au un copil de patru ani.

— El lucra?

Neagley încuviinţă din cap.

— Era detectiv particular. Lucra de unul singur. Inițial, recomandări strategice pentru corporații. Însă acum, în general, verificări de dosare. Chestii de baze de date. Ştii cât de meticulos era.

— Unde?

— Aici, în Los Angeles.

— Toți sunteți acum detectivi particulari?

— Majoritatea dintre noi, bănuiesc.

— Cu excepţia mea.

— Era singura aptitudine comercială pe care o aveam.

— Ce-a vrut soţia lui Franz de la tine?

— Nimic. Doar m-a anunțat.

— Nu vrea nişte răspunsuri?

— Se ocupă poliția. De fapt, şeriful districtului Los Angeles. Locul în care a fost găsit aparţine, tehnic vorbind, de districtul Los Angeles. Nu intră în jurisdicția departamentului de poliție din Los Angeles, aşa că dosarul a ajuns pe mâinile a doi adjuncți de şerif din partea locului. Se ocupă de chestia cu avionul. Se gândesc că probabil venea din vest, dinspre Vegas. Au mai avut cazuri de genul ăsta.

— Nu a fost un avion, zise Reacher.

Neagley nu replică.

— Ce viteză minimă poate să aibă un avion? întrebă Reacher. O sută şaizeci de kilometri pe oră? O sută treizeci şi cinci? Odată ieşit pe uşă, curentul l-ar fi dus orizontal. S-ar fi zdrobit de aripă sau de coadă. Doar am văzut răni produse imediat înaintea morţii.

— Avea picioarele fracturate.

— Cât durează să cazi de la nouă sute de metri?

— Douăzeci de secunde?

— Avea sângele plin de histamine. Asta înseamnă o reacţie la o durere masivă. Douăzeci de secunde între momentul producerii rănii şi momentul morţii n-ar fi fost de-ajuns nici măcar să le declanşeze secreţia.

— Şi atunci?

— Avea picioarele fracturate mai de mult. Cel puţin de două, trei zile. Poate mai mult. Ştii ce este oxidul de fier?

— Rugină, zise Neagley. De pe fier.

Reacher încuviinţă din cap.

— Cineva i-a zobit picioarele cu un drug de fier. Probabil pe rând. Probabil că l-a legat de un stâlp. I-a ochit fluierele picioarelor. A lovit destul de puternic, dacă i-a fracturat osul şi s-au depus particule de rugină în stofa pantalonilor. L-a durut al naibii de tare.

Neagley nu zise nimic.

— Şi l-au înfometat, zise Reacher. Nu i-au dat nici apă. Avea zece kilograme sub greutate. Timp de două, trei zile, a fost prizonier. Poate mai mult. A fost torturat.

Neagley nu zise nimic.

Reacher continuă:

— A fost un elicopter. Probabil, în timpul nopţii. A zburat la punct fix, la nouă sute de metri înălţime. L-au aruncat pe uşă, în gol.

Pe urmă, închise ochii şi-l văzu pe vechiul său prieten zbătându-se douăzeci de secunde în întuneric, dând din braţe, zbătându-se, neştiind unde era pământul. Neştiind care era momentul exact când avea să se lovească de el. În timp ce picioarele îl dureau îngrozitor.

— Prin urmare, probabil că nu venea din Vegas, zise el. Deschise ochii. Drumul dus-întors ar fi cu mult în afara razei de zbor a majorităţii elicopterelor. Probabil că venea din nord-est, dinspre Los Angeles. Adjuncţii şerifului au pornit pe o pistă greşită.

Neagley rămase tăcută.

— Hrană pentru coioţi, zise Reacher. Metoda perfectă de debarasare. Nu lasă urme. Curentul de aer din timpul căderii curăţă firele de păr şi fibrele. Nu rămâne nicio probă criminalistică. Asta şi este motivul pentru care l-au aruncat când încă era în viaţă. Ar fi putut mai întâi să-l împuşte, dar nici nu le-a trecut prin minte să rişte să lase vreo urmă balistică.

Reacher tăcu timp îndelungat. Apoi închise dosarul negru, îl întoarse şi îl împinse peste masă.

— Însă asta ai ştiut şi tu de la bun început, zise el. Nu-i aşa? Ştii să citeşti. Mă pui din nou la încercare. Să vezi dacă îmi mai funcţionează creierul.

Neagley nu zise nimic.

Reacher zise:

— Mă joci ca pe o marionetă.

Neagley nu zise nimic.

— De ce m-ai adus aici? întrebă Reacher.

— După cum ai spus, adjuncţii şerifului au pornit pe o pistă greşită.

— Şi?

— Trebuie să faci ceva în privinţa asta.

— Voi face ceva. Crede-mă. Chiar în clipa asta, ăştia-s nişte cadavre ambulante. Cine îmi aruncă prietenii din elicopter nu mai apucă să se laude cu asta.

— Nu, altceva vreau să faci, zise Neagley.

— Cum ar fi?

— Vreau să reuneşti vechea echipă.

7

Vechea unitate. Fusese o invenție tipică pentru armata terestră a Statelor Unite. La aproape trei ani după ce necesitatea existenței sale devenise cât se poate de evidentă pentru oricine altcineva, începuse şi Pentagonul să se gândească la asta. După încă un an de comitete şi întruniri, ştabii militari parafaseră ideea. Fusese apoi aruncată pe biroul unui oarecare, declanşând o panică vecină cu nebunia care însoțise punerea ei în aplicare. Se transmiseseră ordinele. Evident că niciun comandant sănătos la minte nu acceptase să se bage în asta, aşa că fusese încropită o nouă unitate din Compania 110 a Poliției Militare. Succesul era de dorit, iar eşecurile trebuiau să fie respinse, aşa că au început să caute un paria competent care să o comande.

Reacher fusese alegerea evidentă.

Ei se gândiseră că recompensa era avansarea din nou la gradul de maior, însă adevărata satisfacție pentru el fusese că, de data asta, avea şansa să facă ceva ca lumea. Aşa cum îi plăcea lui. Îi dăduseră mână liberă în alegerea personalului. Îi plăcuse acest lucru. Îşi imaginase că o unitate specială de investigații avea nevoie de tot ceea ce

era mai bun în armată şi îşi mai imaginase şi că ştia cine erau aceşti oameni şi unde se aflau. Îşi dorise o unitate mică, pentru viteză şi flexibilitate, fără suport funcţionăresc, pentru a preveni scurgerile de informaţii. Se gândise că n-aveau decât să-şi facă singuri hârţogăraia sau să n-o facă deloc, după cum considerau de cuviinţă. În cele din urmă, s-a hotărât asupra unui număr de opt nume: Tony Swan, Jorge Sánchez, Calvin Franz, Frances Neagley, Stanley Lowrey, Manuel Orozco, David O'Donnell şi Karla Dixon. Dixon şi Neagley erau singurele femei, dintre care Neagley era subofiţer. Toţi ceilalţi erau ofiţeri. O'Donnell şi Lowrey erau căpitani, iar restul erau maiori, o prostie totală din punctul de vedere al unui lanţ de comandă coerent, însă de-aia nu mai putea Reacher. Ştia că nouă oameni care colaborează unii cu ceilalţi lucrează mai curând pe orizontală decât pe verticală, ceea ce până la urmă s-a şi întâmplat. Unitatea se organizase ca o echipă de baseball fără prea mari pretenţii, bucurându-se de o conjunctură cu totul neaşteptată: profesionişti talentaţi care munceau împreună, fără celebrităţi, fără ego-uri, sprijinindu-se reciproc şi mai presus de toate, fiind cu toţii de o eficienţă nemiloasă şi permanentă.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă, zise Reacher.

— Trebuie să facem ceva, zise Neagley. Noi toţi. Împreună. *Nu te joci* cu cei de la investigaţii speciale. Mai ţii minte?

— N-a fost decât un slogan.

— Ba nu, a fost adevărat. Pe asta ne bazam.

— Pentru moral, atâta tot. Bravadă şi nimic mai mult. Fluieram şi noi pe întuneric să nu ne apuce frica.

— A fost mai mult. Ne acopeream unul pe celălalt.

— Atunci.

— Şi acum şi totdeauna. Este o chestie de karma. Cineva l-a ucis pe Franz, iar noi pur şi simplu nu putem trece asta cu vederea. Cum te-ai simţi dacă ar fi fost vorba despre tine, iar noi, ceilalţi, nu am fi reacţionat?

— Dacă aş fi în locul lui, nu aş simţi nimic. Aş fi mort.

— Ştii ce vreau să spun.

Reacher închise ochii şi imaginea reapăru: Calvin Franz zbătându-se şi bătând aerul cu braţele în întuneric. Poate şi urlând. Sau poate nu. Vechiul lui prieten.

— Mă descurc singur. Sau noi doi împreună. Însă nu merge să ne mai întoarcem la ceea ce a fost. Niciodată nu merge.

— Trebuie să ne întoarcem.

Reacher deschise ochii.

— De ce?

— Pentru că şi ceilalţi sunt îndreptăţiţi să participe. Şi-au câştigat acest drept pe parcursul a doi ani grei. Nu putem să le anulăm acest drept pur şi simplu, unilateral. Ne-ar urî pentru asta. N-ar fi corect.

— Şi?

— Avem nevoie de ei, Reacher. Pentru că Franz a fost bun. Foarte bun. La fel de bun ca mine, la fel de bun ca tine. Şi, cu toate acestea, cineva i-a rupt picioarele şi l-a aruncat dintr-un elicopter. Cred că vom avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine ca s-o scoatem la capăt. Aşa că trebuie să-i găsim pe ceilalţi.

Reacher o privi. Îşi reaminti vocea secretarului ei: *E o listă întreagă de nume. Sunteţi primul care a răspuns.*

— Trebuie ca ceilalţi să fie cu mult mai uşor de găsit decât mine, zise el.

Neagley dădu din cap:

— Nu pot să dau de niciunul dintre ei, zise ea.

8

O listă de nume. Nouă nume. Nouă oameni. Reacher ştia unde se aflau trei dintre ei, mai mult sau mai puţin exact. El şi Neagley, exact, într-un restaurant Denny's de pe West Sunset, în Hollywood. Iar Franz, mai puţin exact, într-o morgă de cine ştie de unde.

— Ce ştii despre ceilalţi şase? întrebă el.

— Cinci, zise Neagley. Stan Lowrey a murit.

— Când?

— Acum câţiva ani. Un accident de maşină în Montana. Celălalt şofer era beat.

— N-am ştiut.

— Viaţa e plină de porcării.

— Asta fără doar şi poate, zise Reacher. Îmi plăcea Stan.

— Şi mie, zise Neagley.

— Iar ceilalţi?

— Tony Swan este director adjunct responsabil cu securitatea corporatistă la un furnizor din domeniul apărării, de aici, din sudul Californiei.

— Care anume?

— Nu sunt sigură. A apărut de curând. Ceva nou. Nu este acolo decât de vreun an.

Reacher dădu din cap. Îi plăcuse şi Tony Swan. Un bărbat scund, masiv. Aproape cubic ca înfăţişare. Afabil, în permanenţă bine dispus, inteligent.

— Orozco şi Sánchez sunt în Vegas, zise Neagley. Au împreună o companie de securitate, pentru cazinouri şi hoteluri, pe bază de contract.

Reacher dădu din nou din cap. Auzise că Jorge Sánchez ieşise din armată cam în aceeaşi perioadă cu el, destul de frustrat şi acrit. Mai auzise că Manuel Orozco plănuise să rămână, dar nu era cine ştie ce surpriză să afle că se răzgândise. Ambii erau nişte nonconformişti, agili, iuţi, duri şi neîngăduitori când era vorba de aberaţii.

— Dave O'Donnell e în Washington D.C., continuă Neagley. Detectiv particular în toată puterea cuvântului. Are o mulţime de lucru pe-acolo.

— Cred şi eu, zise Reacher. O'Donnell era cel meticulos. A făcut toată hârţogăraia unităţii, mai mult de unul singur. Arăta ca un gentleman din Ivy League, dar avea întotdeauna un cuţit cu arc într-un buzunar şi un boxer de bronz în altul. Un tip pe care e util să-l ai prin preajmă.

— Karla Dixon este în New York, zise Neagley. Contabilitate judiciară. S-ar părea că se pricepe la bani.

— A fost întotdeauna pricepută la numere, zise Reacher. Asta mi-aduc aminte.

Reacher şi Dixon petrecuseră din când în când câte o oră încercând să dovedească sau să infirme câte o teoremă matematică celebră. O sarcină fără sorţi de izbândă, având în vedere că erau amândoi amatori, dar trecuse ceva vreme. Dixon era brunetă, foarte frumoasă şi mică în comparaţie cu el, o femeie veselă, care avea cea mai proastă părere despre oameni, dovedindu-se, inevitabil, că avea dreptate în nouă cazuri din zece.

— Cum se face că ştii atât de multe despre ei? întrebă Reacher.

— Păstrez legătura, zise Neagley. Mă interesează.

— De ce nu-i poţi aduna?

— Nu ştiu. Îi sun, dar nu-mi răspunde nimeni.

— Prin urmare, este vorba despre un atac îndreptat împotriva noastră a tuturor?

— Nu cred, zise Neagley. Sunt cel puţin la fel de vizibilă ca Dixon şi O'Donnell şi după mine nu a venit nimeni.

— Încă.

— Poate.

— I-ai sunat pe ceilalţi în aceeaşi zi în care ai depus banii în contul meu?

Neagley încuviinţă din cap.

— Nu au trecut decât trei zile, zise Reacher. Poate că sunt toţi ocupaţi.

— Şi atunci ce vrei să faci? Să stai să-i aştepţi?

— Vreau să o las baltă. Noi doi putem să-l răzbunăm singuri pe Franz. Doar noi doi.

— Ar fi mai bine să fie toată vechea unitate împreună din nou. Făceam o echipă bună. Ai fost cel mai bun comandant pe care l-a avut vreodată armata.

Reacher nu zise nimic.

— Ce e? întrebă Neagley. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că dacă aş vrea să rescriu istoria, aş începe cu mult înainte de asta.

Neagley îşi încrucişă braţele pe dosarul negru. Degete subţiri, pielea cafenie, unghii îngrijite, tendoane şi fibră.

— O întrebare, zise ea. Să presupunem că aş fi reuşit să dau de ceilalţi. Să presupunem că nu mi-aş fi bătut capul să încerc chestia asta cu banca ta. Să presupunem

că peste ani de zile ai fi aflat că Franz a fost ucis şi că şase dintre noi au rezolvat problema fără tine. Cum te-ai simţi?

Reacher ridică din umeri. Făcu o pauză scurtă.

— Prost, cred, zise el. Înşelat, poate. Lăsat deoparte.

Neagley nu zise nimic.

— În regulă, vom încerca să-i găsim pe ceilalţi, zise Reacher. Dar n-o să aşteptăm la nesfârşit.

Neagley avea în parcare o maşină închiriată. Plăti masa şi îl conduse pe Reacher afară. Maşina era un Mustang roşu decapotabil. Urcară împreună, Neagley apăsă un buton şi acoperi maşina. Scoase o pereche de ochelari de soare din torpedo şi şi-i puse. Ieşi cu spatele şi viră către sud, ieşind de pe Sunset, la primul semafor. Se îndreptă către Beverly Hills. Reacher stătea tăcut alături de ea, cu ochii mijiţi în soarele după-amiezii.

Dintr-un Ford Crown Victoria aflat la treizeci de metri de restaurant, un bărbat pe nume Thomas Brant îi urmărea plecând. Îşi luă telefonul celular să-l sune pe şeful lui, un anume Curtis Mauney. Mauney nu răspunse, aşa că Brant îi lăsă un mesaj vocal.

— Tocmai l-a luat pe primul dintre ei, spuse el.

Parcată la cinci maşini în spatele Fordului Crown Victoria al lui Brant se afla o berlină Chrysler de culoare albastru-închis, în care se afla un bărbat într-un costum albastru-închis. Urmări şi el Mustangul roşu dispărând în zare, apoi îşi luă şi el telefonul celular.

— Tocmai l-a luat pe primul dintre ei. Nu ştiu care anume. Un tip masiv, arată ca un golan.

Pe urmă ascultă replica şefului său şi şi-l imagină netezindu-şi cravata peste cămaşă, cu palma, în timp ce în cealaltă mână ţinea telefonul celular.

9

După cum îi sugera numele, hotelul Beverly Wilshire se afla pe Wilshire Boulevard, în inima cartierului Beverly Hills, exact în cealaltă parte față de intrarea în Rodeo Drive. Era format din două clădiri masive din piatră de calcar, aflate una în spatele celeilalte, una veche şi bogat ornamentată, iar cealaltă nouă şi simplă. Erau separate de o cale de acces paralelă cu bulevardul. Neagley îndreptă Mustangul către ea şi opri în apropiere de un grup de Forduri Lincoln Town Car şi Reacher îi zise:

— Nu-mi pot permite să stau aici.

— Ți-am rezervat deja o cameră.

— Ai rezervat-o sau ai plătit-o?

— Cu cardul meu.

— Nu voi putea să-ți dau banii înapoi.

— Las-o baltă.

— În locul ăsta trebuie să coste sute de dolari pe noapte.

— Deocamdată las-o aşa. S-ar putea să ne alegem cu ceva pradă de război.

— Dacă băieții răi sunt bogați.

— Sunt, zise Neagley. Trebuie să fie. Altfel cum şi-ar putea permite propriul elicopter?

Neagley lăsă motorul pornit, deschise portiera roşie şi grea apoi coborî. Reacher făcu acelaşi lucru pe partea lui. Un tip se apropie în fugă şi-i dădu lui Neagley un tichet de parcare. Ea îl luă, ocoli maşina şi urcă treptele intrării din spate a holului principal al hotelului. Reacher o urmă. Îi urmări mişcările. Plutea ca şi cum era în imponderabilitate. Se strecură printr-un hol aglomerat în forma literei L şi ajunse la recepția de dimensiunile unui salon de castel. Aici se aflau un birou de recepție, un birou de cazare şi biroul administratorului, toate trei separate. Mai erau fotolii îmbrăcate într-o catifea în nuanță pală, pe care şedeau oaspeți îmbrăcați elegant.

— Arăt ca un cerşetor în locul ăsta.

— Sau ca un miliardar. În zilele noastre, nu mai poți să-ți dai seama.

Îl conduse la birou şi rezolvă cazarea. Îi rezervase camera sub numele de Thomas Shannon, care pe vremuri fusese extraordinarul basist al lui Stevie Ray Vaughan şi unul dintre preferații lui Reacher. El zâmbi. Îi plăcea să evite, pe cât posibil, posibilitatea de a i se da de urmă după hârtii. Întotdeauna îi plăcuse acest lucru. Pur şi simplu, un reflex. Se întoarse către Neagley, dădu din cap în semn de mulțumire şi o întrebă:

— Tu ce nume foloseşti aici?

— Numele real, răspunse ea. Nu mai fac chestii de-astea. Acum e prea complicat.

Funcționarul îi înmână un card de acces pe care Reacher îl vârî în buzunarul cămăşii. Se întoarse cu spatele la recepție şi privi încăperea. Piatră, candelabre discrete, covor gros, flori în vaze uriaşe. Aer parfumat.

— Hai să ne apucăm de treabă, zise el.

Se apucară de treabă în camera lui Neagley, care de fapt era un apartament de două camere. Partea care reprezenta livingul era înaltă, pătrată şi maiestuoasă, decorată în albastru şi auriu. Putea foarte bine să fie o încăpere din Palatul Buckingham. La fereastră se afla un birou, pe care erau două laptopuri. Alături de laptopuri era un încărcător gol de telefon celular şi lângă el un caiet de notițe cu spirală, deschis, genul pe care l-ar cumpăra un student la începutul şcolii. Lângă toate acestea mai era un teanc subțire de hârtii tipărite. Formulare. Cinci. Cinci nume, cinci adrese, cinci numere de telefon. Vechea unitate, mai puțin doi morți şi doi deja prezenți.

— Vorbeşte-mi despre Stan Lowrey, zise Reacher.

— Nu sunt multe de spus. A ieşit din armată, s-a mutat în Montana şi a fost lovit de un camion.

— Duci o viață nenorocită şi la un moment dat o mierleşti.

— Mie-mi spui!

— Ce făcea în Montana?

— Creştea oi. Bătea putineiul.

— De unul singur?

— Avea o prietenă.

— Ea mai stă acolo?

— Probabil. Aveau o cantitate mare de teren.

— De ce tocmai oi? De ce unt?

— Detectivii particulari nu prea au căutare în Montana. Iar prietena lui era din Montana.

Reacher dădu din cap. La prima vedere, Stan Lowrey nu era candidatul ideal pentru o viață rurală. Era un negru cu oase mari, dintr-un oraş industrial mizerabil din vestul Pennsylvaniei, inteligent brici şi dur la maximum. Aleile întunecate şi saloanele de biliard păruseră să fie

mediul lui natural. Însă pe undeva, în genele lui, existase o evidentă legătură cu pământul. Reacher nu era surprins că ajunsese fermier. Şi-l imagina, îmbrăcat cu o haină terfelită, în iarba din prerie până la genunchi, sub un cer albastru imens, înghețat dar fericit.

— De ce nu putem să dăm de ceilalți? întrebă el.

— Nu ştiu, zise Neagley.

— La ce lucra Franz?

— S-ar părea că nimeni nu deține această informație.

— Proaspăta lui soție n-a spus nimic?

— Nu e proaspătă soție. Erau căsătoriți de cinci ani.

— Pentru mine e proaspătă.

— N-am putut s-o interoghez, de fapt. M-a sunat să-mi spună că soțul ei era mort. Şi probabil că oricum nu ştie nimic.

— Va trebui să ne ducem să o întrebăm. Mi se pare evident că ea e punctul de pornire.

— După ce încercăm din nou să dăm de ceilalți, zise Neagley.

Reacher luă cele cinci foi de hârtie imprimate şi îi dădu trei lui Neagley, păstrând două pentru el. Ea îşi folosi propriul telefon celular, iar el telefonul din cameră, care se afla pe o măsuță separată. Începură să formeze. El avea numerele lui Dixon şi O'Donnell. Karla şi Dave, rezidenții de pe Coasta de Est, New York şi Washington D.C. Niciunul dintre ei nu răspunse. În schimb i-a răspuns robotul telefonic din birouri şi Reacher auzi vocile celor doi, de mult uitate. Le lăsă amândurora un mesaj: „Sunt Jack Reacher, cu un zece-treizeci din partea lui Frances Neagley, de la Beverly Wilshire, Los Angeles, California. Lăsați lenea deoparte şi puneți mâna pe

telefon." Pe urmă închise şi se apropie de Neagley, care se plimba de colo-colo, lăsându-i acelaşi gen de mesaj lui Tony Swan.

— Nu ai numerele lor de-acasă? întrebă el.

— Nu e niciunul în cartea de telefon. Ceea ce era de aşteptat. Nici numărul meu nu este. Se ocupă de asta omul meu din Chicago. Dar nu e aşa de uşor în zilele noastre. Computerele companiilor de telefonie au devenit cu mult mai sigure.

— Trebuie să aibă telefoane celulare, zise el. Toată lumea are, nu?

— Nu am nici numerele de celular.

— Dar, oriunde s-ar afla, ar putea să sune şi să-şi verifice mesajele de la birou, de la distanţă, nu?

— Nimic mai simplu.

— Şi atunci de ce n-au făcut-o? De trei zile încheiate?

— Nu ştiu, zise Neagley.

— Swan trebuie să aibă o secretară. Este director adjunct pe nu-ştiu-unde. Trebuie să aibă un întreg personal.

— Tot ce mi se spune e că temporar nu se află la birou.

— Hai să încerc eu.

Luă de la ea numărul lui Swan şi apăsă tasta nouă pentru a obţine legătura. Formă apoi numărul. Auzi cum se stabilea legătura şi apoi ţârâitul telefonului lui Swan la celălalt capăt al firului.

Suna încontinuu şi nu răspundea nimeni.

— Nu răspunde nimeni, zise el.

— Acum un minut a răspuns cineva, zise Neagley. Este numărul lui direct.

Niciun răspuns. Ţinu receptorul la ureche şi ascultă semnalele electronice constante. De zece ori, de

cincisprezece ori, de douăzeci de ori. De treizeci de ori. Închise. Verifică numărul şi încercă din nou. Cu acelaşi rezultat.

— Ciudat, zise el. Unde naiba poate să fie?

Verifică din nou foaia de hârtie. Nume şi număr. Adresa nu era completată.

— Care e adresa? întrebă el.

— Nu ştiu.

— Are un nume?

— New Age Defense Systems. Aşa s-au prezentat.

— Ce fel de nume de producător de arme mai e şi ăsta? Ca şi cum te-ar omorî cu bunătate. Cântă la nai până îi scuteşti de efort şi îţi tai singur venele?

Formă numărul de la informaţii. I se răspunse că nu aveau niciun abonat cu numele New Age Defense Systems în Statele Unite. Închise.

— Este posibil ca şi corporaţiile să aibă numerele de telefon la secret?

— Presupun că da, răspunse Neagley. În industria apărării, cu certitudine. Şi este o firmă nouă.

— Trebuie să-i găsim. Trebuie să aibă o fabrică undeva. Cel puţin un birou, unde să le trimită Unchiul Sam cecurile.

— În regulă, punem şi asta pe listă. După vizita la doamna Franz.

— Nu, înainte, zise Reacher. Birourile au un program de funcţionare. Văduvele sunt disponibile oricând.

Aşa că Neagley îl sună pe omul ei din Chicago şi-i ceru să-i găsească o adresă fizică a corporaţiei New Age Defense Systems. Din jumătatea de conversaţie pe care o auzea, Reacher înţelese că lucrul cel mai bun care putea fi făcut era să se încerce pătrunderea în computerul FedEx.

Sau UPS sau DHL. Toată lumea primeşte colete, şi curierii au nevoie de adrese. Nu pot să utilizeze cutii poştale. Trebuie să înmâneze coletele unor oameni în carne şi oase, iar aceştia să semneze de primire.

— Să facă rost şi de numerele de celulare, strigă Reacher. Ale celorlalţi.

Neagley acoperi microfonul telefonului.

— De trei zile se ocupă de chestia asta. Nu-i aşa de uşor.

Pe urmă închise şi se duse la fereastră. Se uită în jos, la oamenii care îşi parcau maşinile.

— Acum o să aşteptăm, zise ea.

Aşteptară mai puţin de douăzeci de minute până când unul dintre laptopurile lui Neagley emise semnalul sonor că primise un e-mail din Chicago.

10

E-mail-ul primit de la omul lui Neagley din Chicago cuprindea adresa corporației New Age, grație UPS. Sau, mai exact, două adrese. Una din Colorado, alta din estul Los Angeles-ului.

— E logic, zise ea. Producție distributivă. E mai sigur așa. În caz de atac.

— Aiurea, zise Reacher. E vorba de două găști de senatori. Două ciolane. Aici republicanii, acolo democrații, își vâră și unii, și alții degetele în mierea asta.

— Swan nu s-ar fi băgat în asta, dacă ar fi fost vorba de așa ceva.

Reacher încuviință din cap.

— Poate că nu.

Neagley deschise o hartă și căutară adresa din estul Los Angeles-ului. Era dincolo de Echo Park și de Dodger Stadium, undeva între South Pasadena și cartierul de est al Los Angeles-ului.

— Cam departe, zise Neagley. Ar putea să dureze oricât. A început deja ora de vârf.

— Deja?

— În Los Angeles, ora de vârf a început de treizeci de ani. Se va sfârşi când se va termina petrolul. Sau oxigenul. În orice caz, nu avem cum să ajungem înainte de ora de închidere. Aşa că s-ar putea să fie mai bine să lăsăm New Age pe mâine şi astăzi să o vizităm pe doamna Franz.

— Cum ai zis de la bun început. Faci din mine ce vrei.

— Este mai aproape, asta-i tot. Şi mai important.

— Unde locuieşte?

— În Santa Monica.

— Franz locuia în Santa Monica?

— Nu chiar pe malul oceanului. Însă pariez că e frumos.

Era frumos. Cu mult mai frumos decât ar fi putut să fie. Era un mic bungalou situat pe o străduță aflată cam la jumătatea distanței dintre 10th Street şi aeroportul Santa Monica, la vreo trei kilometri şi ceva de ocean. La prima vedere, nu era o zonă imobiliară de prima mână. Însă casa avea un aspect plăcut. Neagley trecu prin fața ei de două ori, în căutarea unui loc de parcare. Era o clădire mică, simetrică. Două ferestre panoramice între care se afla uşa de la intrare. Acoperiş în consolă, sub care se afla terasa din față. Pe terasă, o pereche de balansoare. Ceva piatră, ceva grinzi stil Tudor, unele influențe Arts and Crafts, indicii de stil Frank Lloyd Wright, țiglă spaniolă. Un adevărat amestec de stiluri într-o clădire foarte mică, însă mergea totul foarte bine. Avea foarte mult farmec. Şi era absolut imaculată. Vopseaua era perfectă. Lucea. Ferestrele erau curate. Străluceau. Curtea era îngrijită. Peluza verde, proaspăt tunsă. Flori în culori vii, nicio urmă de buruieni. O alee scurtă asfaltată, pentru maşină, netedă ca-n palmă şi curată lună. Calvin Franz fusese un om conştiincios şi meticulos, iar Reacher avea impresia

că în această mică proprietate vedea expresia întregii personalităţi a prietenului său.

În cele din urmă, la distanţă de două străzi, o doamnă drăguţă îşi scoase Toyota Camry dintr-un loc de parcare şi Neagley îşi strecură imediat Mustangul în locul ei. Încuie şi plecară împreună. Era după-amiaza târziu, dar încă era destul de cald. Reacher simţea mirosul oceanului.

— La câte văduve am fost împreună? întrebă Reacher.

— La prea multe, răspunse Neagley.

— Tu unde locuieşti?

— În Lake Forest, Illinois.

— Am auzit de locul ăsta. Se pare că e frumos.

— Este.

— Felicitări.

— Am muncit pe brânci pentru asta.

Intrară pe strada lui Franz şi apoi pe alee. Încetiniră pasul pe ultimii metri până la uşă. Reacher nu ştia peste ce puteau să nimerească. În trecut avusese de-a face cu văduve de dată mult mai recentă decât aceasta, care avea o vechime de şaptesprezece zile. Cel mai adesea nici nu ştiuseră că erau văduve înainte să apară el şi să le spună. Nu ştia dacă cele şaptesprezece zile făceau vreo diferenţă. Nu ştia în ce moment ar fi putut să se afle femeia asta.

— Cum o cheamă? întrebă el.

— Angela, zise Neagley.

— Bine.

— Pe copil îl cheamă Charlie. E băiat.

— Bine.

— Are patru ani.

— În regulă.

Păşiră pe terasă, Neagley găsi o sonerie şi apăsă uşor cu un deget pe buton, cu blândeţe, scurt, cu respect, de

parcă circuitul electric ar fi putut să recepţioneze consideraţia. Reacher auzi sunetul înfundat al soneriei în casă şi nimic altceva. Aşteptă. După vreun minut şi jumătate, uşa se deschise... aparent singură. Pe urmă Reacher se uită în jos şi văzu un băieţel care se întindea ca să ajungă la clanţă. Clanţa era sus, băiatul era scund şi se întinsese atât de tare, încât, ca să deschidă uşa, aproape că stătea pe vârful picioarelor.

— Tu trebuie să fii Charlie, zise Reacher.

— Da, zise băiatul.

— Eu sunt un prieten de-al tatălui tău.

— Tatăl meu a murit.

— Ştiu. Îmi pare foarte rău.

— Şi mie.

— Ai voie să răspunzi la uşă?

— Da, zise băiatul. Am voie.

Semăna leit cu Calvin Franz. Asemănarea era lipsită de echivoc. Acelaşi chip. Aceeaşi formă a trupului. Picioare scurte, talie joasă, mâini lungi. Umerii erau numai pielea şi osul pe sub tricoul de copil, dar pe undeva prefigurau forma masivă pe care aveau să o capete mai târziu. Ochii erau exact ca ai lui Franz, negri, reci, calmi, inspirând siguranţă. De parcă băiatul ar fi vrut să spună: *Nu-ţi face griji, totul va fi bine.*

— Charlie, mama ta este acasă? întrebă Neagley.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Este în spate, zise el.

Dădu drumul clanţei şi făcu un pas înapoi ca să le facă loc să intre. Neagley intră prima. Casa era prea mică pentru ca să mai existe vreo parte în spate. Arăta de parcă o încăpere generoasă fusese împărţită în patru. Două dormitoare mici pe dreapta, cu o baie între ele,

ghici Reacher. Un living mic în colțul din stânga, în față, și o chicinetă în spatele său. Asta era tot. Mic, dar frumos. Totul era alb imaculat și galben pal. Flori în vaze. La ferestre erau transperante albe din lemn. Podeaua era din lemn negru lustruit. Reacher se întoarse și închise ușa în urma lui, zgomotele străzii dispărură și în casă se așternu liniștea. O senzație plăcută, de a-fost-odată-ca-niciodată, își spuse el. Sau poate nu chiar la fel de plăcută.

O femeie ieși din bucătărie, din spatele unui perete despărțitor atât de subțire, încât nu prea era o ascunzătoare bună. Reacher avu sentimentul că femeia se dusese și se ascunsese în spatele lui deliberat când auzise soneria. Părea cu mult mai tânără decât el. Ceva mai tânără decât Neagley.

Mai tânără decât fusese Franz.

Era o femeie înaltă și zveltă, cu părul blond-deschis și ochii albaștri ca scandinavii. Era îmbrăcată cu un pulover cu decolteul în V și i se vedeau oasele pieptului. Era îngrijită, machiată, parfumată și pieptănată. Era perfect stăpână pe ea însăși, dar nu relaxată. Reacher vedea consternarea din ochii ei, asemenea unei măști a fricii purtat sub piele.

O tăcere stingheră pluti în aer pentru un moment, dar Neagley făcu un pas înainte și spuse:

— Angela? Eu sunt Frances Neagley. Am vorbit la telefon.

Angela Franz zâmbi într-un fel automat și îi întinse mâna. Neagley i-o strânse scurt și apoi Reacher făcu un pas înainte să se prezinte.

— Sunt Jack Reacher. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Îi strânse mâna, care i se păru rece și fragilă.

— Nu o dată ai folosit cuvintele acestea, nu-i aşa? zise ea. Nu-i aşa?

— Mă tem că da, zise Reacher.

— Eşti pe lista lui Calvin, zise ea. Ai fost în poliția militară, ca el.

Reacher încuviință din cap.

— Nu ca el. Nici pe departe atât de bun.

— Eşti foarte drăguț.

— Ăsta-i adevărul. L-am admirat extraordinar de mult.

— Mi-a povestit despre tine. Despre toți, vreau să spun. De multe ori. Uneori m-am simțit de parcă eram cea de-a doua soție. Ca şi cum ar mai fi fost căsătorit înainte. Cu voi toți.

— Ăsta-i adevărul, zise din nou Reacher. Slujba este ca o familie. Asta dacă ai noroc, iar noi am avut noroc.

— La fel spunea şi Calvin.

— Cred că el a avut şi mai mult noroc ulterior.

Angela zâmbi din nou, automat.

— Poate. Dar i s-a terminat norocul, nu-i aşa?

Charlie îi privea, cu ochii lui Franz mijiți, evaluându-i.

— Mulțumesc foarte mult pentru vizită, zise Angela.

— Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Reacher.

— Îi poți învia pe morți?

Reacher nu zise nimic.

— După cum vorbea despre tine, nu m-ar mira să poți.

— Am putea afla cine a făcut-o, zise Neagley. La asta ne pricepem cel mai bine. Şi în afară de învierea lui, ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l putem face. Ca să zic aşa.

— Însă asta nu-l va aduce înapoi, nu?

— Nu. Îmi pare foarte rău.

— Ce vă aduce aici?

— Voiam să-ți prezentăm condoleanțele noastre.

— Dar nu mă cunoaşteți. Eu am apărut mai târziu. Nu am luat parte la viața voastră.

Angela se îndepărtă, ducându-se spre bucătărie. Pe urmă se răzgândi, se întoarse, trecu într-o parte printre Reacher şi Neagley şi se aşeză în living. Îşi puse palmele pe brațele fotoliului. Reacher îi văzu degetele mişcându-se. Nişte mişcări imperceptibile aproape, ca şi cum ar fi dactilografiat sau ar fi cântat la un pian invizibil în somn.

— N-am făcut parte din grup, zise ea. Uneori îmi doream să fi făcut. Însemna atât de mult pentru Calvin! Obişnuia să spună: *Cu investigatorii speciali nu te joci.* O folosea ca pe-o formulă, tot timpul. Se uita la fotbal, un fundaş era placat, ceva cu adevărat spectaculos, iar el zicea: *Aşa băieți, nu te joci cu investigatorii speciali.* I-o spunea şi lui Charlie. Îi zicea lui Charlie să facă ceva şi Charlie se codea, iar Calvin îi spunea: *Charlie, nu te joci cu investigatorii speciali.*

Charlie ridică privirea şi zâmbi.

— *Nu te joci,* zise el cu o voce ascuțită, dar cu intonația tatălui său şi apoi se opri, ca şi cum îi era greu să rostească cuvintele mai lungi.

— Ați venit din cauza sloganului, nu-i aşa? întrebă Angela.

— Nu tocmai, zise Reacher. Ne aflăm aici din cauza a ceea ce se află în spatele sloganului. Țineam unii la alții. Asta-i tot. Sunt aici pentru că şi Calvin ar fi făcut la fel, dacă lucrurile ar fi stat invers.

— Ar fi făcut la fel?

— Cred că da.

— A renunțat la toate astea. Când s-a născut Charlie. Fără să-l forțez eu. Voia să fie tată. A renunțat la tot ce făcuse înainte, pentru o viață uşoară, în siguranță.

— A putut s-o facă?

— Da, cred da.

— La ce lucra?

— Iertați-mă, zise Angela. Ar fi trebuit să vă invit să luați loc.

În încăpere nu era nicio canapea. Nu ar fi avut loc. Orice fel de canapea de dimensiuni normale ar fi blocat trecerea spre dormitoare. În schimb, erau două fotolii, plus un balansoar de dimensiuni reduse pentru Charlie. Fotoliile erau așezate de o parte și de cealaltă a șemineului, pe care erau niște flori uscate într-un vas chinezesc necizelat. Balansoarul lui Charlie era în stânga șemineului. În partea de sus a spătarului era marcat numele lui, cu un fier înroșit în foc sau cu un pistol de lipit, șapte litere, scrise regulat. Ordonat, dar nu era mâna unui profesionist. Opera lui Franz, probabil. Un dar, din partea tatălui pentru fiul său. Reacher îl privi o clipă. Pe urmă se așeză în fotoliul din fața Angelei și Neagley se așeză pe brațul acestuia, cu coapsa la un deget de el, fără să-l atingă.

Charley trecu peste picioarele lui Reacher și se așeză în scaunul lui din lemn.

— La ce lucra Calvin? întrebă din nou Reacher.

— Charlie, de ce nu te duci să te joci? zise Angela Franz.

— Vreau să stau aici, mami, răspunse Charlie.

— Angela, la ce anume lucra Calvin? întrebă Reacher.

— De când s-a născut Charlie, nu mai făcea decât verificări de dosare, zise Angela. Era o afacere bună. Mai ales aici, în Los Angeles. Toată lumea se teme să nu angajeze vreun hoț sau vreun drogat. Sau să nu se ducă la o întâlnire cu vreunul de-ăsta, ori să se căsătorească cu un asemenea individ. Cunoști pe cineva pe internet sau

într-un bar și primul lucru pe care îl faci e să cauți persoana respectivă pe Google, iar al doilea, să iei legătura cu un detectiv particular.

— Unde lucra?

— Avea un birou în Culver City. Știi cum sunt, o singură cameră, închiriată. La intersecția dintre Venice și La Cienega. Ajungea ușor pe 10th Street. Îi plăcea locul acela. Cred că o să trebuiască să mă duc să-i aduc lucrurile acasă.

— Mai întâi, ne dai voie să aruncăm o privire acolo?

— Adjuncții șerifului au făcut-o deja.

— O mai facem și noi o dată.

— De ce?

— Pentru că este posibil ca el să fi lucrat la ceva mai important decât o verificare de dosare.

— Drogații omoară oameni, nu? Și hoții, uneori.

Reacher îl privi pe Charlie și îl văzu pe Franz uitându-se la el.

— Dar nu așa cum se pare că s-a întâmplat.

— În regulă. Uitați-vă și voi, dacă vreți.

— Ai o cheie? întrebă Neagley.

Angela se ridică încet și intră în bucătărie. Se întoarse cu două chei fără însemne, una mare, una mică, pe un inel din oțel de doi centimetri și jumătate în diametru. Le cântări o clipă în palmă și apoi i le dădu lui Neagley, cu o mică reținere.

— Aș vrea să mi le dați înapoi, zise ea. Asta este setul lui personal.

— Ținea ceva aici? Note, dosare, ceva de genul ăsta?

— Aici? întrebă Angela. Unde? Când ne-am mutat aici, a renunțat să mai poarte maiouri ca să fie mai mult loc în dulap.

— Când v-aţi mutat aici?

Angela continua să stea în picioare. Era o femeie zveltă, părând să umple tot spaţiul acela mic.

— Imediat după ce s-a născut Charlie, zise ea. Am vrut un cămin adevărat. Eram foarte fericiţi aici. E mic, dar nu ne trebuia mai mult.

— Ce s-a întâmplat ultima oară când l-ai văzut?

— A plecat de dimineaţă, ca de obicei. Însă nu s-a mai întors.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu cinci zile înainte să vină adjuncţii şerifului să mă anunţe că i-au găsit cadavrul.

— Îţi povestea vreodată ce făcea la slujbă?

— Ţi-e sete, Charlie? întrebă Angela.

— Nu, mami, zise Charlie.

— Calvin îţi povestea vreodată ce făcea la slujbă?

— Nu prea, zise Angela. Uneori studiourile voiau să verifice câte un actor, să afle ce secrete ascundea. Îmi spunea care erau bârfele din lumea spectacolului. Însă nimic mai mult de-atât.

— Aşa cum îl ştim noi, era un tip foarte direct. Spunea ce avea în minte, spuse Reacher.

— Aşa şi rămăsese. Credeţi că a deranjat pe cineva?

— Nu, mă întreb numai dacă reuşise să-şi mai domolească tonul. Şi dacă nu, mă întreb dacă îţi plăcea sau nu.

— Îmi plăcea la nebunie. Îmi plăcea totul la el. Respect onestitatea şi firea deschisă.

— Prin urmare, nu te-ar deranja dacă aş fi direct?

— Deloc.

— Cred că e un lucru pe care omiţi să ni-l spui.

11

Angela Franz se aşeză din nou şi întrebă:

— Ce crezi că nu-ţi spun?

— Ceva folositor, zise Reacher.

— Folositor? Ce ar putea să fie folositor pentru mine acum?

— Nu numai pentru tine. Şi pentru noi. Calvin a fost al tău pentru că te-ai măritat cu el, în regulă. Dar a fost şi al nostru, pentru că am lucrat cu el. Avem dreptul să aflăm ce i s-a întâmplat, chiar dacă tu nu vrei.

— De ce crezi că ascund ceva?

— Pentru că de fiecare dată când sunt pe cale să-ţi pun o întrebare, tu te eschivezi. Te-am întrebat la ce lucra Calvin şi tu ai făcut mare caz să ne aşezăm. Te-am întrebat din nou şi ai început să-i spui lui Charlie să se ducă la joacă. Nu ca să-l scuteşti de răspunsul tău, pentru că ai folosit timpul astfel câştigat pentru a decide că nu ai un răspuns.

Angela privi în celălalt capăt al micuţei încăperi, direct la el.

— Acum ai de gând să-mi fracturezi braţul? Calvin mi-a spus că te-a văzut fracturând braţul cuiva în timpul unui interogatoriu. Sau era vorba despre Dave O'Donnell?

— Ba despre mine, probabil, zise Reacher. O'Donnell se specializase în ruptul picioarelor.

— Îți dau cuvântul meu, zise Angela, Nu-ți ascund nimic. Absolut nimic. Nu ştiu la ce lucra Calvin, nu mi-a spus.

Reacher o privi din nou, o privi adânc în ochii speriați şi o crezu, doar puțin. Femeia ascundea ceva, dar nu era neapărat vorba despre Calvin Franz.

— În regulă, zise el, îmi cer scuze.

El şi Neagley plecară la scurt timp după aceea, cu indicații pentru localizarea biroului din Culver City al lui Franz, după câteva scurte cuvinte de condoleanțe şi o altă strângere a mâinii reci, fragile.

Bărbatul pe nume Thomas Brant îi urmări plecând. Se afla la douăzeci de metri de automobilul Crown Victoria, parcat la patruzeci de metri vest de locuința lui Franz. Venea dinspre o prăvălie din colțul străzii, ținând un pahar de cafea. Încetini pasul şi îi urmări pe Reacher şi pe Neagley până când aceştia dădură colțul, la o sută de metri mai departe. Pe urmă sorbi din cafea şi apelă numărul şefului său, Curtis Mauney, cu o singură mână, lăsând un mesaj vocal în care descria ce văzuse.

Exact în acelaşi moment, bărbatul în costum albastru-închis se întorcea la automobilul său Chrysler albastru-închis. Automobilul era parcat pe aleea laterală de la Beverly Wilshire. Bărbatul în costum era mai sărac cu cincizeci de dolari pe care recepționerul îi acceptase ca mită şi, prin urmare, mai bogat în informații noi, însă era descumpănit de implicațiile veştilor aflate. Îşi sună şeful pe celular şi îi spuse:

— Potrivit hotelului, numele uriaşului este Thomas Shannon, însă pe lista noastră nu era niciun Thomas Shannon.

— Cred că putem fi siguri că lista noastră era definitivă, zise şeful.

— Cred că da.

— Prin urmare, putem considera fără doar şi poate că Thomas Shannon este un nume fals. În mod evident, vechile obiceiuri mor greu în cazul indivizilor ăstora. Să stăm în continuare cu ochii pe ei.

Reacher aşteptă până dădură colţul şi ieşiră de pe strada lui Franz, după care spuse:

— Ai observat cumva o maşină Crown Victoria rablagită, pe strada lui Franz?

— Parcată, zise Neagley. La patruzeci de metri de casă, în curba opusă. Un model de bază din 2002.

— Cred că am văzut aceeaşi maşină la Denny's.

— Eşti sigur?

— Nu-s sigur.

— Vechile Crown Vic sunt nişte maşini obişnuite. Taxiuri, maşini de ţigani, rable de închiriat.

— Probabil.

— Oricum, nu era nimeni în ea, zise Neagley. Nu avem de ce să ne facem griji din cauza unor maşini goale.

— În faţă la Denny's nu era goală. Era un individ în ea.

— Asta dacă e aceeaşi maşină.

Reacher se opri.

— Vrei să ne întoarcem? întrebă Neagley.

Reacher se opri o clipă, dădu din cap şi plecă mai departe.

— Nu, zise el. Probabil că mi s-a părut.

10th Street era blocată pe direcția est. Niciunul dintre ei nu cunoștea suficient de bine Los Angeles-ul pentru a risca să o ia pe străzile laterale, așa că parcurseră cei aproape opt kilometri până în Culver City mai încet decât dacă ar fi mers pe jos. Ajunseră la intersecția dintre Venice Boulevard şi La Cienega Boulevard şi de aici indicațiile Angelei Franz se dovediră suficient de precise pentru a-i conduce direct la biroul fostului ei soț. Era un loc anodin, un lung şir de prăvălii ponosite, învecinate cu un mic birou poştal. Nu un sediu impunător al Serviciilor Poştale din Statele Unite. Un sediu format dintr-o singură încăpere. Reacher nu era la curent cu terminologia. Sucursală? Satelit? Oficiu poştal de livrare? Alături de el se afla o farmacie pentru rețete compensate, apoi un salon de manichiură şi o spălătorie. Pe urmă, biroul lui Franz. Biroul lui Franz avea uşa din sticlă şi vitrina vopsite pe interior cu o vopsea decolorată, până la nivelul capului, lăsând deasupra doar o porțiune foarte îngustă neacoperită, prin care să pătrundă lumina. Partea de sus a porțiunii vopsite avea o bordură aurie, încadrată de linii negre. Denumirea firmei, *Calvin Franz Investigații Discrete* şi un număr de telefon erau trecute pe uşă în acelaşi stil, cu auriu bordurat cu negru, caractere obişnuite, pe trei rânduri, la nivelul pieptului, simplu şi la obiect.

— Trist, zise Reacher. Nu-i aşa? Să ajungi de la marea maşinărie kaki la asta?

— Era tată, zise Neagley. Se mulțumea cu nişte bani câştigați uşor. A fost alegere lui. Nu voia nimic mai mult, deocamdată.

— Dar presupun că biroul tău din Chicago nu seamănă cu ăsta.

— Nu, zise Neagley. Nu seamănă.

Scoase inelul cu chei de care Angela se despărțise cu atât de multă părere de rău. Alese cheia cea mai mare, descuie și împinse ușa. Însă nu intră.

Pentru că biroul era distrus de la un cap la celălalt.

Fusese un spațiu pătrat simplu, mic pentru un magazin, mare pentru un birou. Computerele, telefoanele și toată aparatura care se aflase acolo dispăruseră de mult. Biroul și fișetele fuseseră percheziționate și apoi distruse cu ciocanele, fiecare îmbinare și fiecare subansamblu fuseseră distruse în căutarea unor ascunzători. Scaunul fusese distrus și umplutura scoasă. Panourile din pereți fuseseră scoase cu ranga și izolația ruptă fâșii. Tavanul fusese dat jos. Pardoseala fusese ridicată. Obiectele sanitare din baie ajunseseră cioburi de porțelan. Peste tot erau împrăștiate sfărâmături și hârtii, până la genunchi, dintr-un colț în altul, și pe alocuri chiar mai rău.

Biroul era făcut bucăți. De parcă explodase o bombă.

— Adjuncții șerifului districtului Los Angeles nu ar fi atât de meticuloși, zise Reacher.

— În niciun caz, zise Neagley. Nici pe departe. Ăștia au fost băieții răi, care au încercat să lămurească lucrurile. Să recupereze ce le luase Franz. Chiar înainte ca adjuncții șerifului să ajungă aici. Probabil, cu câteva zile mai înainte chiar.

— Adjuncții șerifului au văzut asta și nu i-au spus Angelei? Nu știa. A zis că trebuie să vină aici să-i ia lucrurile acasă.

— Nu i-au spus. De ce să o îndurereze și mai mult?

Reacher se dădu înapoi pe trotuar. Păși la stânga și privi scrisul auriu clar de pe ușă: *Calvin Franz Investigații Discrete.* Ridică mâna și acoperi numele vechiului său

prieten şi îl înlocui în minte cu *David O'Donnell*. Pe urmă, cu o pereche de nume: *Sánchez & Orozco*. Şi pe urmă, *Karla Dixon*.

— Cât aş vrea ca oamenii ăştia să răspundă la nenorocitele alea de telefoane! zise el.

— Chestia asta nu are legătură cu noi ca grup, zise Neagley. Nu se poate să fie aşa, au trecut mai bine de şaptesprezece zile şi nimeni nu a venit încă după mine.

— Sau după mine, zise Reacher. Dar, pe de altă parte, şi cu Franz lucrurile au stat la fel.

— Ce vrei să spui?

— Dacă Franz ar fi fost într-o încurcătură, pe cine ar fi căutat? Pe noi, ceilalţi, corect? Însă nu pe tine, pentru că tu eşti prea sus acum şi prea ocupată, probabil. Şi nici pe mine, pentru că în afară de tine, nimeni nu ar fi putut să-mi dea vreodată de urmă. Dar să presupunem că Franz ar fi intrat într-un rahat până la gât şi i-ar fi căutat pe ceilalţi. Pentru că erau cu toţii mai accesibili decât noi doi. Să presupunem că au dat buzna toţi să-l ajute. Să presupunem că acum sunt în aceeaşi oală toţi.

— Inclusiv Swan?

— Swan era cel mai aproape. El ar fi ajuns aici primul.

— Posibil.

— Probabil, zise Reacher. Dacă Franz avea nevoie cu adevărat de cineva, în cine altcineva ar fi avut încredere?

— Ar fi trebuit să mă cheme pe mine, zise Neagley. Aş fi venit.

— Poate că tu erai următoarea pe listă. Poate s-a gândit că, pentru început, şase oameni erau de ajuns.

— Dar ce fel de lucru poate face ca şase oameni să dispară? Şase dintre oamenii *noştri*.

— Nu vreau să mă gândesc, zise Reacher şi apoi tăcu.

În trecut, și-ar fi pus oamenii la încercare cu oricine. De multe ori o și făcuse. Și de fiecare dată ai lui reușiseră, împotriva unor adversari mai redutabili decât găsești de obicei în rândul populației civile. Mai redutabili pentru că pregătirea militară tinde să îmbogățească sub mai multe aspecte importante repertoriul criminalului.

— Nu are niciun rost să stăm aici, zise Neagley. Pierdem timpul. Nu o să găsim nimic. Cred că putem presupune că au găsit ce au căutat.

— Cred că putem presupune că nu au găsit, zise Reacher.

— De ce?

— O deducție empirică, zise Reacher. Biroul acesta este răscolit de la un capăt la altul. Total. Și, în mod normal, atunci când găsești ce căutai, încetezi să mai cauți. Însă indivizii ăștia nu s-au oprit până la sfârșit. Prin urmare, dacă au găsit ce căutau, din întâmplare au găsit în ultimul loc în care au căutat. Cât de mare este această posibilitate? Nu prea mare. Așa că eu cred că nu s-au oprit din căutări, pentru că nu au găsit ceea ce voiau.

— Și atunci unde e ceea ce căutau?

— Nu știu. Ce ar putea să fie?

— Hârtii, o dischetă, un compact disc, ceva de genul ăsta.

— Ceva mic, zise Reacher.

— Nu a dus obiectul acasă. Cred că delimita riguros căminul de muncă.

Gândește ca ei. Fii ca ei. Reacher se întoarse și se așeză cu spatele la biroul lui Franz ca și cum de-abia ar fi pășit pe trotuar. Își făcu mâna căuș și se uită la palma goală. Făcuse destulă hârțogăraie la viața lui, dar nu folosise niciodată un computer și nu imprimase niciodată un compact disc. Însă știa ce era asta. O bucată de policarbonat

rotundă, cu diametrul de doisprezece centimetri și jumătate. Adeseori, într-o cutie subțire din plastic. Discheta era și mai mică. Pătrată, în jur de șapte centimetri și jumătate. Foaia de corespondență, împăturită în trei, ajunge la douăzeci și unu de centimetri pe zece.

Ceva mic.

Dar vital.

Unde ar ascunde Calvin Franz ceva mic, dar vital?

— Poate în mașină, zise Neagley. Se pare că făcea drumul dus-întors la birou cu mașina. Prin urmare, dacă a fost un compact disc, ar fi putut să-l păstreze în încărcătorul de compact discuri al mașinii. E ca și cum l-ar fi ascuns sub ochii tuturor. Înțelegi, poate că era al patrulea compact disc, după cele cu John Coltrane.

— Miles Davis, zise Reacher. Îl prefera pe Miles Davis. Îl asculta pe John Coltrane numai în albumele lui Miles Davis.

— Putea să facă să pară că erau niște chestii descărcate de pe internet. Putea să scrie cu markerul *Miles Davis*, înțelegi?

— L-ar fi găsit, zise Reacher. Niște indivizi atât de meticuloși ar fi verificat totul. Și cred că Franz ar fi vrut mai multă siguranță. La vedere, asta înseamnă să îl ai sub ochi tot timpul. Nu te poți relaxa. Și cred că Franz voia să se relaxeze. Cred că voia să se întoarcă acasă la Angela și la Charlie fără să aibă tot felul de gânduri.

— Și atunci, unde? Într-un seif la o bancă?

— Nu văd nicio bancă pe-aici, zise Reacher. Și nu cred că ar fi vrut să trebuiască să se abată prea mult din drum. Având în vedere traficul. În cazul în care ar fi survenit vreo urgență. Iar orele de program ale unei bănci nu-i convin neapărat unui împătimit al muncii.

— Pe inel sunt două chei, zise Neagley. Deși este posibil ca aia mai mică să fie de la birou.

Reacher se întoarse din nou și privi cu amărăciune dezordinea și distrugerile. Era de presupus că încuietoarea biroului se afla și ea pe acolo, pe undeva. Un mic dreptunghi din oțel, smuls din bucata de lemn și aruncat. Se întoarse și se îndreptă spre bordura trotuarului. Privi în stânga, privi în dreapta. Își făcu din nou mâna căuș și privi palma goală.

În primul rând: *Ce aș ascunde?*

— Este un fișier de calculator, zise el. Așa trebuie să fie. Pentru că au știut să-l caute. Dacă ar fi fost ceva scris pe hârtie, Franz nu le-ar fi spus nimic. Însă probabil că i-au luat mai întâi computerele și au găsit urme care le-au sugerat că Franz copiase niște documente. Așa se întâmplă, nu? Computerele lasă urme peste tot. Însă Franz nu a vrut să le spună unde erau copiile. Poate că de aceea i-au rupt picioarele. Însă el a tăcut, atunci au fost obligați să vină aici și să facă percheziția asta sălbatică.

— Și atunci unde e?

Reacher își privi din nou mâna.

Unde aș ascunde ceva mic și vital?

— În niciun caz sub vreun bolovan, zise el. Aș vrea să fie într-un loc sigur. Poate într-un loc în care să se lase lucruri într-un fel de custodie. Aș vrea ca să fie cineva răspunzător.

— O cutie de valori, zise Neagley din nou. Într-o bancă. Cheia mică nu are niciun însemn. Băncile procedează astfel.

— Nu-mi plac băncile, zise Reacher. Nu-mi place programul lor și nu-mi place să fac un ocol. O dată, poate, dar nu des. Asta e și problema. Este vorba aici despre

un fel de regularitate. Nu-i aşa? Nu asta fac oamenii cu computerele? Salvează materiale la încheierea fiecărei zile de lucru. Şi-atunci nu ar fi ceva ocazional. Ar fi o chestie de rutină. Ceea ce schimbă lucrurile pe undeva. Pentru o chestie care se întâmplă doar o dată, faci orice scamatorie. Dar dacă e zilnic, ai nevoie de ceva sigur, dar simplu. Şi permanent accesibil.

— Eu îmi trimit e-mailuri, zise Neagley.

Reacher se opri o clipă. Zâmbi.

— Asta e, zise el.

— Crezi că asta a făcut şi Franz?

— În niciun caz, zise Reacher. E-mailurile s-ar fi întors la computerele lui, pe care le au băieții răi. Ar fi pierdut timpul încercând să-i spargă parola în loc să-i distrugă biroul.

— Şi atunci, ce a făcut?

Reacher se întoarse şi privi de-a lungul şirului de prăvălii. Curățătoria chimică, salonul de manichiură, farmacia.

Poşta.

— Nu e-mail, zise el. Poştă obişnuită. Asta a făcut. Îşi salva materialele pe un disc oarecare şi în fiecare seară îl punea într-un plic şi îl arunca în cutia poştală. Adresat lui însuşi. Căsuței sale poştale. Pentru că aşa îşi primea poşta. La oficiul poştal. Nu are fantă pentru poştă în uşă. Din momentul în care plicul nu se mai afla în mâna lui, era în siguranță. Intra în sistem. Şi o grămadă de „custozi" stăteau cu ochii pe el, zi şi noapte.

— Prea lent, zise Neagley.

Reacher încuviință din cap.

— Trebuie că folosea trei sau patru discuri pe rând. În orice zi, două sau trei dintre ele s-ar fi aflat în

corespondență. Însă se ducea acasă în fiecare seară știind că tot ce lucrase ultima oară era în siguranță. Nu e ușor să spargi o cutie poștală sau să convingi un funcționar să-ți dea ceva ce nu-ți aparține. Birocrația sistemului poștal al Statelor Unite este la fel de sigură ca o bancă elvețiană.

— Cheia mică, zise Neagley. Nu e de la birou. Nu e de la o cutie de valori.

Reacher încuviință din nou din cap.

— Este de la căsuța lui poștală, zise el.

12

Însă birocrația serviciului poștal al Statelor Unite era cu dus și-ntors. Era târziu după-amiaza. Curățătoria chimică era deschisă încă. Salonul de manichiură era deschis. Farmacia era deschisă. Numai oficiul poștal era închis. Programul de lucru cu publicul se încheiase la ora patru.

— Mâine, zise Neagley. O să stăm toată ziua în mașină. Trebuie să ajungem și la Swan. Asta dacă nu ne împărțim drumurile.

— O să fie nevoie de amândoi aici, zise Reacher. Dar poate apare unul dintre ceilalți și preia o parte din muncă.

— Aș vrea să fie așa. Și nu pentru că sunt leneșă.

Automat, ca un mic ritual, scoase telefonul celular și verifică ecranul.

Niciun mesaj.

Nici la recepția hotelului nu era niciun mesaj. Niciun mesaj la mesageria vocală a hotelului. Niciun e-mail pe niciunul dintre computerele lui Neagley.

Nimic.

— Este imposibil să ne ignore pur şi simplu, zise ea.
— Da, zise Reacher. N-ar face aşa ceva.
— Încep să am o presimțire foarte rea.
— Eu am avut o presimțire rea de când m-am dus la bancomatul din Portland. Mi-am cheltuit toți banii invitând pe cineva la cină. De două ori. Acum îmi doresc să fi rămas acasă şi să fi comandat pizza. Poate c-ar fi plătit ea. Iar acum habar n-aş fi avut de toate astea.
— *Ea?*
— O femeie pe care am cunoscut-o.
— Drăguță?
— Foarte.
— Mai drăguță decât Karla Dixon?
— Comparabilă.
— Mai drăguță decât mine?
— De parcă ar fi posibil.
— Te-ai culcat cu ea?
— Cu cine?
— Cu femeia din Portland.
— De ce te interesează?
Neagley nu răspunse. Răsfoi cele cinci foi cu informații de contact, cu mişcările unui jucător de cărți, îi dădu două lui Reacher şi păstră trei pentru ea. Reacher se alese cu Tony Swan şi Karla Dixon. Telefonul sună de treizeci, patruzeci de ori şi niciun răspuns. Bătu în furcă şi încercă numărul lui Dixon. Cu prefixul 212 pentru New York. Iarăşi fără succes. Telefonul sună de şase ori şi apoi răspunse robotul. Ascultă vocea familiară a lui Dixon, aşteptă semnalul sonor şi lăsă acelaşi mesaj pe care îl lăsase şi mai devreme: „Sunt Jack Reacher cu un apel zece-treizeci de la Frances Neagley, hotelul Beverly Wilshire, Los Angeles. Mişcă-ți fundul şi sun-o." Pe urmă

făcu o pauză scurtă şi adăugă: „Te rog, Karla. Chiar avem nevoie de un semn de la tine." Pe urmă închise. Neagley închidea şi ea celularul şi dădea din cap.

— Nu e bine, zise ea.

— Ar putea să fie în concediu.

— În acelaşi timp?

— Or fi cu toții în puşcărie. Am fost o gaşcă destul de dată dracului.

— Ăsta-i primul lucru pe care l-am verificat. Nu sunt în puşcărie.

Reacher nu zise nimic.

— Chiar ți-a plăcut Karla, nu-i aşa? întrebă Neagley. Mi-ai părut deosebit de tandru la telefon adineauri.

— Mi-ați plăcut cu toții.

— Da, dar ea în mod special. Te-ai culcat vreodată cu ea?

— Nu, răspunse Reacher.

— De ce nu?

— De ce?

— Am recrutat-o. Eram comandantul ei. N-ar fi fost în regulă.

— Ăsta a fost singurul motiv?

— Probabil.

— În regulă.

— Ce ştii despre afacerile lor? întrebă Reacher. Există vreun motiv justificat ca niciunul să nu poată fi contactat zile la rând?

— Presupun că O'Donnell călătoreşte peste ocean, zise Neagley. Domeniul lui este cât se poate de general. Cred că problemele astea maritale ar putea să-l ducă în hotelurile din insule. Sau oriunde altundeva, dacă este pe urmele unuia care nu plăteşte pensia alimentară. Răpirile

de copii sau chestiile de custodie ar putea să-l ducă oriunde. Oamenii care încearcă să adopte un copil trimit uneori detectivi în Europa de Est, în China sau cine ştie pe unde, să se asigure că afacerile sunt curate. Există o mulțime de motive posibile.

— Dar?

— Ar trebui mai întâi să mă conving pe mine să cred în vreunul dintre ele.

— Şi Karla?

— Cred că ar putea să fie prin insulele Cayman, în căutarea banilor cuiva. Însă cred că ar face asta pe internet, din birou. Că doar banii nu sunt efectiv *acolo*.

— Şi atunci unde sunt?

— Sunt doar o idee. Electricitate în computer.

— Sánchez şi Orozco?

— Ei trăiesc într-o lume închisă. Nu văd de ce ar trebui să plece vreodată din Vegas. Cel puțin profesional.

— Ce ştim despre compania lui Swan?

— Există. Face afaceri. Emite documente. Are o adresă. În afară de asta, nu țin prea multe.

— Probabil că are probleme de securitate, pentru că altfel nu l-ar fi angajat pe Swan.

— Toți contractorii din domeniul apărării au probleme de securitate. Sau cred că ar trebui să aibă, pentru că vor să creadă că fac ceea ce este important.

Reacher nu replică nimic la asta. Aşezat, privea pe fereastră. Începea să se întunece. O zi lungă, aproape de final.

— Franz nu s-a dus la birou în dimineața în care a dispărut.

— Crezi asta?

— Ştim! Angela avea setul lui de chei. Le-a lăsat acasă. Se ducea în altă parte în ziua aceea.

Neagley nu zise nimic.

— Iar proprietarul clădirii trebuie să-i fi văzut pe băieţii răi, zise Reacher. Broasca de la biroul lui Franz nu era spartă. Nu au luat cheia de la Franz, pentru că nu o avea în buzunar. Prin urmare, au făcut una la repezeală sau au obţinut una de la proprietar. Prin urmare, proprietarul i-a văzut. Prin urmare, pe lângă toate celelalte, mâine trebuie să-l găsim.

— Franz ar fi trebuit să mă sune, zise Neagley. Aş fi lăsat totul baltă.

— Şi eu îmi doresc să te fi căutat, zise Reacher. Dacă ai fi fost tu acolo, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta.

Reacher şi Neagley cinară în restaurantul de la parter, din colţul din faţă al holului, unde o sticlă de apă plată din Norvegia costa opt dolari. Pe urmă îşi spuseră noapte bună, se despărţiră şi se îndreptară către camerele lor. Camera lui Reacher era un cub demodat situat cu două etaje mai jos faţă de apartamentul lui Neagley. Se dezbrăcă, făcu un duş şi îşi împachetă frumos hainele pe care le puse sub saltea ca să se îndrepte. Se vârî în pat, îşi puse braţele sub cap şi privi tavanul. Se gândi un minut la Calvin Franz, în scurte secvenţe fără legătură între ele, la fel cum biografia unui candidat din politică este concentrată într-o reclamă de televiziune de treizeci de secunde. În amintirea lui, unele imagini erau sepia, altele şterse, însă în toate Franz se mişca, vorbea, râdea, plin de chef şi de energie. Pe urmă, Karla Dixon se alătură paradei, mignonă, brunetă, sardonică, râzând cu Franz. Dave O'Donnell era şi el prezent, înalt, blond, chipeş, semănând cu un agent de bursă înarmat cu un cuţit cu arc. Şi Jorge Sánchez, mereu acelaşi, cu

ochii apropiaţi, cu o urmă de zâmbet care îi descoperea un dinte din aur şi la fel de departe ca întotdeauna de a-şi arăta mulţumirea. Şi Tony Swan, la fel de lat pe cât era de înalt. Şi Manuel Orozco, deschizând şi închizând o brichetă Zippo, pentru că îi plăcea foarte mult sunetul. Chiar şi Stann Lowrey era prezent, dând din cap, bătând cu degetele în masă într-un ritm pe care numai el îl putea auzi.

Pe urmă Reacher alungă toate imaginile, închise ochii şi adormi, la zece şi jumătate seara, la finalul unei zile lungi.

Zece şi jumătate în Los Angeles înseamnă unu şi jumătate a doua zi dimineaţa în New York; ultimul zbor al companiei British Airways întârziat, de la Londra, tocmai aterizase pe JFK. Întârzierea asta însemna că ultimul funcţionar de la terminalul British Airways îşi terminase programul, aşa că avionul se îndreptă către Terminalul Patru unde pasagerii debarcaseră prin imensul hol de sosiri. A treia persoană din rândul vizitatorilor era un pasager de la clasa întâi, care moţăise pe locul 2K în cea mai mare parte a călătoriei. Înălţime medie, greutate medie, îmbrăcăminte scumpă, radiind acel gen de curtoazie sigură pe sine, tipică oamenilor care ştiu cât de norocoşi sunt că toată viaţa au fost bogaţi. Probabil că avea patruzeci de ani. Avea părul des şi negru, lucios, perfect tuns, tenul aproape măsliniu şi trăsături regulate care sugerau că este indian, pakistanez, iranian, sirian, libanez, algerian sau chiar israelian ori italian. Avea paşaport britanic şi trecu de inspecţia agentului de la imigrări fără nicio problemă, la fel de uşor trecând şi degetele bine îngrijite ale proprietarului lor pe placa

de amprentare electronică. La şaptesprezece minute după ce-şi desfăcuse centura de siguranță, individul se afla sub cerul strălucitor al nopţii newyorkeze, îndreptându-se vioi către şirul de taxiuri.

13

A doua zi dimineață, la ora șase, Reacher urcă în apartamentul lui Neagley. O găsi trează, cu dușul făcut și își dădu seama că deja făcuse vreo oră exerciții fizice. Poate în camera ei, poate în sală. Poate fusese să alerge. Arăta excelent, plină de energie și vitalitate într-un mod care sugera că prin ea își făcea treaba un sânge foarte bine oxigenat.

Comandară micul dejun prin room-service și își petrecură timpul de așteptare cu încă o rundă de apeluri telefonice, fără niciun rezultat. Niciun răspuns din East Los Angeles, niciunul din Nevada, niciunul din New York, niciunul din Washington D.C. Nu lăsară mesaje. Nu mai formară din nou numerele de telefon și nu mai încercară încă o dată. Iar când închiseră telefoanele, nu discutară despre asta. Rămaseră tăcuți până când își făcu apariția chelnerul, apoi mâncară ouă, clătite și șuncă, și își băură cafeaua. După aceea, Neagley sună la serviciul de parcare și comandă mașina.

— Mai întâi, biroul lui Franz? întrebă ea.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Asupra lui Franz trebuie să ne concentrăm.

Drept care coborâră cu liftul, urcară în Mustang împreună şi porniră fără grabă către sud, pe La Cienega, către oficiul poştal din Culver City.

Parcară în faţa biroului răvăşit al lui Franz şi se întoarseră pe jos trecând pe lângă curăţătoria chimică, salonul de manichiură şi farmacia pentru medicamente compensate. Oficiul poştal era gol. O pancartă de pe uşă anunţa că era deschis de o jumătate de oră. În mod evident, în cazul în care ar fi existat vreo aglomeraţie matinală, aceasta luase sfârşit de mult.

— Nu putem face asta când nu e nimeni înăuntru, zise Reacher.

— Atunci hai să-l găsim mai întâi pe proprietar, zise Neagley.

Întrebară la farmacie. Sub o cameră de securitate demodată, în spatele ghişeului, se afla un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-un halat alb scurt. Le spuse că proprietarul curăţătoriei chimice era proprietarul întregii clădiri. Le servi informaţia cu acel gen de ostilitate reţinută pe care o au întotdeauna chiriaşii faţă de cei la care ajung cecurile lor de chirie. Le spuse în câteva cuvinte o scurtă poveste de succes potrivit căreia vecinul său se întorsese din Coreea şi deschisese curăţătoria, folosind profiturile pentru achiziţionarea întregului şir de prăvălii. Visul american în plină acţiune. Reacher şi Neagley îi mulţumiră, trecură din nou prin faţa salonului de manichiură şi intrară în curăţătoria chimică, unde dădură imediat exact peste persoana pe care o căutau. Se învârtea iute într-un spaţiu de lucru încărcat de duhoarea grea a substanţelor chimice. Şase centrifuge mari se învârteau cu osârdie. Mesele de călcat trosneau. Şirurile de îmbrăcăminte curăţată se

învârteau pe o bandă rulantă care se afla la înălțimea unui stat de om. Proprietarul era nădușit. Muncea din greu. Părea că merita două rânduri de prăvălii. Sau trei. Poate că le şi avea deja. Sau chiar mai multe.

Reacher trecu direct la subiect.

— Când l-ați văzut pe Calvin Franz ultima oară? în întrebă.

— Aproape că nu-l vedeam niciodată, răspunse omul. Nu aveam cum să-l văd. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi vopsească ferestrele.

Spusese aceste cuvinte de parcă fusese deranjat de acest gest. Ca şi cum ştiuse dintotdeauna că o să aibă mult de lucru cu şpaclul până să poată închiria din nou spaţiul acela.

— Dar îl vedeaţi venind şi plecând, zise Reacher. Pariez că nimeni dintre cei care sunt pe-aici nu are un program de lucru mai scurt decât al dumneavoastră.

— Cred că l-am văzut ocazional, răspunse tipul.

— Când ați încetat să-l mai vedeți?

— Acum trei sau patru săptămâni.

— Exact înainte să vină indivizii ăia să vă ceară cheia lui?

— Care indivizi?

— Indivizii cărora le-ați dat cheia lui.

— Erau polițiști.

— Al doilea grup era de poliţişti.

— La fel şi primul.

— V-au arătat vreun act de identificare?

— Sunt sigur că au făcut-o.

— Sunt sigur că n-au făcut-o, zise Reacher. Sunt sigur că în loc de asta v-au arătat o bancnotă de o sută de dolari. Poate chiar două sau trei...

— Şi ce dacă? E cheia mea şi clădirea mea.

— Cum arătau?

— De ce v-aş spune?

— Pentru că noi am fost prieteni cu domnul Franz.

— „Aţi fost"?

— E mort. L-a aruncat cineva dintr-un elicopter.

Proprietarul curăţătoriei chimice nu făcu decât să ridice din umeri.

— Nu mi-i amintesc pe indivizii ăia, zise el.

— V-au distrus prăvălia, zise Reacher. Indiferent câţi bani v-au dat pentru cheie, să ştiţi că nu acoperă pagubele.

— Repararea clădirii este responsabilitatea mea. Este clădirea mea.

— Şi dacă am presupune c-o s-ajungă mormanul tău de cenuşă fumegândă? Să presupunem că mă întorc diseară din nou aici şi dau foc la toată şandramaua?

— Aţi ajunge la pârnaie.

— Nu prea cred. Un tip cu o memorie atât de scurtă nu ar avea nimic de declarat poliţiei.

Proprietarul încuviinţă din cap.

— Erau albi. Doi. Costume albastre. Aveau o maşină nouă. Arătau ca toţi ceilalţi oameni pe care-i văd.

— Asta-i tot?

— Da, nişte albi. Nu poliţişti. Prea curaţi şi prea bogaţi.

— N-aţi remarcat nimic special la ei?

— V-aş spune dacă ar fi fost aşa. Mi-au distrus prăvălia.

— În regulă.

— Îmi pare rău pentru prietenul vostru. Părea să fie un tip foarte cumsecade.

— Chiar aşa a fost, zise Reacher.

14

Reacher şi Neagley se întoarseră pe jos la oficiul poştal. Era un spaţiu mic, prăfuit. Decorul, model guvernamental. Se făcuse din nou o aglomeraţie moderată. Activitatea matinală normală era în plină desfăşurare. Un funcţionar şi o coadă mică de oameni. Neagley îi dădu lui Reacher cheile lui Franz şi se aşeză la rând. Reacher se duse la o poliţă mică, în spate, şi luă un formular la întâmplare. Era o cerere de confirmare a trimiterii. Folosi un pix legat cu un lănţişor şi se aplecă, prefăcându-se că e preocupat de completarea formularului. Se aşeză într-o parte, cu cotul sprijinit de poliţă, şi avu grijă să mişte încontinuu mâna. O privi pe Neagley. Mai avea vreo trei minute până îi venea rândul. Folosi acest timp pentru a verifica şirul de cutii poştale.

Cutiile poştale acopereau întregul perete din fund al oficiului poştal. Erau de trei mărimi. Mici, medii şi mari. Şase rânduri de cutii poştale mici, sub ele patru rânduri de cutii poştale medii şi apoi trei rânduri de cutii poştale mari, până la nivelul pardoselii. O sută optzeci de cutii mici, nouăzeci şi şase medii şi cincizeci şi patru mari. În total, trei sute treizeci de cutii poştale.

Care era a lui Franz?

În mod sigur, una dintre cele mari. Franz condusese o afacere şi fusese genul de afacere care presupunea o corespondenţă destul de voluminoasă. O parte a corespondenţei putea să fie sub forma unor pachete groase de dimensiunile colilor de corespondenţă. Rapoarte de credit, informaţii financiare, transcrieri de stenograme de la procese, fotografii de douăzeci pe treizeci de centimetri. Plicuri voluminoase, rigide. Reviste profesionale. Prin urmare, o cutie mare.

Dar care dintre cutiile mari?

Nu avea cum să-şi dea seama. Dacă ar fi avut de ales, Franz ar fi preferat rândul de sus, al treilea de jos, capătul din dreapta. Cui îi convine să meargă mai mult decât este necesar de la uşa de la intrare şi apoi să se lase pe vine până la linoleum? Însă Franz nu avusese posibilitatea să aleagă. Vrei o cutie poştală şi te mulţumeşti cu cea care este disponibilă în momentul respectiv. O preiei pe-a cuiva. Moare cineva sau se mută, cutia devine vacantă, o moşteneşti. Norocul celui care încearcă. Loterie. O şansă din cincizeci şi patru.

Reacher vârî mâna în buzunar şi pipăi cheia lui Franz. Se gândi că i-ar fi trebuit între două şi trei secunde să o verifice în fiecare broască. În cazul cel mai rău, aproape trei minute de dans pe lângă peretele de cutii poştale. Complet expus. În cazul cel mai rău, ar fi putut să încerce broasca unei cutii poştale chiar în faţa proprietarului său de drept, care ar intra exact în urma lui. Întrebări, plângeri, ţipete, poliţia poştei, un potenţial caz federal. Reacher nu avea nicio îndoială că ar fi putut să scape nevătămat din oficiul poştal, însă nu voia să plece de-acolo cu mâna goală.

O auzi pe Neagley spunând „Bună dimineața".

Privi la stânga şi o văzu prima la rândul de la ghişeu. O văzu aplecându-se înainte, impunând atenţie. Văzu ochii funcționarului de la ghişeu fixându-se în ochii ei. Dădu drumul pixului şi scoase cheia din buzunar. Se apropie nevăzut de peretele de cutii poştale şi încercă prima broască de la stânga, a treia de jos în sus.

Eşec.

Răsuci cheia în sens orar şi în sensul opus. Nimic. O scoase şi încercă broasca de dedesubt. Eşec. Pe cea de dedesubt. Eşec. Neagley punea o întrebare foarte complicată în legătură cu taxele pentru poşta par avion. Stătea cu coatele pe polița din fața ghişeului. Îl făcea pe funcționar să se simtă cel mai important om din lume. Reacher trecu la dreapta şi încercă din nou, următoarea cutie poştală de sus, pe rândul al treilea.

Eşec.

Patru încercate, cincizeci rămase. Douăsprezece secunde consumate, şanse îmbunătățite, de la unu virgulă optzeci şi cinci la sută, la două şanse la sută. Încercă următoarea cutie de dedesubt. Eşec. Se lăsă pe vine şi încercă încuietoarea cutiei de jos.

Eşec.

Rămase pe vine şi se duse la următoarea de la dreapta. Începu următoarea coloană de cutii poştale de jos în sus. Ghinion cu prima de jos. Ghinion cu cea de deasupra ei. Ghinion cu cea de-a treia de sus. Nouă încercate, douăzeci şi cinci de secunde scurse. Neagley continua să vorbească. Pe urmă Reacher simți că o femeie se strecurase în stânga lui. Ea deschise o cutie de sus de tot. Scoase de acolo o masă densă de hârțoage îndoite. Începu să le sorteze, rămânând locului. *Mişcă-te,* o rugă el. *Du-te la coşul*

de gunoi. Femeia se depărtă. Reacher trecu la dreapta şi încercă cel de-al patrulea rând. Neagley continua să vorbească. Funcţionarul continua să o asculte. Cheia nu se potrivi în broasca de sus. Nu se potrivi nici în broasca de la mijloc. Nu se potrivi nici în broasca celei de jos de tot.

Douăsprezece verificate. Şansele erau acum de una la patruzeci şi două. Mai bine, dar nu bine. Cheia nu se potrivi nici în a cincea coloană. Nici în a şasea. Optsprezece verificate. Dăduse gata o treime. Şansele îi tot sporeau. *Priveşte partea bună a lucrurilor*. Neagley continua să vorbească. O auzea. Ştia că oamenii din spatele ei de la rând vor începe să devină nerăbdători. Că vor începe să se foiască. Că vor începe să se uite în jur, plictisiţi şi curioşi.

Începu rândul al şaptelea, de sus. Răsuci cheia. Nu se mişcă. Nici la cutia din mijloc. Nici la cea de jos. Trecu şi mai la dreapta. Neagley se oprise din vorbit. Funcţionarul îi explica ceva. Ea se prefăcea că nu înţelege. Reacher trecu şi mai la dreapta. A opta coloană. Cheia nu se potrivi în cutia de sus. În oficiul poştal începea să se aştearnă liniştea. Reacher simţea priviri aţintite în spatele lui. Lăsă mâna în jos şi încercă cutia din mijloc de pe coloana a opta.

Răsuci cheia. Micul sunet metalic se auzi foarte tare.

Eşec.

În oficiul poştal se aşternu liniştea.

Reacher încercă şi cutia cea mai de jos, de pe coloana a opta. Răsuci cheia.

Se mişcă.

Broasca se descuie.

Reacher făcu un pas în spate, deschise uşiţa larg şi se lăsă iar pe vine. Cutia era înţesată. Plicuri groase, plicuri

mari din hârtie maronie, plicuri mari albe, scrisori, cataloage, reviste în pungi de plastic, cărți poștale.

Murmurul puse din nou stăpânire pe oficiul poștal.

Reacher o auzi pe Neagley spunând:

— Mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Îi auzi pașii pe pardoseală. Auzi coada avansând. Îi simți pe oameni concentrându-se din nou asupra șanselor de a-și rezolva problemele înainte să îmbătrânească și să moară. Vârî mâna în cutie și trase afară întregul conținut. Așeză totul vraf, oarecum ordonat, îl presă între palme și se ridică. Strânse teancul la subraț, încuie la loc cutia poștală, puse cheia în buzunar și plecă, de parcă acesta era cel mai natural lucru din lume.

Neagley îl aștepta în Mustang, la trei prăvălii distanță. Reacher se aplecă și lăsă vraful de corespondență să cadă pe consola centrală și apoi îl urmă. Sortă vraful și scoase patru plicuri mici din hârtie groasă, auto-adresate, cu scrisul familiar al lui Franz.

— Prea mici ca să fie CD-uri, zise el.

Le aranjă în ordinea datei, după ștampila poștei. Cel mai recent fusese ștampilat în dimineața dispariției lui Franz.

— Dar a fost expediat cu o seară înainte, zise el.

Desfăcu plicul și scoase un mic obiect argintiu. Din metal, plat, de cinci centimetri lungime, șaisprezece milimetri lățime, subțire, îmbrăcat în plastic. După cum arăta, putea fi prins pe inelul de chei. Avea încrustat pe el *128 MB*.

— Ce e asta? întrebă el.

— Un card de memorie, zise Neagley. Noua versiune a dischetelor. Fără părți mobile și cu o capacitate de stocare de o sută de ori mai mare.

— Ce facem cu el?

— Îl conectăm la unul dintre calculatoarele mele şi vedem ce este pe el.

— Pur şi simplu?

— Da, în cazul în care nu este parolat. Ceea ce e puţin probabil.

— Este vreun program care să ne ajute în această privinţă?

— Erau. Dar acum nu mai sunt. Lucrurile se îmbunătăţesc de la o zi la alta. Sau se înrăutăţesc, depinde cum priveşti situaţia.

— Şi atunci ce facem?

— Cât timp mergem cu maşina, facem liste. Posibile variante de parole. În vechiul stil. Părerea mea este că avem la dispoziţie trei încercări înainte ca fişierele să se şteargă singure.

Porni motorul şi maşina se depărtă încet de bordură. Făcu o întoarcere în ac de păr pe banda de urgenţă şi o luă înapoi spre nord, către La Cienega.

Bărbatul în costum albastru-închis îi urmări plecând. Stătea lăsat în jos în spatele volanului berlinei sale albastru-închis Chrysler, la patruzeci de metri distanţă, pe un loc de parcare care aparţinea farmaciei. Îşi deschise telefonul celular şi formă numărul şefului său.

— De data asta, n-au trecut pe la biroul lui Franz, zise el. În schimb, au vorbit cu proprietarul clădirii. Pe urmă au stat multă vreme în oficiul poştal. Cred că Franz îşi trimitea singur marfa cu poşta. De-aia n-am putut noi s-o găsim. Şi probabil că acum este la ei.

15

Neagley vârî stick-ul de memorie într-o priză laterală a laptopului. Reacher privi ecranul. O secundă, nu se întâmplă nimic, dar apoi apăru o fereastră. Semăna cu o imagine stilizată a obiectului pe care tocmai îl ataşase. Avea eticheta *No name*. Neagley îşi trecu degetul arătător peste *touch pad* şi bătu uşor de două ori pe acesta.

Fereastra afişă o cerere de tastare a parolei, cât tot ecranul

— Fir-ar să fie, zise ea.

— Inevitabil, zise el.

— Ceva idei?

Pe vremuri, Reacher spărsese de multe ori parole de calculator. Ca întotdeauna, tehnica era să se concentreze la persoana respectivă şi să gândească asemenea ei. Cazurile grave de paranoia folosesc combinaţii complexe de majuscule şi de litere de rând şi cifre, combinaţii care nu înseamnă nimic pentru nimeni, inclusiv pentru ele însele. Aceste parole erau practic inatacabile. Însă Franz nu fusese niciodată paranoic. Fusese un tip relaxat, serios, dar şi puţin amuzat de cerinţele de securitate. Şi era un om de cuvinte, nu de cifre. Fusese un om interesat

de multe şi plin de entuziasm. Foarte afectuos şi loial. Gusturi obişnuite. Memorie de elefant.

Reacher zise pe rând „Angela, Charlie, Miles Davis, Dodgers, Koufax, Panama, Pfeiffer, M*A*S*H, Brooklyn, Heidi şi Jennifer."

Neagley le notă pe toate pe o pagină a carnetului cu spirală.

— De unde numele astea? întrebă ea.

— Angela şi Charlie sunt evidente. Familia.

— Prea evidente.

— Poate că da. Poate că nu. Miles Davis înseamnă muzica preferată, Dodgers era echipa lui preferată, iar Sandy Koufax era jucătorul lui preferat.

— Posibilităţi. Şi Panama?

— Acolo a fost trimis la sfârşitul lui 1989. Cred că acesta este locul în care a avut cea mai mare satisfacţie profesională. N-ar fi putut uita.

— Pfeiffer vine de la Michelle Pfeiffer?

— Actriţa preferată.

— Angela seamănă puţin cu ea, nu?

— Ai văzut?

— M*A*S*H?

— Filmul lui preferat dintotdeauna, zise Reacher.

— Astea erau valabile cu mai mult de zece ani în urmă, când îl cunoşteai, zise Neagley. Au mai fost o mulţime de filme bune de-atunci încoace.

— Parolele vin din profunzime.

— Este prea scurt. Majoritatea programelor cer un minimum de şase caractere.

— În regulă, şterge M*A*S*H.

— Brooklyn?

— Acolo s-a născut.

— Nu ştiam.

— Mulţi oameni nu ştiau. Părinţii săi s-au mutat în vest când el era mic. Ăsta-i motivul care ar face ca Brooklyn să fie o parolă foarte bună.

— Heidi?

— Prima lui iubită pe bune. Iute ca focul, s-ar părea. Extraordinară în pat. Era nebun după ea.

— Nu ştiam nimic despre asta. În mod evident, am fost exclusă de la discuţiile dintre băieţi.

— Evident, zise Reacher. Şi Karla Dixon a fost exclusă. N-am vrut să părem prea sensibili.

— Pe Heidi o tai de pe listă. Numai cinci litere şi, în orice caz, acum era mult prea preocupat de Angela. N-ar fi considerat că este în regulă să folosească numele unei foste prietene ca parolă, indiferent cât de iute şi de extraordinară ar fi fost. Tai şi Pfeiffer pentru acelaşi motiv. Şi cine mai era şi Jennifer? Cea de-a doua iubită? Şi asta era iute?

— Jennifer a fost căţeluşa lui, zise Reacher. Când era mic. O potaie mică neagră. A trăit optsprezece ani. A fost distrus când a murit.

— Posibil, atunci. Dar avem şase cuvinte. Şi numai trei încercări.

— Avem douăsprezece încercări, zise Reacher. Patru plicuri, patru stickuri de memorie. Dacă începem cu cea mai veche dată a poştei, ne putem permite să le ratăm pe primele trei. Informaţia conţinută de ele este oricum veche.

Neagley aşeză stick-urile de memorie pe masa hotelului în ordinea strictă a datei.

— Eşti sigur că nu-şi schimba zilnic parola?

— Franz? zise Reacher. Glumeşti? Un tip ca Franz se leagă de un cuvânt care are o semnificaţie pentru el şi nu se mai desparte niciodată de acel cuvânt.

Neagley introduse cel mai vechi stick de memorie în portul USB al laptopului şi aşteptă apariţia ferestrei corespunzătoare pe ecran. Dădu clic pe ea şi mută cursorul pe căsuţa pentru parolă.

— În regulă, zise ea. Ai în gând vreo ordine?

— Încearcă mai întâi numele de oameni. Pe urmă numele locurilor. Cred că aşa ar fi făcut şi el.

— Dodgers este nume de om?

— Sigur că da. Baseball-ul este jucat de oameni.

— În regulă. Însă vom începe cu muzica.

Tastă *MilesDavis* şi apăsa tasta *enter*. Urmă o scurtă pauză, ecranul se schimbă şi căsuţa de dialog reapăru, cu o notă în roşu: *Prima încercare a fost incorectă.*

— Una s-a dus, zise ea. Acum sporturi.

Încercă *Dodgers.*

Incorect.

— S-au dus două.

Tastă *Koufax.*

Hard-disk-ul începu să cârâie şi ecranul se făcu negru.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Reacher.

— S-au dus datele, zise ea. Le-a şters. Nu era Koufax. Trei rateuri.

Scoase stick-ul de memorie din portul laptopului şi îl aruncă, cu o boltă amplă, în coşul de gunoi. Inseră în locul lui cel de-al doilea stick. Tastă *Jennifer.*

— Patru, zise ea. Nu e nici căţeluşa.

Încercă *Panama.*

Incorect.

— Cinci rateuri.

Încercă *Brooklyn.*

Ecranul se înnegri și hard-disk-ul cârâi.

— Șase, zise ea. Nici bătrânul lui cartier. Zero din șase încercări, Reacher.

Al doilea stick ajunse în coșul de gunoi al calculatorului, iar ea îl introduse pe-al treilea.

— Vreo idee?

— E rândul tău. S-ar părea că eu mi-am pierdut flerul.

— Ce-ai zice de vechiul lui număr matricol militar?

— Mă îndoiesc. Era un om al cuvintelor, nu al cifrelor. Iar numărul meu matricol era același ca numărul de la asigurările sociale. Probabil că la fel stăteau lucrurile și în cazul lui, ceea ce-l făcea prea evident pentru o parolă.

— Tu ce ai folosi?

— Eu? Eu *sunt* un om al cifrelor. Rândul de sus al tastaturii, toate la rând, ușor de ajuns la ele. Nu ai avea nevoie de niciun fel de dexteritate de dactilografiere.

— Ce număr ai folosi tu?

— Din șase cifre? Probabil că mi-aș pune data de naștere, luna, ziua, anul și aș găsi cel mai apropiat număr prim.

Apoi se gândi o clipă și zise:

— De fapt, aici ar fi o problemă, pentru că ar exista două, la fel de apropiate, unul exact cu șapte unități înainte și altul exact cu șapte unități după. Așa că presupun că aș folosi rădăcina pătrată, rotunjită la trei zecimale. Aș ignora zecimalele și în felul ăsta aș avea șase cifre, toate diferite.

— Ciudat, zise Neagley. Cred că putem fi siguri că Franz nu ar face așa ceva. Probabil că nimeni altcineva din lumea asta n-ar face așa ceva.

— Așadar ar fi o parolă bună.

— Care a fost prima lui maşină?

— Vreo rablă, probabil.

— Dar bărbaţilor le plac maşinile, nu? Care era maşina lui preferată?

— Mie nu-mi plac maşinile.

— Gândeşte ca el, Reacher. Îi plăceau maşinile?

— Întotdeauna şi-a dorit un Jaguar XKE roşu.

— Crezi că ar merita o încercare?

Un om interesat şi plin de entuziasm. Foarte afectuos şi loial.

— Poate, zise Reacher. În mod cert, este ceva special pentru el. Ceva ca un talisman, ceva care i-ar da un sentiment de căldură numai gândindu-se la acest cuvânt. Fie un model de viaţă din tinereţe, fie un obiect al dorinţei sau afecţiunii. Aşa că XKE ar putea să meargă.

— Să încerc? Nu mai avem decât şase încercări.

— Cu siguranţă l-aş încerca dacă am mai avea încă şase sute.

— Ia stai puţin, zise Neagley. Ce părere ai de ce ne-a spus Angela? Faptul că el zicea întruna că să nu te joci cu un investigator special.

— Ar fi o parolă al naibii de lungă.

— Descompune-o. Fie *investigatori speciali*, fie *nu te joci*.

O memorie de elefant. Reacher încuviinţă din cap:

— La drept vorbind, ne-am distrat din plin pe-atunci, nu? Aşa că amintirea vremurilor de demult ar fi putut să-i dea un sentiment de căldură. Mai ales că era înţepenit aici, în Culver City, fără să facă prea multe. Oamenilor le face plăcere nostalgia, nu-i aşa? Ca în cântecul ăla *The way we were.*

— A fost şi un film.

— Păi vezi? E un sentiment universal.

— Pe care să-l încercăm mai întâi?

Reacher îl auzi pe Charlie în gând, glasul ascuțit al micuțului intonând: *Nu te joci.*

— *Nu te joci,* zise el. Opt litere.

Neagley tastă *nutejoci.*

Apăsă tasta *enter.*

Incorect.

— Fir-ar să fie! zise ea.

Tastă *investigatorispeciali.* Rămase cu degetul suspendat deasupra tastei *enter.*

— E un cuvânt foarte lung, zise Reacher.

— Da sau nu?

— Încearcă-l.

Incorect.

— La naiba! zise Neagley și apoi tăcu.

Reacher îl mai avea încă în minte pe Charlie. Și scăunelul lui mic, cu numele clar scris pe partea de sus. Își imagina mâna sigură a lui Franz la lucru. Simțea mirosul de lemn ars. Un dar, de la tată pentru fiu. Probabil cu intenția de a fi primul dintr-o lungă serie. Dragoste, mândrie, devotament.

— Îmi place Charlie, zise el.

— Și mie, zise Neagley. E un puști drăguț.

— Nu, pentru parolă.

— Prea evident.

— Franz nu lua chestiile de genul ăsta prea în serios. Respecta și el pașii obligatorii. E mai simplu să scrii ceva acolo decât să schimbi programul ca să ocolești pasul respectiv.

— Tot e prea evident. Și trebuia să ia chestia asta în serios. Cel puțin, de data asta. Era într-o mare încurcătură și își trimitea lui însuși materialul prin poștă.

— Şi ce? Putea să fie un dublu bluf. Este evident, dar este şi ultimul lucru pe care s-ar gândi cineva să-l încerce. Asta face să fie o parolă foarte bună.

— Posibil, dar puţin probabil.

— Şi, la urma urmelor, ce ne aşteptăm să găsim pe stick-ul ăla?

— Un lucru pe care trebuie neapărat să-l vedem.

— Încearcă *Charlie* de dragul meu.

Neagley ridică din umeri şi tastă *Charlie.*

Apăsă tasta *enter.*

Incorect.

Hard-disk-ul cârâi şi unitatea de memorie se şterse.

— S-au dus nouă încercări, zise Neagley.

Aruncă cea de-a treia unitate în coşul de gunoi şi o introduse pe a patra. Ultima.

— Mai avem trei încercări.

— Pe cine a iubit înaintea lui Charlie? întrebă Reacher.

— Pe Angela, zise Neagley. Mult prea evident.

— Încearcă!

— Eşti sigur?

— Îmi place riscul.

— Mai avem doar trei şanse.

— Încearcă, zise el din nou.

Neagley tastă *Angela.*

Apăsă tasta *enter.*

Incorect.

— S-au dus zece încercări, zise ea. Mai avem doar două.

— Ce părere ai de *Angela Franz*?

— E şi mai rău.

— Numele ei de fată?

— Nu-l ştiu.

— Sun-o şi întreab-o.

— Vorbești serios?
— Cel puțin, hai să aflăm!
Neagley răsfoi agenda, găsi numărul de telefon și luă celularul. Se prezentă din nou. Schimbă câteva cuvinte de complezență. Pe urmă Reacher o auzi punând întrebarea. Nu auzi răspunsul Angelei. Dar văzu că Neagley făcu ochii mari o fracțiune de secundă, ceea ce în cazul ei echivala cu a cădea pe jos de uimire.
Închise.
— Pfeiffer, zise ea.
— Interesant.
— Foarte.
— Sunt rude?
— Nu mi-a spus.
— Atunci încearcă. E fleacul perfect. Se simte de două ori fericit și nu e deloc neloial.
Neagley tastă *Pfeiffer*.
Apăsă tasta *enter*.
Incorect.

16

În încăpere era înăbuşitor de cald. Parcă nu mai era aer. Şi parcă spaţiul se făcuse mai mic.

— S-au dus unsprezece încercări, zise Neagley. Mai avem una singură. Ori, ori. Ultima şansă.

— Ce se întâmplă dacă nu reuşim? întrebă Reacher.

— Nu vedem ce conţine stick-ul.

— Nu, vreau să zic, trebuie să încercăm chiar acum? Sau poate să rămână pe mai târziu?

— Nu pleacă nicăieri.

— Atunci ar trebui să luăm o pauză. Ne întoarcem la asta mai târziu. Mai avem o singură încercare, trebuie să fim foarte atenţi.

— Până acum nu am fost?

— În mod evident, n-am fost suficient de atenţi. Mergem în East Los Angeles să-l căutăm pe Swan. Dacă-l găsim, s-ar putea să aibă el vreo idee. Dacă nu, cel puţin ne întoarcem la treabă cu mintea limpede.

Neagley sună din nou la garaj şi, zece minute mai târziu, erau în Mustang, îndreptându-se către est pe Wilshire. Trecură prin Wilshire Center, prin Westlake,

apoi făcură un viraj spre sud, care îi duse direct prin Parcul MacArthur. Pe urmă către nord-est pe Pasadena Freeway, pe Dodger Stadium, colosul din beton, care părea singuratic în mijlocul hectarelor de parcare goală. După aceea pătrunseră într-o încâlceală de străzi de suprafață înșirate pe Boyle Heights, Monterey Park, Alhambra și South Pasadena. Parcuri științifice, parcuri comerciale, zone comerciale, zone de locuințe vechi și zone de locuințe noi. Marginile trotuarelor erau întesate de mașini parcate și pretutindeni traficul era greoi. Cerul era maroniu. Neagley avea o hartă simplă Rand McNally în torpedou. Arăta ca și cum ai fi privit pământul de la șaptezeci și cinci de kilometri înălțime. Reacher se concentră și urmări liniile gri șterse. Identifică numele străzilor de pe indicatoare cu numele străzilor de pe hartă și localiză intersecțiile la treizeci de secunde după ce trecuseră ca fulgerul prin ele. Ținea degetul pe adresa companiei New Age și o îndrumă pe Neagley în direcția ei, trebuind să facă o curbă strânsă.

Când ajunseră acolo, găsiră o firmă scundă, din granit lustruit și un mare cub din sticlă reflectorizantă, cu aspect prosper, în spatele unui gard înalt de protecție împotriva uraganelor pe care se aflau bobine de sârmă ghimpată. La prima vedere, gardul era impresionant, dar numai pe jumătate serios, pentru că zece secunde și un clește de sârmă erau suficiente pentru ca cineva să ajungă de partea cealaltă fără nicio zgârietură. Clădirea însăși era înconjurată de o parcare întinsă, punctată ici-colo de câte un arbore ornamental. Felul în care sticla reflecta copacii și cerul făcea clădirea să pară, în același timp, că s-ar fi aflat și nu s-ar fi aflat acolo.

Poarta principală era ușoară, larg deschisă, iar lângă ea nu se afla niciun post de pază. Era pur și

simplu o poartă. În curte, parcarea era ocupată doar pe jumătate de maşini. Neagley opri să permită să iasă un camion al unei firme de copiatoare şi apoi intră şi parcă Mustangul într-un loc rezervat pentru vizitatori, în apropierea holului de la intrare. Coborî urmată de Reacher şi rămaseră o clipă pe loc. Era dimineață târziu şi aerul era cald şi greu. Împrejurimile erau liniştite. Părea că o mulțime de oameni se concentrau foarte puternic, căci altfel, nimeni nu se omora făcând ceva pe-acolo.

Intrarea spre recepție avea o treaptă mică ce ducea la uşile duble din sticlă, care se deschiseră automat înaintea lor şi-i lăsară să intre într-un hol mare, pătrat, cu pardoseala din ardezie şi pereții din aluminiu. În hol erau câteva fotolii din piele şi un birou lung de recepție în fund. În spatele biroului era o blondă care avea în jur de treizeci de ani. Era îmbrăcată într-un tricou corporatist pe care era brodat, mic, numele companiei, New Age Defense Systems, deasupra sânului stâng. Fără îndoială că auzise uşile deschizându-se, dar aşteptă până când Reacher şi Neagley ajunseră la jumătate holului, şi doar atunci ridică privirea.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Vrem să-l vedem pe Tony Swan, zise Reacher.

Femeia zâmbi automat şi întrebă:

— Îmi puteți spune numele dumneavoastră?

— Jack Reacher şi Frances Neagley. Am fost prieteni apropiați în armată.

— Atunci vă rog să luați loc.

Femeia luă receptorul din furcă, iar Reacher şi Neagley se îndreptară către fotoliile din piele. Neagley se aşeză, dar Reacher rămase în picioare. Urmări imaginea

femeii slab reflectată în peretele de aluminiu, ascultând-o vorbind la telefon:

— Doi prieteni ai lui Tony Swan vor să-l vadă.

Apoi puse receptorul jos și zâmbi în direcția lui Reacher, cu toate că el nu o privea direct. Pe urmă holul fu cuprins de tăcere.

Trecură astfel vreo patru minute, după care Reacher auzi un zgomot de tocuri pe ardezie, venind dinspre un coridor lateral care dădea în hol, în spatele biroului de recepție. Un pas măsurat, fără grabă, o persoană de înălțime și greutate medie. Privi intrarea coridorului și văzu apărând o femeie. În jur de patruzeci de ani, zveltă, cu părul castaniu coafat în pas cu moda. Era îmbrăcată în taior și pantalon, și o bluză albă. Părea agilă și eficientă și arbora o expresie deschisă și binevoitoare. Îi adresă zâmbind un mulțumesc simbolic recepționerei și trecu pe lângă ea, îndreptându-se către Reacher și Neagley. Întinse mâna și spuse:

— Sunt Margaret Berenson.

Neagley se ridică și, împreună cu Reacher, își spuseră numele și îi strânseră mâna. De aproape, sub machiaj i se vedeau cicatricele căpătate în urma vreunui accident de mașină și i se simțea respirația înghețată a unui mare consumator de gumă de mestecat. Purta câteva bijuterii decente, dar nu avea verighetă.

— Îl căutăm pe Tony Swan, zise Reacher.

— Știu, zise femeia. Haideți să găsim un loc să vorbim.

Unul dintre panourile peretelui din aluminiu era de fapt o ușă, care dădea din hol direct într-o mică sală de conferințe dreptunghiulară. În mod evident, era destinată discuțiilor cu vizitatorii care nu meritau să fie admiși în sanctuarul interior. Era un spațiu răcoros, gol,

cu o masă şi patru scaune şi cu ferestre din tavan până în podea, care dădeau direct în parcare. Bara din faţă a Mustangului lui Neagley era cam la un metru jumătate.

— Sunt Margaret Berenson, zise din nou femeia. Sunt directorul de resurse umane al companiei New Age. Voi trece direct la subiect: domnul Swan nu mai lucrează la noi.

— De când? întrebă Reacher.

— De ceva mai mult de trei săptămâni, zise Berenson.

— Ce s-a întâmplat?

— M-aş simţi mult mai în largul meu să vorbesc despre asta dacă aş şti cu siguranţă că într-adevăr sunteţi cunoştinţe. Oricine se poate prezenta la recepţie, spunând că este un vechi prieten.

— Nu ştiu cum v-am putea dovedi asta.

— Cum arăta?

— Cam un metru şaptezeci şi cinci înălţime şi un metru şaizeci lăţime.

Berenson zâmbi.

— Dacă v-aş spune că folosea drept presse-papier o bucată de piatră, mi-aţi putea spune de unde provenea aceasta?

— Din Zidul Berlinului, zise Reacher. Era în Germania când a fost dărâmat. Ne-am întâlnit acolo, imediat după căderea zidului. Luase trenul şi îşi făcuse rost de un suvenir. Şi este beton, nu piatră. Are o urmă de graffiti pe ea.

Berenson încuviinţă din cap.

— Asta e povestea pe care am auzit-o şi eu, zise ea. Şi acesta este obiectul pe care l-am văzut.

— Aşadar, ce s-a întâmplat? întrebă Reacher. Şi-a dat demisia?

Berenson dădu din cap.

— Nu tocmai, zise ea. A trebuit să-l concediem. Nu numai pe el. Trebuie să înțelegeți, este o companie nouă. De la început a recurs la speculații şi au existat întotdeauna riscuri. În termeni de planuri de afaceri, nu ne aflăm acolo unde vrem să fim. În sfârşit, nu încă. Aşa că am ajuns în stadiul în care a trebuit să revizuim personalul. Din păcate, în sens negativ. Am aplicat politica *ultimul venit, primul plecat* şi aceasta înseamnă practic că a trebuit să ne lipsim de serviciile întregului nivel al directorilor adjuncți. Şi eu am rămas fără director adjunct. Domnul Swan era director adjunct de securitate, aşa că politica l-a vizat şi pe el. Ne-a părut foarte rău că a trebuit să plece, pentru că era o achiziție prețioasă pentru companie. Dacă lucrurile vor intra din nou pe făgaşul normal, îl vom implora să vină înapoi. Dar sunt sigură că până atunci îşi va găsi o altă slujbă.

Reacher privi pe fereastră parcarea pe jumătate goală. Ascultă liniştea clădirii. Şi ea părea să fie pe jumătate goală.

— În regulă, zise el.

— Nu este în regulă, zise Neagley. Am tot sunat la biroul lui de trei zile şi de fiecare dată mi s-a spus că tocmai a ieşit un minut. Nu se potriveşte cu povestea.

Berenson încuviință din nou din cap.

— Este un comportament profesional asupra căruia eu insist. La acest nivel de conducere, ar fi un dezastru pentru persoana respectivă ca rețeaua sa de cunoştințe personale să afle vestea de la altcineva. Este cu mult mai bine ca domnul Swan să-şi informeze cunoştințele în mod direct. În felul acesta, poate să prezinte lucrurile aşa cum doreşte. Prin urmare, insist ca personalul care a mai rămas la secretariat să spună aceste mici pretexte

în perioada de reaşezare. Nu-mi cer scuze pentru asta, dar sper din suflet că înțelegeți. Este cel mai neînsemnat lucru pe care îl pot face pentru oamenii pe care i-am pierdut. Dacă domnul Swan poate să abordeze un nou angajator ca şi cum ar fi vorba despre o schimbare voluntară a locului de muncă, în acest fel se află într-o poziție cu mult mai bună decât dacă toată lumea ar şti că a fost concediat de-aici.

Neagley se gândi la asta o clipă şi apoi încuviință din cap.

— În regulă, zise ea. Înțeleg ce vreți să spuneți.

— Mai ales în cazul domnului Swan, zise Berenson. Cu toții am ținut foarte mult la el.

— Şi cum procedați în cazul celor la care nu țineți?

— Nu au existat cazuri. Nu am angaja niciodată oameni în care să nu credem.

— L-am sunat pe Swan şi nu a răspuns nimeni, zise Reacher.

Berenson încuviință din nou din cap, în continuare cu calm şi profesionalism.

— A trebuit să reducem şi personalul de secretariat. Personalul care ne-a mai rămas acoperă cinci sau şase telefoane fiecare. Uneori nu pot să răspundă la toate apelurile.

— Dar ce s-a întâmplat cu planul de afaceri al companiei? întrebă Reacher.

— Nu pot să vorbesc despre asta în detaliu. Însă sunt sigură că înțelegeți. Ați fost în armată.

— Amândoi am fost.

— Atunci ştiți câte sisteme noi de armament dau rezultate imediat cum le scoți pe poarta fabricii.

— Nu multe.

— *Niciunul*. Se pare că sistemul nostru are nevoie de ceva mai mult timp decât am sperat noi.

— Ce fel de armă este?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Unde este produsă?

— Chiar aici.

Reacher clătină din cap.

— Nu, nu este adevărat. Aveți un gard de care ar putea să treacă şi un copil de trei ani, nu aveți niciun post de pază la poartă şi holul nu este asigurat. Tony Swan nu ar fi fost de acord cu situația asta, dacă aici s-ar produce ceva sensibil.

— Realmente nu pot să comentez procedurile noastre.

— Cine era şeful lui Swan?

— Directorul nostru de securitate? Este un fost locotenent din departamentul de poliție din Los Angeles.

— L-ați păstrat pe el şi l-ați dat afară pe Swan? Politica voastră cu *ultimul venit, primul plecat* nu v-a fost deloc favorabilă, să ştiți.

— Toți sunt nişte oameni minunați, şi cei care au rămas, şi cei care au plecat. Nu ne-a convenit deloc să facem reducerea de personal. Însă a fost o necesitate absolută.

Două minute mai târziu, Reacher şi Neagley erau din nou în Mustang, în parcarea companiei New Age, cu motorul pornit pentru aerul condiționat, amândurora fiindu-le clară perspectiva dezastrului total.

— Proastă sincronizare, zise Reacher. Brusc, Swan ajunge pe drumuri, Franz ia legătura cu el pentru o problemă, ce altceva ar fi putut să facă Swan? Dă fuga la el. Douăzeci de minute de drum.

— S-ar fi dus oricum, cu slujbă sau fără.

— Cu toții ar fi făcut-o. Şi cred că au făcut-o.

— Înseamnă că sunt toți morți?

— Speră la ce e mai bine şi pregăteşte-te pentru ce e mai rău.

— A ieşit cum voiai tu, Reacher. Nu am mai rămas decât noi doi.

— Aş fi preferat să n-am dreptate.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. *Toți?*

— Cineva trebuie să plătească pentru asta.

— Crezi? Nu ştim nimic. Mai avem o ultimă şansă cu parola. Pe care, prin definiție, suntem prea agitați ca să o folosim.

— Nu e momentul să fim agitați.

— Atunci spune-mi ce să tastez.

Reacher nu zise nimic.

Făcură cale întoarsă pe străzile de suprafață. Neagley şofă în tăcere şi Reacher şi-l imagină pe Tony Swan făcând exact acelaşi drum, cu trei săptămâni înainte. Având, poate, în portbagaj, cutiile cu lucrurile de la New Age, stilourile, creioanele şi bucata de beton sovietic. Ducându-se să-şi ajute un vechi prieten. În vreme ce alți vechi prieteni trasau spițele unei roți invizibile. Sánchez şi Orozco grăbindu-se pe autostrada 15 de la Las Vegas. O'Donnell şi Dixon venind cu avionul de pe Coasta de Est, trăgând de bagaje, luând taxiuri, adunându-se.

Întâlnindu-se şi îmbrățişându-se.

Nimerind cu toții într-un fel de zid de cărămidă.

Pe urmă imaginile lor se estompară şi se trezi din nou singur în maşină cu Neagley. *Doar noi doi.* Trebuie să înfrunți realitatea, nu să lupți împotriva ei.

Neagley îi lăsă maşina valetului din parcarea hotelului Beverly Wilshire şi intrară în hol prin spate, pe coridorul întortocheat. Urcară cu liftul în tăcere. Neagley descuie şi împinse uşa.

Deodată, rămase încremenită.

Pentru că pe scaunul ei, lângă fereastră, citind raportul de autopsie al lui Calvin Franz, se afla un bărbat îmbrăcat în costum.

Înalt, blond, relaxat, cu un aer aristocratic.

David O'Donnell.

17

O'Donnell ridică privirea, serios.

— Tocmai voiam să întreb care este semnificația acelor mesaje grosolane şi abuzive de pe robotul telefonului meu.

Pe urmă ridică raportul de autopsie cu un gest explicativ.

— Dar acum înțeleg.

— Cum ai intrat? întrebă Neagley.

— Hai, te rog..., făcu O'Donnell.

— Pe unde naiba ai umblat? întrebă Reacher.

— Am fost în New Jersey, zise O'Donnell. Sora mea a fost bolnavă.

— Cât de bolnavă?

— Foarte bolnavă.

— A murit?

— Nu. S-a făcut bine.

— Atunci ar fi trebuit să fii aici de câteva zile.

— Mulțumesc pentru grijă.

— Am fost îngrijorați, zise Neagley. Credeam că au pus mâna şi pe tine.

O'Donnell dădu din cap.

— Chiar aveţi de ce să fiţi îngrijoraţi. Şi să continuaţi să fiţi. Chiar este o situaţie îngrijorătoare. A trebuit să aştept patru ore avionul. Am folosit acest timp ca să dau telefoane. Evident, niciun răspuns de la Franz. Desigur, acum ştiu de ce. Niciun răspuns de la Swan şi Dixon, şi nici de la Orozco şi Sánchez. Concluzia mea a fost că unul dintre ei îi adunase pe ceilalţi şi intraseră împreună într-un bucluc. Nu şi tu sau Reacher, pentru că eşti prea ocupată în Chicago, iar de Reacher cine dracu' ar putea să dea? Şi nici eu, pentru că am fost temporar pe bară în New Jersey.

— N-am fost prea ocupată, zise Neagley. Cum de-ai putut să crezi aşa ceva? Aş fi lăsat orice baltă şi aş fi venit în goană.

O'Donnell dădu din nou din cap.

— La început, ăsta a fost singurul gând care mi-a dat speranţe. Mi-am imaginat că te-ar fi sunat şi pe tine.

— Şi atunci, de ce nu m-au sunat? Nu mă plac?

— Şi dacă te-ar fi urât, tot te-ar fi chemat. Fără tine ar fi ca şi cum te-ai bate cu o mână legată la spate. Cine ar face una ca asta de bunăvoie? Însă, în cele din urmă, percepţia contează, nu realitatea. Eşti pe o poziţie mult superioară acum, în comparaţie cu noi ceilalţi. Cred că e posibil să fi ezitat în cazul tău. Poate până când a fost prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Spun că unul dintre ei, şi acum înţeleg că acesta s-ar putea să fi fost Franz, era la ananghie şi ne-a chemat pe toţi ceilalţi pe care ne-a considerat disponibili. Excluşi fiind tu şi Reacher, prin definiţie, şi eu, desigur, pentru că din nefericire, nu eram unde sunt în mod normal.

— Şi noi am crezut la fel. Atâta doar că tu eşti un bonus. Pentru noi, boala surorii tale a fost un noroc. Şi pentru tine, poate.

— Dar nu şi pentru ea.
— Ia nu te mai văicări, zise Reacher. Trăieşte, nu?
— Şi eu mă bucur să vă văd pe voi, zise O'Donnell. După atâția ani.
— Cum ai intrat aici? întrebă Neagley.
O'Donnell se foi pe scaun, scoțând un cuțit cu arc dintr-un buzunar al sacoului şi un boxer din celălalt.
— Cineva care poate trece cu astea de securitatea unui aeroport poate să pătrundă şi într-o cameră de hotel, crede-mă.
— Cum ai trecut cu astea prin aeroport?
— Asta-i secretul meu, zise O'Donnell.
— Ceramice, zise Reacher. Nu se mai fabrică. Pentru că nu declanşează detectorul de metale.
— Corect, zise O'Donnell. Niciun pic de metal, cu excepția arcului cuțitului, care e totuşi din oțel. Numai că e foarte mic.
— Mă bucur să te văd, David, zise Reacher.
— De asemenea. Însă mi-aş fi dorit să ne revedem în circumstanțe mai fericite.
— Circumstanțele tocmai au devenit cu cincizeci la sută mai fericite. Credeam că nu am mai rămas decât noi doi. Acum suntem trei.
— Ce ştim?
— Foarte puține. Ai văzut ce scrie în raportul de autopsie. În afară de asta, mai ştim că doi bărbați albi anonimi i-au răscolit biroul. Nu au găsit nimic, pentru că Franz îşi trimitea de unul singur materialele prin poştă, încontinuu. I-am găsit cutia poştală, am luat din ea patru stick-uri de memorie şi mai avem doar o încercare să-i dibuim parola.
— Aşa că apucă-te să te gândeşti la securitatea computerelor, zise Neagley.

O'Donnell inspiră adânc şi îşi ținu respirația mai mult decât ar fi părut omeneşte posibil. Pe urmă expiră încet. Era un vechi obicei de-al lui.

— Spuneți-mi ce cuvinte ați încercat până acum, zise el.

Neagley deschise carnetul de notițe la pagina respectivă şi i-l întinse. O'Donnell îşi duse un deget la buze şi citi. Reacher îl privi. Nu-l mai văzuse de unsprezece ani încheiați, dar nu se schimbase prea mult. Avea genul de păr de culoarea porumbului, în care nu se vedeau firele albe. Şi genul de corp de ogar care nu lăsa să se vadă grăsimea. Costumul îi venea perfect. La fel ca Neagley, părea aşezat, prosper şi plin de succes. Părea că reuşise în viață.

— Koufax nu a mers? întrebă el.

Neagley dădu din cap.

— A fost a treia încercare.

— Ar fi trebuit să fie prima, după ce văd lista asta. Franz era foarte legat de simboluri, zei, persoane pe care le admira, performanțe pe care le idolatriza. Koufax este singurul de aici care corespunde modelului. Celelalte nume au doar o valoare sentimentală. Miles Davis poate, pentru că îi plăcea muzica, însă în cele din urmă considera că muzica nu este esențială.

— Muzica nu este esențială, dar baseball-ul este?

— Baseball-ul este o metaforă, zise O'Donnell. Un aruncător de talia lui Sandy Koufax, un om de o mare integritate, singur-singurel pe movilița în Campionatul Mondial, o miză mare, aşa voia Franz să se vadă pe sine. Probabil că el nu s-ar fi exprimat astfel, însă vă spun eu că parola lui trebuie să fie un demn depozitar al devotamentului lui. Şi ar fi exprimată într-un mod brutal, de o manieră masculină, ceea ce ar însemna doar o poreclă, un patronimic.

— În regulă, şi tu care crezi că ar fi?

— Este greu, dacă nu mai avem decât o singură încercare. Aş părea un prost absolut dacă aş greşi. Şi la urma urmelor ce-o să găsim pe stick-ul acela?

— Ceva ce credem că merita să fie ținut ascuns.

— Ceva pentru care cineva i-a rupt picioarele, zise Reacher. Iar el nu a spus nimic. I-a umplut de furie. Biroul lui arată de parcă a fost lovit de o tornadă.

— Şi care este scopul nostru final?

— Să-i găsim şi să-i distrugem. E suficient de bine pentru tine?

O'Donnell dădu din cap.

— Nu, zise el. Vreau să le ucid familiile şi să urinez pe mormintele străbunilor lor.

— Nu te-ai schimbat.

— Sunt mai rău ca înainte. Tu te-ai schimbat?

— Dacă m-oi fi schimbat, sunt gata să revin la starea de dinainte.

O'Donnell zâmbi, scurt.

— Neagley, ce nu se face?

— *Nu te joci cu un investigator special.*

— Corect, zise O'Donnell. *Nu te joci.* Putem să primim nişte cafea de la room-service?

Băură cafea tare, concentrată, din genul de cană galvanizată cum se mai găseşte numai prin hotelurile vechi. Rămaseră tăcuți, însă fiecare ştia că şi ceilalți urmăreau aceleaşi cicluri mentale, făcând abstracție de ultima încercare de spargere a parolei, examinând direcția, încercând să găsească o altă cale de ieşire, nereuşind şi luând-o apoi din nou de la capăt. În cele din urmă, O'Donnell puse cana jos şi zise:

— E cazul să ne facem treaba sau să ne ridicăm de pe budă. Să pescuim sau să aruncăm momeala. Sau oricum ați vrea voi s-o spuneți. Haideți, să vă aud ideile.

— N-am nicio idee, zise Neagley.

— Zi tu, David, îl îndemnă Reacher. Îmi dau seama că ai ceva în minte.

— Ai încredere în mine?

— De-aici şi până unde ai ateriza dacă te arunc eu. Adică până foarte departe, la cât eşti de uscat. O să ai ocazia să afli cât de departe, dacă o dai în bară.

O'Donnell se ridică de pe scaun, îşi dezmorți degetele şi se apropie de laptopul de pe birou. Puse cursorul pe combo-ul de parolă de pe ecran şi tastă şapte litere.

Inspiră şi îşi ținu respirația.

Făcu o pauză.

Aşteptă.

Apăsă tasta *enter*.

Ecranul laptopului se modifică.

Apăru un director de documente. Un cuprins. Mare, clar şi limpede.

O'Donnell expiră.

Tastase: *Reacher.*

18

Reacher se întoarse de la laptop de parcă încasase o palmă şi zise:

— O, Doamne, nu e drept.

— Îi plăcea de tine, zise O'Donnell. Te admira.

— E ca o voce din mormânt. E ca o chemare.

— Oricum, erai aici.

— Asta-nseamnă că sunt de două ori mai motivat. Acum nu mai pot să-l dezamăgesc.

— Oricum, nu intenţionai să-l dezamăgeşti.

— Prea multă tensiune.

— Nu există „prea multă tensiune". Ne place tensiunea. Tensiunea ne înfioară.

Neagley era la birou, cu degetele pe tastatura laptop-ului, privind fix ecranul.

— Opt fişiere separate, zise ea. Şapte dintre ele conţin o grămadă de numere şi al optulea, o listă de nume.

— Ia să văd ce nume, zise O'Donnell.

Neagley făcu clic pe o fereastră şi deschise o pagină de procesare a cuvintelor. Cuprindea o coloană de opt nume. În capul listei, cu aldine şi subliniat, era *Azhari Mahmud*. Apoi urmau patru nume occidentale:

Adrian Mount, Alan Mason, Andrew MacBride şi *Anthony Matthews.*

— Iniţialele sunt aceleaşi, zise O'Donnell. Numele din capul listei este arab, poate să fie de oriunde, din Maroc până în Pakistan.

— Sirian, zise Neagley. Eu aşa aş zice.

— Ultimele patru nume sunt britanice, zise Reacher. Nu credeţi? Mai curând decât americane, englezeşti sau scoţiene.

— Semnificaţia? întrebă O'Donnell.

— La prima vedere, zise Reacher, aş spune că una dintre verificările de cazier ale lui Franz a scos la iveală un sirian cu aceste patru alias-uri. Din cauza celor cinci seturi de iniţiale comune. Cam stângaci, dar elocvent. Probabil că omul are cămăşi cu monogramă. Şi poate că numele false sunt britanice pentru că documentele sale sunt britanice, ceea ce îl scuteşte de genul de examinare minuţioasă pe care ar isca-o nişte documente americane.

— Posibil, zise O'Donnell.

— Arată-mi numerele, zise Reacher.

Neagley închise documentul şi deschise primul dintre tabelele de valori. Nu era altceva decât o listă de fracţii, o coloană pe o pagină întreagă. În capul listei era *10/12*. La capătul listei era *11/12*. Între ele erau douăzeci şi ceva de fracţii similare, inclusiv un *10/12* care se repeta, plus un *12/13* şi un *9/10*.

— Următorul, zise Reacher.

Următorul tabel de valori era identic, în mare. O coloană lungă, începând cu *13/14* şi terminându-se cu *8/9*. Între ele, douăzeci şi ceva de numere similare.

— Următorul, zise Reacher.

Al treilea tabel de valori era mai mult sau mai puțin la fel.

— Sunt date? întrebă O'Donnell.

— Nu, zise Reacher. Treisprezece-pe-paisprezece nu este dată nici în sistemul lună-zi, nici în sistemul zi-lună.

— Şi atunci ce sunt? Doar fracții?

— Nu chiar. Zece-pe-doisprezece ar putea să fie scris cinci-pe-şase dacă ar fi fost o fracție obişnuită.

— Atunci înseamnă că sunt ca scorurile de la box.

— Pentru meciul iadului. Treisprezece pe paisprezece şi doisprezece pe treisprezece ar presupune o mulțime de runde suplimentare şi un scor final de trei cifre, probabil.

— Şi atunci ce înseamnă?

— Arată-mi-l pe următorul.

Al patrulea tabel de valori cuprindea tot o listă lungă de fracții. Numitorii erau cam aceiaşi ca în primele trei, doisprezece, zece şi treisprezece. Însă numărătorii erau în general mai mici. Era un *9/12* şi un *8/13*. Chiar şi un *5/14*.

— Dacă sunt scoruri la box, cineva suferă o cădere, zise O'Donnell.

— Următorul, zise Reacher.

Tendința se păstra. Al cincilea tabel de valori avea un *3/12* şi un *4/13*. Cel mai mare era 6/11.

— Cineva se îndreaptă către liga juniorilor, zise O'Donnell.

Al şaselea tabel avea *5/13* cel mai mare scor şi *3/13*, cel mai mic. Al şaptelea şi ultimul erau cam la fel, variind între *4/11* şi *3/12*.

Neagley ridică privirea spre Reacher şi zise:

— Tu să le descurci. Tu eşti omul cifrelor. Şi, la urma urmelor, Franz ți le-a adresat ție.

— Eu eram doar parola lui, zise Reacher. Atât şi nimic mai mult. Nu a adresat nimic nimănui. Nu sunt mesaje. Le-ar fi făcut mai clare, dacă ar fi vrut să le comunice. Sunt notițe de lucru.

— Foarte criptice notițe de lucru.

— Nu poți să le printezi? Nu pot să gândesc dacă nu le văd pe hârtie.

— Pot să le printez la centrul de afaceri, de jos. De-asta stau acum în hoteluri ca acesta.

— De ce ar distruge cineva un birou, pentru o listă de numere? întrebă O'Donnell.

— Poate că nu pentru asta l-au distrus, zise Reacher. Poate căutau lista de nume.

Neagley închise tabelele şi redeschise documentul text. *Azhari Mahmud, Adrian Mount, Alan Mason, Andrew MacBride, Anthony Matthews.*

— Aşadar, cine este acest om? întrebă Reacher.

La distanță de trei fusuri orare, la New York, era cu trei ore mai târziu şi bărbatul brunet de patruzeci de ani — care putea să fie indian, pakistanez, iranian, sirian, libanez, algerian, israelian sau italian — stătea ghemuit pe pardoseala băii, în costisitoarea cameră a unui hotel de pe Madison Avenue. Uşa era închisă. Nu exista detector de fum în baie, dar exista un ventilator. Paşaportul britanic pe numele Adrian Mount ardea în vasul de toaletă. Ca de obicei, paginile interioare arseseră repede. Copertele roşii rigide ardeau mai greu. Pagina 31 era pagina de identitate laminată. Ardea cel mai greu dintre toate. Plasticul se curbă, se contorsionă şi se topi. Bărbatul folosea foenul de pe peretele băii, de la distanță, pentru a întreține flăcările. Pe urmă folosi coada periuței

de dinţi ca să mărunţească cenuşa şi fragmentele de hârtie nearse. Aprinse încă un chibrit şi căută orice fragment care mai putea să fie identificat.

Cinci minute mai târziu, Adrian Mount dispărea pe scurgere, iar Alan Mason cobora în stradă cu liftul.

19

Neagley se abătu pe la centrul de afaceri de la subsolul hotelului Beverly Wilshire şi imprimă toate cele opt documente secrete ale lui Franz. Apoi li se alătură lui Reacher şi O'Donnell pentru a lua prânzul la restaurantul din hol. Se aşeză între ei cu o expresie care îl făcu pe Reacher să creadă că retrăia momentele în care luaseră sute de mese în aceeaşi formulă.

Şi Reacher făcea acelaşi lucru. Dar retrăia vremurile când erau îmbrăcaţi în uniforme de luptă şifonate, mâncau prin cluburi de ofiţeri sau popote soioase ori împărţeau sandvişuri sau pizza pe câte-un birou metalic paradit. Acum, sentimentul de *déjà-vu* era afectat de noul context. Încăperea era slab iluminată, înaltă, stilată, plină de oameni care puteau să fie agenţi din lumea filmului sau directori executivi. Chiar şi actori. Neagley şi O'Donnell păreau la ei acasă. Neagley era îmbrăcată în nişte pantaloni negri largi, cu talia înaltă, şi un tricou din bumbac atât de strâmt, încât părea al doilea strat de piele. Avea chipul bronzat şi fără niciun cusur, iar machiajul era atât de subtil, încât parcă nici nu ar fi existat. O'Donnell purta costum gri şi vag lucios, iar cămaşa era

albă, proaspătă, imaculată, cu toate că probabil o îmbrăcase la patru mii cinci sute de kilometri distanță. Avea o cravată cu dungi, corectă, cu un nod perfect.

Reacher era îmbrăcat cu o cămaşă cu două numere mai mici, cu o ruptură pe mânecă şi o pată pe piept. Avea părul lung, jeanşii ieftini şi pantofii scâlciaţi, şi nu şi-ar fi putut permite să plătească ceea ce comandase. Nu şi-ar fi putut permite să plătească nici măcar apa norvegiană pe care o bea.

Trist, spusese el, referindu-se la Franz, când văzuse biroul distrus. *Cum fusese posibil să ajungă de la marea maşinărie kaki la aşa ceva?* Ce credeau oare Neagley şi O'Donnell despre el?

— Arată-mi paginile cu numerele, zise el.

Neagley îi întinse peste masă şapte foi de hârtie. Le numerotase cu creionul, în colțul din dreapta sus, în ordine. Reacher le trecu în revistă pe toate, de la unu la şapte, rapid, căutând să vadă care era impresia generală pe care i-o produceau. Un total de 183 de fracții propriu-zise, niciuna nefiind redusă. Propriu-zise în sensul că numărătorul, adică numărul de sus, era peste tot mai mic decât numitorul, numărul de dedesubt. Nereduse în sensul că *10/12* şi *8/10* nu erau exprimate ca *5/6* şi *4/5*, aşa cum ar fi trebuit dacă s-ar fi respectat întocmai convenția aritmetică.

Prin urmare, nu erau nici pe departe nişte fracții adevărate. Erau scoruri sau rezultate, ori evaluări ale unor performanțe. Indicau faptul că *în zece ocazii din douăsprezece sau în opt ocazii din zece se întâmplase ceva anume.*

Sau nu se întâmplase.

Erau sistematic douăzeci şi şase de scoruri pe fiecare pagină, cu excepția celei de a patra foi, pe care erau douăzeci şi şapte.

Scorurile, rezultatele, raporturile sau orice ar fi fost ele de pe primele trei foi păreau destul de sănătoase. Exprimate ca medie de lovituri reuşite sau ca procentaj de victorii, erau cuprinse între un bun 0,870 şi un excelent 0,907. pe urmă venea la rând o scădere dramatică pe cea de-a patra foaie, pe care media părea să fie 0,574. A cincea, a şasea şi a şaptea foaie deveneau din ce în ce mai dezastruoase, cu medii de 0,368, apoi 0,308 şi un 0,307.

— Ai reuşit să pricepi ceva?

— N-am nicio idee, zice Reacher. Mi-aş fi dorit ca Franz să fie aici să ni le explice.

— Dacă el ar fi fost aici, n-am mai fi fost noi aici.

— Am fi putut să fim. Am fi putut să ne adunăm cu toții din când în când.

— Ca o reuniune a clasei?

— Poate c-ar fi fost haios.

O'Donnell ridică paharul şi zise:

— Pentru prietenii absenți.

Neagley îl ridică pe al ei. Reacher pe al lui. Băură apa care înghețase în vârful unui ghețar norvegian în urmă cu zece mii de ani şi apoi coborâse încet-încet, de-a lungul secolelor, până se topise, dând naştere unor izvoare şi torente pe munți; băură în amintirea celor patru prieteni, cinci, dacă-l includeau şi pe Stan Lowrey, pe care presupuneau că nu aveau să-i mai vadă niciodată.

Însă presupunerea lor era greşită. Unul dintre prietenii lor tocmai urcase în avion în Las Vegas.

20

Un ospătar le aduse comenzile. Somon pentru Neagley, pui pentru Reacher, ton pentru O'Donnell, care zise:

— Presupun că ați fost acasă la Franz.

— Ieri, zise Neagley. În Santa Monica.

— Ați găsit ceva pe-acolo?

— O văduvă și un copil fără tată.

— Și altceva?

— Nimic care să însemne ceva.

— Ar trebui să vizităm toate locuințele. Mai întâi a lui Swan, pentru că este cel mai aproape.

— Nu-i știm adresa.

— N-ați întrebat-o pe tipa de la New Age?

— La ce bun? Nu ne-ar fi spus-o. A fost foarte corectă.

— Puteai să-i rupi un picior.

— Așa era pe vremuri...

— Swan era căsătorit? întrebă Reacher.

— Nu cred, zise Neagley.

— Era prea urât, zise O'Donnell.

— Tu ești căsătorit? îl întrebă Neagley.

— Nu.

— Vezi?

— Dar exact din motivul opus. Aş fi îndurerat prea multe persoane nevinovate.

— Am putea să mai încercăm o dată chestia aia cu UPS-ul, zise Reacher. Probabil că Swan primea pachete acasă. dacă nu era căsătorit, probabil că şi-a mobilat locuința din cataloage. Nu mi-l pot imagina umblând prin magazine să cumpere scaune, mese, cuțite sau furculițe.

— În regulă, zise Neagley.

Îşi luă telefonul celular să sune la Chicago, chiar de la masă, semănând mai mult decât oricând cu un director executiv din industria filmului. O'Donnell se aplecă în față, îl privi pe Reacher şi îi spuse:

— Poți să-mi refaci şi mie cronologia puțin?

— Femeia-dragon de la New Age a zis că Swan a fost concediat acum mai bine de trei săptămâni. Să zicem douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de zile. Acum douăzeci şi trei de zile, Franz a plecat de acasă şi nu s-a mai întors. Soția lui a sunat-o pe Neagley la două săptămâni după găsirea cadavrului.

— Motivul fiind...

— Pur şi simplu, să o înştiințeze. Ea se bazează pe ajutoarele şerifului din regiunea unde s-a întâmplat.

— Ce fel de femeie e?

— Genul de civil get-beget. Seamănă cu Michelle Pfeiffer. Aproape că ne poartă pică pentru că am fost atât de buni prieteni cu soțul ei. Băiatul lor e leit taică-su.

— Bietul copil!

Neagley îşi acoperi telefonul cu palma şi zise:

— Avem numerele de celular ale lui Sánchez, Orozco şi Swan.

Căută cu o singură mână în geantă şi scoase hârtie şi un pix. Notă numerele, fiecare din câte zece cifre.

— Foloseşte-le ca să afli adresele, zise Reacher.

— Nu ne sunt de niciun ajutor, zise Neagley scuturând din cap. Ale lui Sánchez şi Orozco sunt numere de la firmă, iar al lui Swan ne duce înapoi la New Age.

Întrerupse legătura cu omul ei din Chicago şi formă numerele pe care le notase, unul după altul.

— Direct la mesageria vocală, zise ea. Telefoanele sunt închise toate.

— Inevitabil, zise Reacher. Bateriile lor s-au descărcat de-acum trei săptămâni.

— Nu suport să le aud vocile, zise ea. Ştii, îţi înregistrezi formula pentru cutia de mesaje şi nu ai absolut nicio idee ce ţi se va întâmpla.

— O fărâmă de nemurire, zise O'Donnell.

Un picolo le luă farfuriile. Ospătarul reveni cu meniurile de desert. Reacher trecu în revistă o listă de prăjituri mai scumpe decât o noapte la un motel din multe zone ale Statelor Unite.

— Eu nu vreau nimic, zise el.

Se gândi că Neagley o să-l forţeze să comande ceva, dar interveni telefonul ei celular. Neagley răspunse, ascultă şi notă ceva pe hârtie.

— Adresa lui Swan, zise ea. Santa Ana, în apropiere de grădina zoologică.

— Haideţi s-o luăm din loc, zise O'Donnell.

Luară maşina lui, o berlină cu patru uşi închiriată de la Hertz, dotată cu sistem de navigaţie GPS, şi începură şerpuirea lentă către sud-est, spre autostrada 5.

Bărbatul pe nume Thomas Brant îi urmări plecând. Fordul lui, Crown Vic, era parcat la o stradă distanță, iar el şedea pe o bancă de la intrarea pe Rodeo Drive, înconjurat de două sute de turişti. Îl sună pe celular pe Curtis Mauney, şeful lui.

— Acum sunt trei, zise el. Totul merge ca uns. E ca o reunire a clanurilor.

La nici patruzeci de metri spre vest, bărbatul în costum albastru-închis îi urmări şi el plecând. Se lăsase în jos în Chrysler-ul albastru, în parcarea unui coafor de pe Wilshire. Îşi sună şeful şi-i spuse:

— Acum sunt trei. Cred că nou-venitul e O'Donnell. Prin urmare, vagabondul e Reacher. S-ar părea că au pus botul pe os.

Iar la patru mii cinci sute de kilometri distanță, în New York, bărbatul de patruzeci de ani cu părul negru era în birourile comune ale liniilor aeriene de la intersecția dintre Park Avenue şi strada 42nd Street. Cumpără un bilet dus-întors cu opțiune pentru un zbor de pe LaGuardia în Denver, Colorado. Plăti cu un card Visa Platinum pe numele Alan Mason.

21

Santa Ana este departe, către sud-est, dincolo de Anaheim, în Orange County. Districtul propriu-zis se află la treizeci de kilometri vest de munții Santa Ana, de unde vin şi vânturile de tristă faimă. Din când în când, încep să bată, uscate, fierbinți, nedându-se duse şi înnebunind întregul Los Angeles. Reacher le văzuse efectele de câteva ori. O dată, era în oraş, după o întâlnire cu militari din U.S. Marine Corps la Camp Pendleton. Altă dată, venise într-o permisie de un weekend de la Fort Irwin. Fusese martorul câtorva încăierări minore prin baruri, care se încheiaseră cu crime brutale. Văzuse cum arderea unei felii de pâine prăjită se soldase cu violență domestică, închisoare şi divorț. Văzuse un tip bătut cu bâta până fusese lăsat la pământ, pentru că mergea prea încet pe trotuar.

Însă în ziua aceea, nu bătea deloc vântul. Aerul era fierbinte, calm, maroniu şi greu. GPS-ul închiriat de O'Donnell avea o voce feminină politicoasă şi insistentă, care i-a scos de pe autostrada 5 şi i-a dus la sud de grădina zoologică, exact în partea cealaltă față de Tustin. Pe urmă îi conduse prin rețeaua spațioasă de străzi către Muzeul de Artă Orange County. Înainte să ajungă acolo, le indică

să vireze la stânga şi la dreapta şi apoi din nou la stânga şi le spuse că se apropiau de destinație. Pe urmă le spuse că ajunseseră.

Ceea ce, în mod evident, era adevărat.

O'Donnell opri lângă o cutie poştală aflată lângă trotuar şi semănând cu o lebădă. Era o cutie metalică modelul standard al poştei americane, aşezată pe un stâlp din lemn, vopsită într-un alb strălucitor. De-a lungul părții superioare era ataşată o figurină verticală tăiată dintr-o scândură. Figurina avea un gât lung şi grațios, spatele zimțat şi coada ridicată semeț în sus. Şi ea era vopsită în alb, cu excepția ciocului, care era portocaliu-închis, şi a ochiului, care era negru. Însă în ansamblu, cutia poştală sugerând corpul unei păsări era o reprezentare destul de reuşită.

— Spuneți-mi că nu Swan e autorul, zise O'Donnell.

— Nepot sau nepoată, zise Neagley. Probabil că este un dar pentru casă nouă.

— Pe care a fost obligat să-l folosească în eventualitatea că acela care i l-a dăruit vine în vizită.

— Eu cred că e drăguț.

În spatele cutiei poştale, o alee betonată pentru parcat maşina ducea la o poartă dublă încadrată de un gard de un metru şi ceva. Paralel cu aleea se întindea o fâşie de beton mai îngustă, care ducea la o poartă simplă. Gardul era făcut din sârmă îmbrăcată în plastic. Toți cei patru stâlpi ai porților aveau deasupra nişte ananaşi miniaturali din aliaj metalic. Ambele porți erau închise. Pe ambele erau nişte tăblițe pe care scria *Atenție, câine rău!* cumpărate din magazin. Aleea ducea la un garaj cu un singur loc, lipit de casă. Poteca îngustă ducea la intrarea din față a unui mic bungalou cu tencuială din stuc, vopsit într-un

maro ars de soare. Ferestrele aveau deasupra streşini din tablă ondulată, asemenea unor sprâncene. Deasupra uşii se afla ceva asemănător, mai îngust şi mai sus. În ansamblul său, casa era serioasă, severă, aşa cum se cade, lipsită de frivolitate. Masculină.

Şi paşnică, şi liniştită.

— Pare pustie, zise Neagley. De parcă n-ar fi nimeni acasă.

Reacher încuviinţă din cap.

În curtea din faţă nu era decât iarbă. Nicio plantă. Nicio floare. Niciun tufiş. Iarba părea uscată şi cam mare, ca şi cum un proprietar meticulos ar fi încetat cu trei săptămâni în urmă să o mai ude şi să o mai tundă.

Nu era vizibil niciun fel de sistem de alarmă.

— Hai să aruncăm o privire, zise Reacher.

Coborâră din maşină şi se îndreptară către poarta simplă. Nu era încuiată, şi nici nu avea lanţul pus. Merseră până la uşă. Reacher apăsă butonul soneriei. Aşteptară. Niciun răspuns. În jurul casei era o potecă îngustă din dale. O porniră pe ea în sens invers acelor de ceasornic. Într-o parte a garajului se afla o intrare pentru personal. Era încuiată. Pe peretele din spate al casei era uşa de la bucătărie. Şi ea era încuiată. Avea jumătatea de sus formată dintr-un singur panou din sticlă. Prin el se vedea o bucătărie mică, de modă veche, nerenovată poate de patruzeci de ani, dar curată şi eficientă. Niciun semn de dezordine. Nicio farfurie murdară. Aparate electrocasnice protejate cu email verde pestriţ. O masă mică şi două scaune. Vasele pentru câine aşezate ordonat unul lângă celălalt pe podeaua acoperită cu linoleum verde.

Dincolo de intrarea în bucătărie era o uşă glisantă, cu o treaptă care dădea într-o verandă mică din beton.

Veranda era pustie. Uşa glisantă era încuiată. În spatele ei, draperiile erau trase pe jumătate. Un dormitor folosit probabil drept cameră de lucru.

Cartierul era liniştit. Casa era pustie şi scufundată în linişte, mai puţin un zumzet slab subliminal, care îi zbârli părul pe braţe lui Reacher şi trase un semnal de alarmă în străfundurile minţii sale.

— Uşa de la bucătărie? întrebă O'Donnell.

Reacher încuviinţă din cap. O'Donnell vârî mâna în buzunar şi scoase la iveală boxul de bronz. Mai exact, tehnic vorbind, din ceramică. Dar nu avea nimic în comun cu cănile şi farfuriile. Era făcut dintr-un fel de pulbere minerală cu compoziţie complexă, presată cu o forţă uriaşă şi întărită cu adezivi epoxidici. Probabil că era mai dur decât boxurile din oţel şi cu siguranţă era mai dur decât bronzul. Iar procesul de turnare permitea crearea unor forme periculoase pe suprafaţa lui de lovire. Să fii lovit de un asemenea dispozitiv mânuit de un tip masiv ca David O'Donnell ar fi echivalat cu a fi lovit de o bilă de bowling ghintuită cu colţi de rechin.

O'Donnell şi-l potrivi în mână şi strânse pumnul. Se apropie de uşa bucătăriei şi lovi sticla cu dosul palmei, aproape cu blândeţe, ca şi cum ar fi vrut să atragă atenţia cuiva dinăuntru fără să-l sperie. Sticla se sparse şi un ciob triunghiular căzu în bucătărie.

Coordonarea lui O'Donnell fusese atât de bună, încât încheieturile degetelor sale se opriră înainte să ajungă la marginile neregulate ale spărturii din sticlă. Mai lovi de două ori şi făcu o gaură suficient de mare pentru a-şi putea strecura mâna înăuntru. Pe urmă îşi scoase boxul, îşi suflecă mâneca peste antebraţ, strecură mâna prin spărtură şi răsuci clanţa din interior.

Uşa se deschise.

Nicio alarmă.

Reacher intră primul. Făcu doi paşi şi se opri. Înăuntru, zumzetul pe care îl auzise de afară era mai tare. Şi plutea un miros în aer. Ambele erau inconfundabile. Auzise sunete similare şi simţise mirosuri asemănătoare de mai multe ori decât ar fi vrut să-şi amintească.

Zumzetul sugera un milion de muşte cuprinse de nebunie.

Mirosul era de carne moartă, putrezită şi descompusă, din care se preling lichide respingătoare şi gaze.

Neagley şi O'Donnell se înghesuiră în urma lui. Şi se opriră.

— Oricum, ştiam, zise O'Donnell, poate pentru el. Nu este un şoc.

— Întotdeauna este un şoc, zise Neagley. Sper că va fi întotdeauna.

Neagley îşi acoperi gura şi nasul. Reacher se apropie de uşa de la bucătărie. Pe pardoseala holului nu era nimic. Însă mirosul era mai puternic acolo şi zgomotul la fel. Muşte rătăcite, mari, albastre şi lucioase, zburau bâzâind, repezindu-se şi lovindu-se de pereţi cu zgomote slabe ca de hârtie. Intrau şi ieşeau pe o uşă întredeschisă.

— Baia, zise Reacher.

Casa era împărţită ca a lui Calvin Franz, dar era mai mare pentru că locurile de teren erau mai mari în Santa Ana decât în Santa Monica. Teren mai ieftin, mai multe posibilităţi. Exista un hol central şi fiecare încăpere era o încăpere adevărată, nu doar un colţ al unui spaţiu deschis. Bucătăria în spate, sufrageria în faţă, despărţite de o debara. De cealaltă parte a holului, două dormitoare despărţite de baie.

Imposibil de spus de unde venea mirosul. Umplea casa.

Însă muștele erau interesate de baie.

Aerul era fierbinte, respingător. Niciun zgomot, cu excepția muștelor frenetice. Pe obiectele din baie, pe pardoseală, pe pereții tapetați, pe lemnul gol al ușii.

— Stați aici, zise Reacher.

Înaintă pe hol. Doi pași. Trei. Se opri în dreptul băii. Împinse ușor ușa cu piciorul. Un nor negru de muște furioase se repeziră la el. Se dădu înapoi, lovind aerul cu mâinile. Reveni. Lovi ușa tot cu piciorul, dar de data asta o deschise complet. Bătu din nou aerul cu mâinile și căută să distingă ceva prin norul de muște.

Pe pardoseală zăcea un leș.

Un câine.

Cândva fusese un ciobănesc german, mare, frumos, de patruzeci și cinci de kilograme, poate de cincizeci. Zăcea pe o parte. Avea botul deschis. Muștele stăteau pe limba lui, pe nas și în ochi, și se ospătau.

Reacher intră în baie. În jurul lui, muștele roiau. În cadă nu era nimic. Toaleta era goală. Toată apa se evaporase din ea. Pe bară, prosoapele erau nederanjate. Pe pardoseală, pete maronii uscate. Nu de sânge. Scurgeri din sfincterele rămase fără control ale cadavrului.

Reacher ieși din baie.

— E câinele lui, zise el. Verificați celelalte camere și garajul.

Nici în celelalte camere și nici în garaj nu găsiră nimic. Niciun semn de luptă sau dezordine, nici urmă de Swan. Se adunară pe hol. Muștele se întorseseră în baie să-și vadă mai departe de treburi.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Neagley.

— Swan a plecat, zise O'Donnell. Nu s-a mai întors. Câinele a murit de foame.

— A murit de sete, zise Reacher.

Niciunul nu spuse nimic.

— Bolul de apă din bucătărie este uscat, zise Reacher. Pe urmă a băut cât a putut din toaletă. Probabil că a rezistat o săptămână.

— Îngrozitor, zise Neagley.

— Cred şi eu. Îmi plac câinii. Dacă aş avea o casă a mea, aş ține trei sau patru. O să închiriem un elicopter şi o să-i aruncăm pe indivizii ăştia unul după altul, tocați mărunt.

— Când?

— Curând.

— O să ne trebuiască ceva mai mult decât avem acum, zise O'Donnell.

— Atunci hai să începem să căutăm, zise Reacher.

Luară câteva bucățele de şervețele de bucătărie, făcură din ele nişte biluțe şi şi le îndesară în nări ca să se apere de mirosuri. Se apucară să caute îndelung, serios. O'Donnell luă bucătăria, Neagley sufrageria. Reacher luă dormitorul lui Swan.

Nu găsiră nimic semnificativ în niciunul din aceste trei locuri. Făcând cu totul abstracție de soarta câinelui, era clar că Swan plecase cu gândul că avea să se întoarcă. Maşina de spălat vase era plină pe jumătate de farfurii nespălate. În frigider era mâncare, iar în coşul din bucătărie era gunoi. Pijamaua era împăturită sub pernă. Pe noptieră se afla o carte citită până la jumătate. Ca semn de carte era pusă o carte de vizită a lui Swan: *Anthony Swan, Armata Statelor Unite (rezervă), Director adjunct al Serviciului de Securitate Corporatistă, New Age Defense Systems, Los*

Angeles, California. Jos pe cartea de vizită era trecută o adresă de e-mail şi acelaşi număr de telefon direct pe care îl încercaseră de atâtea ori Neagley şi Reacher.

— Mai exact, ce anume produce New Age? întrebă O'Donnell.

— Bani, zise Reacher. Cu toate că mai puţini decât pe vremuri, presupun.

— Are un produs sau este vorba numai despre cercetare?

— Femeia cu care am vorbit a pretins că fabrică şi ceva pe nu-ştiu-unde.

— Mai exact unde?

— N-avem nici cea mai mică idee.

Toţi trei luară împreună la mână cel de-al doilea dormitor. Cel din spatele casei, cu perdelele trase şi cu treapta care dădea pe terasa goală. În încăpere era un pat, deci era clar că încăperea fusese folosită mai ales ca loc de odihnă. Mai erau acolo un birou, un telefon şi un fişet, iar un perete întreg era acoperit cu rafturi pe care erau înghesuite tot felul de nimicuri de genul celor pe care le colecţionează o persoană sentimentală.

Începură cu biroul. Trei perechi de ochi, trei evaluări diferite. Nu găsiră nimic. Trecură la fişet. Era plin de genul de hârţogăraie pe care o păstrează orice proprietar. Impozitele pe proprietate, asigurări, cecuri anulate, facturi achitate, reţete. Exista şi o secţiune personală. Asigurări sociale, impozite pe venit, de stat şi federale, un contract de angajare la New Age Defense Systems, fluturaşi de salariu. S-ar fi zis că Swan ducea o viaţă decentă. Într-o singură lună câştiga mai mult decât i-ar fi fost suficient lui Reacher cel puţin un an şi jumătate.

Erau şi nişte chestii de la veterinar. Câinele fusese o femelă. Numele ei fusese Maisi şi avea vaccinurile făcute

la zi. Era bătrână, dar sănătoasă tun. Mai erau nişte pliante de la o organizaţie care se numea Oamenii pentru Tratamentul Etic al Animalelor. Swan era donator al acestei organizaţii. Contribuise cu sume serioase. Însemna că era o cauză meritorie, conchise Reacher. Swan nu era fraierul nimănui.

Verificară rafturile. Dădură peste o cutie de pantofi plină cu fotografii. Fotografii ocazionale din viaţa şi cariera lui Swan. Maisi apărea şi ea în unele dintre ele. Reacher, Neagley şi O'Donnell apăreau în altele, şi Franz, şi Karla Dixon, şi Sánchez, şi Orozco, şi Stan Lowrey. Toate erau fotografii vechi, în care ei erau juni, deosebiţi fundamental unii de ceilalţi, plini de tinereţe, de vigoare şi preocupaţi. Mai erau şi grupuri de colegi, câte doi şi câte trei, din birourile şi popotele brigăzii, în toate colţurile lumii. Una dintre ele era un portret de grup, toţi nouă îmbrăcaţi în uniforme de gală, după o ceremonie de citaţie pe unitate. Reacher nu-şi mai amintea cine făcuse fotografia. Un fotograf oficial, probabil. Nu-şi mai amintea nici pentru ce fusese făcută citaţia.

— Trebuie să o luăm din loc, zise Neagley. Este posibil să ne fi văzut vecinii.

— Avem o cauză probabilă, zise O'Donnell. Un prieten care locuieşte singur, nu a răspuns nimeni când am bătut la uşă, dinăuntru venea un miros fetid.

Reacher se duse la birou şi luă receptorul. Apăsă tasta de repetare a ultimului apel. Se auzi o succesiune rapidă de semnale electronice, circuitele amintindu-şi care fusese ultimul număr apelat. Pe urmă ţârâitul telefonului la celălalt capăt al liniei. Răspunse Angela Franz. Reacher îl auzea pe Charlie în fundal. Puse receptorul în furcă.

— Ultimul apel a fost la Franz, zise el. Acasă, în Santa Monica.

— Răspundea la apel, zise O'Donnell. Ştiam asta deja. Nu ne e de niciun ajutor.

— Nimic din ce e aici nu ne e de niciun folos, zise Neagley.

— Dar s-ar putea să ne fie de folos ce nu e aici, zise Reacher. Bucata din Zidul Berlinului nu-i aici. Nu e nicio cutie cu lucrurile din biroul de la New Age.

— Şi în ce fel ne ajută asta?

— S-ar putea să ne dea un indiciu cronologic. Eşti concediat, îţi strângi lucrurile, le arunci în portbagajul maşinii, cât le laşi acolo înainte să le duci în casă şi să te ocupi de ele?

— O zi, poate două, zise O'Donnell. Unul ca Swan s-ar fi înfuriat rău de tot dacă i se întâmpla una ca asta, dar în esenţă avea o personalitate foarte echilibrată. Ar fi înghiţi toată treaba şi trecea mai departe destul de rapid.

— Două zile?

— Maximum.

— Prin urmare, toate astea s-au petrecut la două zile după ce a fost concediat de la New Age.

— Şi în ce fel ne ajută asta? întrebă din nou Neagley.

— Habar n-am, zise Reacher. Dar cu cât ştim mai multe, cu atât mai norocoşi s-ar putea să fim.

Plecară prin bucătărie şi închiseră uşa, dar nu o încuiară la loc. N-ar fi avut niciun rost. Fereastra spartă făcea ca gestul să fie inutil. O luară pe poteca din dale care ocolea garajul şi dădea în alee. Se îndreptară spre trotuar. Era un cartier liniştit. Ca un dormitor. Nu mişca nimic. Reacher scrută strada în sus şi în jos, căutând vecini

băgăreți, dar nu văzu pe nimeni. Niciun gură-cască, niciun curios ascuns în spatele perdelelor.

Însă văzu un Ford Crown Victoria cafeniu parcat la patruzeci de metri distanță.

Cu fața spre ei.

Iar la volan se afla cineva.

22

— Opriți-vă ca din întâmplare și întoarceți-vă, ca și cum ați vrea să mai aruncați o ultimă privire casei. Continuați să vorbiți, spuse Reacher.

O'Donnell se întoarse.

— Parcă ar fi cartierul ofițerilor căsătoriți de la Fort Hood, zise el.

— Cu excepția cutiei poștale, zise Reacher.

Neagley se întoarse și ea.

— Mie îmi place, zise ea. Cutia poștală, vreau să spun.

— E un Crown Vic parcat la patruzeci de metri vest, pe trotuar. E pe urmele noastre. Pe urmele lui Neagley, ca să fiu mai exact. Era la post când m-am întâlnit cu ea pe Sunset Boulevard și era în continuare la post lângă casa lui Franz. Iar acum e aici.

— Ai idee cine poate să fie? întrebă O'Donnell.

— Habar n-am, zise Reacher. Dar cred că a venit vremea să aflăm.

— Cum făceam pe vremuri?

Reacher încuviință din cap.

— Exact ca pe-atunci. Conduc eu.

Aruncară o ultimă privire casei lui Swan şi apoi se întoarseră şi se îndreptară agale spre trotuar. Urcară în maşina închiriată de O'Donell, cu Reacher la volan, Neagley alături de el şi O'Donnell în spatele lui. Fără centuri de siguranţă.

— Să nu-mi buşeşti maşina, zise O'Donnell. Nu am asigurare extinsă.

— Păcat, zise Reacher. Întotdeauna e o măsură înţeleaptă de prevedere.

Porni motorul şi se depărtă încet de trotuar. Se asigură mai întâi în faţă şi apoi în oglinda retrovizoare.

Nu venea nicio maşină.

Învârti volanul cu repeziciune şi călcă pedala de acceleraţie, făcând un viraj rapid în ac de păr. Apăsă din nou pedala şi acceleră pe treizeci de metri. Călcă apoi pedala de frână cu toată puterea şi O'Donnell sări la un metru în faţa Fordului Crown Vic, iar Reacher călcă ambreiajul şi frână din nou, oprindu-se exact în dreptul portierei şoferului. O'Donnell ajunsese deja la geamul pasagerului. Reacher sări jos din maşină, iar O'Donnell sparse geamul pasagerului cu boxul şi-l făcu pe şofer să o ia la goană pe cealaltă parte a maşinii, drept în braţele lui Reacher. Reacher îl lovi o dată în stomac şi încă o dată în faţă, rapid şi puternic. Şoferul se izbi de laterala maşinii sale şi căzu în genunchi. Reacher îşi alese locul şi-i dădu o a treia lovitură, un cot puternic în tâmplă. Şoferul căzu într-o parte, încet, ca un copac smuls din rădăcini. Ajunse înghesuit în spaţiul dintre pragul Fordului Crown Vic şi asfalt. Întins pe spate, inert, inconştient, cu nasul spart sângerându-i puternic.

— Ia te uită, metoda noastră funcţionează încă, zise O'Donnell.

— Atâta vreme cât îmi revine tot mie partea cea mai grea, zise Reacher.

Neagley apucă de faldurile largi ale hainei sport pe care o purta şoferul şi-l întoarse pe acesta pe-o parte, astfel încât sângele care îi curgea din nas să i se scurgă pe haine, să nu i se adune în gât. Nu avea niciun rost să-l lase să se înece. Pe urmă îi desfăcu haina, căutându-i buzunarele.

Şi deodată se opri.

Pentru că şoferul purta un ham de umăr. Un model vechi şi îndelung folosit, din piele neagră. Iar în el se afla un Glock 17. La pantaloni purta curea. De curea era prins suportul pentru încărcătorul de rezervă. Şi un suport plat cu o pereche de cătuşe din oţel inoxidabil în el.

Modelul pentru poliţie.

Reacher aruncă o privire în interiorul maşinii. Locul pasagerului era plin de cioburi de sticlă. Sub bord era montată o staţie radio. Nu de genul celor folosite de taximetrişti.

— Rahat, zise Reacher. Tocmai i-am făcut felul unui poliţist.

— Tu ai fost responsabil cu partea mai grea, zise O'Donnell.

Reacher se lăsă pe vine şi-şi puse degetele pe gâtul şoferului. Îi luă pulsul. Îl găsi, puternic şi regulat. Şoferul respira. Avea nasul grav tamponat, ceea ce putea să constituie o problemă estetică de viitor, dar oricum, nici înainte nu fusese prea arătos.

— De ce se ţinea după noi? întrebă Neagley.

— La asta o să ne gândim mai încolo, zise Reacher. Când o să fim foarte departe de locul ăsta.

— De ce trebuia să-l loveşti aşa de tare?

— Eram furios din cauza câinelui.

— Nu e el de vină.

— Asta o știu acum.

Neagley scotoci prin buzunarele șoferului. Scoase o legitimație din piele. În interiorul ei era prinsă o insignă cromată, față în față cu un card laminat, aflat în spatele unei ferestre din plastic albicios.

— Îl cheamă Thomas Brant, zise ea. E ajutor de șerif din districtul Los Angeles.

— Aici suntem în Orange, zise O'Donnell. Nu e în jurisdicția lui. După cum nu era nici pe Sunset și nici în Santa Monica.

— Și crezi că asta o să ne fie de ajutor?

— Nu prea mult.

— Hai să-l așezăm frumos și să o ștergem de aici, zise Reacher.

O'Donnell îl apucă pe Brant de picioare și Reacher de umeri și-l înghesuiră pe bancheta din spate a mașinii. Îl întinseră și-l așezară în poziția pe care paramedicii o numesc poziție de revenire, pe o parte, cu un genunchi flexat, ca să poată să respire și să nu se sufoce. Fordul Crown Vic era spațios. Motorul era oprit și prin geamul spart venea suficient aer proaspăt.

— O să-și revină, zise O'Donnell.

— N-are încotro, zise Reacher.

Închiseră portiera și se întoarseră în mașina lor. Rămăsese în mijlocul drumului, cu trei uși deschise și motorul pornit. Reacher urcă în spate. O'Donnell la volan. Neagley se așeză alături de el. Vocea politicoasă a GPS-ului începu să-i îndrume înapoi către autostradă.

— Ar trebui să înapoiem mașina asta, zise Neagley. Chiar acum. Și apoi Mustangul meu. În mod sigur are ambele numere de înmatriculare.

— Şi pe urmă cu ce-o să mergem? întrebă Reacher.
— E rândul tău să închiriezi ceva.
— Nu am permis.
— Atunci va trebui să luăm taxiul. Trebuie să ne ştergem urmele.
— Asta înseamnă să schimbăm şi hotelul.
— Asta e!

GPS-ul nu permitea schimbarea destinației în mers. O chestie din construcție. O'Donnell trase pe dreapta, opri şi schimbă destinația: din Beverly Wilshire spre sucursala Hertz din aeroportul LAX. Aparatul prelucră schimbarea. Urmă o pauză de o secundă, timp în care afişă mesajul *Se calculează traseul*, după care vocea calmă reveni şi îi spuse lui O'Donnell să întoarcă şi să se îndrepte către vest în loc de est, către şoseaua 405 în loc de autostrada 5. Traficul era relaxat pe şoselele alternative şi aglomerat pe autostradă. Se înainta cu greu.
— Spune-mi ce-ai făcut ieri, îi zise Reacher lui Neagley.
— Ce-am făcut ieri?
— Da, ce-ai făcut ieri.
— Am sosit la LAX cu avionul şi am închiriat maşina. M-am dus la hotelul de pe Wilshire. M-am cazat. Am lucrat o oră. Pe urmă m-am dus la Denny's, pe Sunset. Şi te-am aşteptat.
— Înseamnă că ai avut „codiță" chiar de la aeroport.
— Asta e clar. Dar întrebarea este de ce?
— Nu, asta e a doua întrebare. Prima întrebare este *cum?* Cine ştia când şi unde o să aterizezi?
— Evident, polițistul. Mi-a pus numele la index şi Securitatea Internă l-a pus la curent imediat cum mi-am cumpărat biletul.

— În regulă, dar de ce?

— Lucrează la cazul lui Franz. Ajutoarele şerifului din Los Angeles. Se ştia că suntem cunoştinţe.

— Cu toţii suntem cunoştinţe.

— Eu am sosit prima.

— Aşadar, suntem suspecţi?

— Poate. În lipsa altora.

— Cât de proşti trebuie să fie?

— Sunt absolut normali. Chiar şi noi am căuta printre cunoştinţe dacă am fi în locul lor.

— Nu te joci cu investigatorii speciali, zise Reacher.

— Corect, răspunse Neagley. Dar noi tocmai ne-am „jucat" cu ajutoarele şerifului din Los Angeles. Într-un stil de zile mari. Sper doar să nu aibă şi ei un slogan similar.

— Poţi să pui pariu pe ce vrei tu că nu au.

LAX era o harababură gigantică, de anvergură. Ca toate aeroporturile pe care le văzuse Reacher vreodată, era în permanenţă terminat doar pe jumătate. O'Donnell şerpui printre zonele în construcţie, pe drumuri periferice şi ajunse la recepţia maşinilor închiriate. Diferitele firme erau înşirate una după alta, cea roşie, cea verde, cea albastră şi, la capătul rândului, galbenul Hertz. O'Donnell parcă la capătul unui rând lung, bară-la-bară, şi un bărbat purtând bluza companiei se grăbi să vină să scaneze un cod de bare de pe geamul din spate, cu un cititor portabil. Şi cu asta basta, închirierea luase sfârşit. Lanţul fusese întrerupt.

— Şi acum ce facem? întrebă O'Donnell.

— Acum luăm autobuzul până la terminal şi găsim un taxi, zise Neagley. Pe urmă achităm nota la hotel şi noi doi ne întoarcem aici cu Mustangul meu. Reacher caută

un alt hotel şi începe să se ocupe de numerele alea. În regulă?

Dar Reacher nu răspunse. Se uita în capătul celălalt al parcării, de partea cealaltă a vitrinei biroului de închirieri autovehicule. La şirul de oameni dinăuntru.

Zâmbea.

— Ce-i? întrebă Neagley. Reacher, ce s-a întâmplat?

— Acolo, înăuntru, zise Reacher. A patra de la rând. O vezi?

— Pe cine să văd?

— O femeie scundă, brunetă? Sunt sigur că e Karla Dixon.

23

Reacher, Neagley şi O'Donnell traversară parcarea în grabă, din ce în ce mai siguri, cu fiecare pas. Când ajunseră la zece metri de vitrina biroului, erau absolut siguri. Era chiar Karla Dixon. Era inconfundabilă. *Brunetă şi relativ minionă, o femeie veselă, care avea cea mai proastă părere despre oameni.* Era chiar acolo, acum a treia la rând. Limbajul corpului ei spunea că era în acelaşi timp nerăbdătoare şi resemnată cu aşteptarea. Ca întotdeauna, părea relaxată dar niciodată potolită, arzând permanent energie, dând tot timpul impresia că nu erau suficiente pentru ea cele douăzeci şi patru de ore ale zilei. Era mai slabă decât şi-o amintea Reacher. Îmbrăcată într-o pereche de jeanşi negri mulaţi şi o scurtă din piele tot neagră. Părul des îl avea tuns scurt. Alături de ea se afla un geamantan pe rotile Tumi negru şi pe umăr îi atârna o servietă din piele neagră.

Deodată, ca şi cum le-ar fi simţit privirile fixate pe spatele ei, se întoarse şi îi privi direct, fără ca pe chipul ei să se citească ceva, de parcă nu-i mai văzuse de câteva minute, nu de ani de zile. Le zâmbi scurt. În zâmbetul ei era ceva trist, ca şi cum ar fi ştiut deja ce se petrecea. Pe

urmă făcu un gest cu capul către funcționarii din spatele ghişeului, ca şi cum ar fi vrut să le spună: *Vin imediat, dar ştiți cum e cu civilii ăştia.* Reacher arătă cu degetul spre el însuşi, spre Neagley şi O'Donnell, ridică patru degete şi rosti fără glas: *la o maşină cu patru locuri.* Dixon încuviință din nou din cap şi se întoarse să aştepte.

— Parcă ar fi o chestie biblică. Oameni care învie încontinuu.

— Nu e nimic biblic în asta, zise Reacher. Presupunerile noastre au fost greşite şi atâta tot.

Din biroul din spate apăru un al patrulea funcționar şi se aşeză în spatele ghişeului. Dixon ajunse astfel, din a treia persoană la rând, să fie servită în circa treizeci de secunde. Reacher zări scânteierea roz a unui permis de conducere de New York şi strălucirea platinată a unei cărți de credit, trecute dintr-o mână în alta. Funcționarul tastă şi Dixon semnă un teanc de hârtii, primind apoi un pachet galben voluminos şi o cheie. Îşi aşeză geanta pe umăr, apucă mânerul geamantanului şi se îndreptă către ieşire. Ieşi pe trotuar. Se opri în fața lui Reacher, Neagley şi O'Donnell şi îi privi pe toți trei, pe rând, cu o expresie gravă.

— Îmi pare rău că am întârziat la petrecere, zise ea. Dar s-ar părea că nu e vorba de nicio petrecere, nu?

— Ce ştii, în acest moment? o întrebă Reacher.

— N-am primit decât mesajele voastre, zise Dixon. Nu am mai aşteptat la New York un zbor direct. Am vrut s-o iau din loc. Primul zbor era prin Las Vegas. Am aşteptat două ore acolo. Aşa că am dat câteva telefoane şi am făcut nişte verificări. Şi aşa am descoperit că Sánchez şi Orozco au dispărut. După toate aparențele, acum vreo trei săptămâni au dispărut pur şi simplu de pe fața pământului.

24

Hertz îi dăduse lui Dixon un Ford 500, asta însemnând o berlină de dimensiuni decente, cu patru locuri. Femeia își puse bagajele în portbagaj și urcă la volan. Neagley se așeză în față, lângă ea, iar Reacher și O'Donnell se înghesuiră în spate. Dixon demară și părăsi aeroportul luând-o spre nord, pe Sepulveda Boulevard. Vorbi neîntrerupt cinci minute. Lucra sub acoperire ca nou angajată a unei firme de brokeraj de pe Wall Street. Clientul ei era un investitor instituțional de primă mărime, îngrijorat din cauza ilegalităților. Ca orice ofițer sub acoperire care vrea să supraviețuiască, își respectase cu sfințenie acoperirea, ceea ce însemna că nu-și putea permite niciun fel de contact cu viața ei obișnuită. Nu putea să sune la firma ei de pe telefonul celular pus la dispoziție de firma de brokeraj sau pe telefonul fix din apartamentul pus la dispoziție tot de firma de brokeraj, și nici să-și citească e-mail-urile pe BlackBerry-ul pus la dispoziție de firma de brokeraj. În cele din urmă își ascultase mesajele telefonice clandestin, de la un telefon public de la Autoritatea Portuară, și așa descoperise lungul șir de mesaje tot mai disperate de ajutor, înregistrate pe robotul ei. Drept care își lăsase baltă

slujba şi clientul, se dusese direct pe JFK şi sărise în avionul companiei America West. De pe aeroportul din Vegas îi sunase pe Sánchez şi pe Orozco, dar nu-i răspunsese nimeni. Mai mult de-atât, mesageria lor vocală era plină până la refuz, ceea ce era semn rău. Aşa că dăduse o fugă cu un taxi până la birourile lor, pe care le găsise pustii, cu corespondența de trei săptămâni adunată grămadă în spatele uşii. Vecinii nu-i mai văzuseră de multă vreme.

— Aşadar, asta e, zise Reacher. Acum avem o certitudine. Nu am mai rămas decât noi patru.

Pe urmă vorbi Neagley timp de cinci minute neîntrerupt. O puse la curent la fel de concis cum o mai făcuse de mii de ori. Fără cuvinte de prisos, fără să omită detalii. Aminti şi informațiile sigure, şi speculațiile, începând de la primul telefon al Angelei Franz. Raportul de autopsie, căsuța din Santa Monica, biroul distrus din Culver City, stick-urile de memorie şi clădirea New Age, sosirea lui O'Donnell, câinele mort, atacul nefericit împotriva ajutorului de şerif din Los Angeles în fața locuinței lui Swan din Santa Monica, decizia ulterioară de a scăpa de maşinile închiriate de la Hertz, pentru a-i trimite pe piste greşite pe inevitabilii urmăritori.

— Ei bine, cel puțin partea asta e rezolvată, zise Dixon. Acum nu ne urmăreşte nimeni, aşa că maşina asta e sigură deocamdată.

— Concluzii? întrebă Reacher.

Dixon se gândi preț de trei sute de metri străbătuți în traficul aglomerat de pe Sepulveda. Pe urmă viră pe autostrada 405, San Diego Freeway, către nord, depărtându-se de San Diego, către Sherman Oaks şi Van Nuys.

— În principal, o singură concluzie, zise ea. Nu e vorba că Franz i-ar fi căutat numai pe unii dintre noi pentru

că ar fi presupus că doar unii dintre noi ar fi disponibili. Şi nu e vorba nici despre faptul că i-a sunat doar pe unii dintre noi pentru că ar fi subestimat dimensiunile problemei. Franz era mult prea inteligent ca să facă aşa ceva. Şi, după câte se părea, era mult prea prudent acum, de când avea un copil, familie. Aşa că trebuie să schimbăm paradigma. Uitați-vă cine e aici şi cine nu. Cred că Franz i-a căutat numai pe aceia dintre noi care puteau să ajungă la el cel mai repede. Cât mai repede. Evident, Swan, pentru că era chiar aici, în oraş, şi apoi Sánchez şi Orozco, pentru că erau la circa o oră distanță, în Vegas. Noi ceilalți nu-i eram de niciun folos. Pentru că ne aflam cu toții la distanță de cel puțin o zi. Cam asta ar fi în legătură cu viteza, panica şi graba. Prin urmare, este vorba despre viteză, panică şi grabă. Genul de lucru în care o jumătate de zi înseamnă enorm.

— Mai exact? întrebă Reacher.

— Habar n-am. Păcat că ai irosit primele unsprezece parole. Am fi putut să vedem care informații erau mai noi sau diferite.

— Numele trebuie să fie la mijloc, zise O'Donnell. Erau singurele date concrete.

— Şi cifrele pot să fie date concrete, zise Dixon.

— Orbeşti până ajungi să le înțelegi.

— Poate că da. Poate că nu. Uneori, cifrele îmi vorbesc.

— Astea nu-ți vor spune nici măcar o şoaptă.

În maşină se aşternu un moment de tăcere. Traficul era în regulă. Dixon rămase pe autostrada 405 şi trecu în goană prin intersecția cu autostrada 10.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă ea.

— Hai să mergem la Chateau Marmont, zise Neagley. E mai retras şi mai discret.

— Şi scump, zise Reacher.

Ceva din tonul lui o făcu pe Dixon să-şi ia ochii de la drum şi să se uite în spate.

— Reacher e falit, zise Neagley.

— Nu mă surprinde, zise Dixon. N-a mai muncit de nouă ani.

— Nu prea s-a omorât el cu munca nici cât a fost în armată, zise O'Donnell. De ce şi-ar fi schimbat obiceiurile de o viaţă întreagă?

— Nu-i place să plătească alţii pentru el, zise Neagley.

— Bietul de el, zise Dixon.

— Încerc doar să fiu politicos, zise Reacher.

Dixon rămase pe autostrada 405 până pe Santa Monica Boulevard. Apoi viră spre nord-est, intenţionând să treacă prin Beverly Hills şi prin West Hollywood şi să ajungă pe Sunset exact la capătul dinspre Laurel Canyon.

— Deviza misiunii, zise ea. Nu te joci cu investigatorii speciali. Noi ăştia patru trebuie să dăm sens acestor cuvinte. În contul celor patru dintre noi care nu sunt aici. Aşa că avem nevoie de o structură de comandă, de un plan şi de un buget.

— O să mă ocup eu de buget, zise Neagley.

— Poţi?

— Numai anul acesta vreo şapte milioane de dolari din banii Securităţii Naţionale se scurg spre sistemul privat. O parte din ei vin la noi în Chicago şi sunt proprietara a jumătate din cât se lipeşte de registrele noastre contabile.

— Prin urmare, eşti bogată?

— Mai bogată decât pe vremea când eram sergent.

— Oricum, o să-i recuperăm, zise O'Donnell. Oamenii sunt omorâţi din dragoste sau pentru bani şi băieţii noştri

în mod sigur nu au fost uciși din dragoste. Așa că trebuie să fie și niște bani pe undeva.

— Prin urmare, suntem de acord că Neagley se ocupă de buget? întrebă Dixon.

— Ce mai e și asta, un fel de democrație? zise Reacher.

— Temporar. Suntem înțeleși? Patru mâini se ridicară. Doi maiori și un căpitan, de acord să-l lase pe sergent să achite nota de plată.

— În regulă, și-acum planul, zise Dixon.

— Mai întâi, structura de comandă, zise O'Donnell. Nu poți pune căruța în fața cailor.

— În regulă, zise Dixon. Îl propun pe Reacher comandant.

— Și eu, zise O'Donnell.

— Și cu mine trei, zise Neagley. Ca întotdeauna.

— Nu pot să accept, zise Reacher. L-am lovit pe polițistul ăla. Dacă se ajunge la asta, o să fiu obligat să mă predau și să vă las pe voi ceilalți să vă descurcați fără mine. Ce fel de comandant aș mai fi în situația asta?

— Vedem noi ce facem când s-o ajunge la asta, zise Dixon.

— Și-o să ajungem, zise Reacher. În mod sigur. Mâine sau cel târziu poimâine.

— Poate-or să renunțe.

— Visezi. Noi așa am face?

— Poate se va simți prea jenat să raporteze.

— Nu trebuie să raporteze nimic. Oamenii vor observa. Are nasul spart și geamul e țăndări.

— Dar măcar știe cine suntem?

— El a introdus numele lui Neagley în sistem. Era pe urmele noastre. Știe prea bine cine suntem.

— Nu poți să te predai pur şi simplu, zise O'Donnell. Ajungi la închisoare. Dacă se întâmplă asta, va trebui să părăseşti oraşul.

— Nu pot. Dacă nu reuşesc să pună mâna pe mine, vor veni după tine şi după Neagley, pentru că-mi sunteți complici. Nu avem nevoie de aşa ceva. Avem nevoie de oameni pe teren.

— Îți luăm un avocat. Unul ieftin.

— Ba nu, unul bun, zise Dixon.

— Orice-ar fi, tot o să fiu ocupat, zise Reacher.

Nimeni nu zise nimic.

— Neagley ar trebui să fie comandantul, zise Reacher.

— Refuz, zise Neagley.

— Nu poți refuza. Este un ordin.

— Nu poate să fie un ordin, dacă nu eşti comandant.

— Atunci, Dixon.

— Refuz, zise Dixon.

— În regulă. O'Donnell.

— Pas.

— Reacher, până se duce la închisoare, propuse Dixon. Apoi, Neagley. Toată lumea de acord?

Se ridicară trei mâini.

— O să regreți asta, zise Reacher. O să te fac eu să regreți.

— Deci, care e planul, şefule? întrebă Dixon, iar întrebarea îl făcu pe Reacher să se întoarcă în trecut, cu nouă ani în urmă, când auzise ultima oară pe cineva punându-i această întrebare.

— La fel ca-ntotdeauna, zise el. Investigăm, ne pregătim, executăm. Îi găsim, îi punem la pământ şi apoi ne pişăm pe mormintele strămoşilor lor.

25

Chateau Marmont era o clădire veche, boemă, de pe Sunset Buolevard, aproape de Laurel Canyon. Tot felul de stele ale cinematografului şi de vedete rock locuiseră acolo. Pe pereți erau o mulțime de fotografii. Errol Flynn, Clark Gable, Marilyn Monroe, Greta Garbo, James Dean, John Lennon, Mick Jagger, Bob Dylan, Jim Morrison. Led Zeppelin şi Jefferson Airplane stătuseră acolo. John Belushi murise în acel loc, după ce trăsese heroină şi cocaină cât să doboare la pământ toți oaspeții hotelului. Nu era nicio fotografie de-a lui.

Recepționerul le ceru cărțile de identitate odată cu cartea de credit de platină a lui Neagley, aşa că se cazară sub numele lor reale. Nu aveau de ales. Pe urmă recepționerul le spuse că nu avea decât trei camere libere. Neagley trebuia să stea singură, aşa că Reacher şi O'Donnell luară împreună o cameră şi le lăsară pe femei să stea singure. Pe urmă, O'Donnell o conduse pe Neagley la Beverly Wilshire cu maşina lui Dixon, ca să-şi ia lucrurile şi să plătească camera. Urma ca Neagley să ducă Mustangul înapoi la LAX, iar O'Donnell să se țină după ea ca să o aducă înapoi. Asta însemna în jur de trei ore. Reacher şi

Dixon n-aveau decât să stea deoparte şi să-şi petreacă cele trei ore ocupându-se de cifre.

Se instalară în camera lui Dixon. Potrivit recepționerului, Leonardo DiCaprio înnoptase o dată acolo, însă nu mai exista niciun semn al trecerii lui. Reacher întinse cele şapte foi cu tabele pe pat, una lângă alta, şi o urmări pe Dixon aplecându-se şi parcurgându-le dintr-o privire, la fel cum unii oameni citesc portativele muzicale sau poezie.

— Două probleme-cheie, zise ea imediat. Nu există niciun raport de sută la sută. Niciunul de zece pe zece, niciunul de nouă pe nouă.

— Şi?

— Primele trei foi conțin câte douăzeci şi şase de numere, a patra are douăzeci şi şapte, iar ultimele trei au din nou douăzeci şi şase.

— Şi asta ce înseamnă?

— Nu ştiu. Însă niciuna dintre foi nu este completă. Prin urmare, poziția douăzeci şi şase şi poziția douăzeci şi şapte trebuie să însemne ceva. E o chestie intenționată, nu întâmplătoare. Nu este vorba pur şi simplu despre o listă de rapoarte, cu întreruperi, care se continuă pe mai multe pagini. Dacă ar fi fost aşa, Franz ar fi putut să le pună pe şase pagini, nu pe şapte. Prin urmare, este vorba despre şapte categorii diferite de ceva.

— Separate, dar similare, zise Reacher. Este o succesiune descriptivă.

— Rapoartele devin din ce în ce mai proaste, zise Dixon.

— În mod radical chiar.

— Şi relativ brusc. Sunt în regulă, şi pe urmă se prăbuşesc de pe un promontoriu.

— Dar ce reprezintă?

— Habar n-am.

— Ce se poate măsura în felul ăsta, repetitiv? întrebă Reacher.

— Orice, presupun. Poate să fie vorba de sănătate mintală, răspunsuri la întrebări simple. Poate să fie vorba de performanță fizică, exerciții de coordonare. Este posibil ca de fapt să fie înregistrate erori, caz în care cifrele devin din ce în ce mai bune, nu mai rele.

— Şi care sunt categoriile? Despre ce este vorba? Şapte din ce?

— Asta e cheia, zise Dixon. Trebuie ca mai înainte să înțelegem acest lucru.

— Nu poate să fie vorba de analize medicale. Nu poate să fie vorba de niciun fel de teste. De ce ar pune cineva douăzeci şi şase de întrebări în mijlocul unei succesiuni în care toate celelalte sunt în număr de douăzeci şi şase? Asta ar distruge coerența.

Dixon ridică din umeri şi se îndreptă de spate. Îşi scoase tunica şi o aruncă pe un scaun. Se duse la fereastră, trase draperia decolorată la o parte şi privi în jos. Pe urmă, sus, spre dealuri.

— Îmi place Los Angeles-ul, zise ea.

— Şi mie, cred, zise Reacher.

— New York-ul îmi place mai mult.

— Şi mie, probabil.

— Însă contrastul este drăguț.

— Cred că da.

— Împrejurările sunt jalnice, dar mă bucur să te văd, Reacher. Chiar mă bucur.

Reacher dădu din cap.

— Aşijderea. Credeam că te-am pierdut. N-a fost prea plăcut.

— Pot să te îmbrățişez?

— Vrei să mă îmbrățişezi?

— Am vrut să vă îmbrățişez pe toți la biroul Hertz. Dar n-am făcut-o, pentru că lui Neagley nu i-ar fi plăcut.

— A dat mâna cu Angela Franz. Şi cu femeia-dragon, la New Age.

— E un progres, zise Dixon.

— Unul mic, zise Reacher.

— Cândva, demult, a fost molestată. Asta am crezut întotdeauna.

— Nu vorbeşte niciodată despre asta, zise Reacher.

— E trist.

— Cred şi eu.

Karla Dixon se întoarse către el şi Reacher o luă în brațe şi o strânse cu putere. Mirosea a parfum. Părul îi mirosea a şampon. O ridică şi o învârti încet, un cerc complet. I se păru uşoară, subțire şi fragilă. Avea spatele îngust. Era îmbrăcată cu o bluză neagră din mătase şi îi simțea pielea caldă sub ea. O lăsă din nou pe picioare, iar ea se întinse şi îl sărută pe obraz.

— Mi-a fost dor, zise ea. De toți, vreau să spun.

— Şi mie, zise el. Nici nu mi-am dat seama cât de mult.

— Îți place viața de după armată? întrebă ea.

— Da, destul de mult.

— Mie, nu. Dar poate că reacționezi mai bine decât mine.

— Nu ştiu cum reacționez. Nici măcar nu ştiu dacă reacționez în vreun fel. Mă uit la voi şi am impresia că parcă aş călca apa. Sau m-aş îneca. Voi înotați cu toții.

— Chiar eşti falit?

— Aproape că n-am niciun ban.

— Şi eu, zise ea. Câştig trei sute de mii pe an şi de-abia îmi duc viaţa de pe o zi pe alta. Asta e viaţa. Tu eşti rupt de chestiile astea.

— Aşa am şi eu impresia, de obicei. Până când trebuie să revin la viaţă. Neagley a depus o mie treizeci de dolari în contul meu.

— Un fel de cod zece-treizeci? Inteligent.

— Şi pentru biletul de avion. Fără banii ăia, aş fi încă pe drum încoace, făcând autostopul.

— Ai merge pe jos. Niciun om cu scaun la cap nu te-ar lua în maşina lui.

Reacher se privi într-o oglindă veche plină de pete. Un metru nouăzeci, o sută douăzeci de kilograme, mâinile cât lopeţile, păr cât cuprinde, nebărbierit, cu manşetele tocite suflecate până la coatele care arătau ca ale monstrului Frankenstein.

Un vagabond.

Să ajungi de la marea maşinărie kaki la asta.

— Pot să te întreb ceva? zise Dixon.

— Te rog.

— Întotdeauna mi-am dorit să fi făcut mai mult decât doar să lucrăm împreună.

— Cine?

— Tu şi cu mine.

— A fost o afirmaţie, nu o întrebare.

— Ai avut acelaşi sentiment?

— Cinstit?

— Te rog.

— Da.

— Şi atunci, de ce nu am făcut mai mult?

— N-ar fi fost în regulă.

— Am trecut cu vederea tot felul de alte regulamente.

— Chestia asta ar fi distrus unitatea. I-am fi făcut geloşi pe ceilalţi.

— Inclusiv pe Neagley?

— În felul ei.

— Am fi putut să păstrăm secretul.

— Asta s-o crezi tu, zise Reacher.

— Am putea păstra secretul acum. Avem trei ore la dispoziţie.

Reacher nu zise nimic.

— Îmi pare rău, zise Dixon. Dar toate lucrurile astea urâte îmi dau senzaţia că viaţa e prea scurtă.

— Iar unitatea este oricum destrămată.

— Exact.

— Nu ai niciun iubit pe Coasta de Est?

— În momentul ăsta, nu.

Reacher se apropie din nou de pat. Karla Dixon se duse şi ea şi se opri lângă el, cu şoldul lipit de coapsa lui. Cele şapte coli de hârtie erau încă înşiruite.

— Vrei să te mai uiţi la astea? întrebă Reacher.

— Nu acum, răspunse Dixon.

— Nici eu.

Le puse una peste cealaltă şi le bătu ca să le aşeze. Le puse pe noptieră şi, peste ele, telefonul.

— Eşti sigură? întrebă el.

— De treisprezece ani sunt sigură.

— Şi eu. Dar trebuie să rămână secret.

— De acord.

O luă în braţe şi o sărută pe gură. Forma dinţilor ei era nouă pentru limba lui. Nasturii bluzei erau mici şi incomozi.

26

După aceea, au rămas întinşi pe pat, unul lângă altul şi Dixon zise:

— Trebuie să ne întoarcem la muncă.

Reacher se întoarse să ia teancul de hârtii de pe noptieră, dar Dixon îi spuse:

— Nu, hai să facem asta mintal. În felul ăsta, vedem mai multe.

— Crezi?

— În total, o sută optzeci şi trei de numere, continuă ea. Ce părere ai despre o sută optzeci şi trei ca număr?

— Nu e un număr prim, zise Reacher. E divizibil cu trei şi şaizeci şi unu.

— Nu mă interesează dacă e un număr prim.

— Înmulţit cu doi dă trei sute şaizeci şi şase, numărul zilelor dintr-un an bisect.

— Adică e jumătate dintr-un an bisect?

— Cu şapte liste, nu, zise Reacher. Jumătate din orice an ar însemna şase luni şi şase liste.

Dixon rămase tăcută.

Reacher se gândi: *Jumătate de an.*

Jumătate.

Poți să jupoi pisica în mai multe feluri.

Douăzeci și șase, douăzeci și șapte.

— Câte zile sunt într-o jumătate de an? întrebă el.

— Un an obișnuit? Depinde care jumătate. Fie o sută optzeci și două, fie o sută optzeci și trei.

— Cum obții jumătatea?

— Împarți la doi.

— Să presupunem că ai înmulți cu șapte pe doisprezece.

— E mai mult de jumătate.

— Și încă o dată, cu șase pe șapte.

— S-ar ajunge din nou la jumătate. Patruzeci și doi pe optzeci și patru.

— Vezi?

— Nu înțeleg.

— Câte săptămâni sunt într-un an?

— Cincizeci și două.

— Câte zile de lucru?

— Două sute șaizeci pentru săptămâna de cinci zile lucrătoare, trei sute douăsprezece pentru săptămâna cu șase zile lucrătoare.

— Și atunci, câte zile ar fi în șapte luni de câte șase zile lucrătoare pe săptămână?

Dixon se gândi o clipă.

— Depinde care sunt lunile alea șapte pe care le alegi. Depinde când cad duminicile. Depinde în care zi a săptămânii cade întâi ianuarie. Depinde dacă e vorba de o înșiruire continuă a lunilor sau de alegerea lor.

— Folosește numerele, Karla. Nu există decât două răspunsuri posibile.

Dixon se opri o clipă.

— O sută optzeci și două sau o sută optzeci și trei.

— Exact, zise Reacher. Aceste şapte foi sunt şapte luni de câte şase zile lucrătoare pe săptămână. Una dintre luni n-a avut decât patru duminici. De aici şi anomalia celor douăzeci şi şapte de zile.

Dixon ieşi de sub cearşafuri şi se duse goală în locul unde îşi lăsase geanta, de unde se întoarse cu o agendă Filofax îmbrăcată în piele. O deschise, o aşeză pe pat, luă hârtiile de pe noptieră şi le aşeză la rând, sub agendă. Parcurse coloanele cu privirea, de sus în jos şi de jos în sus, de şapte ori.

— E de anul ăsta, zise ea. Sunt ultimele şapte luni calendaristice. Până la sfârşitul lunii trecute. Lasă deoparte duminicile şi ai trei luni de douăzeci şi şase de zile, apoi o lună de douăzeci şi şapte de zile şi apoi încă trei luni de douăzeci şi şase.

— Ca să vezi, zise Reacher. Un fel de cifre zilnice pentru săptămâni de şase zile lucrătoare au devenit din ce în ce mai proaste în ultimele şapte luni. Un fel de rezultate. Treaba e făcută pe jumătate.

— Jumătatea uşoară, zise Dixon. Acum să-mi spui ce înseamnă cifrele.

— Ceva care trebuia să se întâmple de nouă, zece, douăsprezece sau treisprezece ori pe zi, de luni până sâmbătă şi nu a ieşit întotdeauna aşa cum trebuia.

— Ce fel de „ceva"?

— În niciun caz producţia Ford Model T, asta e clar. Trebuie să fie ceva la scară mică. Cum ar fi programări la dentist. Sau la avocat. Ori la coafor.

— Era un salon de manichiură lângă biroul lui Franz.

— Ei au cu mult mai multe programări pe zi. Şi care ar fi legătura între patru oameni dispăruţi şi un sirian cu patru nume false?

— Habar n-am, zise Reacher.
— Nici eu, zise Dixon.
— Ar trebui să facem un duş şi să ne îmbrăcăm.
— După.
— După ce?
Dixon nu răspunse. Se întoarse în pat, îl lipi pe Reacher de pernă şi îl sărută din nou.

La trei mii de kilometri pe orizontală şi 10 kilometri pe verticală, bărbatul brunet, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, pe nume Alan Mason, se afla în partea din faţă a unui Boeing 757 al liniilor aeriene United Airlines, îndreptându-se dinspre La Guardia, New York către Denver, Colorado. Aşezat pe locul 3A, cu un pahar de apă minerală alături, pe tava prinsă de cotieră, şi cu un ziar în poală. Însă nu-l citea. Privea pe geam norii strălucitori şi albi de sub avion.

Iar la treisprezece kilometri sud de ei, bărbatul în costumul albastru-închis, în Chrysler-ul albastru-închis, îi urmărea pe O'Donnell şi Neagley care se întorceau de la biroul Hertz din incinta aeroportului LAX. Se luase după ei când aceştia părăsiseră Beverly Wilshire. Se gândise că intenţionau să plece undeva cu avionul, aşa că era pregătit să-i urmărească până la aeroport. Când O'Donnell viră către nord pe Sepulveda, fusese obligat să facă o mulţime de cascadorii ca să ajungă din nou pe urmele lor. Drept care, tot drumul se aflase cu zece maşini în urma lor. Ceea ce era bine, îşi spusese el, din punctul de vedere al unei supravegheri care să nu stârnească suspiciuni.

27

— N-am ajuns nicăieri, zise O'Donnell, iar Neagley îl completă.

— Trebuie să privim realitatea în față. Urmele sunt reci ca gheața și, practic, nu avem niciun fel de informații utile.

Se aflau în dormitorul Karlei. Vechiul cuibușor al lui Leonardo DiCaprio. Patul era făcut. Reacher și Dixon făcuseră duș, erau îmbrăcați și aveau părul uscat. Stăteau cât puteau de departe unul de celălalt. Cele șapte foi de hârtie erau așezate pe masa de toaletă, cu agenda alături. Niciunul dintre ei nu mai punea la îndoială faptul că reprezentau ultimele șapte luni calendaristice. Însă niciunul nu reușea să-și dea seama în ce fel îi putea ajuta această informație.

Dixon îl privi pe Reacher și întrebă:

— Ce vrei să facem, șefule?

— Să luăm o pauză, zise Reacher. Ne scapă ceva. Nu judecăm cum trebuie. Ar trebui să luăm o pauză și să revenim pe urmă la asta.

— Înainte nu luam niciodată pauze.

— Înainte aveam încă cinci perechi de ochi în plus.

Bărbatul în costum albastru-închis transmise informația:

— S-au mutat la Chateau Marmont. Şi acum sunt patru. A apărut şi Karla Dixon. Prin urmare, sunt prezenți cu toții, în formație completă.

Pe urmă ascultă replica şefului său şi şi-l imagină netezindu-şi cravata pe pieptul cămăşii.

Reacher plecă singur să se plimbe pe Sunset. Singurătatea era în continuare felul său natural de a fi. Îşi scoase banii din buzunar şi-i numără. Nu-i mai rămăseseră prea mulți. Intră într-un magazin de suveniruri şi dădu peste un raft cu cămăşi la preț redus. Modele din urmă cu un an. Sau din urmă cu zece ani. La capătul unui raft se aflau mai multe cămăşi albastre cu imprimeu alb, lucioase, dintr-un fel de material țesut manual. Cu gulere late, cu mâneci scurte şi marginile de jos drepte. Alese una. Semăna cu cele pe care le purta tatăl lui când se ducea la bowling prin anii 1950. Doar că era cu trei măsuri mai mare. Reacher era mult mai solid decât fusese tatăl său. Găsi o oglindă şi îşi îndesă umeraşul sub bărbie. Cămaşa părea să i se potrivească. Era, probabil, suficient de lată în umeri. Mânecile scurte îl scuteau de problema găsirii unei cămăşi cu mâneci suficient de lungi pentru brațele lui. Avea brațe ca de gorilă, doar că şi mai lungi, şi mai groase.

Cu taxe, cămaşa costa aproape douăzeci şi unu de dolari. Reacher îi achită tipului de la casă, apoi rupse cu dinții etichetele, se dezbrăcă de vechea lui cămaşă şi o îmbrăcă pe cea nouă chiar acolo, pe loc. O lăsă descheiată. O trase în jos şi îşi roti umerii. Cu nasturele de sus deschis, îi venea destul de bine. Mânecile îi stăteau fixe pe bicepşi, dar nu într-atât încât să-i afecteze circulația sângelui.

— Ai vreun coş de gunoi? întrebă el.

Tipul se aplecă şi se ridică ţinând în mână un coş din tablă, cu o pungă de plastic în el. Reacher făcu ghem cămaşa cea veche şi o aruncă în coş.

— E vreo frizerie pe-aproape? întrebă el.

— La două străzi, spre nord, zise tipul. Pe deal, în sus. Lustragerie şi frizerie la colţul unei băcănii.

Reacher nu zise nimic.

— Laurel Canyon, zise tipul, în chip de explicaţie.

La băcănie se vindea bere din lăzi de gheaţă şi cafea din cafetiere acţionate prin apăsarea capacului. Reacher luă o cană medie de cafea neagră, specialitatea casei, şi se îndreptă către scaunul frizerului. Era genul de scaun vechi, îmbrăcat în vinilin roşu cu model. Pe chiuvetă erau câteva brice, iar în apropiere un scaun de lustragiu. Pe scaun şedea un bărbat slăbănog într-un maiou alb. Avea urme de înţepături de ac pe braţe, de sus până jos. Ridică privirea şi păru să se concentreze, de parcă ar fi cântărit misiunea care îl aştepta.

— Stai să ghicesc, zise el. Un tuns şi un bărbierit?

— Două parale? zise Reacher.

— Opt dolari, zise tipul.

Reacher se scotoci din nou prin buzunare.

— Zece, zise el. Plus un lustru şi cafeaua.

— Astea toate fac doişpe.

— N-am decât zece.

Tipul ridică din umeri.

— Mă rog.

Laurel Canyon, îşi zise Reacher. Jumătate de oră mai târziu îşi cheltuise şi ultimul dolar, dar avea pantofii lustruiţi şi obrajii mai netezi decât un fund de copil.

Tuns aproape la fel de scurt. Ceruse un tuns obişnuit de armată, cu maşina, dar tipul îl tunsese mult mai aproape de versiunea Marinei. Clar, nu era un veteran. Reacher se opri o clipă şi privi din nou braţele individului.

— Unde poate omu' să găsească nescaiva prafuri pe-aici? întrebă el.

— Nu eşti genul, zise tipul.

— Pentru un prieten.

— N-ai niciun ban.

— Pot să fac rost.

Tipul cu maiou alb ridică din umeri şi îi zise:

— De obicei, e o gaşcă în spatele Muzeului de Ceară.

Reacher se întoarse la hotel luând-o pe străduţele lăturalnice, trecu de două intersecţii şi ajunse în spatele clădirii. Pe drum, trecu pe lângă un Chrysler 300C albastru-închis, parcat la bordură. La volan era un bărbat într-un costum albastru-închis. Culoarea costumului era aproape aceeaşi cu a maşinii. Motorul era oprit şi tipul aştepta. Reacher presupuse că era o maşină de închiriat. O limuzină. Îşi imagină că un proprietar întreprinzător al unei firme de închirieri de automobile obţinuse un preţ mai bun de la dealer-ul Chrysler decât de la cel de la Lincoln şi renunţase la maşinile model Town Car. Îşi imagină că îşi îmbrăcase şoferii în costume asortate, căutând să le dea prestanţă. Reacher ştia că Los Angeles-ul era o piaţă dură pentru firmele de maşini de închiriat. Citise undeva despre asta.

Dixon şi Neagley se arătară politicoase în privinţa noii sale cămăşi, dar O'Donnell râse de ea. Cu toţii râseră de tunsoarea lui. Pe Reacher nu-l interesa. Se văzuse şi

el în oglinda veche, plină de pete a lui Dixon şi trebui să fie de acord că era puţin cam exagerată. Sărea în ochi ca un cal bălan. Şi se bucură că reuşise să aducă un moment de relaxare. Căci cu siguranţă nu mai aveau şansa unui moment de deconectare. Trăiseră laolaltă doi ani de crime, unele dintre ele dezgustătoare, altele pur şi simplu venale, unele crude, altele îngrozitoare şi scăpaseră de spectrele lor râzând, la fel ca orice poliţist din lume. Umor negru. Refugiul universal. Odată, descoperiseră cadavrul parţial descompus al unui bărbat, cu o cazma înfiptă în ceea ce mai rămăsese din capul său, şi imediat botezară cadavrul Grădinarul şi râseseră de nu se mai putuseră opri. Mai târziu, în timpul procesului, Stan Lowrey se scăpase şi folosise porecla în locul numelui real. Un scorţos, avocatul apărării, nu înţelese gluma. Pe Lowrey îl apucase din nou râsul în boxa martorilor şi îi zisese:

— De la cazma, nu înţelegeţi? Avea cazmaua înfiptă în cap.

Acum nu mai râdea nimeni. Era altceva să fii pe cont propriu.

Foile de hârtie erau întinse din nou pe pat. O sută optzeci şi trei de zile, pe o perioadă de şapte luni. Un total de 2 197 de evenimente. Alături de ele apăruse o nouă pagină, purtând pe ea scrisul lui Dixon. Extrapolase, ajungând la un total de 3 766 de evenimente pentru trei sute paisprezece zile, cât are un an complet. Reacher ghici că îi invitase pe ceilalţi să-şi stoarcă creierii: ce se poate întâmpla de 3 766 de ori în trei sute paisprezece zile ale unui an? Însă restul paginii era alb. Nimănui nu-i venise nicio idee. Foaia de hârtie cu cele cinci nume se afla pe pernă. Aşezată sub un unghi oarecare, de parcă cineva se uitase pe ea şi apoi o aruncase frustrat.

— Trebuie să fie vorba de ceva mai mult, zise O'Donnell.

— Şi ce-ai mai vrea? îl repezi Reacher. Note explicative?

— Vreau să spun că aici nu-s destule lucruri pentru care să moară patru oameni.

Reacher încuviință din cap.

— De acord, zise el. Nu-i mare lucru. Pentru că cei răi au pus practic mâna pe tot. Computerele, Rolodex-ul, lista clienților, agenda de telefoane. Nouă nu ne-a mai rămas decât vârful aisbergului. Fragmente. Ca nişte resturi arheologice. Da' mai bine ne-am împăca cu gândul, pentru că numai cu asta o să rămânem.

— Şi atunci, ce-i de făcut?

— Să scăpați de obicei.

— Care obicei?

— Să mă tot întrebați ce să faceți. S-ar putea ca mâine să nu mai fiu pe-aici. Îi şi văd pe adjuncții şerifului punându-se deja pe treabă. O să trebuiască să începeți să judecați cu propriul vostru cap.

— Şi până atunci, ce facem?

Reacher nu luă în seamă întrebarea. În schimb, se întoarse către Dixon şi o întrebă:

— Când ai închiriat maşina, ai făcut şi asigurarea pentru terți?

Ea dădu din cap în sensul că da.

— În regulă, zise Reacher. Mai luați o pauză. Pe urmă o să luăm cina împreună. Fac cinste. Poate un fel de cina cea de taină. Ne vedem în hol într-o oră.

Reacher luă Fordul lui Dixon de la băieții care se ocupau de parcarea maşinilor şi porni pe Hollywood Boulevard. Trecu de Muzeul Divertismentului şi de Teatrul Chinezesc Mann. Viră la stânga pe Highland. Era la

distanță de două străzi de Hollywood și Vine, locurile unde se găsea pe vremuri marfa. Acum se părea că marfa își schimbase locul, așa cum se întâmpla de obicei. Niciodată legea nu câștiga bătălia cu adevărat. Nu făcea decât să o mute de colo-colo, cu o stradă mai încoace, cu încă una mai încolo.

Reacher trase la bordură. În spatele Muzeului de Ceară era o alee largă. În realitate, un fel de parcare, acoperită cu pietriș, fără garduri, organizată de mașini pe un traseu circular și reorganizat de dealeri ca un fel de drive-in. Afacerea era organizată în stilul triunghiular clasic. Cumpărătorul vine cu mașina, intră în parcare și încetinește. Se apropie un puști nu mai mare de unsprezece ani. Șoferul face comanda și dă banii gheață. Puștiul dă banii mai departe omului cu teșchereaua și apoi se duce la omul cu marfa și ia produsele. În acest timp, șoferul merge încet în semicerc, pentru a da din nou ochii cu puștiul în partea cealaltă a parcării. Acolo se livrează marfa și șoferul pleacă. Puștiul se întoarce de unde a plecat și așteaptă să o ia de la capăt.

Inteligent sistemul. Separarea completă a mărfii și a banilor, la nevoie dispersarea instantanee și ușoară în trei direcții diferite și nimeni nu putea să fie prins cu nimic, cu excepția unui puști prea mic ca să poată fi trimis în fața unei instanțe. Probabil că rezerva de marfă era completată des, în orice moment omul cu marfa neavând la el decât minimul necesar. Teșchereaua probabil că era golită des, reducându-se astfel pierderile posibile și vulnerabilitatea omului care se ocupa de teșcherea.

Inteligent sistem.

Un sistem pe care Reacher îl mai văzuse.

Un sistem pe care îl mai exploatase.

Omul cu teşchereaua literalmente avea o teşcherea. Stătea pe un bloc din beton în mijlocul parcării, cu un sac din vinilin negru la picioare. Cu ochelari de soare şi înarmat cu orice s-ar fi nimerit să fie arma preferată a săptămânii

Reacher aşteptă.

Un Mercedes ML negru încetini şi viră în parcare. Un SUV frumos, cu geamurile fumurii, plăci de înmatriculare californiene de fițe, cu un acronim pe care Reacher nu-l înțelese. Se opri la intrare şi puştiul se repezi la el. Creştetul capului abia dacă îi ajungea la geamul şoferului. Dar mâna ajunse. Se repezi în sus şi coborî cu un sul de bancnote. Mercedesul înaintă încet şi puştiul dădu fuga la omul cu teşchereaua. Sulul de bancnote dispăru în sac şi puştiul se îndreptă către omul cu marfa. Mercedesul începuse să parcurgă lent semicercul.

Reacher băgă în viteză Fordul lui Dixon. Aruncă o privire spre nord, apoi spre sud. Călcă accelerația, întoarse volanul şi se repezi în parcare. Nu luă în seamă urmele circulare şi se îndreptă direct spre centrul parcării.

Direct spre omul cu teşchereaua, accelerând, împroşcând pietre cu roțile din față.

Omul cu teşchereaua îngheță.

Cu un metru înainte să-l izbească frontal, Reacher făcu trei lucruri. Smuci volanul. Călcă frâna. Şi deschise portiera. Maşina patină spre dreapta, roțile din față se înfipseră în pietriş, iar portiera se deschise descriind un arc de cerc mişcător, lovindu-l în plin pe omul cu teşchereaua. Îl izbise puternic, de la talie în sus. Căzu pe spate, maşina încremeni locului, Reacher se aplecă şi ridică de jos sacul din vinil negru, cu mâna stângă. Îl aruncă pe scaunul din dreapta, călcă accelerația, trânti portiera şi

viră strâns cap-coadă în interiorul traiectoriei Mercedesului care continua să meargă încet. Ieşi din parcare într-un iureş şi se hurducăi peste bordură, ajungând înapoi pe Highland. În oglinda retrovizoare văzu praful pe care îl ridicase, confuzia, pe omul cu teşchereaua întins pe spate şi doi tipi rupând-o la fugă. Zece metri mai departe, intră în umbra aruncată de Muzeul de Ceară. Pe urmă ajunse din nou în soare, pe Hollywood Boulevard.

Douăsprezece secunde, de la început până la sfârşit.

Nicio reacţie. Niciun foc de armă. Niciun urmăritor.

Şi nici nu se punea problema de aşa ceva, bănui Reacher. Traficanţii ar fi putut să vadă direcţia în care o luase Fordul de culoarea vaniliei, cu un tip îmbrăcat într-o cămaşă ţipătoare şi tuns scurt la volan şi să o transmită vreunui tip cu iniţiativă din poliţia oraşului Los Angeles, dornic să-şi suplimenteze fondul de pensionare. Acesta era preţul ca să-ţi păstrezi locul în afaceri. Iar şoferul Mercedesului nu-şi putea permite să sufle vreo vorbă cuiva.

Da, puiule, nu te joci *cu investigatorii speciali.*

Reacher încetini, îşi trase răsuflarea, viră la dreapta şi apoi făcu un giratoriu larg complet, în sensul ivers acelor de ceasornic. Nichols Canyon Road, Woodrow Wilson Drive şi înapoi pe Laurel Canyon Boulevard. Nu era nimeni în urma lui. Se opri într-o curbă în ac de păr pustie, goli sacul şi îl aruncă peste umăr. Pe urmă numără banii. Aproape nouă sute de dolari, majoritatea în hârtii de zece şi de douăzeci de dolari. Suficient pentru cină. Chiar şi cu apă norvegiană. Inclusiv bacşişul.

Coborî şi controlă maşina. Portiera şoferului era puţin înfundată, drept pe mijloc. Faţa omului cu teşchereaua. Nicio urmă de sânge. Se urcă la volan şi îşi puse

centura de siguranță. În zece minute era în holul hotelului Chateau Marmont, tolănit într-un fotoliu îmbrăcat în catifea tocită, așteptându-i pe ceilalți.

La o mie opt sute de kilometri nord-est de Chateau Marmont, bărbatul brunet, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, care-și spunea Alan Mason, se îndrepta cu metroul de la poarta de sosire către terminalul principal al aeroportului din Denver. Era singur în vagon, ședea jos, obosit, cu toate acestea zâmbea la erupțiile nebunești de muzică de fanfară cu instrumente improvizate care preceda anunțarea stațiilor. Se gândi că vreun psiholog susținuse sus și tare că muzica aceea ar fi redus nivelul de stres al călătorilor. Caz în care avea deplină dreptate. Se simțea bine. Cu mult mai relaxat decât ar fi avut dreptul să fie.

28

Cina îl costă pe Reacher cu mult mai puțin de nouă sute de dolari. Fie din pricina gusturilor sau preferințelor, din respect față de context sau deferență față de dificultățile lui economice, ceilalți optară pentru un local gălăgios de pe Sunset, imediat la răsărit de Hotelul Mondrian, unde se serveau hamburgeri. Apa norvegiană nici măcar nu figura în meniu. Numai apă de la robinet și bere indigenă, pateuri mici și suculente, murături și hiturile muzicii rythm&blues la maximum. Reacher părea la el acasă, în acea atmosferă tipică anilor cincizeci. Ceilalți păreau puțin cam nelalocul lor. Aleseră o masă rotundă de patru persoane. Conversația se oprea și reîncepea pe măsură ce plăcerea de a se afla în mijlocul unor vechi prieteni era copleșită de amintirea celor care lipseau. Reacher mai mult asculta. Dinamica mesei rotunde însemna că niciunul dintre ei nu avea un rol dominant. Fiecare, pe rând, era în centrul atenției, la întâmplare. După treizeci de minute de depănat amintiri și povești curente, reveniră la Franz.

— Să începem cu începutul, zise O'Donnell. Dacă ar fi să-i dăm crezare soției lui, renunțase la tot, cu excepția

cercetării bazelor de date, cu mai mult de patru ani în urmă. Şi atunci, de ce s-ar fi lansat brusc în ceva atât de serios?

— Pentru că i-a cerut-o cineva, zise Dixon.

— Exact, zise O'Donnell. Chestia asta începe cu clientul lui. Aşadar, cine e ăsta?

— Poate să fie oricine.

— Nu, zise O'Donnell. Este vorba despre cineva special. Cineva pentru care a renunțat la principii. A renunțat la un obicei de patru ani pentru tipul ăsta. Într-un fel, le-a înşelat încrederea soției şi fiului său.

— Poate să fie cineva care l-a plătit foarte bine, zise Neagley.

— Sau cineva față de care era obligat, zise Dixon.

— Ori poate că la început a părut să fie o chestie de rutină, zise Dixon. Poate că habar n-avea în ce se băgase. Poate că nici clientul nu avea.

Reacher asculta. *Trebuie să fie vorba despre cineva special. Cineva față de care era obligat sub o formă sau alta.* Îl urmări pe O'Donnell captând atenția, apoi pe Dixon şi apoi pe Neagley. Inițiativa discuției trecea de la unul la altul, formând un triunghi greu în atmosferă. Pe undeva prin străfundurile minții sale sclipea ceva. Un lucru pe care îl spusese Dixon, cu câteva ore în urmă, în maşina cu care plecaseră de la aeroportul Los Angeles. Închise ochii dar nu reuşi să-şi dea seama despre ce era vorba. Vorbi şi el şi triunghiul se transformă într-un pătrat, incluzându-l şi pe el.

— Ar trebui să o întrebăm pe Angela, zise el. Dacă a avut vreun client vechi şi important, este posibil să fi adus vorba de el acasă.

— Aş vrea să-l cunosc pe Charlie, zise O'Donnell.

— Mergem mâine, hotărî Reacher. Asta dacă nu vin ajutorii de şerif să mă salte. Caz în care puteţi merge mai departe fără mine.

— Hai să vedem partea bună a lucrurilor, zise Dixon. Poate că i-ai provocat un şoc omului. Poate că nu-şi mai aminteşte nici măcar cine e, darămite să ştie ceva de tine.

Se întoarseră la hotel pe jos şi se despărţiră în hol. Nimeni n-avea chef de un păhărel înainte de culcare. Doar consensul nerostit de a dormi şi de a reîncepe munca a doua zi cu noaptea în cap. Reacher şi O'Donnell urcară împreună. Nu vorbiră prea mult. Reacher adormi la cinci secunde după ce puse capul pe pernă.

Se trezi din nou la şapte. Soarele dimineţii începea să lumineze fereastra. David O'Donnell tocmai intra pe uşă. Grăbit. Îmbrăcat din cap până în picioare, cu un ziar la subraţ şi câte o cană de cafea în fiecare mână.

— Am fost să mă plimb, zise el.

— Şi?

— Ai dat de necaz, zise el. Cred.

— Cine?

— Adjunctul ăla de şerif. A parcat la o sută de metri de hotel.

— Acelaşi tip?

— Acelaşi tip şi aceeaşi maşină. Are o atelă metalică pe faţă şi un sac de plastic negru, pentru gunoi, lipit pe geam.

— Te-a văzut?

— Nu.

— Ce face?

— Nimic, stă. Ca şi cum ar aştepta.

29

Comandară micul dejun în camera lui Dixon. Prima regulă, învățată cu mult timp în urmă: mănâncă atunci când ai ocazia, pentru că nu se știe când o să mai poți s-o faci. Mai ales când ești pe cale să dispari în sistem. Reacher se îndopă cu ouă, costiță și pâine prăjită și le stropi cu cafea din belșug. Era calm, dar frustrat.

— Ar fi trebuit să rămân în Portland, zise el. Așa ar fi trebuit să fac.

— Cum de ne-au găsit atât de repede? întrebă Dixon.

— Computerele, zise Neagley. Securitatea internă și Patriot Act. Acum pot să scotocească registrele hotelurilor la orice oră poftesc. Trăim într-un stat polițienesc.

— Noi suntem poliția, zise O'Donnell.

— *Eram* poliția.

— Păcat că nu mai suntem. Aproape că n-ar mai fi trebuit să ne batem capul.

— Voi vedeți-vă de treabă, zise Reacher. Nu vreau să vă amestec și pe voi în povestea asta. Nu ne putem permite să pierdem timpul. Așa că să nu vă vadă ajutorul de șerif când plecați. Duceți-vă la Angela Franz. Luați urma clientului. Iau eu legătura cu voi de îndată ce pot.

Își scurse cana de cafea de ultimele picături și se întoarse în camera lui. Își vârî periuța de dinți pliabilă în buzunar și ascunse pașaportul și cardul de bancomat, precum și șapte sute, din cei opt sute de dolari câți îi mai rămăseseră, în sacul pentru costume al lui O'Donnell. Pentru că după câte o arestare, anumite lucruri au darul să dispară. Pe urmă coborî cu liftul înapoi în holul hotelului. Se așeză într-un fotoliu și așteptă. N-avea niciun rost să transforme totul într-o mare tragedie și să alerge în sus și în jos pe holurile hotelului. Pentru că, regula a doua, învățată după o viață întreagă de ghinioane și încurcături, era: păstrează-ți o minimă demnitate.

Așteptă.

Treizeci de minute. Șaizeci. În holul hotelului erau trei ziare de dimineață și le citi pe toate. Cuvânt cu cuvânt. Rubricile de sport, reportajele, editorialele naționale și internaționale. Și paginile de afaceri. Aici găsi un articol referitor la impactul financiar al Siguranței Naționale asupra sectorului privat. Era citată aceeași cifră de șapte miliarde de dolari despre care vorbise și Neagley. O mulțime de bani. Depășită, potrivit articolului, numai de comoara destinată contractorilor din domeniul apărării. Pentagonul avea în continuare mai mulți bani decât oricine altcineva și în continuare cheltuia cu nemiluita.

Nouăzeci de minute.

Nu se întâmplă nimic.

Când se făcură două ore, Reacher se ridică și puse ziarele la loc pe raft. Se apropie de ușă și privi afară. Soare strălucitor, cer albastru, nu prea mult smog. Un vânt slab legăna copacii exotici. Mașini lustruite trecând prin apropiere, încet și sclipind în soare. O zi frumoasă. A douăzeci și patra zi pe care Franz nu se mai afla acolo să

o vadă. Aproape patru săptămâni întregi. Era de presupus că la fel stăteau lucrurile şi în cazul lui Tony Swan, Jorge Sánchez şi Manuel Orozco.

Din momentul ăsta sunt nişte oameni morți. Cine îmi aruncă prietenii din elicopter nu mai apucă să povestească.

Reacher ieşi afară. Rămase o secundă nemişcat, expus, ca şi cum s-ar fi aşteptat să tragă în el un lunetist. Trecuse suficient timp ca să fie aduse pe poziții echipe SWAT întregi. Însă domnea liniştea. Niciun vehicul parcat. Niciun camion inofensiv pentru transportul florilor. Niciun fals lucrător de la telefoane. Niciun fel de supraveghere. Coti la stânga pe Sunset. Apoi tot la stânga, pe Laurel Canyon Boulevard. Păşea încet şi se ținea aproape de gardul viu şi de copaci. Coti din nou la stânga pe şoseaua şerpuită care trecea prin spatele hotelului.

Fordul cafeniu Crown Vic era drept în fața lui.

Era parcat la bordură, singur, izolat, la vreo sută de metri distanță. Nemişcat, inert, cu motorul oprit. Aşa cum spusese O'Donnell, geamul din față, din dreptul pasagerului, era acoperit cu un sac negru de gunoi, întins bine, lipit cu bandă adezivă. Şoferul era la locul lui. Fără să facă ceva. Fără să se mişte, cu excepția mişcărilor regulate ale capului. Oglinda retrovizoare din interior, în față, apoi oglinda de pe portieră. Tipul aproape că respecta un ritm. Hipnotic. Oglinda retrovizoare din interior, în față, apoi oglinda de pe portieră. Reacher zări sclipirea unei atele din aluminiu fixată peste nasul lui.

Maşina părea să se integreze în decor, rece, ca şi cum s-ar fi aflat acolo de ore întregi.

Tipul era singur şi nu făcea decât să privească şi să aştepte.

Dar ce anume?

Reacher se întoarse şi urmă aceeaşi cale ca la venire. Reveni în holul hotelului, la fotoliul său. Se aşeză din nou, în minte încolţindu-i o teorie.

Soţia lui m-a căutat, spusese Neagley.

Şi ce a vrut de la tine?

Nimic, spusese Neagley. *Doar să mă anunţe.*

Doar să mă anunţe. Şi apoi: Charlie atârnat de clanţa uşii. Reacher îl întrebase: *Tu ai voie să răspunzi singur la uşă?* Şi băieţelul îi spusese: *Da, am voie.*

Şi apoi: *Charlie, du-te afară la joacă.*

Şi apoi: *Cred că omiteţi să ne spuneţi ceva.*

Preţul pentru a rămâne în afaceri.

Reacher rămase pe fotoliul îmbrăcat în catifea din holul hotelului Chateau Marmont, gânditor, aşteptând ca ipotezele sale să fie confirmate sau infirmate de cine intra prima dată pe uşă: unitatea lui sau un grup furibund de ajutoare ale şerifului din Los Angeles Connty.

30

Vechea sa unitate intră prima. Sau, în fine, ceea ce mai rămăsese din ea. O'Donnell, Dixon, Neagley, toţi trei grăbiţi şi nerăbdători. Se opriră înmărmuriţi când îl văzură, iar el ridică mâna în semn de salut.

— Mai eşti pe-aici? zise O'Donnell.

— Nu, sunt o iluzie optică.

— Remarcabil.

— Ce a zis Angela?

— Nimic. Nu ştie nimic de clienţii lui.

— Cum ţi s-a părut?

— Ca orice femeie căreia tocmai i-a murit soţul.

— Ce părere ai de Charlie?

— Simpatic puştiul. Seamănă cu tatăl lui. Într-un fel, Franz continuă să trăiască.

— De ce mai eşti aici? întrebă Dixon.

— Foarte bună întrebarea, zise Reacher.

— Şi care e răspunsul?

— Ajutorul de şerif mai e pe-acolo?

Dixon dădu din cap încuviinţând.

— L-am văzut tocmai de la capătul străzii.

— Hai să mergem sus.

Se adunară în camera pe care o ocupau Reacher şi O'Donnell. Era cu puţin mai mare decât a lui Dixon, pentru că era o cameră dublă. Mai întâi Reacher îşi recuperă paşaportul şi cardul de bancomat din sacul pentru costume al lui O'Donnell.

— S-ar zice că speri să mai rămâi pe-aici o vreme, zise O'Donnell.

— Da, aşa cred.

— De ce?

— Pentru că Charlie a deschis uşa singur.

— Ceea ce înseamnă că...

— Îmi face impresia că Angela este o mamă foarte bună. În cel mai rău caz, normală. Charlie era curat, bine hrănit, bine îmbrăcat, echilibrat, bine îngrijit, bine supravegheat. Prin urmare, putem conchide că Angela îşi face foarte conştiincios treaba de părinte. Şi totuşi, l-a lăsat pe copil să deschidă uşa unor străini.

— Soţul ei tocmai fusese ucis, zise Dixon. Poate că a fost neatentă.

— Tocmai pe dos, mai curând. Soţul ei fusese ucis cu mai mult de trei săptămâni în urmă. Părerea mea este că a trecut de reacţia iniţială, oricare ar fi fost ea. Acum se agaţă de Charlie mai mult ca niciodată, pentru că el e tot ce i-a mai rămas. Cu toate astea, l-a lăsat pe copil să deschidă. Pe urmă i-a spus să se ducă la joacă. Nu i-a spus să se ducă să se joace în camera lui. A spus, *Du-te afară*. În Santa Monica? Într-o curte de pe o stradă aglomerată, plină de trecători? De ce ar face una ca asta?

— Nu ştiu.

— Pentru că ştia că era în siguranţă.

— De unde şi până unde?

— Pentru că ştia că ajutorul de şerif supraveghea casa.

— Crezi?

— De ce a aşteptat paisprezece zile ca să o sune pe Neagley?

— A fost tulburată, zise Dixon.

— Posibil, zise Reacher. Însă poate că motivul este altul. Poate că nu avea nici cea mai vagă intenție să ne caute. Eram de domeniul trecutului. Îi plăcea mai mult viața de-acum a lui Franz. Firesc, pentru că ea *era* viața actuală a lui Franz. Noi reprezentăm zilele rele de altădată, dure, periculoase. Cred că nu era de acord cu toate astea. Sau dacă nu, atunci era doar puțin invidioasă.

— De acord, zise Neagley. Asta e impresia pe care am avut-o eu.

— Şi atunci de ce te-a sunat?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te din punctul de vedere al ajutoarelor şerifului. Departament mic, resurse limitate. Descoperă un tip mort în deşert, îl identifică, pun roțile în mişcare. Fac treaba ca la carte. Primul lucru pe care îl fac este profilul victimei. Şi în felul acesta descoperă că pe vremuri a făcut parte dintr-o echipă super-tare de investigatori din armată. Şi descoperă că foştii lui camarazi, cu excepția unuia singur, ar trebui să mai trăiască pe undeva.

— Şi ne suspectează pe noi?

— Nu, cred că ne-au scos de pe lista suspecţilor şi au căutat în altă parte. Dar nu au ajuns nicăieri. Niciun indiciu, niciun fir, nicio şansă. Sunt blocați.

— Şi-atunci?

— Şi-atunci, după două săptămâni de frustrare, le vine o idee. Angela le-a povestit despre unitate, despre loialitate şi despre vechiul slogan, iar ei văd în asta o ocazie. Practic, au la îndemână o echipă de investigatori

independenți, care așteaptă pe tușă. O echipă inteligentă și experimentată și, mai presus de toate, o echipă care ar putea să fie puternic motivată. Așa că o conving pe Angela să ne contacteze. Doar să ne anunțe, nimic mai mult. Pentru că știu că acest lucru este echivalent cu răsucirea cheiței iepurașului Energizer. Știu că n-au decât să se țină în umbră și să ne urmărească pe noi, stând pe urmele noastre, orice am face.

— E ridicol, zise O'Donnell.

— Însă cred că exact asta s-a întâmplat, zise Reacher. Angela le-a spus că Neagley este cea de care a dat la telefon, ei au pus numele lui Neagley pe o listă de urmărire, au preluat-o din mers când a intrat în oraș, au stat pe urmele ei ținându-se cât mai departe prin lăstăriș și ne-au văzut pe noi ceilalți apărând, unul câte unul. Și au urmărit tot ce am făcut noi de-atunci. Poliția lucrează prin mandatari. Asta nu ne-a spus Angela. Ajutoarele șerifului i-au propus să ne folosească pe noi ca paravan și ea a fost de acord. De-aia încă mai sunt eu aici. Nu există altă explicație. S-au gândit că un nas spart e prețul pe care trebuie să-l plătească pentru a rămâne în afacere.

— E o nebunie.

— Există o singură cale să aflăm. Faceți o plimbare primprejur și vorbiți cu ajutorul de șerif.

— Crezi?

— Dixon ar trebui să se ducă. Ea nu a fost cu noi în Santa Ana. Așa că, dacă greșesc, probabil că tipul n-o s-o împuște.

31

Dixon se duse. Ieşi din cameră fără să spună niciun cuvânt.

— Nu cred că Angela ne-a ascuns ceva astăzi, zise O'Donnell. Aşa că nu cred că Franz avea vreun client.

— Cât de tare aţi presat-o? întrebă Reacher.

— Nu a fost nevoie să o presăm. A fost în regulă. Nu avea ce să ne spună. Este de neimaginat că Franz ar fi putut să intre într-o chestie ca asta, dacă nu ar fi fost vorba despre un client obişnuit, plin de bani, pentru care lucrează de ani de zile, şi este de neimaginat că ar fi putut să aibă un asemenea client fără ca Angela să fi auzit un nume.

Reacher încuviinţă din cap. Pe urmă zâmbi scurt. Îi plăcea vechea lui echipă. Putea să se bazeze pe ei fără nicio reţinere. Fără să mai stea pe gânduri. Dacă Neagley, Dixon şi O'Donnell plecau să pună nişte întrebări, se întorceau cu răspunsuri. Întotdeauna, indiferent de problemă, indiferent la ce-ar fi trebuit să recurgă. Dacă i-ar fi trimis în Atlanta, s-ar fi întors cu reţeta pentru Coca-Cola.

— Şi acum? întrebă Neagley.

— Mai întâi, hai să vorbim cu ajutoarele de şerif, zise Reacher. Mai exact, hai să vedem dacă s-au dus la Vegas.

— La biroul lui Sánchez şi Orozco? Dixon de-abia a trecut pe-acolo. Nu s-a atins nimeni de el.

— Nu le-a verificat şi locuinţele.

Dixon se întoarse douăzeci de minute mai târziu.

— Nu m-a împuşcat, zise ea.

— Asta e bine, zise Reacher.

— Poţi fi sigur de asta.

— A recunoscut ceva?

— Nici nu a confirmat, nici nu a negat.

— E furios din cauza nasului?

— Livid.

— Bine, care e povestea?

— L-a sunat pe şeful lui. Vor să ne întâlnim. Aici, într-o oră.

— Cine e şeful lor?

— Un tip pe nume Curtis Mauney. Departamentul Şerifului din Los Angeles County.

— În regulă, zise Reacher. Se poate face. Vom vedea ce are tipul ăsta. O să-l tratăm ca pe un nenorocit de ofiţer din poliţia militară. Băgăm totul la cap şi nu spunem nimic.

Aşteptară o oră în holul hotelului. Fără stres, fără încordare. Serviciul militar te învaţă cum să aştepţi. O'Donnell se tolăni pe o canapea şi îşi curăţă unghiile cu cuţitul cu arc. Dixon reciti de câteva ori cele şapte pagini, apoi le puse deoparte şi închise ochii. Neagley se aşeză separat, pe un scaun de lângă perete. Reacher se aşeză sub o fotografie veche, înrămată, a lui Raquel

Welch. Fotografia fusese făcută afară din hotel, târziu după-amiază, și lumina era la fel de aurie ca și pielea ei. Ora magică, îi spuneau fotografii. Scurtă, sclipitoare, adorabilă. La fel ca și celebritatea, își spuse Reacher.

Bărbatul brunet, cu vârsta de aproximativ patruzeci de ani, care își spunea acum Alan Mason, aștepta și el. Aștepta să participe la o întâlnire clandestină în camera sa de la hotelul Brown Palace, din centrul orașului Denver. Era neobișnuit de nervos pentru felul lui de-a fi, aproape scos din sărite. Din trei motive. Primul, camera lui era întunecoasă și sărăcăcioasă. Nici pe departe așa cum se așteptase. În al doilea rând, avea o valiză pe care o lipise de perete. Era o valiză Samsonite gri-închis, rigidă, atent aleasă, la fel ca toate celelalte accesorii ale lui, suficient de scumpă pentru a corespunde aerului său de bogăție, dar nu și într-atât de ostentativă încât să atragă atenția în mod nedorit. În ea se găseau obligațiuni la purtător, diamante șlefuite și coduri de acces la bănci din Elveția, care valorau o groază de bani. Mai exact valorau șaptezeci și cinci de milioane de dolari, iar cei cu care trebuia să se întâlnească nu erau tocmai genul de oameni pe care o persoană prudentă i-ar fi dorit în preajma unei averi portabile, de a cărei urmă n-ai mai fi putut să dai ulterior.

Și, în al treilea rând, nu dormise bine. Aerul nopții fusese încărcat de tot felul de mirosuri neplăcute. Le trecuse în revistă mintal până ajunsese la concluzia că era mâncare de câini. În mod evident, era o fabrică prin împrejurimi și vântul bătea într-o direcție nefericită. Pe urmă rămăsese treaz, făcându-și griji din pricina ingredientelor hranei pentru câini. Carne, evident. Însă știa că mirosul era un mecanism fizic, care depindea de

contactul moleculelor propriu-zise cu mucoasa nazală. Prin urmare, din punct de vedere tehnic, prin nări îi intrau fragmente de carne. Erau în contact cu corpul lui. Şi erau anumite feluri de carne cu care Azhari Mahmoud nu trebuia să vină în contact niciodată, sub nicio formă.

Se duse în baie. Se spălă pe faţă pentru a cincea oară în acea zi. Se privi în oglindă. Îşi încordă maxilarele. Nu era Azhari Mahmoud. Nu în clipa aceea. Era Alan Mason, un occidental, şi avea o treabă de făcut.

Primul care intră în holul de la Chateau Marmont fu însuşi ajutorul de şerif, cel tamponat, Thomas Brant. Avea o vânătaie intens colorată pe frunte, iar atela metalică de pe faţa lui era lipită atât de strâns de pomeţii obrajilor, încât i se deformase pielea din jurul ochilor. După cum mergea, avea dureri. Părea în acelaşi timp furios că fusese pus la pământ, ruşinat că nu se ferise şi sâcâit că acum trebuia să-şi calmeze sentimentele de dragul slujbei. Era urmat de un tip mai în vârstă, care era probabil şeful lui, Curtis Mauney. Mauney părea că se apropie de cincizeci de ani. Era scund, bine legat şi avea acel aspect ponosit pe care îl capătă orice om care face de prea multă vreme aceeaşi meserie. Avea părul vopsit într-un negru lipsit de luciu care nu se potrivea deloc cu sprâncenele. În mână avea o geantă tocită din piele.

— Care dintre voi, nenorociţilor, l-a lovit pe omul meu? întrebă el.

— Mai contează? zise Reacher.

— Nu trebuia să se întâmple aşa ceva.

— Nu te simţi jignit! Nu avea nicio şansă, eram trei la unu. Chiar dacă unul dintre noi trei era o femeie.

Neagley îi aruncă o privire care l-ar fi orbit dacă privirile ar fi fost cuțite.

— Nu critic capacitatea de autoapărare a omului meu. Vreau să spun că nu puteți să veniți aici şi să începeți să cotonogiți polițiştii, zise Mauney dând din cap.

— Nu era în jurisdicția lui, nu se identificase şi avea un comportament care trezea suspiciuni. Şi-a căutat-o cu lumânarea.

— Şi, în definitiv, ce căutați aici?

— Am venit la înmormântarea prietenului nostru.

— Corpul încă nu are aprobarea să fie scos de la morgă.

— O să aşteptăm.

— Tu l-ai lovit pe omul meu?

Reacher dădu din cap.

— Îmi cer scuze. Dar nu trebuia decât să ceri.

— Ce să cer?

— Ajutorul nostru.

Mauney avea o față lipsită de orice expresie.

— Credeți că v-am adus aici să ne ajutați?

— Şi nu-i aşa?

Mauney dădu din cap.

— Nu, spuse el. V-am adus aici pe post de momeli.

32

Thomas Brant rămase în picioare, morocănos, nepărând dispus să se aşeze pe scaun — ar fi fost un gest social care arăta că făcea parte din grup. Însă şeful lui, Curtis Mauney, luă un scaun. Se aşeză şi îşi puse geanta între glezne, iar coatele pe genunchi.

— Hai să lămurim nişte chestii, zise el. Suntem şerifi în Los Angeles County. Nu suntem fraieri, nu suntem idioţi şi nu suntem proştii nimănui. Suntem rapizi, inteligenţi, proactivi şi iuţi de picior. În douăsprezece ore de la descoperirea cadavrului, ştiam totul despre viaţa lui. Inclusiv faptul că era unul dintre cei opt supravieţuitori ai unei unităţi militare de elită. Iar în douăzeci şi patru de ore ştiam cu siguranţă că alţi trei membri ai unităţii de elită dispăruseră şi ei. Unul chiar de-aici, din Los Angeles, şi doi din Vegas. Ceea ce pune sub semnul îndoielii ce fel de elită aţi mai fost şi voi, nu crezi? Cât ai clipi din ochi, jumătate dintre voi sunteţi trecuţi la capitolul „dispăruţi în acţiune".

— În locul tău, aş prefera să ştiu care este adversarul înainte de a trage vreo concluzie despre performanţe, spuse Reacher.

— Indiferent cine ar fi, nu e Armata Roşie.

— Nu ne-am luptat niciodată cu Armata Roşie. Noi am luptat cu armata americană.

— Păi atunci o să mă apuc să întreb în stânga şi-n dreapta, zise Mauney. Verific dacă regimentul 81 aeropurtat a repurtat de curând vreo victorie majoră.

— Ipoteza ta e că cineva ne vânează pe toţi opt?

— Nu ştiu care e ipoteza mea. Dar în mod sigur e şi asta o posibilitate. Prin urmare, să vă pun pe tapet pe toţi patru era o chestie care nu avea cum să dea greş pentru mine. Dacă nu apăreaţi, însemna că deja puseseră mâna pe voi şi aşa mai adăugam nişte piese în mozaic. Dacă apăreaţi, voi eraţi momeala şi puteam să mă folosesc de voi ca să scap de *ei*.

— Şi dacă nu ne vânează pe toţi opt?

— Atunci n-aveţi decât să vă pierdeţi vremea pe aici şi să aşteptaţi înmormântarea. Ce-mi pasă mie?

— Ai fost la Vegas?

— Nu.

— Şi atunci cum se face că ştii despre cei doi din Vegas că au dispărut şi ei?

— Pentru că m-am interesat, zise Mauney. Ne frecăm coatele destul de mult cu băieţii de la poliţia din Nevada, iar ei îşi freacă coatele destul de mult cu poliţiştii din Vegas, iar oamenii voştri, Sánchez şi Orozco, au dispărut acum trei săptămâni, şi amândouă apartamentele lor au fost răscolite în stil mare. Aşa se face că ştiu. Sistemul de telefonie. O tehnologie utilă.

— Răscolite la fel de rău ca biroul lui Franz?

— La fel de temeinic.

— Au ratat ceva?

— De ce ar fi ratat?

— Oamenii mai ratează câte ceva.

— Au ratat ceva şi în biroul lui Franz? Am ratat noi?

Reacher zisese: *O să-l tratăm ca pe un nenorocit de ofiţer din poliţia militară. Băgăm totul la cap şi nu spunem nimic.* Însă Mauney era mai bun decât orice poliţist militar. Asta era clar. Părea să fie un poliţist foarte bun. Deloc prost. Însă predispus să fie jucat pe degete, poate. Aşa că Reacher dădu din cap şi zise:

— Franz îşi trimitea singur, prin poştă, documente din computer, ca măsură de siguranţă. Pe astea le-au ratat. Şi voi le-aţi ratat. Am pus noi mâna pe ele.

— Din cutia lui poştală?

Reacher încuviinţă din cap.

— E o infracţiune federală, zise Mauney. Ar fi trebuit să ai un mandat.

— N-aş fi avut cum, zise Reacher. Am trecut în rezervă.

— Atunci n-ar fi trebuit să vă băgaţi.

— Arestează-mă.

— Nu pot, zise Mauney. Nu sunt poliţist federal.

— Ce-au ratat în Vegas?

— Facem schimb?

Reacher dădu afirmativ din cap.

— Dar tu vorbeşti primul.

— În regulă, zise Mauney. În Vegas le-a scăpat un şerveţel pe care era scris ceva. Era un şerveţel de hârtie cum sunt cele livrate odată cu mâncarea chinezească. Era mototolit şi plin de unsoare în coşul de gunoi al lui Sánchez. Părerea mea este că Sánchez era la masă când a sunat telefonul. A notat ceva să nu uite şi ulterior a trecut chestia asta într-un registru sau într-un dosar pe care nu-l avem. Pe urmă a aruncat şerveţelul la gunoi, pentru că nu mai avea ce face cu el.

— De unde știm că are vreo legătură cu toate astea?

— Nu știm, zise Mauney. Însă sincronizarea e sugestivă. Comanda la restaurantul chinezesc pare să fie ultimul lucru pe care l-a făcut Sánchez în Las Vegas.

— Ce scrie pe șervețel?

Mauney se aplecă, ridică geanta și o puse pe genunchi, apoi deschise închizătorile. Deschise capacul. Scoase un plic de protecție din plastic transparent în care se afla o fotocopie color. Fotocopia avea un chenar negru, în locurile în care șervețelul nu acoperise suprafața de scanare. Reproducea până și îndoiturile, urmele de grăsime și textura hârtiei. Și o jumătate de rând mâzgălită cu scrisul obișnuit al lui Jorge Sánchez: *650 la $100k per.* Un scris hotărât, încrezător, aplecat înainte, cu un pix albastru gen carioca, clar vizibil pe hârtia bej.

650 la $100k per.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mauney.

— Cât pricepi tu, pricep și eu, zise Reacher.

Se uita la numere și știa că și Dixon făcea același lucru. Abrevierea *k* venea de la *mii* și era cât se poate de familiară în rândul personalului militar al generației lui Sánchez, provenit fie din matematică sau din facultatea de inginerie, ori de pe urma serviciului de ani de zile dincolo de ocean, unde distanțele erau măsurate în kilometri în loc de mile. Kilometrului i se spunea *klick* și măsura o mie de metri, aproximativ șaizeci la sută dintr-o milă. Prin urmare, *$100K* însemna *o sută de mii de dolari.* Prepoziția *per* era din limba latină, însemnând *pentru fiecare,* ca de exemplu mile per galon sau mile per oră.

— Cred că este o ofertă sau un pariu, zise Mauney. Cum ar veni, ai șase sute cincizeci de chestii, care fac o sută de mii bucata.

— Sau un raport de piață, zise O'Donnell. Cum ar fi şase sute cincizeci de ceva au fost vândute cu o sută de mii bucata. Valoarea totală, şaizeci şi cinci de milioane de dolari. O afacere destul de mare. În mod sigur, suficient de mare ca să-i facă pe nişte oameni să se omoare pentru ea.

— Oamenii ajung să moară pentru şaizeci şi cinci de cenți, zise Mauney. Nu trebuie să fie întotdeauna vorba de milioane de dolari.

Karla Dixon nu spunea nimic. Stătea nemişcată, tăcută, preocupată. Reacher ştia că văzuse în numărul *650* ceva ce el nu văzuse. Nu-şi putea imagina despre ce putea să fie vorba. Nu era un număr interesant.

650 la $100k per.

— Nicio idee strălucită? întrebă Mauney.

Nu zise nimeni nimic.

— Ce-ai scos din cutia poştală a lui Franz? întrebă Mauney.

— Un stick de memorie, zise Reacher. Pentru computer.

— Ce e pe el?

— Nu ştim. Nu putem sparge parola.

— Ați putea încerca, zise Mauney. Noi avem un laborator pentru aşa ceva.

— Nu ştiu. Am ajuns până la ultima încercare.

— Practic nu aveți de ales. Sunt dovezi şi ca urmare ne aparțin.

— Ne dați şi nouă informațiile?

— Parcă aşa ne-am înțeles, că facem schimb de informații, nu? zise Mauney dând din cap în semn de încuviințare.

— În regulă, aprobă Reacher.

Îi făcu un semn lui Neagley. Ea îşi vârî mâna în geantă şi scoase un stick de memorie argintiu. I-l aruncă pe sub mână. Reacher îl prinse şi i-l dădu lui Mauney.

— Noroc, zise el.

— Indicii? întrebă Mauney.

— Trebuie să fie numere, zise Reacher. Franz era genul preocupat de cifre.

— În regulă.

— Şi nu a fost un avion, să ştii.

— Ştiu, zise Mauney. A fost doar o chestie aşa, să vă trezească interesul. A fost un elicopter. Aveţi idee câte elicoptere private se află la distanță de croazieră de zona unde l-am găsit?

— Nu.

— Peste nouă mii.

— Aţi controlat şi biroul lui Swan?

— A fost concediat. Nu avea birou.

— I-ați controlat casa?

— Prin ferestre, zise Mauney. Nu a fost răscolită.

— Prin fereastra de la baie?

— E din sticlă mată.

— Încă o întrebare numai, zise Reacher. L-ai verificat pe Swan şi ai trimis polițiştii din Nevada pe urmele lui Sánchez şi Orozco. De ce nu ai luat legătura cu Washington D.C., cu New York şi Illinois ca să te interesezi şi de noi ceilalți?

— Pentru că în momentul respectiv mă ocupam de ceea ce aveam.

— Şi anume?

— Aveam patru dintre voi pe tapet. Franz, Swan, Sánchez şi Orozco. Toți patru împreună. Supravegherea video din seara dinainte ca Franz să plece şi să nu se mai întoarcă.

33

Curtis Mauney nu aşteptă să fie rugat. Ridică din nou capacul genții şi scoase un alt plic din plastic transparent. În el se afla o copie a unei imagini în alb-negru, preluată de pe o cameră de supraveghere. Patru bărbați, umăr la umăr, în fața a ceea ce părea să fi fost o tejghea de magazin. Era o imagine luată de sus, de la distanță, şi Reacher nu putea să distingă prea multe detalii.

— Am făcut identificarea prin comparație cu o grămadă de fotografii vechi dintr-o cutie de pantofi pe care am găsit-o în dulapul din dormitorul lui Franz, zise Mauney.

Pe urmă trecu fotografia la dreapta sa, lui Neagley. Ea o studie o clipă, dar pe chipul ei nu se vedea decât lumina reflectată de plasticul lucios. Ea trecu fotografia în sensul invers acelor de ceasornic, lui Dixon. Dixon o privi zece secunde lungi, clipi o dată şi i-o dădu lui O'Donnell. O'Donnell o luă, o studie, dădu din cap şi i-o pasă lui Reacher.

În fotografie, Manuel Orozco se afla în stânga, privind la dreapta lui, surprins de cameră în starea sa permanentă de nelinişte. Urma Calvin Franz, cu mâinile în buzunare şi cu o expresie de calm pe chip. Pe urmă

Tony Swan, în față și în centru, privind drept înainte. La dreapta era Jorge Sánchez, cu cămașa închisă până la ultimul nasture, fără cravată, cu un deget vârât sub guler. Reacher cunoștea poziția aceea. Însemna că Sánchez se bărbierise cu vreo zece ore mai înainte, iar părul de pe gât crescuse din nou și începuse să-l irite. Chiar și în lipsa orei, care apărea în colțul din dreapta jos al fotografiei, Reacher știa că avea în față o fotografie făcută seara târziu.

Toți păreau puțin mai bătrâni. Orozco avea părul grizonant la tâmple, ochii încercănați și obosiți. Franz parcă era puțin mai slab. Umerii lui nu mai păreau atât de musculoși. În schimb, Swan era la fel de masiv ca întotdeauna, cu pieptul lat și mai burtos. Avea părul scurt și fruntea mai lată cu vreun deget, poate. Încruntarea permanentă a lui Sánchez se transformase într-o serie de riduri permanente, care coborau de la nas la bărbie, încadrându-i gura.

Mai bătrâni, dar poate și mai înțelepți. Din imagine răzbăteau mult talent, experiență și abilități. Iar sentimentul de camaraderie relaxată și încredere reciprocă era încă prezent, după recenta lor reîntâlnire. Patru tipi duri. După părerea lui Reacher, patru dintre cei mai buni opt din lume.

Ce sau cine îi înfrânsese?

În spatele lor, pe direcția camerei de supraveghere, se vedeau niște culoare înguste, între rafturi, care păreau familiare.

— Unde e asta? întrebă Reacher.

— Farmacia din Culver City, răspunse Mauney. De lângă biroul lui Franz. Tipul de la ghișeu și i-a amintit. Swan cumpăra aspirină.

— Nu prea e genul lui.

— Pentru câinele lui. Avea artrită la şolduri. Îi dădea un sfert de aspirină pe zi. Farmacistul a zis că e un tratament destul de obişnuit în cazul câinilor. Mai ales al câinilor mari.

— Câtă aspirină a cumpărat?

— Flaconul economic. Nouăzeci şi şase de pastile, ambalaj standard.

— La un sfert de tabletă pe zi, înseamnă un an şi nouăsprezece zile.

Reacher privi din nou fotografia. Patru bărbaţi, posturi relaxate, care nu păreau grăbiţi, care aveau la dispoziţie tot timpul, cumpărături obişnuite, o provizie pentru un animal de companie, care avea să ajungă pentru mai mult de un an.

Habar nu aveau ce-i aştepta.

Cine sau ce îi înfrânsese?

— Pot să păstrez fotografia? întrebă el.

— De ce? se interesă Mauney. Vezi ceva?

— Patru dintre vechii mei prieteni.

Mauney dădu din cap a încuviinţare.

— N-ai decât. E o copie.

— Şi acum?

— Staţi aici, zise Mauney.

Lăsă să cadă capacul genţii şi îi închise încuietorile, zgomotoase în liniştea care se aşternuse.

— Fiţi cât mai vizibili şi sunaţi-mă dacă vedeţi pe cineva adulmecând prin preajmă. Şi fără acţiuni independente. În regulă?

— Am venit aici numai pentru înmormântare, zise Reacher.

— Înmormântare... dar a cui?

Reacher nu-i dădu nicio replică. Se ridică doar, se întoarse şi privi din nou fotografia lui Raquel Welch. În geamul reflectorizant îl văzu pe Mauney ridicându-se de pe scaun şi pe ceilalţi făcând acelaşi lucru. Când cineva care a stat pe un scaun se ridică, se apleacă înainte, astfel încât dacă e vorba de un grup care a stat jos, ridicându-se de pe scaune, oamenii ajung să se afle mai aproape unii de ceilalţi decât atunci când şedeau. În consecinţă, următorul lor gest comun este acela de a se trage înapoi, de a se întoarce, de a se dispersa, de a lărgi cercul, fiecare respectând spaţiul de care au nevoie ceilalţi. Desigur, Neagley se dovedi a fi prima şi cea mai rapidă. Mauney se întoarse spre uşă şi se răsuci ca să se strecoare prin spaţiul îngust dintre scaune. O'Donnell o luă în sens invers, către interiorul hotelului. Dixon îl urmă în paralel, minionă, agilă, sprintenă, ocolind o măsuţă de cafea.

Însă Thomas Brent o luă în cealaltă parte.

Către interiorul hotelului.

Reacher rămase cu privirea pe geamul din faţa lui Raquel. Urmări reflexia estompată a lui Brant. Ştiu instantaneu ce avea să urmeze. Brant intenţiona să-l bată pe umărul drept cu mâna stângă. La care Reacher ar fi trebuit să se întoarcă curios şi să încaseze o dreaptă puternică fix în figură.

Brant se apropie şi mai mult. Reacher se concentră asupra cercului auriu dintre cele două jumătăţi ale sutienului lui Raquel. Brant dădu să ducă mâna stângă în faţă şi să o tragă în spate pe cea dreaptă. Mâna stângă avea arătătorul întins iar mâna dreaptă era strânsă într-un pumn de mărimea unei mingi de fotbal american pentru amatori. Era bine, dar tehnica lăsa de dorit. Reacher simţi că Brant nu avea picioarele perfect proptite în pardoseală.

Brant era un bătăuş de duzină, nu un luptător adevărat. Pe jumătate, se încurca singur.

Brant îl bătu pe Reacher pe umăr.

Pentru că se aştepta la asta, Reacher se întoarse mult mai repede decât ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi aşteptat şi prinse în palma stângă pumnul care se apropia, la treizeci de centimetri de faţa lui. Ca şi cum ar fi prins cu mâna liberă o minge în terenul de ţintă. Fusese o lovitură puternică. O lovitură grea. Se auzi un pocnet al naibii de puternic. Pe Reacher îl urzică palma până la tendoane.

Pe urmă nu a mai fost vorba decât despre un autocontrol supraomenesc.

Fiecare fărâmă din instinctul animalic şi din memoria muşchilor îi dictă lui Reacher să-i dea lui Brant un cap în nasul betegit. N-avea nicio legătură cu creierul. Doar adrenalină. Să se repeadă în faţă din talie, plin de aplomb şi să-şi înfigă fruntea adânc. O mişcare pe care Reacher şi-o perfecţionase la vârsta de cinci ani. O reacţie care i-a fost aproape impusă mai târziu, în viaţă.

Însă Reacher se abţinu.

Rămase nemişcat, strângând pumnul încleştat al lui Brant. Îl privi pe acesta în ochi, răsuflă şi dădu din cap.

— Mi-am cerut scuze o dată, zise el. Şi îmi cer scuze din nou, chiar acum. Dacă nu-ţi ajunge, atunci aşteaptă până se termină toate astea, în regulă? O să fiu prin preajmă. Poţi să-ţi aduni vreo doi amici şi să săriţi toţi trei pe mine, când mă prindeţi nepregătit. E bine aşa?

— Poate chiar aşa am să fac, zise Brant.

— Ar trebui. Dar alege-ţi cu grijă amicii. Să nu fie vreunul care să nu-şi poată permite o internare de şase luni.

— Eşti un dur, ce să zic!

— Nu eu sunt cel care poartă atelă.

Curtis Mauney se apropie şi zise:

— Fără bătaie. Nici acum, şi nici altă dată.

Îl apucă pe Brant de guler. Reacher aşteptă până când ieşiră amândoi pe uşă şi apoi se strâmbă, scutură mâna înnebunit şi zise:

— Fir-ar să fie, cum poate să usture!

— Pune nişte gheaţă, sugeră Neagley.

— Ţine o bere rece în mână, zise O'Donnell.

— Las-o baltă şi hai să-ţi spun ceva despre numărul şase sute cincizeci, îi propuse Dixon.

34

Urcară în camera lui Dixon, iar ea aşeză din nou, în ordine pe pat, cele şapte coli de hârtie.

— În regulă, ce avem aici este o succesiune de şapte luni calendaristice. Un fel de analiză a performanţei. Ca să simplificăm lucrurile, să le spunem înscrieri şi ratări. Primele trei luni au fost destul de bune. O mulţime de înscrieri, nu prea multe ratări. Un procent mediu de reuşită de aproximativ nouăzeci la sută. O idee mai mult de optzeci şi nouă virgulă cincizeci şi trei la sută, ca să fiu mai exactă, ceea ce ştiu că aşteptaţi de la mine.

— Mai departe, zise O'Donnell.

— Pe urmă, în a treia lună ne prăbuşim de pe creastă şi se strică lucrurile.

— Asta o ştim şi noi, zise Neagley.

— Atunci, de pildă, să luăm drept reper primele trei luni. Ştim că pot să ajungă la aproximativ nouăzeci la sută. Sunt capabili de aşa ceva. Să spunem că ar fi putut şi ar fi trebuit să continue la acest nivel de performanţă la infinit.

— Însă nu s-a întâmplat, preciză O'Donnell.

— Exact. Ar fi putut, dar nu au făcut-o. Şi care este rezultatul?

— Mai multe ratări decât înainte, zise Neagley.
— Mai multe cu cât?
— Nu ştiu.
— În schimb eu ştiu, spuse Dixon. La un asemenea volum, dacă s-ar fi respectat procentul de reuşite şi pe parcursul ultimelor patru luni, s-ar fi scutit exact şase sute cincizeci de ratări.
— Chiar aşa?
— Chiar aşa, zise Dixon. Numerele nu mint şi procentele sunt tot numere. La sfârşitul celei de-a treia luni s-a petrecut un lucru care a continuat să-i coste şase sute cincizeci de viitoare ratări, pe care le-ar fi putut evita.

Reacher încuviinţă din cap. Un total de 183 de zile, un total de 2 197 de evenimente, din care 1 314 succese şi 883 ratări. Dar cu o distribuţie evident neuniformă. Primele trei luni, 897 evenimente, din care 802 succese, 95 ratări. Următoarele patru luni, 1 300 evenimente, o nimica toată de 502 reuşite, un catastrofal număr de 798 ratări, dintre care 650 nu s-ar fi petrecut dacă nu s-ar fi schimbat ceva.
— Cât aş vrea să ştiu ce avem în faţa ochilor! zise el.
— Sabotaj, zise O'Donnell. Cineva a fost plătit să o dea în bară cu ceva.
— La o sută de mii ocazia? zise Neagley. De şase sute cincizeci de ori? Bună treabă, dacă reuşeşti performanţa.
— Nu se poate să fie sabotaj, zise Reacher. La o sută de mii evenimentul, poţi să arunci în aer o fabrică întreagă, un birou sau ce-o fi el. Poate chiar un oraş întreg. Nu ar trebui să plăteşti la bucată.
— Şi atunci despre ce e vorba?
— Dar se leagă, zise Dixon. Nu-i aşa? Exista o relaţie matematică clară între ceea ce ştia Franz şi ceea ce ştia Sánchez.

După un minut, Reacher se apropie de fereastra lui Dixon şi admiră priveliştea.

— Ar fi corect să presupunem că Orozco ştia ce ştia Sánchez? întrebă Reacher.

— Absolut, continuă O'Donnell. Cu siguranţă şi invers. Erau prieteni, lucrau împreună. Cred că vorbeau tot timpul.

— Prin urmare, nu ne lipseşte decât ce ştia Swan. Avem fragmente de la ceilalţi trei. În schimb, de la el, nimic.

— Casa lui era curată. N-am găsit nimic.

— Deci, indiferent despre ce ar fi vorba, se găseşte la birou.

— Nu avea niciun birou. Fusese concediat.

— Dar abia de curând. Înseamnă că biroul lui a rămas în continuare gol. Se concediază personal, nu se fac angajări. Biroul lui e nefolositor. Computerul se află în continuare la locul lui, pe birou. Şi poate există şi notiţe în sertarele biroului, ceva de genul ăsta.

— Vrei să te duci să dai din nou ochii cu femeia-dragon? zise Neagley.

— Cred că n-avem încotro.

— Ar trebui să dăm un telefon înainte să batem drumul până acolo.

— Mai bine ne-am duce şi gata.

— Aş vrea să văd unde a lucrat Swan, zise O'Donnell.

— Şi eu, i se alătură Dixon.

Dixon urcă la volan. Maşina era închiriată pe numele ei, era în răspunderea ei. O luă pe Sunset spre est, îndreptându-se către autostrada 101. Neagley îi spusese ce trebuia să facă după aceea. Un drum întortocheat. Trafic lent. Dar, în sine, călătoria prin Hollywood s-a dovedit

a fi pitorească. Dixon părea să o savureze. Îi plăcea Los Angeles-ul.

Bărbatul în costum albastru-închis, cu Chryslerul albastru-închis, se afla tot timpul pe urmele lor. În dreptul studiourilor KTLA, chiar înainte de a ajunge pe autostradă, formă un număr pe telefonul celular.

— Se îndreaptă către est, îi spuse el şefului său. Toţi patru împreună, cu maşina.

— Eu sunt încă în Colorado, zise şeful. Stai cu ochii pe ei, ai înţeles?

35

Dixon viră pe poarta deschisă de la New Age şi parcă în acelaşi loc pentru vizitatori pe care îl folosise şi Neagley, cu botul înfipt în luciosul cub corporatist. Parcarea era în continuare pe jumătate goală. Copacii rari erau încremeniţi în aerul greu. La intrare, aceeaşi recepţionistă. Acelaşi tricou cu guler, aceeaşi reacţie întârziată. Auzise uşile deschizându-se, dar nu ridicase capul până când Reacher puse o mână pe birou.

— Pot să vă ajut? întrebă ea.

— Vreau să vorbesc din nou cu doamna Bergson, zise Reacher. Persoana de la resurse umane.

— Să văd dacă este liberă, zise recepţionista. Luaţi loc, vă rog.

O'Donnell şi Neagley se aşezară, dar Reacher şi Dixon rămaseră în picioare. Dixon era prea agitată ca să stea pe scaun. Reacher rămase în picioare pentru că dacă s-ar fi aşezat lângă Neagley ar fi înghesuit-o, iar dacă s-ar fi aşezat în alt loc, ea s-ar fi întrebat de ce.

Aşteptară tot patru minute până auziră ţăcănitul tocurilor lui Berenson pe pardoseală. Apăru de pe acelaşi hol, de după acelaşi colţ şi nu ezită. Doar îi mulţumi

recepționistei dând din cap, trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre ei. Afişă două feluri diferite de zâmbete, unul pentru Reacher şi Neagley, pentru că se mai văzuseră, şi un alt fel pentru O'Donnell şi Dixon, pentru că nu-i cunoştea. Aceleaşi cicatrice sub machiaj, aceeaşi respirație de gheață. Deschise uşa din aluminiu şi rămase nemişcată până când se strecurară toți pe lângă ea, în sala de conferințe.

În încăpere aflându-se cinci oameni, lipsea un scaun, aşa că Berenson se aşeză lângă fereastră. Politicoasă, dar şi dominându-i psihologic. Îi făcea pe vizitatori să se uite în sus la ea şi să-şi mijească ochii în lumina care venea din spatele ei.

— Astăzi cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea.

Se simțea un uşor ton de condescendență în glasul ei. O uşoară iritare. Un accent slab pus pe *astăzi*.

— Tony Swan a dispărut, zise Reacher.

— A dispărut?

— Adică nu putem să dăm de el.

— Nu înțeleg.

— Nu este o idee chiar atât de greu de priceput.

— Dar ar putea să fie oriunde. O slujbă nouă în alt stat. Sau o vacanță prelungită. Într-un loc în care a vrut de mult să ajungă. Uneori, oamenii fac asemenea lucruri în situația domnului Swan. Într-un loc cu soare.

— Câinele lui a murit de sete, închis în casă, zise O'Donnell. Aici nu mai e niciun loc cu soare. Doar nori. Swan nu s-a dus nicăieri, indiferent unde ar fi plănuit să se ducă.

— Câinele lui? Îngrozitor!

— Întocmai, zise Dixon.

— O chema Maisi, zise Neagley.

— Nu văd cum aş putea să vă ajut, zise Berenson. Domnul Swan a plecat de la noi de mai bine de trei săptămâni. Nu credeți că e ceva de competența poliției?

— De asta se şi ocupă, zise Reacher. Şi noi, de asemenea.

— Nu văd cum aş putea să vă fiu de ajutor.

— Am vrea să-i vedem biroul. Şi computerul. Şi agenda. Este posibil să existe vreo notiță. Sau informații, întâlniri.

— Notițe referitoare la ce anume?

— La motivele care au dus la dispariția lui, indiferent care ar fi ele.

— Nu a dispărut din cauza corporației New Age.

— Poate că nu. Dar este ştiut faptul că oamenii mai fac şi treburi particulare la birou, în timpul programului. Este cunoscut faptul că oamenii mai consemnează şi lucruri referitoare la viața lor personală.

— Nu şi aici.

— De ce nu? Sunteți chiar atât de ocupați?

— Aici nu există niciun fel de notițe. Niciun capăt de hârtie. Nici stilouri, şi nici creioane. Măsuri de securitate elementare. Avem aici un mediu complet lipsit de hârtii. Este mult mai sigur aşa. Este o regulă. Oricui i-ar trece prin minte să o încalce, este concediat. Aici facem totul pe computere. Avem o rețea interioară cu partiționări de securitate şi monitorizarea aleatorie automată a datelor.

— Atunci, putem să-i vedem computerul? întrebă Neagley.

— Cred că ați putea să-l *vedeți*, zise Berenson. Dar numai atât. Nu vă va folosi la nimic. Când pleacă cineva de la noi, hard-disc-ul de pe computerul lui este scos şi distrus. Sfărâmat. Fizic. Cu ciocanele. Este o altă regulă de securitate.

— Cu ciocanele? zise Reacher.

— Este unica metodă definitivă. Altfel, datele ar putea să fie recuperate.

— Prin urmare, nu a mai rămas nicio urmă a lui Tony Swan?

— Absolut niciuna, mă tem.

— Aveţi nişte reguli cam dure pe-aici.

— Ştiu. Au fost concepute personal de către domnul Swan. În prima săptămână în care s-a aflat la noi. Au constituit prima lui contribuţie importantă.

— Nu vorbea cu nimeni? întrebă Dixon. Cunoştinţe din pauza de cafea? Nu e nimeni căruia să-i fi destăinuit vreo problemă?

— Probleme personale? zise Berenson. Mă îndoiesc. Dinamica asta nu ar fi fost adecvată. Aici, trebuia să joace rolul de poliţist. Ca să fie eficient, trebuia să rămână inabordabil.

— Dar şeful lui? se interesă O'Donnell. Ar fi putut să discute cu el. Profesional, erau în aceeaşi barcă.

— Îl voi întreba, răspunse Berenson.

— Numele lui?

— Nu vă pot da această informaţie.

— Sunteţi foarte discretă.

— Domnul Swan insista în această privinţă.

— Putem să vorbim cu şeful?

— Momentan nu este în oraş.

— Şi cine are grijă de prăvălie?

— Într-un fel, domnul Swan. Procedurile lui sunt în continuare în vigoare.

— Cu dumneavoastră vorbea?

— Despre chestiuni personale? Nu, nicidecum.

— Era supărat sau îngrijorat în săptămâna în care a plecat?

— Nu a lăsat să se vadă.
— Dădea multe telefoane?
— Sunt convinsă că da. Cu toții dăm multe telefoane.
— Ce credeți că s-a petrecut cu el?
— Eu? zise Berenson. Chiar nu am nicio idee. L-am condus la mașină și i-am spus că după ce treburile o să înceapă să se miște din nou, o să-l sun să-l implor să se întoarcă, iar el mi-a spus că de-abia așteaptă să-l sun. Atunci l-am văzut ultima oară.

Se urcară înapoi în mașina lui Dixon și se depărtară de geamul reflectorizant. Reacher privi imaginea Fordului devenind din ce în ce mai mică.
— Timp irosit, zise Neagley. V-am spus că mai bine dădeam un telefon.
— Am vrut să văd unde a lucrat, zise Dixon.
— *Lucrat* e greșit spus, zise O'Donnell. Aici s-au folosit de el și atâta tot. I-au exploatat creierul timp de un an și pe urmă i-au dat un șut în fund. I-au cumpărat ideile, nu i-au dat o slujbă.
— Cu siguranță așa a fost, confirmă Neagley.
— Nu se produce nimic aici. E o clădire nepăzită.
— În mod evident. Trebuie că au pe undeva un al treilea loc. O fabrică retrasă, pentru producție.
— Și atunci de ce nu a dat UPS și adresa aia?
— Poate că este secretă. Poate că nu primesc poșta acolo.
— Tare aș mai vrea să știu ce fac.
— De ce? întrebă Dixon.
— De curiozitate. Cu cât știm mai multe, cu atât mai norocoși s-ar putea să fim.
— Atunci, n-ai decât să afli, zise Reacher.
— Nu știu pe cine să întreb.

— Știu eu, zise Neagley. Un tip de la Pentagon, de la aprovizionare.

— Sună-l, zise Reacher.

În camera lui de la hotelul din Denver, bărbatul de aproximativ patruzeci de ani, cu părul negru, care-și spunea Alan Mason, își încheia întâlnirea. Oaspetele său își făcuse apariția cu punctualitate și fusese însoțit de o singură gardă de corp. Mason interpretă și una, și alta drept semne pozitive. Aprecia punctualitatea în afaceri. Iar inferioritatea de unu la doi fusese un lux. Adeseori era singur în fața a câte șase sau zece persoane la încheierea unei afaceri.

Prin urmare, era un început bun. Care fusese urmat de un progres substanțial. Fără scuze lamentabile în privința întârzierii livrărilor, a nerespectării cantităților sau a altor dificultăți. Fără șmecherii de agățare a clientului cu un produs ieftin pentru a-i propune apoi un altul scump. Fără încercări de renegociere. Fără prețuri mărite artificial. Doar vânzarea, așa cum fusese stabilită anterior, șase sute cincizeci de unități la o sută de mii bucata.

Mason își deschisese geanta, iar clientul său începuse procesul lent de totalizare a valorii din ea. Balanțele emise de banca elvețiană și acțiunile la purtător erau indiscutabile. Aveau valori la vedere în care se putea avea încredere. Diamantele constituiau ceva mai subiectiv. Desigur, greutatea în carate constituia o dată certă, dar valoarea lor mai depindea și de tăieturi și de claritate. Oamenii lui Mason le subestimaseră de fapt valoarea, pentru a-și crea o marjă de siguranță. Oaspetele lui Mason înțelese repede acest lucru. Se declară complet satisfăcut

şi admise că geanta conţinea într-adevăr şaizeci şi cinci de milioane de dolari.

Moment în care intrase în posesia genţii.

În schimbul ei, Mason primi o cheie şi o bucată de hârtie.

Cheia era mică, veche, zgâriată şi tocită, obişnuită şi nemarcată. Părea să fie genul de cheie care se poate copia pe loc în orice magazin de obiecte casnice. Lui Mason i se spuse că era cheia de la lacătul unui container care, în acel moment, se afla la docurile din Los Angeles.

Bucata de hârtie era o foaie de expediție în care conținutul containerului era descris ca fiind format din şase sute cincizeci de DVD-playere.

Oaspetele lui Mason şi garda sa de corp plecară, iar Mason se duse în baie să dea foc paşaportului în vasul de toaletă. Jumătate de oră mai târziu, Andrew McBride părăsi hotelul şi se îndreptă din nou către aeroport. Constată cu surprindere că de-abia aştepta să audă din nou muzica formaţiei de instrumente improvizate.

De pe bancheta din spate a maşinii lui Dixon, Frances Neagley sună la Chicago. Îi spuse asistentului ei să trimită un e-mail către omul ei de legătură de la Pentagon şi să-i explice că ea nu se afla la birou, ci în California, nu avea la îndemână o linie telefonică sigură şi că dorea informaţii despre linia de producție a companiei New Age. Ştia că omul ei s-ar fi simțit mai în largul lui să răspundă prin e-mail decât să vorbească pe o rețea de telefonie mobilă nesigură.

— La birou ai linii telefonice sigure? întrebă O'Donnell.

— Bineînțeles.

— Remarcabil. Cine e tipul?

— Cineva, zise Neagley. Mi-e dator până peste cap.

— Atât cât să te servească?

— Întotdeauna.

Dixon ieşi de pe autostrada 101 pe Sunset Boulevard şi viră spre vest, în direcția hotelului. Traficul era lent. Aveau mai puțin de cinci kilometri, dar în fugă ar fi putut acoperi distanța mai repede. Când într-un târziu ajunseră, în fața lui îi aştepta un Ford Crown Vic. O maşină de poliție fără însemne. Nu a lui Thomas Brant. Asta era mai nouă, intactă şi de o altă culoare.

Era maşina lui Curtis Mauney.

Coborî imediat ce Dixon parcă. Se apropie, scund, solid, ponosit, obosit. Se opri drept în fața lui Reacher şi făcu o pauză. Pe urmă, întrebă:

— Unul dintre prietenii voştri avea un tatuaj pe spate?

Tonul vocii era blând.

Liniştit.

Plin de compasiune.

— Iisuse! zise Reacher.

36

Manuel Orozco făcuse patru ani de colegiu pe banii armatei şi crezuse că o să ajungă ofițer într-o unitate combatantă. Sora lui mai mică avusese un atac cumplit de panică, irațională, şi îşi imaginase că fratele ei avea să sfârşească ucis în misiune, desfigurat de răni faciale, astfel încât cadavrul lui nici nu ar fi mai putut să fie identificat dacă ar fi fost recuperat. Iar ea nu ar fi avut cum să ştie de soarta lui. El i-a spus de tăblițele de identificare. Ea i-a replicat că puteau să fie spulberate sau pierdute. El i-a zis de amprente. Ea a zis că putea să-şi piardă membrele. El i-a spus de identificarea pe baza radiografiilor dentare. Ea a zis că era posibil ca întregul maxilar să îi fie distrus. Mai târziu, el şi-a dat seama că ea îşi făcea griji la un nivel cu mult mai profund, dar pentru moment era suficient să îşi tatueze pe spate cu litere mari şi negre *Orozco, M.* cu numărul matricol la fel de mare, dedesubt. S-a dus acasă, şi-a scos cămaşa triumfător şi a rămas înmărmurit când fetița a început să plângă şi mai tare.

În cele din urmă, evitase infanteria şi sfârşise ca membru-cheie al regimentului 110 de Poliție Militară, unde Reacher l-a botezat imediat Raniță, pentru că

spatele lui măsliniu semăna cu o raniță de recrut, cu numele şi numărul imprimate pe el.

Şi-acum, cincisprezece ani mai târziu, Reacher era în parcarea scăldată în soare a hotelului Chateau Marmont şi zise:

— Ați mai găsit un cadavru.

— Mă tem că da, răspunse Mauney.

— Unde?

— Aceeaşi zonă. Într-o viroagă.

— Elicopter?

— Probabil.

— Orozco, zise Reacher.

— Acesta este numele de pe spate, zise Mauney.

— Şi-atunci ce rost mai are să întrebi?

— Trebuie să fim siguri.

— Ar trebui ca toate cadavrele să fie atât de convenabile.

— Care este cea mai apropiată rudă?

— Are o soră pe undeva. Mai mică.

— Atunci ar trebui să faci tu identificarea formală. Dacă vrei. Nu e tocmai imaginea pe care să o vadă o soră mai mică.

— Cât a stat în viroagă?

— Mult.

Se urcară înapoi în maşină şi Dixon îl urmă pe Mauney tot drumul până la morga districtului, la nord de Glendale. Niciunul nu vorbi. Reacher se aşeză în spate lângă O'Donnell şi făcu ceea ce era absolut sigur că făcea şi O'Donnell, adică retrăi în amintire un lung şir de momente petrecute cu Orozco. Fusese un comediant, în parte intenționat, în parte involuntar. Era de origine mexicană, născut în Texas şi crescut în New Mexico, dar

timp de mulți ani pretinsese că era australian alb. Tuturor le spunea *prietene.* Ca ofițer, avusese un talent de comandant de primă mână, dar niciodată nu dăduse, practic, ordine. Aştepta până când vreun ofițer mai mic în grad sau vreun soldat de rând pricepea consensul general şi apoi îi zicea, *Te rog, dacă nu te superi, prietene.* Cuvintele acestea deveniseră un laitmotiv al grupului, la fel de omniprezente ca şi *Nu te joci.*

Cafea?

Te rog, dacă nu te superi, prietene.

O țigară?

Te rog, Dacă nu te superi, prietene.

Vrei să-l împuşc pe nenorocitul acesta?

Te rog, dacă nu te superi, prietene.

O'Donnell zise:

— Ştiam deja. Nu este o surpriză.

Nu-i răspunse nimeni.

Morga districtului se dovedi a fi un centru medical nou-nouț, având şi un spital, pe o parte a unei străzi noi, late. Pe cealaltă parte era un centru de primire de ultimă oră pentru localitățile care nu dispuneau de o morgă proprie. Era un cub alb din beton, aşezat pe stâlpi înalți de un etaj. Containerele cu carne puteau să ajungă sub corpul principal al clădirii până la uşile mascate ale lifturilor. Ordonat, curat, discret. Stil californian. Mauney parcă pe un rând de locuri rezervate pentru vizitatori, lângă câțiva copaci. Dixon parcă lângă el. Coborâră toți şi rămaseră pe loc o clipă, întinzându-se, uitându-se împrejur, pierzând timpul.

Nu era o plimbare de plăcere pentru niciunul dintre ei.

Mauney o luă înainte. La capătul unui culoar se găsea un lift pentru personal. Mauney apăsă butonul, uşa

liftului glisă şi se pomeniră luaţi cu asalt de un miros de chimicale. Mauney urcă, urmat de Reacher, apoi de O'Donnell, Dixon şi Neagley.

Mauney apăsă butonul pe care era trecută cifra 4.

Etajul al patrulea era îngheţat ca o cameră frigorifică. Aici se afla o zonă mizerabilă de vizionare pentru public, având o fereastră panoramică, în spatele căreia erau jaluzele veneţiene. Mauney trecu pe lângă ea şi intră în zona de conservare. Trei pereţi erau acoperiţi de panourile frontale ale sertarelor frigorifice. Zeci de sertare. Aerul era amar din cauza frigului, greu din cauza mirosurilor şi zgomotos din cauza reverberaţiilor suprafeţelor din inox. Mauney trase un sertar. Ieşi uşor, alunecând pe rulmenţi. Până la capăt. Se deschise complet, până se opri în amortizoarele din cauciuc.

Înăuntru se afla un cadavru îngheţat. Bărbat. Hispanic. Încheieturile mâinilor şi ale picioarelor fuseseră legate cu o sfoară aspră, care-i intrase în carne. Avea mâinile legate la spate. Capul şi umerii erau mutilate cumplit. Aproape de nerecunoscut ca fiinţă omenească.

— A căzut cu capul în jos, zise Reacher încet. Cred că e explicabil, legat în felul ăsta. Dacă ai dreptate în privinţa elicopterului.

— N-am găsit nicio urmă înspre sau dinspre cadavru, zise Mauney.

Erau dificil de observat alte detalii medicale. Descompunerea era într-un stadiu avansat, dar datorită căldurii şi uscăciunii din deşert, semăna mai mult a mumifiere. Cadavrul era zbârcit, atrofiat, plat, avea un aspect de piele tăbăcită. Părea gol pe dinăuntru. Erau urme de leziuni produse de animale, dar nu multe. Contactul cu pereţii viroagei nu lăsase să fie mai multe.

— Îl recunoşti? întrebă Mauney.

— Nu tocmai, zise Reacher.

— Uită-te la tatuaj.

Reacher rămase locului nemişcat.

— Vrei să chem un brancardier? zise Mauney.

Reacher scutură din cap şi puse o mână sub umărul îngheţat al cadavrului. Îl ridică. Deodată, corpul se rostogoli ciudat, ţeapăn, ca un buştean sau un ciot de rădăcină. Rămase cu faţa în jos, cu braţele ridicate în sus, legate şi contorsionate ca şi cum lupta disperată pentru eliberare ţinuse până în ultima clipă.

Ceea ce fără îndoială chiar aşa fusese, se gândi Reacher.

Tatuajul era puţin cutat, încreţit şi zbârcit din cauză că pielea era dezlipită de pe ţesuturi, dar şi din cauza apăsării nenaturale a braţelor.

Era şters puţin de trecerea timpului.

Însă era inconfundabil.

Scria: *Orozco, M.*

Sub el era un număr matricol din nouă cifre.

— El este, zise Reacher. E Manuel Orozco.

— Îmi pare foarte rău, zise Mauney.

O clipă se aşternu liniştea. Nu se auzea nimic în afara aerului rece care ieşea din gurile de ventilaţie din aluminiu.

— Tot mai cercetaţi zona? întrebă Reacher.

— În căutarea celorlalţi? zise Mauney. Nu într-un mod activ. Nu ca atunci când un copil e dat dispărut.

— Franz e şi el aici? Într-unul din sertarele astea?

— Vrei să-l vezi? întrebă Mauney.

— Nu, zise Reacher.

Pe urmă se uită la Orozco şi întrebă:

— Când se face autopsia?
— Curând.
— Sfoara o să ne dea vreun indiciu?
— Probabil că este foarte comună.
— Avem o estimare a momentului morţii?
Mauney zâmbi reţinut, ca de la poliţist la poliţist.
— Când a atins pământul.
— Şi când a fost asta?
— Acum trei sau patru săptămâni. Credem că înaintea lui Franz. Însă s-ar putea să nu ştim niciodată sigur.
— Noi o să ştim, zise Reacher.
— De la cine? întrebă Mauney.
— O să-l întreb pe cel care a făcut-o. Şi o să-mi spună. Când o să ajungem la asta, o să mă implore să-mi spună.
— Nu uita, fără acţiuni independente.
— Asta s-o crezi tu.

Mauney rămase să se ocupe de acte, iar Reacher, Neagley, O'Donnell şi Dixon coborâră cu liftul înapoi la căldură şi soare. Rămaseră în parcare, fără să spună nimic. Fără să facă ceva. Trepidând, tremurând şi tresărind de furie reprimată. E de la sine înţeles că soldaţii văd moartea cu ochii. Trăiesc cu ea, o acceptă. Se aşteaptă să vină. Unii dintre ei chiar şi-o doresc. Însă în adâncul sufletului lor, vor să fie *dreaptă*. Eu împotriva lui şi să câştige cel mai bun. Vor ca moartea să fie *nobilă*. Indiferent dacă pierd sau câştigă, vor ca moartea să aibă un sens.

Un soldat mort cu braţele legate la spate era cea mai mare jignire. Era ceva care aducea a neajutorare, a supunere şi a abuz. Aducea a neputinţă.

Spulbera toate iluziile.

— Să mergem, zise Dixon. Pierdem vremea.

37

La hotel, Reacher petrecu un minut cu fotografia pe care i-o dăduse Mauney. Imaginea de pe camera de supraveghere. Farmacia. Patru bărbați în fața ghișeului. Manuel Orozco în stânga, privind spre dreapta, nerăbdător. Pe urmă Calvin Franz, cu mâinile în buzunare și răbdarea întipărită pe chip. Pe urmă Tony Swan, privind drept înainte. Pe urmă Jorge Sánchez, la dreapta, cu degetul vârât sub gulerul cămășii.

Patru prieteni.

Doi sigur morți.

Posibil toți patru.

— Se întâmplă tot felul de porcării, zise O'Donnell.

Reacher încuviință.

— Și trecem peste ele.

— Crezi? zise Neagley. Și de data asta?

— Până acum, am trecut întotdeauna.

— Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva.

— Fratele meu a murit.

— Știu. Însă asta e mult mai rău.

Reacher încuviință din nou din cap.

— Așa este.

— Speram ca, nu ştiu cum, ceilalţi trei să fie bine încă.
— Cu toţii speram asta.
— Însă nu-i aşa. S-au dus toţi.
— Aşa s-ar părea.
— Trebuie să ne apucăm de muncă, zise Dixon. Acum numai asta ne-a mai rămas.

Urcară în camera lui Dixon, dar *muncă* era un termen relativ. Erau într-o fundătură. Nu aveau niciun indiciu pe care să-l urmărească. Iar sentimentul acesta nu se schimbă cu nimic când se mutară în camera lui Neagley şi găsiră un e-mail de răspuns din partea omului ei de legătură de la Pentagon: *Scuze, imposibil. New Age e la secret.* Doar şapte cuvinte, seci, de respingere.
— S-ar părea că nu ţi-e chiar atât de îndatorat, zise O'Donnell.
— Ba da, zise Neagley. Mai mult decât ţi-ai putea imagina. Asta spune mai multe despre New Age decât despre el şi mine.
Rulă căsuţa cu mesaje primite. Apoi se opri. Mai era un mesaj, de la acelaşi tip. O altă versiune a numelui său, o altă adresă de e-mail.
— De unică folosinţă, zise Neagley. Acesta e un cont pentru o singură utilizare.
Dădu clic pe mesaj. Conţinutul acestuia era: *Frances, mă bucur extraordinar că am veşti de la tine. Ar trebui să ne vedem. Cină şi un film? Şi vreau să-ţi înapoiez CD-urile cu Hendrix. Mulţumesc foarte mult că mi le-ai împrumutat. Îmi plac toate la nebunie. A şasea piesă de pe al doilea album are o dinamică briliantă. Anunţă-mă când vii la Washington cu prima ocazie. Sună cât mai curând posibil, te rog.*

— Tu ai CD-uri? întrebă Reacher.

— Nu, zise Neagley. Şi mai ales nu am niciun CD cu Jimi Hendrix. Nu-mi place.

— Ai mai fost la film şi la cină cu omul ăsta? întrebă O'Donnell.

— Niciodată, zise Neagley.

— Atunci te confundă cu vreo femeie.

— Puţin probabil, zise Reacher.

— E codificat, zise Neagley. Asta e. Este răspunsul la întrebarea mea. Asta trebuie să fie. Un răspuns *kosher* de pe adresa lui oficială şi apoi o urmare codificată de pe o adresă neoficială. Are acoperire din toate părţile.

— Care e codul? întrebă Dixon.

— Ceva care are legătură cu a şasea piesă de pe al doilea album Hendrix.

— Care a fost al doilea album Hendrix? întrebă Reacher.

— *Electric Ladyland*? zise O'Donnell.

— Ăsta a fost mai târziu, zise Dixon. Primul a fost *Are You Experienced?*

— Care album avea pe copertă o femeie goală?

— *Electric Ladyland*.

— Mi-a plăcut la nebunie coperta aia.

— Eşti dezgustător. Aveai opt ani.

— Aproape nouă.

— Tot dezgustător e.

— *Axis: Bold as Love*, zise Reacher. Acesta a fost cel de-al doilea album.

— Care a fost piesa a şasea? întrebă Dixon.

— Habar n-am.

— Păi, când nu mai ştii ce să faci, te duci la cumpărături, zise O'Donnell.

Merseră mult spre est pe Sunset Boulevard, până găsiră un magazin de discuri. Intrară şi găsiră răcoare, oameni tineri, muzică dată tare şi secţiunea H pe rândul de Rock/Pop. Un teanc de jumătate de metru de albume Jimi Hendrix. Patru titluri vechi pe care le recunoscuse Reacher, plus o grămadă de chestii postume. *Axis: Bold as Love* era printre ele, în trei exemplare. Reacher trase unul afară şi îl desfăcu. Era învelit în plastic şi avea eticheta magazinului lipită peste jumătatea a doua a listei de piese.

La fel şi al doilea exemplar.

La fel şi al treilea.

— Rupe plasticul, zise O'Donnell.

— Să-l fur?

— Nu, rupe plasticul.

— Nu pot să fac aşa ceva. Nu e al nostru.

— Adică snopeşti poliţişti în bătaie şi nu poţi să rupi un ambalaj dintr-un magazin?

— E altceva.

— Şi atunci ce ai de gând să faci?

— O să-l cumpăr. Putem să-l punem în maşină. Maşinile au CD-playere, nu?

— De vreo sută de ani, zise Dixon.

Reacher luă CD-ul şi se aşeză la rând în spatele unei fete care avea mai mult metal înfipt în faţă decât victima unei grenade. Ajunse la casă, scoase treisprezece dolari din restul de opt sute şi pentru prima oară în viaţa lui deveni proprietarul unui produs digital.

— Despachetează-l, zise O'Donnell.

Era împachetat strâns. Reacher zgârie cu unghiile un colţ şi rupse plasticul cu dinţii. Când reuşi să-l

despacheteze, întoarse discul şi urmări cu degetul lista de piese.

— *Little Wing*, zise el.

O'Donnell ridică din umeri. Neagley nu afişă nicio expresie.

— Nu ne e de niciun ajutor, zise Dixon.

— Ştiu piesa, zise Reacher.

— Te rog, doar nu te-oi apuca s-o cânţi, zise Neagley.

— Bine, şi ce înseamnă asta? întrebă O'Donnell.

— Înseamnă că New Age face o armă care se numeşte Little Wing.

— Evident. Dar asta nu ne e de niciun ajutor câtă vreme nu ştim *ce este* Little Wing.

— Sună a aeronautică. Un fel de avion mic sau ceva de genul ăsta.

— Nu a auzit nimeni de asta? întrebă Dixon. Nimeni?

O'Donnell scutură din cap.

— Eu una, nu, zise Neagley.

— Prin urmare, e ceva super-secret, zise Dixon. Nicio gură slobodă pe tema asta la Washington, pe Wall Street sau printre relaţiile lui Neagley.

Reacher încercă să deschidă cutia CD-ului, dar era sigilată cu o etichetă pe care era trecut titlul, pe toată marginea de sus. O râcâi cu unghiile şi dezlipi o mulţime de fărâmiţe lipicioase.

— Nu e de mirare că afacerea cu discurile are probleme, zise el. Nu te-mbie deloc să te bucuri de chestiile astea.

— Ce facem acum? întrebă Dixon.

— Ce scria în e-mail?

— Ştii ce scria.

— Dar tu ştii?

— Ce vrei să spui?

— Ce scria.

— Să găsească cea de-a șasea piesă de pe al doilea album Hendrix.

— Și?

— Și nimic.

— Ba nu, zicea: „Sună-mă cât mai curând posibil".

— E ridicol, zise Neagley. Dacă nu mi-a spus în e-mail, de ce mi-ar spune la telefon?

— Nu scria „Sună-*mă*, te rog". Într-un mesaj codificat ca ăsta, fiecare cuvânt contează.

— Bine, și pe cine ar trebui să sun?

— Trebuie să fie cineva. El știe că tu știi pe cineva care te poate ajuta.

— Cine să mă ajute cu așa ceva? Dacă el nu poate?

— Pe cine știe că știi? Poate cineva din Washington, de vreme ce a folosit cuvântul ăsta și fiecare cuvânt contează.

Neagley deschise gura să zică *Nimeni*. Reacher văzu cum e gata să nege. Dar apoi se opri.

— E o femeie, zise ea. O cheamă Diana Bond. O cunoaștem amândoi. E angajata unui tip de pe Dealul Capitoliului. Individul e în Comitetul pentru Apărare al Camerei Reprezentanților.

— Ai văzut? Cine e tipul?

Neagley rosti un nume familiar, dar neplăcut.

— Ai o prietenă care lucrează pentru nenorocitul ăla?

— Nu e tocmai o prietenă.

— Sper și eu.

— Toată lumea are nevoie de o slujbă, Reacher. În afară de tine, s-ar părea.

— Nu contează, șeful ei semnează cecurile, așa că înseamnă că a fost pus la curent. Știe ce este Little Wing. Prin urmare, știe și ea.

— Nu şi dacă e secret.

— Individul ăsta nu e în stare nici măcar să-şi pronunţe corect numele fără să fie ajutat. Crede-mă, dacă ştie el, ştie şi ea.

— Nu o să-mi spună.

— Ba da. Pentru că o să joci tare. O s-o suni şi o să-i spui că denumirea Little Wing a fost pusă pe tapet şi că ai de gând să suni la ziare să le spui că scurgerea de informaţii s-a produs la biroul şefului ei, iar preţul tăcerii tale este să afli tot ce ştie ea despre asta.

— Murdar.

— Asta e politica. Nu poate să fie prea străină de chestia asta, având în vedere că lucrează pentru individul ăla.

— Chiar trebuie să facem asta? Are vreo relevanţă?

— Cu cât ştim mai multe, cu atât ne cresc şansele.

— Nu vreau să o implic şi pe ea...

— Amicul tău de la Pentagon vrea, zise O'Donnell.

— E doar o bănuială de-a lui Reacher.

— Nu, e mai mult de-atât. Gândeşte-te la e-mail. A zis că este dinamic briliantă cea de-a şasea piesă. O frază ciudată. Sau uimitoare. Sau strălucită prin ea însăşi. Însă el a spus că are o *dinamică briliantă*, cu *d* şi *b*. Cu iniţialele cunoştinţei tale, Diana Bond.

38

Neagley insistă să fie singură când o sună pe Diana Bond. Când ajunseră înapoi la hotel, se aşeză într-un colţ mai retras al holului şi butonă telefonul formând şi iar formând numere. Pe urmă vorbi îndelung. Reveni douăzeci de minute mai târziu. Cu un uşor dezgust întipărit pe chip. Cu un uşor dezgust în limbajul trupului. Însă şi cu ceva entuziasm.

— Mi-a trebuit ceva să dau de ea, zise ea. Se pare că nu e departe de aici. E la Baza Edwards a Forţelor Aeriene pentru câteva zile. E o mare prezentare acolo.

— De-asta a spus omul tău să suni cât mai curând cu putinţă, zise O'Donnell. Ştia că ea e în California. Fiecare cuvânt contează.

— Ce a zis? întrebă Reacher.

— Vine ea aici, zise Neagley. Vrea să ne întâlnim faţă în faţă.

— Zău? zise Reacher. Când?

— Imediat ce poate să scape.

— Impresionant!

— Poţi să fii sigur de asta. Little Wing trebuie să fie o chestie a naibii de importantă.

— Îți pare rău că ai sunat?

Neagley dădu din cap că da.

— Îmi pare rău pentru totul.

Urcară în camera lui Neagley, consultară hărțile și încercară să-și dea seama cât de curând putea să-și facă apariția Diana Bond. Baza Edwards se afla de cealaltă parte a Munților San Gabriel, în deșertul Mojave, la aproximativ o sută zece kilometri nord-est, dincolo de Palmdale și Lancaster și cam la jumătatea drumului până la Fort Irwin. Asta însemna o așteptare de minimum două ore, dacă Bond ar fi plecat imediat. Mai mult, în caz contrar.

— Mă duc să mă plimb, zise Reacher.

— Vin și eu cu tine, i se alătură O'Donnell.

O luară din nou spre est pe Sunset Boulevard, către punctul în care West Hollywood se întâlnește cu Holywood-ul propriu-zis. Era la amiază și Reacher simți soarele arzându-i pielea capului, prin părul tuns scurt. Părea că razele soarelui căpătau o putere suplimentară după ce treceau prin particulele strălucitoare provocate de poluarea aerului.

— Ar trebui să-mi cumpăr o șapcă, zise el.

— Ar trebui să-ți cumperi o cămașă mai ca lumea, zise O'Donnell. Acum îți poți permite una.

— Poate că o s-o fac.

Văzură un magazin pe lângă care trecuseră în drum către Tower Records. Părea să fie un magazin aparținând unui lanț popular. Avea o vitrină aranjată discret, cu pricepere, și neîncărcată, iar produsele nu erau scumpe. Se vindeau acolo obiecte din bumbac, jeanși, tot felul de articole vestimentare din bumbac, cămăși și tricouri. Și șepci de baseball. Toate erau nou-nouțe, dar arătau ca și

cum ar fi fost purtate deja şi spălate de mii de ori. Reacher îşi alese o şapcă albastră, fără inscripții. Nu cumpăra niciodată ceva inscripționat. Petrecuse mult prea multă vreme îmbrăcat în uniformă. Benzile cu nume, insignele şi supa alfabet îl asediaseră destul treisprezece ani lungi.

Slăbi cureluşa de la spatele şepcii şi o probă.

— Ce părere ai? întrebă el.

— Caută o oglindă, zise O'Donnell.

— Nu contează ce văd în oglindă. Tu eşti cel care râde de cum arăt.

— E o şapcă drăguță.

Reacher rămase cu ea pe cap şi se îndreptă spre celălalt capăt al magazinului, unde pe o masă joasă erau grămezi de tricouri. În mijlocul mesei era un tors de manechin îmbrăcat în două tricouri, unul verde-pal şi unul verde-închis. Celui de dedesubt i se vedeau poalele, mânecile şi gulerul. La un loc, cele două straturi de îmbrăcăminte păreau confortabil de groase şi de consistente.

— Ce părere ai? întrebă Reacher.

— E un stil, zise O'Donnell.

— Trebuie să fie de mărimi diferite?

— Probabil că nu.

Reacher alese un tricou albastru-deschis şi unul albastru-închis, ambele măsura XXL. Îşi scoase şapca şi se duse cu toate trei produsele la casă. Refuză o pungă, tăie cu dinții etichetele şi îşi scoase cămaşa de bowling în mijlocul magazinului. Rămase cu ea în mână, gol până la brâu, în răcoarea aerului condiționat.

— Aveți un coş de gunoi? întrebă el.

O puştoaică din spatele tejghelei se aplecă şi reveni cu unul din plastic, în care era o pungă. Reacher îşi aruncă vechea cămaşă şi îmbrăcă tricourile cele noi, unul

peste celălalt. Le netezi, mişcă din umeri ca să le aşeze mai bine şi îşi îndesă şapca pe cap. Pe urmă ieşi în stradă. O luă către est.

— De ce anume te fereşti? îl întrebă O'Donnell.

— Nu mă feresc de nimic.

— Ai fi putut să-ţi păstrezi cămaşa cea veche.

— Cam periculos, zise Reacher. Dacă umblu cu o cămaşă de rezervă la mine, curând ajung să car şi un pantalon de rezervă. Pe urmă o să am nevoie de o valiză. Şi pe urmă mă pomenesc cu o casă, cu o maşină, cu un plan de economii şi completez tot felul de formulare.

— Toţi oamenii obişnuiţi fac asta.

— Eu, nu.

— Deci, aşa cum spuneam, de ce anume te fereşti?

— Cred că mă feresc să nu fiu ca toţi oamenii obişnuiţi.

— Eu sunt ca toţi oamenii. Am o casă, o maşină şi un plan de economii. Completez formulare.

— Ţie ţi se potrivesc toate astea.

— Crezi că sunt un om obişnuit?

Reacher dădu din cap.

— Din punctul ăsta de vedere.

— Nu pot să fie toţi ca tine.

— Asta e tocmai pe dos. Adevărul e că puţini nu pot să fie ca tine.

— Tu vrei să fii?

— Nu are nicio legătură cu vrutul. NU se poate.

— De ce?

— În regulă, sunt pe fugă.

— De ce anume fugi? Să nu fii ca mine?

— Să nu fiu diferit de cum eram.

— Toţi suntem diferiţi faţă de cum eram.

— Da, dar nu trebuie ca asta să ne placă tuturor.

— Mie nu-mi place, zise O'Donnell. Dar mă descurc.

Reacher încuviință din cap.

— Tu te descurci excelent, Dave. Vorbesc serios. Eu pentru mine îmi fac griji. Mă uit la tine, la Neagley şi la Karla şi mă simt un ratat.

— Pe bune?

— Uită-te la mine.

— Tot ce avem noi, şi tu nu ai, sunt valizele.

— Dar ce am eu şi voi nu?

O'Donnell nu răspunse. Cotiră spre nord pe Vine, la mijlocul după-amiezii, în cel de-al doilea oraş ca mărime al Americii şi văzură cum doi bărbați cu pistoalele în mâini săriră dintr-o maşină aflată în mers.

39

Maşina era o berlină Lexus nou-nouţă. Şoferul tură motorul şi demară imediat, lăsându-i pe cei doi bărbaţi singuri pe trotuar, la vreo treizeci de metri în faţa lor. Cei doi erau omul cu teşchereaua şi omul cu marfa din parcarea aflată în spatele Muzeului de Ceară. Pistoalele erau AMT Hardballer, copiile din inox ale Colt-ului Government model 1911, calibrul 45, automate. Mâinile care le ţineau tremurau puţin şi erau îndreptate cam în sus şi răsucite la nouăzeci de grade, după modelul băieţilor răi din filme.

O'Donnell îşi duse mâinile direct în buzunare.

— Cu noi au treabă? întrebă O'Donnell

— Cu mine, zise Reacher.

Aruncă o privire în spatele său. Nu-şi făcea probleme că putea să fie nimerit cu un pistol de calibrul 45 ţinut cam prost, de la o distanţă de treizeci de metri. Era o ţintă mare, însă statistica era de partea lui. Armele de mână sunt arme pentru interior. Într-o mână expertă, în situaţii de încordare puternică, media unei angajări reuşite era în jur de trei metri şi jumătate. Însă chiar dacă Reacher nu ar fi fost nimerit, era posibil să fie atins un alt om. Sau un

obiect. Un om aflat la distanţă de o stradă sau poate un avion care zboară la joasă înălţime. Victime colaterale. Strada era înţesată de potenţiale victime. Bărbaţi, femei, copii, plus o mulţime de alte fiinţe pe care Reacher nu ştia sigur cum să le categorisească.

Se întoarse din nou spre cei doi. Nu avansaseră prea mult. Nu mai mult de câţiva paşi. O'Donnell nu-i scăpa din ochi.

— Ar trebui să ne retragem de la drumul mare, Dave, zise Reacher.

— De acord, zise O'Donnell.

— Hai la stânga, zise Reacher.

Făcu câţiva paşi laterali şi riscă să arunce o privire la stânga. Cea mai apropiată uşă era intrarea îngustă a unui cititor în tarot. Mintea îi funcţiona cu un gen de viteză glacială impusă de încordare. Se mişca normal, însă lumea din jurul lui încetinise. Trotuarul devenise o diagramă în patru dimensiuni. Înainte, înapoi, lateral şi timpul.

— În spate un metru, Dave, şi apoi ia-o la stânga, zise Reacher.

O'Donnell era ca un orb. Îi fixa pe cei doi şi nu avea de gând să-i scape din ochi. Auzi vocea lui Reacher, se dădu în spate un metru şi apoi o luă rapid la stânga. Reacher trase de uşa cititorului în tarot şi o ţinu deschisă, lăsându-l pe O'Donnell să intre, ocolindu-l. Cei doi se apropiau. Acum ajunseseră la douăzeci de metri distanţă. Reacher se înghesui în urma lui O'Donnell. Salonul de tarot era pustiu, cu excepţia unei femei de vreo nouăsprezece ani care stătea singură la o masă. Era o masă de sufragerie, lungă de vreo doi metri, acoperită cu o faţă de masă roşie, până în podea. Peste tot pe masă erau pachete de cărţi de

joc. Femeia avea părul negru şi lung şi era îmbrăcată cu o rochie roşie din tifon, care probabil că îi lăsa pe toată pielea urme de vopsea vegetală.

— Ai o cameră în spate? o întrebă Reacher.

— Doar o toaletă, răspunse ea.

— Du-te înăuntru imediat şi întinde-te pe podea.

— Da' ce s-a-ntâmplat?

— Tu să-mi spui.

Femeia nu se clinti până când O'Donnell scoase mâinile din buzunare. Încheieturile pumnului drept semănau cu zâmbetul unui rechin. În stânga avea cuțitul cu arc. Închis. Pe urmă îl deschise şi făcu un zgomot ca de os rupt. Femeia se ridică şi dispăru. Era angelină veritabilă, care lucra pe Vine Street. Ştia regulile jocului.

— Cine sunt ăştia? întrebă O'Donnell.

— Tocmai mi-au cumpărat tricourile astea.

— Crezi că o să fie vreo problemă?

— Posibil.

— Plan?

— Îți place marca Hardballer?

— Mai bine decât nimic.

— În regulă, atunci.

Reacher ridică marginea feței de masă, se lăsă pe vine şi se vârî sub masă, în genunchi. O'Donnell îi urmă exemplul aşezându-se în stânga lui şi puse fața de masă la loc. O atinse cu cuțitul, cu o uşoară mişcare laterală, şi în fața lui apăru o crăpătură. O lărgi cu degetele, dându-i forma unui ochi. Pe urmă făcu acelaşi lucru în fața lui Reacher. Reacher puse palmele pe tăblia mesei. O'Donnell îşi trecu cuțitul în mâna dreaptă şi o puse pe stânga la fel cum făcuse Reacher.

Pe urmă aşteptară.

Cei doi ajunseră la uşă în mai puţin de opt secunde. Se opriră şi se uitară pe geam înăuntru, apoi traseră uşa şi intrară.

Se opriră din nou, la aproape doi metri în faţa mesei, cu pistoalele îndreptate înainte şi cu paturile paralele cu solul.

Făcură prudenţi un pas înainte.

Se opriră din nou.

O'Donnell ţinea în mâna dreaptă boxul şi cuţitul, dar era singura mână oarecum liberă de sub masă. O folosi pentru numărătoarea inversă. Degetul mare, arătătorul, degetul mijlociu. Unu, doi, trei.

La trei, Reacher şi O'Donnell ridicară şi împinseră masa în faţă. O propulsară într-un semicerc exploziv, la un metru în aer şi un metru înainte. Tăblia mesei ajunse în poziţie verticală şi mai întâi smulse armele, iar apoi îşi continuă mişcarea şi-i lovi pe cei doi drept în piept şi în faţă. Era o masă grea. Din lemn masiv. Stejar, probabil. Îi puse pe cei doi la pământ, fără drept de apel. Căzură pe spate într-un nor de cărţi de tarot şi rămaseră nemişcaţi sub tăblia mesei şi sub faţa de masă roşie. Reacher se ridică, se urcă pe tăblia mesei şi începu să se mişte pe ea ca şi cum ar fi fost o placă de surfing. Pe urmă sări de câteva ori. O'Donnell pândi un moment în care greutatea lui Reacher nu apăsa masa şi o împinse înapoi până când cei doi rămaseră descoperiţi până la talie, şi putu să ajungă la arme. Luă pistoalele Hardballer şi apoi se folosi de cuţit ca să taie membranele degetelor mari ale celor doi indivizi. Dureros şi cu adevărat descurajant de ţinut un pistol în mână până la vindecare, ceea ce însemna mult timp, în funcţie şi de atitudinea lor faţă de nutriţie şi antisepsie. Reacher zâmbi scurt. Tehnica aceasta făcuse

parte din procedura de operare standard a unității sale. Pe urmă încetă să zâmbească, amintindu-și că Jorge Sánchez o pusese la punct, iar Jorge Sánchez zăcea acum mort, pe undeva prin deșert.

— N-a fost cine știe ce problemă, zise O'Donnell.

— Nu ne-am pierdut priceperea, zise Reacher.

O'Donnell își vârî colecția din ceramică în buzunare și strecură un Hardballer la centură, sub sacou. Îi întinse cel de-al doilea pistol lui Reacher, care și-l îndesă în buzunarul pantalonului și-și trase tricoul deasupra. Pe urmă ieșiră sub dogoarea soarelui și o luară iar pe Vine Street, spre nord, cotind spre vest pe Hollywood Boulevard.

Karla Dixon îi aștepta în holul hotelului Chateau Marmont.

— A sunat Curtis Mauney, zise ea. I-a plăcut chestia aia pe care ați făcut-o cu poșta lui Franz, așa că a cerut poliției din Las Vegas să scotocească biroul lui Sánchez și Orozco. Au găsit ceva interesant.

40

Mauney își făcu apariția treizeci de minute mai târziu. Intră pe ușa holului hotelului tot obosit, cărându-și geanta tocită din piele. Se așeză și întrebă:

— Cine e Adrian Mount?

Reacher ridică privirea. *Azhari Mahmud, Adrian Mount, Alan Mason, Andrew MacBride, Anthony Matthews.* Sirianul și cele patru nume false ale sale. Informație pe care Mauney nu știa că o dețineau.

— N-am nicio idee, zise el.

— Ești sigur?

— Absolut.

Mauney își puse geanta pe genunchi, o deschise și scoase o foaie de hârtie. I-o întinse. Era ștearsă și neclară. Părea să fie faxul unei copii sau copia unui fax. La antet scria *Departamentul Securității Interne.* Însă nu în stilul anteturilor oficiale. Părea mai curând să fie un conținut piratat dintr-un document de calculator. Exact genul de document DOS. Era legat de o rezervare a unui zbor, făcută de o persoană pe nume Adrian Mount la British Airways, pe relația Londra — New York. Rezervarea era făcută cu două săptămâni în urmă

pentru un zbor din urmă cu două zile. La clasa întâi, Heathrow — JFK, locul 2K, ultimul zbor de seară, costisitor, achitat cu un card de credit valid. Rezervarea era făcută pe site-ul britanic al companiei British Airways, cu toate că era imposibil de ştiut unde anume în lume fusese mânuit mouse-ul.

— A venit cu poşta? întrebă Reacher.

— Era stocată în memoria faxului lor, zise Mauney. A sosit cu două săptămâni în urmă. Aparatul rămăsese fără hârtie. Dar ştim că Sánchez şi Orozco nu erau prin preajmă în urmă cu două săptămâni. Prin urmare, trebuie să fie răspunsul la o solicitare pe care o făcuseră cu cel puţin o săptămână în urmă. Noi credem că au pus mai multe nume pe o listă neoficială de urmărire.

— Mai multe nume?

— Am descoperit ceea ce credem că este cererea originală. Şi ei vehiculau nume prin poştă, la fel ca Franz. Patru nume.

Mauney scoase din geantă o a doua foaie de hârtie. Era fotocopia unei coli albe, acoperită cu scrisul împrăştiat al lui Manuel Orozco. *Adrian Mount, Alan Mason, Andrew MacBride, Anthony Matthews*, de verificat la DSI în legătură cu sosirea. Un scris neîngrijit, repezit, nu că Orozco ar fi avut vreodată un scris mai frumos.

Patru nume. Nu cinci. Adevăratul nume al lui Azhari Mahmud nu figura pe listă. Reacher îşi zise că Orozco ştia că indiferent cine era Mahmud, o să călătorească sub un nume de împrumut. La ce bun numele false dacă nu le foloseşti?

— DSI, zise Mauney. Departamentul Securităţii Interne. Ştii cât de greu îi este unui civil să îşi asigure cooperarea Securităţii Interne? Cred că prietenul tău Orozco a

invocat al naibii de multe servicii. Ori a cheltuit o grămadă de bani ca mită. Trebuie să știu de ce.

— Afaceri legate de cazinou, poate.

— Posibil. Cu toate că securitatea din Las Vegas nu trebuie neapărat să-și facă probleme dacă se arată băieții răi în New York. Sosirile la New York vizează mai curând Atlantic City. E problema altora.

— Poate se ajută. Poate este vorba despre o rețea. Indivizii ăștia pot să dea mai întâi prin Jersey și pe urmă prin Las Vegas.

— Posibil, zise Mauney din nou.

— Individul ăsta, Adrian Mount, a ajuns până la urmă la New York?

Mauney încuviință din cap.

— Computerul INS spune că a intrat prin Terminalul Patru. Terminalul Șapte era deja închis de noapte. Zborul a avut o întârziere.

— Și mai departe?

— S-a cazat la un hotel de pe Madison Avenue.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, dispare. Nicio urmă.

— Însă?

— Mergem mai departe cu lista. Alan Mason zboară la Denver, Colorado. Își ia o cameră la un hotel din centrul orașului.

— Și apoi?

— Deocamdată, nu știm. Verificările sunt în curs de desfășurare.

— Însă credeți că este vorba despre unul și același individ?

— În mod evident este același individ. Inițialele sunt un indiciu aproape sigur.

— Asta mă face pe mine judecător la Tribunalul Suprem.

— Oricum, aşa te porţi.

— Dar cine e?

— Habar n-am. Inspectorul de la INS nu şi-l aminteşte. Băieţii ăia de la Terminalul Patru văd zece mii de chipuri pe zi. Nici personalul de la hotelul din New York nu-şi aminteşte de el. Deocamdată, nu am vorbit la Denver. Dar probabil că nici ei nu şi-l vor aminti.

— Nu a fost fotografiat la imigrare?

— Pentru moment, ne ocupăm să obţinem fotografia.

Reacher reveni la primul fax. Datele de la Securitatea Internă. Informaţii preliminarii referitoare la pasager.

— E britanic, zise el.

— Nu neapărat, zise Mauney. A avut cel puţin un paşaport britanic, asta-i tot.

— Bine, şi-atunci cum aveţi de gând să procedaţi?

— Ne facem o listă proprie de urmărire. Mai curând sau mai târziu, trebuie ca Andrew McBride să se arate pe undeva. Iar atunci, cel puţin, vom şti încotro se îndreaptă.

— Ce vrei de la noi?

— Aţi auzit vreodată numele acestea?

— Nu.

— Vreun prieten pe undeva cu iniţialele *A* şi *M*?

— Din câte îmi amintesc, nu.

— Duşmani?

— Nu cred.

— Orozco cunoştea pe cineva cu iniţialele astea?

— Nu ştiu. Nu am mai vorbit cu Orozco de zece ani.

— Am greşit, zise Mauney. În privinţa funiei de la mâini şi de la picioare. Am pus pe cineva să o scoată şi să se uite la ea. La urma urmelor, nu e chiar atât de obişnuită. Este un produs din fibră de sisal, de pe subcontinentul indian.

— De unde poți să faci rost de așa ceva?

— Nu se vinde pe niciunde în Statele Unite. Trebuie să fi ajuns aici odată cu ceva importat de acolo.

— Şi anume?

— Covoare rulate, baloturi de bumbac nefinisat, chestii de-astea.

— Mulțumesc că ne-ai pus și pe noi la curent.

— Nicio problemă. Îmi pare rău pentru pierderea voastră.

Mauney plecă, iar ei urcară în camera lui Dixon. Fără vreun motiv. Se aflau în continuare într-o fundătură. Însă nu aveau cum să nu ajungă undeva. O'Donnell şterse sângele de pe cuțit și verifică pistoalele Hardballer, în stilul lui meticulos obişnuit. Erau produse de AMT, nu departe, în Irwing, California. Aveau încărcătoarele pline, cu cartuşe de calibrul 45 îmbrăcate în cupru. Erau în stare bună și perfect funcționale. Curate, unse, fără lovituri, ceea ce sugera că era foarte posibil să fi fost furate de curând. De regulă, traficanții de droguri nu erau grijulii cu armele. Singurele limitări ale pistoalelor Hardballer constau în faptul că erau copii fidele ale unui model care se afla pe piață din 1911. Capacitatea încărcătorului era de numai şapte cartuşe, ceea ce trebuie să fi fost mai mult decât suficient într-o lume plină de revolvere cu şase cartuşe, însă nu prea mai făcea față comparativ cu încărcătoarele moderne de cincisprezece cartuşe sau chiar mai multe.

— Ştifturi, zise Neagley.

— Mai bune decât să arunci cu pietre, îl contrazise O'Donnell.

— Prea mari pentru mâna mea, adăugă Dixon. Mie, una, îmi place Glock 19.

— Mie îmi place orice funcționează, zise Reacher.
— Glock-ul are șaptesprezece cartușe.
— Nu am nevoie decât de unul de bucată. Niciodată nu au fost pe urmele mele șaptesprezece oameni deodată.
— Se poate întâmpla.

Bărbatul brunet care avea în jur de patruzeci de ani și își spunea Andrew McBride se afla în trenul subteran, în aeroportul din Denver. Trebuia să omoare timpul, așa că făcu de mai multe ori drumul complet între terminalul principal și Salonul C, care era ultima stație. Îi plăcea muzica de instrumente improvizate. Îl făcea să se simtă ușurat, despovărat și liber. Acum, bagajul său era minim. Scăpase de valiza grea. Doar un sac cu lucruri de noapte și o geantă. Avizul de expediție era în geantă, împăturit într-o carte cu coperte din carton. Cheia lacătului era în siguranță, într-un buzunar cu fermoar.

Bărbatul în costum albastru din berlina Chrysler albastră formă un număr pe telefonul celular.
— S-au întors la hotel, zise el. Toți patru.
— Se apropie de noi? întrebă șeful lui.
— Nu am cum să-mi dau seama.
— Ce-ți spune intuiția?
— Da, cred că se apropie.
— În regulă, a sosit timpul să-i eliminăm. Lasă-i acolo și vino încoace. O să acționăm în câteva ore.

41

O'Donnell se ridică, se duse la fereastră şi întrebă:

— Ce ştim?

Era o întrebare de rutină din trecut. Constituise o parte importantă a procedurii de operare standard a unităţii speciale. Ca un obicei de care nu poţi să scapi. Reacher insistase întotdeauna asupra recapitulărilor permanente. Insistase în privinţa combinării informaţiilor acumulate, a reformulării lor, a testării, reexaminării, analizării lor din noi puncte de vedere, în lumina a ceea ce survenise între timp. Însă de această dată nu răspunse nimeni, cu excepţia lui Dixon care zise:

— Tot ce ştim este că avem patru prieteni morţi.

În încăpere se aşternu liniştea.

— Hai să mâncăm ceva, zise Neagley. Nu are niciun rost ca noi, ceilalţi, să murim de foame.

Cina. Reacher îşi aminti de localul unde se serveau hamburgeri, din urmă cu douăzeci şi patru de ore. Sunset Boulevard, gălăgia, pateurile groase cu carne de vită, berea rece. Masa rotundă de patru locuri. Conversaţia. Felul în care centrul atenţiei se mutase liber între ei, de la unul la altul. Întotdeauna unul care vorbeşte şi trei

care ascultă, o piramidă dinamică, ce înclina când într-o parte, când în alta.

Unul vorbeşte, ceilalţi ascultă.

— Greşit, zise el.

— E o greşeală să mâncăm? întrebă Neagley.

— Nu, n-aveţi decât să mâncaţi dacă vreţi. Dar facem o greşeală. O imensă greşeală conceptuală.

— În ce privinţă?

— Este numai vina mea. M-am grăbit să trag o concluzie greşită.

— Ce vrei să spui?

— De ce nu-l putem găsi pe clientul lui Franz?

— Nu ştiu.

— Pentru că Franz nu a avut niciun client. Am făcut o greşeală. Cadavrul lui a fost găsit primul, aşa că am mers înainte şi am presupus că toată chestia asta pornise de la el de parcă ar fi fost obligatoriu ca el să fi fost vioara întâi. Ca şi cum el ar fi vorbit, iar ceilalţi trei ar fi ascultat. Şi dacă nu el vorbea?

— Şi atunci cine vorbea?

— Tot timpul am zis că nu şi-ar fi pus pielea la bătaie decât pentru cineva special. Cineva faţă de care să fi avut o obligaţie, sub o formă sau alta.

— Dar asta înseamnă să ne întoarcem la faptul că *era* vioara întâi. Cu un client pe care nu-l putem găsi.

— Nu, ne imaginăm cu totul greşit ierarhia. Nu trebuie să fie aşa, întâi clientul, apoi Franz, apoi ceilalţi care îl ajută pe Franz. Cred că Franz era la baza ierarhiei. Nu el se afla în vârful copacului. Înţelegeţi ce vreau să spun? Şi dacă, de fapt, el îl ajuta pe unul dintre ceilalţi? Şi dacă toată afacerea asta îi aparţine de fapt lui Orozco? Pentru unul dintre clienţii *lui*? Sau lui

Sánchez? Dacă *ei* ar fi avut nevoie de ajutor, la cine ar fi apelat?

— La Franz şi la Swan.

— Exact. Am greşit de la bun început. Trebuie să răsturnăm paradigma. Dacă Franz este cel care a primit un SOS de la Orozco sau Sánchez? Amândoi fiind persoane pentru care avea o deosebită consideraţie. Ei sunt aceia faţă de care era obligat într-un fel oarecare. Nu sunt clienţi, dar nu-i poate refuza. Trebuie să intre în horă şi să dea o mână de ajutor, indiferent de ce ar crede Angela şi Charlie.

În încăpere se aşternu din nou tăcerea.

— Orozco a luat legătura cu Securitatea Internă. E o chestie greu de făcut. Şi este singura chestie activă pe care am văzut-o până acum. E mai mult decât pare să fi făcut Franz.

— Oamenii lui Mauney cred că Orozco a murit înaintea lui Franz. S-ar putea ca acest lucru să fie semnificativ.

— Da, zise Dixon. Dacă ar fi fost afacerea lui Franz, de ce să fi lăsat investigaţiile mai grele pe seama lui Orozco? Îmi imaginez că Franz era mai bine echipat să se ocupe personal de ele. Chestia asta dovedeşte că dinamica era alta, nu credeţi?

— E sugestiv, zise Reacher. Dar haideţi să nu facem aceeaşi greşeală de două ori. S-ar putea să fie vorba despre Swan.

— Swan nu mai avea slujbă.

— Atunci Sánchez, nu Orozco.

— Mai curând amândoi.

— Ceea ce înseamnă că e o chestie care a început în Las Vegas, nu aici, în Los Angeles. Ar fi posibil ca numerele astea să aibă vreo legătură cu cazinourile?

— Posibil, zise Dixon. Poate să fie vorba despre procentajul de câştig al casei, care înregistrează o scădere după ce cineva pune la punct un sistem.

— Ce se joacă de nouă, zece sau chiar douăsprezece ori pe zi?

— Practic, orice. Nu există niciun minim sau maxim.

— Cărți?

— Aproape sigur, dacă vorbim despre un sistem.

— Şase sute cincizeci de mâini câştigătoare neprogramate la o medie de o sută de mii bucata atrage atenția oricui, zise O'Donnell.

— N-ar lăsa pe cineva să câştige de şase sute cincizeci de ori timp de patru luni în cap.

— Atunci înseamnă că nu e vorba despre un singur individ. Poate că este un cartel.

— Trebuie să ne ducem în Las Vegas, zise Neagley.

Pe urmă, sună telefonul din cameră. Dixon răspunse. Camera ei, telefonul ei. Ascultă o secundă şi îi dădu receptorul lui Reacher.

— Curtis Mauney, zise ea. Pentru tine.

Reacher luă receptorul, îşi spuse numele, iar Mauney îi zise:

— Andrew MacBride tocmai s-a îmbarcat într-un avion în Denver. Se îndreaptă către Las Vegas. Vă spun asta doar din politețe. Aşa că rămâneți exact acolo unde vă aflați. Fără acțiuni independente, s-a înțeles?

42

Hotărâră să se ducă la Las Vegas cu maşina, nu cu avionul. Mai rapid de planificat, mai uşor de organizat, fără să dureze mai mult cap-coadă. Oricum, n-ar fi avut cum să ia pistoalele Hardballer la bordul unui avion. Şi erau obligaţi să ţină seama că armele de foc aveau să le fie necesare, mai devreme sau mai târziu. Aşa că Reacher aşteptă în holul hotelului în timp ce ceilalţi împachetară. Neagley coborî prima şi achită notele. Nici măcar nu se uită pe ele. Doar le semnă. Pe urmă îşi aruncă sacul de voiaj lângă uşă şi aşteptă împreună cu Reacher. După care coborî O'Donnell. Apoi Dixon, în mână cu cheia maşinii închiriate de la Hertz.

Îşi încărcară bagajele în portbagaj şi îşi ocupară locurile. Dixon şi Neagley în faţă, Reacher şi O'Donnell în spatele lor. Se îndreptară spre est pe Sunset Boulevard şi înfruntară nebunia de pe carosabilul aglomerat până ajunseră pe autostrada 15. Care îi ducea spre nord, peste munţi şi apoi spre nord-est până la ieşirea din statul California şi mai departe până în Las Vegas.

De asemenea, îi ducea mai aproape de locul în care ştiau că făcuse punct fix un elicopter, cu mai mult de trei

săptămâni în urmă, cel puţin în două rânduri, la nouă sute de metri înălţime, la miezul nopţii, cu uşile deschise. Reacher se hotărî să nu se uite, dar o făcu. După ce autostrada îi scoase dintre dealuri, se trezi privind către vest, peste întinderea pustie, arsă de soare. Îl văzu pe O'Donnell făcând acelaşi lucru. Şi pe Neagley. Şi pe Dixon. Îşi luă ochii de la drum câteva secunde şi se uită la stânga, cu ochii mijiţi în lumina soarelui care apunea, cu buzele strânse şi colţurile gurii coborâte.

Opriră pentru cină în Barstow, California, la o crâşmă mizerabilă situată pe marginea drumului, care nu avea nicio altă virtute în afara aceleia că se afla lângă drum şi era pustie. Localul era murdar, servirea lentă, mâncarea proastă. Reacher nu era vreun gurmand, dar până şi el se simţi înşelat. Odinioară, el sau Dixon ori Neagley şi chiar O'Donnell s-ar fi plâns ori ar fi aruncat un scaun în vitrină, dar acum nu o făcu niciunul dintre ei. Suferiră pe parcursul a trei feluri, băură o cafea slabă şi porniră din nou la drum.

Bărbatul în costum albastru sună din parcarea hotelului Chateau Marmont:

— Au şters-o. Au dispărut. Toţi patru.

— Încotro? întrebă şeful lui.

— Recepţionerul crede că s-au dus la Las Vegas. Asta a auzit.

— Excelent. O s-o facem acolo. Până la urmă e mai bine. Te duci cu maşina, nu cu avionul.

Bărbatul brunet care avea în jur de patruzeci de ani şi îşi spunea Andrew McBride, ieşi de pe culoarul de coborâre din avion în interiorul aeroportului Las Vegas şi

primul lucru pe care îl văzu a fost un şir de aparate de joc. Nişte cutii masive în negru, argintiu şi auriu, cu tuburi de neon care se aprindeau pe rând. Să fi fost douăzeci, aşezate spate în spate, pe rânduri de câte zece. Fiecare aparat avea în faţa lui un scaun fără spătar îmbrăcat în vinil. Fiecare aparat avea în partea de jos o margine îngustă cu o scrumieră la stânga şi un suport de cană la dreapta. Poate douăsprezece dintre cele douăzeci de scaune erau ocupate. Bărbaţii şi femeile care stăteau pe ele priveau ecranele cu un fel aparte de concentrare obosită.

Andrew McBride se hotărî să-şi încerce norocul. Decise să considere rezultatul ca fiind vestitorul viitorului său succes. Dacă va avea succes, totul avea să se sfârşească cu bine.

Şi dacă pierdea?

Zâmbi. Ştia că dacă pierdea, oricum ar fi interpretat rezultatul într-un mod raţional. Nu era superstiţios.

Se aşeză pe un scaun şi îşi rezemă geanta de gleznă. În buzunar avea un portmoneu cu mărunţiş. În felul acesta putea să treacă mai repede de securitatea aeroportului şi, prin urmare, mai neobservat. Îl scoase şi scotoci prin el, adunând toate monedele de 25 de cenţi. Nu erau prea multe. Formară o linie scurtă pe marginea aparatului, între scrumieră şi suportul de cană.

Le vârî în aparat una câte una. Se auziră sunete metalice mulţumitoare trecând prin fante. Un led roşu îi indică cinci încercări. Aparatul avea o placă mare care trebuia atinsă pentru începerea jocului. Era tocită şi soioasă de la milioanele de degete.

O apăsă, apoi încă o dată şi încă o dată.

La primele patru încercări, pierdu.

A cincea oară, câştigă.

Se auzi o sonerie înfundată şi începu să sune o sirenă de asemenea silenţioasă, iar aparatul se legănă puţin înainte şi înapoi, în timp ce un mecanism robust numără o sută de monede de 25 de cenţi. Banii răpăiră pe un jgheab şi apoi se adunară zornăind într-un vas din metal ambutisat, lângă genunchiul său.

Din Barstow, California, până în Las Vegas, Nevada, erau în jur de trei sute douăzeci de kilometri. Noaptea, pe autostrada 15, cu respectul cuvenit faţă de patrula de autostradă şi de poliţie, asta însemna ceva mai mult de trei ore. Dixon zise că era fericită să conducă tot drumul. Locuia în New York, iar şofatul era o noutate pentru ea. O'Donnell moţăia în spate. Reacher privea pe geam.

— Fir-ar să fie, am uitat cu totul de Diana Bond, zise Neagley. Venea de la Edwards. O să ne găsească plecaţi.

— Acum nu mai contează, zise Dixon.

— Ar trebui să o sun, zise Neagley.

Dar nu avea semnal la telefonul celular. Se aflau în largul deşertului Mojave, iar acoperirea era sporadică.

Sosiră la Las Vegas la miezul nopţii, moment în care, îşi imagină Reacher, oraşul arăta cel mai bine. Mai fusese acolo. Ziua, Las Vegas arăta absurd. Inexplicabil, trivial, strident, dezvăluit, expus. Însă noaptea, cu luminile aprinse, arăta ca o extraordinară fantezie. Intrară dinspre partea rău famată, a Strip Boulevard, şi Reacher văzu un bar din ciment, cu vopseaua scorojită pe el, fără ferestre şi un indicator cu patru cuvinte, fără niciun semn de punctuaţie: *Bere Ieftină Fete Perverse*. De partea cealaltă se afla o concentrare de moteluri părăginite şi un singur hotel mai răsărit, dar ponosit şi el. Acest gen de cartier ar fi fost locul în care ar fi început să-şi caute o cameră,

însă Dixon merse mai departe fără niciun cuvânt, către palatele strălucitoare care se aflau la trei sferturi de kilometru mai departe. Trase în fața unuia cu un nume italienesc şi o liotă de valeți şi hamali se repeziră la ei, le luară bagajele şi maşina. Holul era acoperit cu plăci de teracotă, bazine cu apă şi fântâni arteziene, stăpânit de zgomotul aparatelor cu fise. Neagley se duse la recepție şi achită patru camere. Reacher privi peste umărul ei.

— Scump loc, zise el gânditor.

— Dar e o posibilă scurtătură, îi replică Neagley. Poate că Orozco şi Sánchez erau cunoscuți aici. Poate chiar aveau un contract de securitate cu ei.

Reacher încuviință din cap. *De la marea maşinărie kaki, la asta*. Caz în care *asta* reprezentase un uriaş pas înainte, cel puțin în privința potențialului salariu. Tot locul acela pur şi simplu mustea de bani. Bazinele şi fântânile arteziene erau simbolice. Atât de multă apă în mijlocul deşertului exprima o extravaganță care îți tăia respirația. Investiția de capital trebuie că fusese imensă. Ar fi fost într-adevăr ceva dacă Sánchez şi Orozco ar fi ajuns aici, apărând o investiție de asemenea proporții. Îşi dădu seama că era extraordinar de mândru de vechii săi camarazi. Însă în acelaşi timp, era descumpănit de ei. când părăsise armata, fusese cât se poate de conştient că ceea ce îl aştepta era începutul restului vieții sale, dar nu văzuse înainte mai departe de o singură zi. Nu-şi făcuse niciun fel de planuri şi nu avusese nicio viziune.

În schimb, ceilalți o făcuseră.

Cum?

De ce?

Neagley le dădu cardurile de acces în camere; hotărâră să se spele după drum şi să se revadă în zece minute

ca să se apuce de treabă. Trecuse de miezul nopții, dar Las Vegas era cu-adevărat un oraș treaz douăzeci și patru de ore pe zi. Timpul nu avea nicio relevanță. Erau niște clișee celebre, după care niciun cazinou nu avea ceasuri sau ferestre și, din câte știa Reacher, toate erau adevărate. Nu se permitea nimic din ceea ce ar fi putut să încetinească fluxul banilor. Cel puțin nu se punea nici pe departe problema unui lucru atât de prozaic ca ora de culcare a cartoforului. Nu exista nimic mai bun decât un jucător obosit, care pierde în continuu toată noaptea.

Camera lui Reacher se afla la etajul al șaptesprezecelea. Un cub întunecat din beton, aranjat să arate ca un salon de câteva secole din Veneția. În ansamblu, era destul de neconvingător. Reacher fusese și la Veneția. Își desfăcu periuța de dinți pliantă și o puse într-un pahar din baie. Asta era tot ce trebuia să despacheteze. Își dădu cu apă pe față, își trecu palma peste părul tuns scurt și coborî înapoi în hol, ca să arunce o primă privire prin împrejurimi.

Chiar și într-un loc cu asemenea pretenții, cea mai mare parte a primului etaj era ocupată de aparatele de joc. Răbdătoare, neobosite, controlate de microprocesoare, trăgeau deoparte un procent mic dar permanent din torentul de bani care trecea prin ele, timp de douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Soneriile zbârnâiau și țiuitorile țiuiau. Destul de mulți oameni câștigau, dar ceva mai mulți pierdeau. Măsurile de securitate din această sală erau foarte reduse. Nu exista o posibilitate reală de a fura sau înșela în vreun fel, dată fiind natura mecanică a aparatelor cu fise și supravegherea atentă a Comitetului pentru Jocurile de Noroc al Statului Nevada. Reacher identifică doar două persoane ca făcând

parte din personal, din cele câteva sute de oameni care se aflau aici. Un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi la fel ca toţi ceilalţi, la fel de plictisiţi ca toţi ceilalţi, dar fără scânteia maniacă a speranţei în ochi.

Îşi imagină că Sánchez şi Orozco nu-şi pierduseră prea mult timpul la aparatele cu fise.

Trecu mai departe, spre încăperile înalte din spate, unde se juca la ruletă, pocher şi blackjack. Privi în sus şi văzu camere de supraveghere. Se uită la stânga, la dreapta şi în faţă şi văzu alte camere de supraveghere plasate sus, personal de securitate şi prostituate în concentraţii din ce în ce mai mari.

Se opri la o masă de ruletă. După cât înţelegea el, ruleta nu era cu nimic diferită de un aparat cu fise. Presupunând că roata nu era „aranjată". Clienţii băgau bani, roata îi distribuia altor clienţi, cu excepţia unui procentaj proiectat, la fel de imuabil şi de sigur ca şi microprocesorul aparatelor cu fise.

Îşi imagină că Sánchez şi Orozco nu-şi consumaseră prea mult energia cu ruleta.

Trecu mai departe, la mesele de jocuri de cărţi, în concepţia lui aici fiind bătaia peştelui. Jocurile de cărţi reprezentau singura componentă a unui cazinou în care putea fi angajată cu adevărat inteligenţa. Iar unde este angajată inteligenţa omenească, infracţiunea este pe urmele ei. Însă o infracţiune gravă ar avea nevoie de ceva mai mult decât intervenţia unui jucător. Un jucător disciplinat, cu o memorie redutabilă, priceput cât de cât la statistică, are sorţi de câştig. Însă nu e nicio crimă să ai sorţi de câştig. Iar sorţii de câştig nu au cum să-i aducă vreunui om şaizeci şi cinci de milioane de dolari în patru luni. Dar ideea asta pur şi simplu nu stătea în picioare.

Decât în cazul în care miza inițială ar fi fost de dimensiunile produsului intern brut al unei țări mai mici. Pentru un câștig de șaizeci și cinci de milioane de dolari în patru luni este necesară implicarea crupierului. Însă un crupier care pierde atât de mult ar fi concediat într-o săptămână. Poate chiar într-o zi sau într-o oră. Ca urmare, pentru un noroc care ține patru luni ar fi nevoie de un plan imens. De o înțelegere secretă. De o conspirație. Zeci de crupieri, zeci de jucători. Poate sute din fiecare.

Poate că întregul personal juca împotriva investitorilor.

Poate că întregul oraș făcea acest lucru.

Ar fi fost o afacere suficient de mare pentru ca niște oameni să moară de pe urma ei.

În sală era foarte mult personal de securitate. Camere îndreptate către jucători și crupieri. Unele dintre camere erau mari și clar vizibile, altele mici și discrete. Probabil că mai existau și unele invizibile. Erau acolo bărbați și femei care patrulau îmbrăcați de seară, cu căști în urechi și microfoane la încheietura mâinii, asemenea agenților din Serviciul Secret. Mai erau și alții, sub acoperire, îmbrăcați obișnuit. Într-un minut, Reacher identifică cinci dintre ei și își imagină că mai erau mulți alții care îi scăpau.

Își croi drum către holul hotelului. O găsi pe Karla Dixon așteptând lângă fântânile arteziene. Făcuse un duș și își schimbase jeanșii și scurta de piele cu un costum negru cu pantalon. Avea părul ud și dat pe spate. Sacoul era închis la toți nasturii și nu purta bluză pe sub el. Arăta foarte bine.

— Las Vegas a fost înființat de mormoni, zise ea. Știai asta?

— Nu, zise Reacher.

— Acum se dezvoltă atât de rapid, încât cartea de telefon apare în două ediții pe an.

— Nu știam nici asta.

— Șapte sute de case noi pe lună.

— O să rămân fără apă.

— Fără îndoială. Dar până atunci adună bani cât pot. Veniturile, numai din jocurile de noroc, sunt de aproape șapte miliarde de dolari anual.

— Vorbești de parcă tocmai ai citit un ghid.

— În camera mea era unul, zise Dixon încuviințând din cap. Au treizeci de milioane de vizitatori pe an. Asta înseamnă că fiecare oaspete pierde în medie, la fiecare vizită, ceva mai mult de două sute de dolari.

— Două sute treizeci și trei de dolari și treizeci și trei de cenți, zise Reacher automat. Este exact definiția comportamentului irațional.

— Definiția omului, zise Dixon. Fiecare crede că el urmează să fie câștigătorul.

Pe urmă apăru O'Donnell. Același costum, altă cravată, poate o cămașă curată. Pantofii îi sclipeau în lumină. Probabil găsise o cârpă de lustru în baie.

— Treizeci de milioane de vizitatori pe an, zise el.

— Dixon mi-a spus deja, zise Reacher. A citit și ea aceeași carte.

— Asta înseamnă zece la sută din populație. Și uită-te la locul acesta.

— Îți place?

— Mă face să-i văd pe Sánchez și pe Orozco într-o lumină complet nouă.

Reacher încuviință din cap.

— După cum am mai spus. Toți ați avansat și ați urcat.

Pe urmă apăru Neagley din lift. Era îmbrăcată la fel ca Dixon, într-un costum negru sobru. Avea părul ud şi pieptănat.

— Făceam schimb de informaţii din ghiduri, zise Reacher.

— Nu l-am citit, zise Neagley. În schimb, am sunat-o pe Diana Bond. S-a dus acolo, a aşteptat o oră şi a plecat înapoi.

— E furioasă pe noi?

— E îngrijorată. Nu-i convine că a apărut numele Little Wing. I-am spus că o să iau eu legătura cu ea din nou.

— De ce?

— Mă face curioasă. Îmi place să ştiu despre ce este vorba.

— Şi mie, zise Reacher. În momentul ăsta, vreau să ştiu dacă a plecat cineva cu şaizeci şi cinci de milioane de dolari din oraşul ăsta. Şi cum.

— Trebuie să fi fost o schemă foarte mare, zise Dixon. Pe un an întreg, înseamnă aproape trei la sută din venitul total.

— Doi virgulă şaptezeci şi opt, zise Reacher automat.

— Hai s-o luăm din loc, zise O'Donnell.

43

Începură de la recepție, unde cerură să vorbească cu directorul de securitate care era de serviciu. Recepționera îi întrebă dacă era vreo problemă, şi Reacher îi spuse:

— Credem că avem prieteni comuni.

Dură destul de mult până când îşi făcu apariția directorul pentru securitate care era de serviciu. În mod evident, vizitele personale se aflau la coada listei sale de priorități. În cele din urmă îşi făcu apariția un bărbat de înălțime medie, cu pantofi italieneşti şi un costum de o mie de dolari. Avea în jur de cincizeci de ani, încă în formă şi zvelt, calm, relaxat, însă ridurile din jurul ochilor arătau că avusese cel puțin douăzeci de ani o altă carieră. O carieră mult mai dură. Îşi ascundea bine nerăbdarea, se prezentă și dădu mâna cu fiecare. Le spuse că numele lui era Wright şi le sugeră să discute într-un colț liniştit. Din pur reflex, îşi spuse Reacher. Instinctele şi pregătirea îi spuneau să tragă deoparte potențialele încurcături. Nimic nu putea să încetinească curgerea banilor.

Găsiră un colț liniştit. Fără scaune, desigur. Niciun cazinou din Las Vegas nu le-ar oferi oaspeților un colț confortabil unde să poată să stea departe de acțiune.

Din acelaşi motiv, luminile din dormitoare era slabe. Un oaspete care ar fi stat în cameră să citească nu i-ar fi fost de niciun folos nimănui. Se aşezară în cerc şi O'Donnell îşi prezentă legitimaţia de detectiv particular din Washington DC şi un fel de acreditare din partea poliţiei metropolitane. Dixon arătă şi ea legitimaţia şi un card al poliţiei din New York. Neagley arătă o legitimaţie de FBI. Reacher nu arătă nimic. Îşi trase numai tricourile peste forma pistolului din buzunar.

— Am lucrat şi eu la FBI cândva, îi spuse Wright lui Neagley.

— I-ai cunoscut pe Manuel Orozco şi pe Jorge Sánchez?

— Dacă i-am cunoscut? zise Wright. Sau dacă îi cunosc?

— I-ai cunoscut? zise Reacher. Orozco e mort sigur şi presupunem că şi Sánchez.

— Sunt prietenii voştri?

— Din armată.

— Îmi pare foarte rău.

— Şi nouă.

— Când au murit?

— În urmă cu trei, patru săptămâni.

— Cum au murit?

— Nu ştim. De aceea ne aflăm aici.

— I-am cunoscut, zise Wright. I-am cunoscut foarte bine. Toată lumea din afacerea asta i-a cunoscut.

— I-aţi folosit? Profesional, vreau să spun.

— Noi, nu. Nu facem contracte externe. Suntem prea mari. La fel stau lucrurile cu toate marile hoteluri.

— Totul rămâne în firmă?

Wright încuviinţă din cap.

— Aici vin să moară agenţii FBI şi locotenenţii de poliţie. Avem de unde să alegem. La salariile care se oferă aici,

e coadă la ușă. Nu trece zi să nu am interviuri cu cel puțin doi, aflați aici în ultima vacanță înainte de pensionare.

— Și atunci, cum de-i cunoșteai pe Orozco și pe Sánchez?

— Îi cunoșteam pentru că locurile de care se ocupă sunt un fel de tabere de antrenament. Când îi vine cuiva o idee nouă, nu o încearcă aici. Ar fi o nebunie. Mai întâi o perfecționează în altă parte. Așa că îi ținem pe-aproape pe oamenii ca Orozco și Sánchez, pentru că avem nevoie de informațiile lor. Ne adunăm cu toții din când în când, discutăm, ținem conferințe, dineuri, mai bem câte un pahar împreună.

— Ei erau ocupați? Tu ești ocupat?

— Până peste cap.

— Ai auzit vreodată numele Azhari Mahmud?

— Nu. Cine e?

— Nu știm. Dar credem că se află aici sub un nume de împrumut.

— Aici?

— Pe undeva prin Vegas. Poți verifica la recepție?

— Pot să verific la recepția noastră, desigur. Și pot să mai sun în stânga și-n dreapta.

— Încearcă Andrew MacBride și Anthony Matthews.

— Subtil.

— De unde știți că un jucător trișează? întrebă Dixon.

— Atunci când câștigă, zise Wright.

— Oamenii trebuie să mai și câștige.

— Câștigă atât cât îi lăsăm noi să câștige. Mai mult de-atât, înseamnă că trișează. Este o chestiune de statistică. Numerele nu mint. Problema este cum, nu dacă.

— Sánchez avea o foaie de hârtie cu un număr scris pe ea, zise O'Donnell. Șaizeci și cinci de milioane de dolari.

O sută de mii în şase sute cincizeci de ocazii diferite, pe o perioadă de patru luni, ca să fiu mai precis.

— Şi?

— Şi sunt nişte numere pe care le-ai recunoaşte?

— Drept ce anume?

— Drept câştig din trişare.

— Păi, ce înseamnă asta pe an? Aproape două sute de milioane?

— O sută nouăzeci şi cinci, zise Reacher.

— Posibil, zise Wright. Încercăm să menținem pierderile sub opt la sută. Asta e un fel de țintă în industria asta. Prin urmare, pierdem cu mult mai mult de două sute de milioane pe an. Dar chiar şi în condițiile astea, o pierdere din trişat de două sute de milioane ar fi un procent cu mult prea mare dintr-o singură lovitură. Asta dacă nu e vorba despre ceva nou, care ne depăşeşte. Caz în care ținta noastră de opt la sută se duce dracului. Caz în care începeți să mă îngrijorați.

— Pe ei sigur i-a îngrijorat, zise Reacher. Cred că asta le-a şi adus moartea.

— Ar fi o afacere foarte mare, zise Wright. Şaizeci şi cinci de milioane în patru luni? Ar trebui să recruteze crupierii, şefii de mese, oamenii de la securitate. Ar trebui să mânărească şi camerele de supraveghere şi să şteargă casetele video. Ar fi o acțiune la nivel industrial.

— Posibil să se fi întâmplat.

— Şi atunci, de ce n-a venit poliția să discute cu mine?

— I-am cam luat-o înainte.

— Poliției din Las Vegas? Comitetului pentru Jocuri de Noroc?

Reacher scutură din cap.

— Băieții noştri au murit dincolo de graniță, în Los Angeles County. De asta se ocupă câțiva şerifi de-acolo.

— Şi voi le-aţi luat-o înainte? Ce înseamnă asta?

Reacher nu zise nimic. Wright rămase tăcut o clipă. Pe urmă îi privi pe fiecare pe rând. Mai întâi pe Neagley, apoi pe Dixon, pe O'Donnell şi pe Reacher.

— Ia staţi aşa, zise el. Să nu-mi spuneţi. Armata? Voi sunteţi investigatorii speciali. Vechea unitate. Vorbeau tot timpul despre asta.

— Caz în care ne înţelegi interesul, zise Reacher. Ai lucrat şi tu cu oameni.

— Dacă găsiţi ceva, mă băgaţi şi pe mine?

— Câştigă-ţi dreptul, zise Reacher.

— E o fată, zise Wright. Lucrează într-un loc îngrozitor, unde se află o vatră de foc. Un bar, în apropiere de locul în care era pe vremuri Riviera. Ea şi Sánchez erau apropiaţi.

— Iubita lui?

— Nu tocmai. Poate o dată. Dar sunt apropiaţi. Trebuie să ştie mai multe decât mine.

44

Wright se întoarse la treaba lui, şi Reacher se interesă la recepţie unde fusese Riviera. Fu îndrumat către capătul sărac de pe Strip Boulevard. Plecară pe jos. Era o noapte caldă şi uscată, de deşert. Cerul era plin de stele, departe, la orizont, dincolo de mantia de smog şi de reflectarea iluminatului public. Trotuarele erau acoperite de cărţi poştale color care făceau reclamă la prostituate. Se părea că piaţa liberă coborâse preţul puţin sub cincizeci de dolari. Chiar dacă Reacher era sigur că această sumă se umfla al naibii de rapid după ce vreun nefericit de cartofor îşi conducea fata în cameră. Femeile din fotografii erau frumoase, dar Reacher nu avea nicio îndoială că nu erau reale. Probabil că erau fotografii ale unor modele inocente care prezentau costume de baie la Rio sau Miami. Las Vegas era un oraş al înşelătoriei. Sánchez şi Orozco trebui să fi fost ocupaţi în permanenţă. *Până peste cap*, zisese Wright, şi Reacher era gata să-l creadă, fără nicio reţinere.

Ajunseră în dreptul barului din ciment cu vopseaua scorojită, unde puteai găsi bere ieftină şi fete perverse, apoi o cotiră pe o încrengătură de străduţe şerpuitoare, flancate de clădiri vechi cu stucatură. Unele erau hoteluri,

altele erau băcănii, unele erau restaurante, altele baruri. Toate aveau acelaşi gen de firme, o pancartă albă în spatele unei sticle căţărate pe stâlpi înalţi, cu stinghii orizontale pentru litere detaşabile negre. Toate literele erau în acelaşi stil comprimat pe verticală aşa că era nevoie de concentrare ca să deosebeşti stabilimentele unele de altele. Băcăniile făceau reclamă la apa minerală în pachete de şase butelii pentru 1,99 dolari, motelurile se lăudau cu aer condiţionat, piscine şi televiziune prin cablu, restaurantele ofereau mic dejun suedez douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ceea ce însemna că puteai să mănânci cât voiai. Barurile insistau pe orele de reduceri la băuturi în general şi preţurile reduse permanent la băuturile „casei".

Toate arătau la fel. Trecură pe lângă cinci sau şase până l-am găsit pe acela cu o firmă pe care scria: *Fire Pit.*

Firma era pe o clădire ca o cutie de pantofi, tencuită simplu, cam lipsită de ferestre. Nu arăta ca un bar. Putea să fie orice. Putea să fie o clinică de boli venerice sau o biserică sectantă. Dar nu şi înăuntru. Înăuntru era în mod clar un bar din Las Vegas. Un iureş de decor şi gălăgie. Cinci sute de oameni care beau, ţipau, râdeau, vorbeau în gura mare, pereţi purpurii, banchete roşu-închis. Nimic nu era drept sau în unghiuri. Barul propriu-zis, lung, în forma literei S, era asaltat. În capătul de jos al literei S se afla o adâncitură. În centrul ei era un şemineu rotund, de decor. Flăcările erau reprezentate de fâşii de mătase portocalie suflate în sus de un ventilator ascuns. Se unduiau, se mişcau şi dansau într-o aureolă de lumină de un roşu-aprins. Restul încăperii era împărţit în separeuri îmbrăcate în catifea. Toate erau pline ochi. Barul era foarte aglomerat. Oamenii stăteau pe unde apucau. Muzica

venea din difuzoare ascunse. Ospătărițe îmbrăcate sumar se strecurau prin mulțime cu tăvile ridicate.

— Încântător, zise O'Donnell.

— Chemați poliția gusturilor, zise Dixon.

— Hai s-o găsim pe fată și să ieșim cu ea afară, zise Neagley.

Nu se simțea deloc în largul ei în înghesuială. Dar nu reușiră să o găsească. Reacher întrebă la bar de prietena lui Jorge Sánchez, iar femeia căreia i se adresă păru să știe foarte bine despre cine era vorba; îi spuse că fata ieșise din schimb la miezul nopții. Numele ei era Milena. Pentru siguranță, Reacher le întrebă același lucru pe două dintre chelnerițe și primi același răspuns și de la ele. Colega lor, Milena, era apropiată de un tip din securitate pe nume Sánchez; acum, fata se dusese acasă să doarmă, să se pregătească pentru noua tură de a doua zi grea, de douăsprezece ore.

Nimeni nu se arătă dispus să-i spună unde locuia.

Le lăsă celor trei femei numele său. Pe urmă își făcu drum prin mulțime până la ceilalți și, împreună, se strecurară afară, oprindu-se pe trotuar. La ora unu dimineața, Las Vegas era în continuare plin de viață și de energie, dar, după vacarmul din bar, părea la fel de tăcut și de liniștit ca suprafața cenușie și rece a Lunii.

— Vreun plan? întrebă Dixon.

— Ne întoarcem mâine-dimineață la unsprezece și jumătate, zise Reacher. O prindem în drum spre slujbă.

— Și până atunci?

— Nimic. Avem o noapte liberă.

Se întoarseră pe Strip Boulevard și, unul lângă altul, se îndreptară în pas de plimbare spre hotel. La patruzeci de metri în urma lor, un Chrysler albastru-închis frână brusc, trase pe dreapta și opri lângă trotuar.

45

Bărbatul în costum albastru-închis sună imediat:

— I-am găsit. Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu, au apărut în faţa mea.

— Toţi patru? întrebă şeful lui.

— Sunt chiar în faţa mea.

— Poţi să-i rezolvi?

— Cred că da.

— Atunci, fă-o! Nu mai aştepta întăriri. Rezolvă şi întoarce-te.

Bărbatul în costum încheie convorbirea, demară şi trecu peste patru benzi, oprind apoi pe o stradă laterală lângă o băcănie unde se vindeau cele mai ieftine ţigări din oraş. Coborî, încuie maşina şi se îndreptă către Strip Boulevard, pe jos, grăbit, cu mâna dreaptă în buzunarul sacoului.

Las Vegas avea mai multe hoteluri pe centimetrul pătrat decât oricare alt oraş de pe planetă, însă pe Azhari Mahmud nu-l interesa niciunul dintre ele. Stătea într-o casă închiriată dintr-o suburbie aflată la cinci kilometri de Strip. Casa fusese închiriată cu doi ani în urmă pentru

o operațiune care era planificată, dar nu și executată. Pe-atunci era un loc sigur și la fel de sigur era și acum.

Mahmud stătea în bucătărie, cu volumul *Pagini Aurii* deschis pe bufet. Răsfoia secțiunea cu camioane de închiriat, încercând să-și dea seama cât de mare trebuia să fie camionul U-Haul de care avea nevoie.

Strip Boulevard era răscolit permanent de un val de re-dezvoltare care pendula dintr-o parte în alta ca apa în cadă. Odinioară, Riviera constituise centrul atracției. De aici porniseră investițiile, care se propagaseră stradă cu stradă. Când îmbunătățirile ajunseseră la celălalt capăt, standardele crescuseră cu mult și Riviera începuse brusc să arate demodată și lipsită de eleganță în comparație cu zonele mai noi. Așa că valul de investiții se repezi înapoi, stradă după stradă, în direcție opusă. Rezultatul era un permanent șantier de dimensiunile câte unui cvartal, care despărțea construcțiile noi, de-abia ridicate, de cele întru câtva vechi, pe cale să fie demolate din nou. Bulevardele și trotuarele erau refăcute și ele pe măsură ce progresau lucrările. Benzile de circulație noi se continuau neîntrerupte. Vechiul bulevard șerpuia printre grămezi de moloz. În aceste porțiuni, orașul părea pentru scurt timp tăcut și pustiu, ca o zonă a nimănui, nelocuită.

Exact în zona nimănui, nelocuită, bărbatul în costum albastru ajunse în spatele țintelor sale. Pășeau unul lângă altul, încet, de parcă aveau o țintă, dar și tot timpul din lume pentru a ajunge la ea. Neagley era în stânga, Reacher și apoi O'Donnell se aflau în mijloc, iar Dixon la dreapta. Aproape unul de altul, dar fără să se atingă. Ca o formație în marș, de-a latul trotuarului. Împreună, formau o țintă de peste doi metri și jumătate lățime.

Neagley fusese cea care alesese vechiul trotuar. O luase pe-acolo parcă din întâmplare, iar ceilalţi pur şi simplu o urmară.

Bărbatul în costum albastru scoase pistolul din buzunarul din dreapta. Arma era un Daewoo DP-51 produs în Coreea de Sud, neagră, mică, obţinută ilegal, fără serie şi imposibil să i se dea de urmă. În încărcător avea treisprezece cartuşe Parabellum de 9 mm. Era purtată exact aşa cum posesorul ei învăţase, de-a lungul pregătirii sale îndelungate, că era sigur să o transporte: fără cartuş pe ţeavă şi cu piedica pusă.

Bărbatul ţinea arma în mâna dreaptă şi apăsă trăgaciul blocat, repetând succesiunea. Îşi stabilise priorităţile, hotărând să doboare mai întâi ţintele mai mari. Ştia din experienţă că era cea mai bună cale. Aşadar, pe centru în spatele lui Reacher, apoi o scurtă deplasare spre dreapta în spatele lui O'Donnell, pe urmă o întoarcere la stânga pentru Neagley şi înapoi în capătul opus pentru Dixon. Patru focuri, probabil trei secunde, de la şapte metri, ceea ce era suficient de aproape ca să fie sigur că nimereşte ţintele, dar fără să fie prea aproape încât deplasarea stânga-dreapta, de la o ţintă la alta, să fie extremă. Unghiul maxim ar fi fost cu puţin peste douăzeci de grade. O geometrie simplă. O sarcină simplă. Nicio problemă.

Privi împrejur.

Nimeni.

Privi în urmă.

Nimeni.

Coborî piedica, apucă ţeava pistolului Daewoo cu stânga şi apăsă încărcătorul cu dreapta. Simţi primul cartuş gros împins în sus, direct în cameră.

Liniştea nopţii nu era deplină. Se auzeau o mulţime de zgomote citadine nocturne. Traficul de pe Strip Boulevard, condensatoarele depărtate de pe clădiri care zumzăiau, gurile de ventilaţie care bâzâiau, murmurul înfundat al celor o sută de mii de oameni care jucau din greu. Însă Reacher auzi zgomotul încărcătorului la şapte metri în urma sa. Îl auzi foarte clar. Era exact genul de zgomot pe care se antrenase să nu-l rateze niciodată. Pentru urechile sale era o întreagă simfonie complexă, de o fracţiune de secundă, şi înregistră fiecare componentă cu exactitate. Frecarea metalului pe metal, rezonanţa metalică estompată de o palmă cărnoasă, de vârful degetului gros şi de lateralul degetului arătător, întinderea recunoscătoare a arcului încărcătorului, pocnetul cartuşului cu înveliş din cupru în cameră, revenirea din culisare. Aceste sunete avură nevoie cam de a treizecea parte dintr-o secundă ca să-i ajungă la urechi şi el petrecu poate încă o a treizecea parte dintr-o secundă prelucrându-le.

Din viaţa şi povestea lui lipseau multe lucruri, poate. Nu cunoscuse niciodată stabilitatea, normalitatea, confortul sau înţelegerea. Nu se bazase niciodată pe altceva în afară de surpriză, imprevizibil şi pericol. Lua lucrurile exact aşa cum erau, drept ceea ce erau. Ca urmare, auzi culisarea de revenire şi nu simţi niciun şoc care să-l paralizeze. Niciun fel de panică. Niciun puseu de neîncredere. I se păru perfect natural şi rezonabil să meargă noaptea pe o stradă şi să audă un om care se pregătea să-l împuşte pe la spate. Nu există nici ezitare, nici nesiguranţă, nici dubii legate de propria persoană, nicio inhibiţie. Exista pur şi simplu dovada unei probleme pur mecanice care apăruse în spatele său, asemenea unei diagrame

cvadri-dimensionale cuprinzând spațiul şi timpul, țintele, gloanțele rapide şi corpurile lente.

Şi pe urmă, reacția lui, o altă a treizecea parte din secundă mai târziu.

Ştia încotro avea să fie țintit primul foc. Ştia că orice atacator rezonabil ar fi vrut ca mai întâi să doboare ținta cea mai mare. Nu era nimic altceva, decât bun-simț. Prin urmare, primul foc de armă avea să fie îndreptat asupra lui.

Sau poate asupra lui O'Donnell.

Mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău.

Cu brațul drept îl împinse puternic pe O'Donnell în umărul stâng şi-l trimise de-a valma peste Dixon, iar el se aruncă în direcție opusă, căzând peste Neagley. Se împleticiră amândoi şi, în timp ce cădea în genunchi, auzi focul de armă în spatele său şi simți glontele trecând prin spațiu liber unde, cu o fracțiune de secundă mai înainte, se aflase spatele său.

Pusese mâna pe Hardballer înainte să atingă trotuarul. Calculase unghiurile şi traiectoriile înainte să-l scoată de la betelie. Hardballer-ul avea două siguranțe. Un levier convențional pe partea stângă şi o siguranță de priză, care se elibera când era ținut corect de crosă.

Decise să nu tragă înainte să le aducă pe fiecare în poziția corectă.

Cel puțin, nu imediat.

Căzuse peste Neagley, în partea opusă bordurii trotuarului. Atacatorul se afla pe mijlocul trotuarului. Orice traiectorie care ar fi pornit din interiorul trotuarului ca să treacă prin mijlocul acestuia ar fi putut să ajungă pe carosabil. Dacă îl rata pe individul acela, putea să nimerească o maşină aflată în trecere. Şi chiar dacă-l nimerea

pe individ, tot putea să nimerească şi o maşină aflată în trecere. Un glonț de calibrul 45 putea să treacă prin oase şi prin carne. Cu uşurință. Foarte puternic. Cu o mare capacitate de penetrare.

Într-o fracțiune de secundă, luă decizia să-l aştepte pe O'Donnell.

Unghiul lui O'Donnell era mai favorabil. Cu mult mai favorabil. Căzuse peste Dixon, către bordură. Către rigolă. Linia lui de ochire era spre interior. Către construcție. Un foc ratat sau un glonț care ar fi trecut prin țintă n-ar fi putut să facă niciun rău altcuiva. Glonțele se putea pierde într-o grămadă de nisip.

Era mai bine să-l lase pe O'Donnell să tragă.

Reacher se răsuci când atinse pământul. Se afla în zona în care mintea lui era rapidă, iar lumea fizică era lentă. Se simțea ca şi cum ar fi avut corpul scufundat într-o cadă de melasă. Îi striga *mişcă-te, mişcă-te, mişcă-te*, însă corpul îi răspundea cu extremă şovăială. Alături de el, Neagley lovea pământul ridicând praful, cu precizie de ralanti. Cu coada ochiului îi văzu umărul lovind trotuarul şi apoi, în viteză, capul îi era smucit de parcă ar fi fost al unei păpuşi de cârpe. Reacher îşi mişcă propriul cap cu un enorm efort, de parcă ar fi avut legate greutăți imense de el, şi o văzu pe Dixon întinzându-se sub O'Donnell.

Văzu brațul drept al lui O'Donnell mişcându-se cu o lentoare dureroasă. Îi văzu mâna. Îi văzu degetul mare coborând levierul piedicii.

Atacatorul trase din nou.

Şi rată din nou. Trăsese aşa cum plănuise dinainte, nimerind aerul, în locul în care se aflase spatele lui O'Donnell. Tipul respecta o succesiune. Repetase.

Foc-deplasare-foc. Reacher şi O'Donnell, primii. Un plan bun, însă bărbatul nu era capabil să reacționeze la împrejurări neprevăzute. Gândea lent, convențional. I se blocase creierul. Era bun. Dar nu suficient de bun.

Reacher văzu mâna lui O'Donnell strângând crosa pistolului. Îi văzu degetul apăsând trăgaciul. Văzu arma ridicându-se, ridicându-se, ridicându-se.

Reacher îl văzu pe O'Donnell trăgând.

Un foc de armă tras la întâmplare, în timp ce cădea pe trotuar. Un foc de armă tras înainte ca masa corpului său să se fi echilibrat.

Prea jos, se gândi Reacher. *În cel mai bun caz, o rană la picior.*

Se forță să întoarcă privirea. Avusese dreptate. O rană în picior. Însă o rană în picior provocată de un glonț de calibrul 45 super-rapid nu era ceva plăcut. Era ca şi cum ai lua o maşină de găurit puternică şi i-ai fi pus un burghiu pentru beton de treizeci de centimetri lungime şi un centimetru jumătate grosime, şi ai fi făcut o gaură în picior. În mai puțin de o miime de secundă. Rana era impresionantă. Individul încasase glontele în partea de jos a coapsei, iar femurul îi explodase, de parcă ar fi avut o bombă legată de el. Un traumatism imens. Un şoc paralizant. O pierdere instantanee de sânge prin arterele distruse.

Individul rămase în picioare, dar lăsase în jos mâna cu arma, iar O'Donnell se ridicase instantaneu. Se repezi înainte, băgă şi scoase mâna din buzunar, acoperi distanța de şapte metri şi îl izbi pe individ drept în figură cu boxul. O directă de dreapta, dată de o masă de o sută de kilograme aflată în plin avânt. Era ca şi cum ai fi lovit un pepene cu barosul.

Individul se prăbuşi pe spate. O'Donnell trase un şut în arma adversarului, se lăsă în genunchi alături de el şi îi îndesă Hardballer-ul în gât.

Joc terminat, pe loc.

46

Reacher o ajută pe Dixon să se ridice. Neagley se ridică singură. O'Donnell se învârtea într-un cerc strâns, încercând să-şi ferească picioarele de balta de sânge care se scursese din piciorul individului. Era clar că artera femurală era larg deschisă. Inima umană este o pompă foarte puternică, iar inima omului acela era foarte ocupată să îi descarce toată rezerva de sânge în stradă. La mărimea lui, probabil că la început avusese în jur de şapte litri. Şi în cea mai mare parte se dusese deja.

— Dă-te la o parte, Dave, îi strigă Reacher. Lasă-l să sângereze până la capăt. Nu merită să-ţi distrugi o pereche de pantofi.

— Cine e? întrebă Dixon.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată, zise Neagley. Are faţa de nerecunoscut.

Avea dreptate. Boxul din ceramică al lui O'Donnell îşi făcuse bine treaba. Individul arăta de parcă ar fi fost atacat cu ciocane şi cuţite. Reacher îi dădu ocol pe la cap, îl apucă de guler şi-l trase pe spate. Lacul de sânge căpătă forma unei lacrimi. Reacher profită de pavajul uscat, se lăsă pe vine şi îi controlă buzunarele.

Nu găsi nimic în niciunul dintre ele.

Niciun portofel, niciun act de identitate, absolut nimic.

Doar cheile maşinii şi o telecomandă pe un inel obişnuit din oţel.

Individul era palid şi începea să se învineţească. Reacher îi puse un deget pe gât să-i ia pulsul şi simţi un şir neregulat de bătăi. Sângele care i se scurgea din coapsă începea să devină spumos. În sistemul lui vascular pătrunsese o mare cantitate de aer. Sângele ieşise, aerul intrase. Fizică simplă. Natura dispreţuieşte vidul.

— E pe cale să ne părăsească, zise Reacher.

— Ai tras bine, Dave, zise Dixon.

— Şi am tras cu stânga, zise O'Donnell. Sper că aţi observat asta.

— Eşti dreptaci.

— Cădeam pe mâna dreaptă.

— Remarcabil, zise Reacher.

— Tu ce-ai auzit?

— Culisarea. E o chestie evoluţionistă. Cam ca un prădător care calcă pe o crenguţă.

— Prin urmare, faptul că te afli mai aproape de omul cavernelor decât noi, ceilalţi, are şi avantaje.

— Poţi să fii sigur de asta.

— Dar cine face asta? Să atace fără să aibă cartuş pe ţeavă?

Reacher se depărtă şi privi în jos ca să-l vadă din creştet până în tălpi.

— Cred că-l recunosc, zise el.

— Aiurea! zise Dixon. Nici propria lui mamă nu l-ar putea recunoaşte.

— Costumul, zise Reacher. Cred că l-am mai văzut.

— Aici?
— Nu ştiu. Undeva. Nu-mi amintesc.
— Gândeşte-te bine.
— N-am mai văzut niciodată costumul ăsta, zise O'Donnell.
— Nici eu, spuse Neagley.
— Eu nici atât, zise Dixon. Dar, mă rog, este un semn bun, nu-i aşa? Nimeni n-a încercat să ne omoare în Los Angeles. Înseamnă că începem să ne apropiem.

Reacher îi aruncă lui Neagley arma şi cheile individului şi desprinse o bucată din gardul şantierului de construcții. Îl trecu pe individ prin gaură cât putu de repede, pentru a reduce la minimum urmele de sânge. Încă mai sângera puțin. Reacher îl târî pe terenul accidentat pe lângă nişte grămezi înalte de pietriş, până găsi un şanț lat, cu un cofraj din tego. Şanțul avea adâncimea de vreo doi metri şi jumătate. Pe fundul lui era pietriş. Cofrajul fusese făcut ca să se toarne betonul pentru o fundație. Reacher îl rostogoli pe individ în şanț. Acesta căzu doi metri şi jumătate în gol, făcu pietrişul să scrâşnească sub el când căzu şi se opri greoi, jumătate pe o parte.
— Găsiți nişte lopeți, zise Reacher. Trebuie să-l acoperim cu mai mult pietriş.
— E mort? întrebă Dixon.
— Cui îi pasă?
— Ar trebui să-l aşezăm pe spate, zise O'Donnell. În felul ăsta avem nevoie de mai puțin pietriş.
— Te oferi voluntar? întrebă Reacher.
— Am un costum bun pe mine. Şi până acum, eu am făcut munca grea.

Aşa că Reacher ridică din umeri şi sări în şanţ. Îl întoarse pe individ pe spate cu un şut şi-l jucă în picioare până îl vârî pe jumătate în pietrişul care se afla deja acolo. Pe urmă sări afară şi O'Donnell îi întinse o lopată. Neagley găsi o conductă de apă, întinse furtunul şi dădu drumul la apă. Spălă trotuarul şi împinse apa plină de sânge într-o gură de canal. Pe urmă aşteptă şi-i urmă pe ceilalţi cu spatele, ştergându-le cu furtunul urmele paşilor din nisipul de pe şantier. Reacher trase gardul la loc. Dădu o tură şi verifică. *Nu perfect, dar acceptabil*. Ştia că o echipă competentă de la omucideri ar fi avut o mulţime de elemente de care să se lege, dar nu era nimic care să atragă atenţia cuiva pe termen scurt. Aveau o marjă de siguranţă. Cel puţin câteva ore. Poate mai mult. Poate că la prima oră urma să se toarne betonul şi atunci individul nu ar mai fi fost altceva decât o altă persoană dispărută. Şi nu singura din fundaţia unei clădiri din Las Vegas, îşi dădu el cu părerea.

Răsuflă uşurat.

— În regulă, zise el. Abia *acum* suntem liberi pentru restul nopţii.

Se scuturară de praf, se regrupară şi îşi reluară plimbarea pe Strip Boulevard, în pas lent, unul lângă altul, pregătiţi să se relaxeze. Însă în holul hotelului îi aştepta Wright. Directorul pentru securitate a clădirii. Pentru un tip din Las Vegas, nu avea tocmai chipul pe care să nu se citească nimic. În mod evident, era încordat dintr-un motiv anume.

47

Când își făcură apariția, Wright se apropie grăbit de ei și îi conduse în același colț liniștit al holului pe care îl folosiseră și mai înainte.

— Azhari Mahmud nu se află în niciun hotel din Las Vegas, zise el. Asta cu siguranță. Tot negativ și pentru Andrew MacBride și Anthony Matthews.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Mulțumesc că ai verificat, zise el.

— Și am dat câteva telefoane de alertă omologilor mei, zise Wright. Mai bine decât să stau toată noaptea și să-mi fac griji. Și știți ce am descoperit? Oameni buni, voi habar n-aveți de mama voastră. Imposibil ca orașul ăsta să fi avut o pierdere de șaizeci și cinci de milioane în ultimele patru luni. Pur și simplu, nu s-a întâmplat așa ceva.

— Ești sigur?

Wright dădu din cap.

— Am cerut cu toții audituri de fluxuri monetare. Și nu se petrece nimic. Mărunțișul obișnuit și atât. Nimic mai mult. O să vă trimit nota de plată pentru Prozac. Practic, am luat o supradoză în noaptea asta.

Găsiră un bar în apropierea holului hotelului, îşi făcură cinste unul altuia cu bere şi se aşezară în linie în fața a patru aparate cu fise care funcționau în gol. Al lui Reacher simula încontinuu un mare câştig la jackpot, ca o reclamă tentantă. Patru roți se opreau pe patru cireşe, iar luminile clipeau, pulsau şi alergau unele după altele pe tot panoul frontal. Patru roți, opt simboluri pe fiecare. Şansele erau de proporții astronomice, chiar şi fără intervenția mascată a microprocesorului. Reacher încercă să calculeze tonajul sferturilor de dolari pe care ar fi trebuit să le introducă în aparat un jucător ca să se poată aştepta la primul câştig. Însă nu ştia precis cât cântărea un sfert de dolar. Cu siguranță, o fracțiune foarte mică dintr-un kilogram, care s-ar fi cumulat rapid. Ar mai fi fost nevoie de leziuni ale tendoanelor, încordare musculară, tulburări repetitive din cauza stresului. Era curios dacă proprietarii de cazinouri aveau acțiuni la clinicile de ortopedie. Probabil.

— Wright şi-a dat seama deja că ar trebui să fie o înşelătorie de proporții industriale, zise Dixon. A venit şi ne-a spus-o deschis. Crupieri, şefi de mese, tipi din securitate, camere, benzi, casieri. Nu e mare lucru să-ți imaginezi că fluxul monetar aparent ar putea să fie cosmetizat. Cine ar recurge la aşa ceva ar instala un program care ar face ca totul să pară în ordine atâta vreme cât ar avea nevoie de acest lucru. Exact asta aş face şi eu.

— Şi când s-ar afla? întrebă Reacher.

— Când îşi fac socotelile la sfârşitul anului financiar. Dar până în momentul ăla, banii ori sunt la locul lor, ori au dispărut deja.

— Cum ar fi fost posibil ca Orozco şi Sánchez să descopere înainte de asta?

— Poate că s-au conectat la lanțul trofic la un nivel inferior şi au extrapolat în retrospectivă.

— Cine ar trebui să fie implicat?

— Oamenii-cheie.

— Ca de exemplu Wright personal?

— Posibil, zise Dixon.

— Am vorbit cu el şi, o jumătate de oră mai târziu, cineva a încercat să ne împuşte pe la spate.

— Trebuie să o găsim pe prietena lui Sánchez, zise Neagley. Înainte s-o găsească altcineva.

— Nu avem cum, zise Reacher. Niciun bar nu o să divulge adresa unei fete unora care sunt absolut străini.

— Am putea să le spunem că este în pericol.

— De parcă n-au mai auzit niciodată una ca asta.

— Nu, altfel, zise Dixon. Figura cu UPS.

— Nu-i ştim numele de familie.

— Şi atunci ce facem?

— Deocamdată înghițim în sec şi aşteptăm să se facă dimineață.

— Credeți că ar trebui să schimbăm hotelul? În caz că Wright este unul dintre băieții răi?

— N-are sens. Are prieteni în tot oraşul. Încuiați-vă uşa, e suficient.

Reacher îşi urmă propriul sfat când ajunse în camera sa. Armă levierul de siguranță şi puse lanțul. Nu era un mijloc real de apărare în fața unui adversar hotărât, dar i-ar fi putut oferi în plus o secundă sau două şi, în general, lui Reacher nu-i trebuia mai mult de o secundă sau două.

Puse pistolul Hardballer în sertarul noptierei. Îşi puse hainele sub saltea la presat şi făcu un duş fierbinte, lung. Apoi începu să se gândească la Karla Dixon.

Era singură.

Poate că nu-i plăcea asta.

Poate că i-ar fi plăcut o mică siguranță numerică.

Își puse un prosop în jurul taliei și se duse tiptil la telefon. Însă înainte să ajungă la el, auzi un ciocănit la ușă. Schimbă direcția. Nu acordă nicio atenție vizorului. Nu-i plăcea să-și lipească ochiul lipsit de apărare de sticlă. Pentru un atacator aflat pe coridor, nu e nimic mai simplu decât să aştepte ca vizorul să se întunece și apoi să tragă cu o armă de calibru mare drept în el. O asemenea mişcare ar putea face o mizerie îngrozitoare. Glontele, plus cioburile de sticlă și oțel, ar trece toate prin ochi, prin creier și apoi prin partea din spate a craniului. Din punctul de vedere al lui Reacher, vizoarele erau o idee foarte proastă.

Scoase lanțul și deblocă siguranța suplimentară. Deschise uşa.

Karla Dixon.

Era tot îmbrăcată. Aşa trebuia să fie, se gândi el, având în vedere plimbarea pe coridoare și drumul cu liftul. Costum negru, fără bluză.

— Pot să intru? întrebă ea.

— Tocmai voiam să te sun, zise Reacher.

— Da, sigur.

— Mă duceam spre telefon.

— De ce?

— Mă simțeam singur.

— Tu?

— Eu, cu siguranță. Şi tu, speram.

— Atunci pot să intru?

Reacher deschise ușa larg. Dixon intră. Într-un minut, bărbatul descoperi că bluza nu era singurul obiect vestimentar pe care ea nu-l purta pe sub costum.

Telefonul de pe noptieră sună la nouă şi jumătate dimineaţa, era Neagley.

— Dixon nu e în camera ei, zise ea.

— Poate s-a dus să facă mişcare, sugeră Reacher. Jogging sau mai ştiu eu?

Dixon zâmbi şi se apropie de el, caldă şi leneşă.

— Dixon nu face sport, zise Neagley.

— Atunci poate că e sub duş.

— Am sunat-o de două ori.

— Relaxează-te! O să încerc şi eu. Micul dejun jos, în jumătate de oră.

Închise, îi dădu receptorul lui Dixon şi îi spuse să numere până la şaizeci, iar pe urmă să formeze numărul camerei lui Neagley şi să-i spună că tocmai ieşise din baie. Treizeci de minute mai târziu, îşi luau micul dejun într-un restaurant zgomotos şi plin de aparate cu fise. O oră mai târziu erau din nou pe Strip Boulevard, îndreptându-se din nou spre barul *Fire Pit*.

48

Dimineața, Las Vegas părea plat, mic şi expus în soarele puternic din deşert. Lumina era nemiloasă. Scotea în evidență toate defectele şi toate compromisurile. Ceea ce noaptea părea să fie impresionism inspirat, ziua era un fals absurd. Strip Boulevard însuşi putea să fie orice şosea de patru benzi din America. De această dată merseră în careu, doi în față şi doi în spate, o țintă colectivă mai mică, alertă, ştiind permanent cine era în față şi cine era în spate.

Însă nu era nimeni, nici în fața, şi nici în spatele lor. Traficul era anemic şi trotuarele erau pustii. Dimineața, Las Vegas era liniştit.

Şi la şantierul de construcții de la jumătatea drumului pe Strip era linişte.

Pustiu.

Niciun semn de activitate.

— E cumva sâmbătă azi? întrebă Reacher.

— Nu, zise O'Donnell.

— Vreo sărbătoare?

— Nu.

— Şi atunci de ce nu se munceşte?

Nu era niciun poliţist prin preajmă. Nici urmă de bandă de delimitare a locului crimelor. Nicio anchetă. Absolut nimic. Reacher reperă locul în care îndoise panoul din gard cu o noapte înainte. În spate, pământul şi nisipul bălteau unde dăduse Neagley cu furtunul. Pe trotuarul vechi se vedea o pată imensă uscată. Pe rigolă mai era o urmă umedă, lucioasă, care se întindea până la canal. Mizerie, fără îndoială, însă în jurul niciunei construcţii nu era vreodată curat. *Nu perfect, dar acceptabil.* Nu exista nimic evident care să atragă atenţia cuiva.

— Ciudat, zise Reacher.

— Poate că au rămas fără bani, spuse O'Donnell.

— Păcat. Omul ăla o să înceapă cât de curând să pută.

Merseră mai departe. De această dată ştiau exact încotro se îndreptau, iar la lumina zilei găsiră o scurtătură prin încrengătura de străzi curbe. Ajunseră la bar, de data asta dintr-o altă direcţie. Nu era deschis încă. Se aşezară pe un zid scund şi aşteptară, cu ochii mijiţi în lumina soarelui. Era foarte cald, aproape arşiţă.

— Două sute unsprezece zile însorite pe an în Las Vegas, zise Dixon.

— Vara, maxima de patruzeci şi unu de grade, adăugă O'Donnell.

— Iarna, minima de două grade.

— Zece centimetri de precipitaţii pe an.

— Doi centimetri jumătate de zăpadă, uneori.

— Eu tot nu am ajuns la ghid, zise Neagley.

Când ceasul din capul lui Reacher ajunse la douăsprezece fără douăzeci, oamenii începură să sosească la muncă. Veneau în grupuri răzleţe, sau câte unul ori câte doi, bărbaţi şi femei mişcându-se încet, fără niciun entuziasm vizibil. Reacher le întrebă pe toate femeile care

trecură prin dreptul lor dacă se numeau Milena. Toate îi răspunseră că nu.

Pe urmă, pe trotuar se instală din nou liniştea.

La douăsprezece fără nouă minute se ivi un alt grup. Reacher îşi dădu seama că era martorul efectului orarului de funcţionare al autobuzelor. Prin faţa lor trecură trei femei. Tinere, obosite, îmbrăcate obişnuit, cu pantofi sport în picioare.

Pe niciuna dintre ele nu o chema Milena.

Ceasul din capul lui Reacher ticăi mai departe. Douăsprezece fără un minut. Neagley se uită la ceas.

— Încă nu-ţi faci griji? întrebă ea.

— Nu, zise Reacher, pentru că peste umărul ei zărise o fată despre care ştia că trebuia să fie cea pe care o căutau.

Se afla la cincisprezece metri distanţă, grăbindu-se puţin. Era scundă, suplă, bronzată, îmbrăcată într-o pereche de jeanşi cu talia joasă şi cu un tricou scurt, alb. În buric avea o piatră care scânteia. Pe un umăr căra un rucsac din nailon albastru. Avea părul lung şi bogat, căzându-i drept şi încadrând un chip frumos, care părea să aibă în jur de şaptesprezece ani. Însă judecând după felul în care se mişca, avea mai curând spre treizeci de ani. Părea obosită şi preocupată.

Părea nefericită.

Reacher se ridică de pe zid când femeia era la trei metri de el şi întrebă:

— Milena?

Femeia încetini pasul, cu acel gen de precauţie pe care probabil că o simte orice femeie când este acostată pe stradă de un necunoscut uriaş. Aruncă o privire înainte către intrarea barului şi apoi pe trotuarul de vizavi, ca şi cum şi-ar fi evaluat şansele de a scăpa fugind. Se

împletici puţin, de parcă s-ar fi zbătut între nevoia de a se opri şi impulsul de a o rupe la fugă.

— Suntem prietenii lui Jorge, zise Reacher.

Femeia se uită la el, apoi la ceilalţi şi pe urmă din nou la el. Pe chipul ei se ivi un gen de expresie care sugera o înţelegere lentă, mai întâi descumpănirea, apoi neîncrederea, apoi acceptarea, aceeaşi succesiune pe care Reacher îşi imagina că ar fi trăit-o un jucător de pocher când se pomeneşte cu cel de-al patrulea as în mână.

Pe urmă, în ochii ei se citi un fel de satisfacţie mută, ca şi cum în ciuda tuturor aşteptărilor, un mit reconfortant s-ar fi dovedit adevărat.

— Sunteţi din armată, zise ea. Mi-a spus că o să apăreţi.

— Când?

— Tot timpul. Spunea că dacă ar intra în vreo încurcătură, mai devreme sau mai târziu o să apăreţi şi voi.

— Aşadar, iată-ne. Unde putem să stăm de vorbă?

— Lăsaţi-mă doar să le spun că astăzi o să întârzii.

Le zâmbi puţin sfioasă, se strecură pe lângă ei şi intră în bar. Ieşi după două minute, mişcându-se mai repede, mai dreaptă, cu umerii mai relaxaţi, ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de pe ei. ca şi cum nu ar fi mai fost singură. Părea tânără, dar cu experienţă de viaţă. Avea ochi mari, căprui, tenul fin şi genul de mâini puternice, ale unuia care a muncit din greu zece ani.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, zise ea.

Se întoarse către Neagley.

— Tu trebuie să fii Neagley. Ceea ce înseamnă că tu eşti Karla, zise ea apoi, trecând la Dixon.

Se întoarse apoi la Reacher şi la O'Donnell şi zise:

— Reacher şi O'Donnell, corect? Cel mare şi cel chipeş.

O'Donnell îi zâmbi, iar ea se întoarse din nou spre Reacher şi îi spuse:

— Mi-au spus că aţi fost azi noapte aici să mă căutaţi.

— Voiam să vorbim despre Jorge, zise Reacher.

Milena respiră adânc, înghiţi şi zise:

— E mort, nu-i aşa?

— Probabil, zise Reacher. Ştim cu siguranţă că Manuel Orozco e mort.

— Nu, zise Milena.

— Îmi pare rău, zise Reacher.

— Unde am putea merge să vorbim? întrebă Dixon.

— Ar trebui să mergem la Jorge, zise Milena. Acasă la el. Ar trebui să o vedeţi.

— Am înţeles că a fost întoarsă cu fundul în sus.

— Am făcut puţină curăţenie.

— E departe?

— Mergem pe jos.

Se întoarseră pe Strip Boulevard, toţi cinci, mergând unul lângă altul. Zona în construcţie era în continuare pustie. Nicio urmă de activitate. Şi niciun fel de agitaţie. Niciun poliţist. Milena mai întrebă de două ori dacă Sánchez era mort, ca şi cum repetând întrebarea ar fi putut să inspire în cele din răspunsul pe care ar fi vrut să-l primească.

De fiecare dată, Reacher îi răspunse:

— Probabil.

— Dar nu ştiţi sigur?

— Cadavrul său nu a fost găsit.

— Dar al lui Orozco a fost găsit?

— Da. L-am văzut.

— Dar Calvin Franz şi Tony Swan ce fac? De ce nu sunt şi ei cu voi?

— Franz este mort. Probabil că şi Swan.
— Sigur?
— Franz, sigur.
— Dar nu şi Swan?
— Nu sigur.
— Şi nici Jorge nu e sigur.
— Nu sigur. Dar probabil.
— În regulă.

Merse mai departe, refuzând să depună armele, refuzând să renunțe la speranță. Trecură pe lângă hotelurile de primă mână, păşind printre reproduceri schematice ale marilor oraşe ale lumii, adunate toate pe o distanță de câteva sute de metri. Pe urmă văzură blocuri de apartamente. Milena îi conduse la stânga şi apoi la dreapta, pe o stradă paralelă. Se opri la umbra unei marchize; uşa dădea în holul unei clădiri care trebuie să fi fost cea mai modernă de pe-acolo în urmă cu patru generații de modernizări.

— Aici este, zise ea. Am cheia.

Îşi dădu rucsacul jos de pe umăr, cotrobăi prin el şi scoase un portmoneu. Deschise fermoarul şi scoase o cheie din bronz mat.

— De când îl cunoşteai? întrebă Reacher.

Ea făcu o pauză lungă, preocupată de folosirea timpului trecut şi încercând să găsească o cale de a-l face mai puțin definitiv.

— Ne-am cunoscut în urmă cu câțiva ani, zise ea.

Îi conduse în hol. În spatele unui birou era un portar. O salută cu un aer de familiaritate. Îi conduse la lift. Urcară la etajul zece şi făcură la dreapta pe un coridor. Se opri în fața unei uşi vopsite în verde.

Băgă cheia în broască.

Apartamentul nu era de o vastitate care să-ți taie respirația, dar nici mic nu era. Două dormitoare, o sufragerie şi o bucătărie. Decor obişnuit, în mare parte alb, câteva culori aprinse, puțin demodat. Ferestre generoase. Odinioară trebuie să fi avut o perspectivă frumoasă asupra deşertului, dar acum dădea direct către un nou ansamblu de clădiri, aflat la un cvartal distanță.

Era un apartament de bărbat, simplu, neîmpodobit, lipsit de un stil anume.

Era o harababură totală.

Fusese supus aceluiaşi gen de percheziție ca şi biroul lui Calvin Franz. Pereții, tavanul şi pardoseala erau din beton, aşa că nu fuseseră afectate. Dar în afară de ele, tratamentul fusese similar. Toată mobila era jupuită, distrusă. Scaunele, canapelele, un birou, o masă. Cărți şi reviste aruncate în toate părțile. Un televizor şi un echipament stereo fuseseră zdrobite. CD-urile zăceau aruncate peste tot. Covoarele fuseseră ridicate şi făcute grămadă. Bucătăria era aproape demolată.

Ordinea pe care o făcuse Milena se limitase la adunarea unei părți din resturile din apartament şi la îndesarea fulgilor înapoi în perne. Pusese una peste alta câteva dintre cărți şi hârtii, lângă rafturile sparte de pe care fuseseră împrăştiate.

În afară de asta, nu prea avusese ce să facă. Ar fi fost imposibil.

Reacher găsi coşul de gunoi din bucătărie, în care Curtis Mauney îi spusese că descoperise şervețelul mototolit. Coşul fusese smuls din suportul de sub chiuvetă şi aruncat în celălalt colț al încăperii. O parte din conținut se împrăştiase, dar nu tot.

— Aici a fost vorba mai mult de furie decât de eficiență, zise el. Distrugere de dragul distrugerii. De parcă au fost tot atât de furioși pe cât erau de îngrijorați.

— De acord, zise Neagley.

Reacher deschise o ușă și trecu în dormitorul mare. Patul era distrus. Salteaua era distrusă. În dulap, hainele erau aruncate pe jos. Suporturile de umerașe erau smulse. Rafturile fuseseră sparte. Jorge Sánchez fusese un om ordonat și acest fel de a fi al lui se consolidase în anii în care se supusese restricțiilor și standardelor militare. Nu mai rămăsese nimic din personalitatea lui în apartamentul acela. Nicio urmă, niciun ecou.

Milena umbla de colo-colo prin apartament, apatică, făcând grămezi noi de lucruri, oprindu-se din când în când să răsfoiască o carte sau să se uite la o fotografie. Cu coapsa readuse canapeaua distrusă în poziția firească, cu toate că nimeni nu ar mai fi putut vreodată să stea pe ea.

— Poliția a fost aici? întrebă Reacher.

— Da, zise ea.

— Au formulat vreo concluzie?

— Cred că indiferent cine a făcut-o, pretinzând că este altcineva — s-au dat, probabil, drept tehnicieni. De la cablu sau de la telefoane.

— În regulă.

— Dar eu cred că l-au mituit pe portar. Le-ar fi fost mai ușor așa.

Reacher încuviință din cap. *Las Vegas, orașul înșelătoriei.*

— Poliția a formulat vreo opinie în privința motivelor?

— Nu, zise ea.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Jorge?

— Am luat cina, zise ea. Aici. Mâncare chinezească la pachet.

— Când?

— În ultima lui seară în Las Vegas.

— Deci ați fost aici?

— Numai noi doi.

— El a scris ceva pe un șervețel, zise Reacher.

Milena dădu din cap afirmativ.

— Pentru că l-a sunat cineva?

Milena dădu din nou din cap afirmativ.

— Cine l-a sunat?

— Calvin Franz, răspunse Milena.

49

Milena părea că tremură, aşa că Reacher dădu la o parte cu antebraţul cioburile de veselă de pe blatul bufetului din bucătărie, ca să-i facă loc să stea. Ea se urcă şi se aşeză cu coatele în afară şi mâinile lipite de blat, cu palmele în jos, sub genunchi.

— Trebuie să ştim la ce lucra Jorge, zise Reacher. Trebuie să ştim ce anume a provocat toate nenorocirile astea.

— Nu ştiu ce făcea.

— Dar vă petreceaţi timpul împreună.

— Foarte mult timp.

— Şi vă cunoşteaţi unul pe celălalt destul de bine.

— Foarte bine.

— De ani de zile.

— Ca pe propriile buzunare.

— Aşa că trebuie să-ţi fi povestit despre munca lui.

— Tot timpul.

— Aşadar, ce-l preocupa?

— Afacerile mergeau cam greu, zise Milena. Asta îl preocupa.

— Afacerile lui de-aici? Din Las Vegas?

Milena încuviinţă din cap.

— La început, a fost extraordinar. Cu ani în urmă, erau tot timpul ocupați. Aveau o mulțime de contracte. Însă marile hoteluri au renunțat la ei, unul după altul. Toate şi-au format servicii proprii. Jorge spunea că era ceva inevitabil. Din momentul în care ajung la o anumită mărime, începe să merite.

— Ne-am întâlnit cu un tip care ne-a spus că Jorge era în continuare ocupat. „Până peste cap."

Milena zâmbi.

— Tipul vostru a fost foarte politicos. Şi Jorge brava. Manuel Orozco la fel. La început obişnuiau să spună: *Ne prefacem până reuşim*. Pe urmă ziceau: *Dacă ne prefacem acum, nu mai reuşim niciodată*. Păstrau aparențele. Erau prea mândri ca să cerşească.

— Adică, ce vrei să spui? Că o luaseră la vale?

— Rapid. Mai făceau ici, colo câte o treabă care necesita muşchi. La intrarea unor cluburi, puneau pe goană trişorii, chestii de-astea. Mai ofereau consultanță unor hoteluri. Dar nu mare lucru. Oamenii ăştia au întotdeauna impresia că ştiu ei mai bine, chiar dacă nu e aşa.

— Ai văzut ce a scris Jorge pe şervețelul acela?

— Desigur. Am strâns masa după ce a plecat. A scris nişte numere.

— Ce însemnau numerele alea?

— Nu ştiu. Însă era foarte îngrijorat din cauza lor.

— Şi ce a făcut pe urmă? După ce l-a sunat Franz?

— L-a sunat pe Manuel Orozco. Imediat. Orozco era şi el foarte îngrijorat din cauza acelor numere.

— Cum a început toată povestea? Cine a venit la ei?

— Cine a venit la ei?

— Cine era clientul lor? întrebă Reacher.

Milena îl privi drept în ochi. Pe urmă se întoarse, se răsuci și se uită la O'Donnell, apoi la Dixon și la Neagley.

— Nu mă ascultați ce vă spun, zise ea. Nu aveau niciun client. Nu *mai* aveau niciun client.

— Dar s-a întâmplat ceva, totuși, insistă Reacher.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Adică tot a venit cineva la ei cu o problemă. Undeva la slujbă sau la birou.

— Nu știu cine a venit la ei.

— Nu ți-a spus Jorge?

— Nu. Azi stăteau degeaba și a doua zi erau ocupați ca muștele verzi. Așa ziceau ei. Nu „ocupați până peste cap".

— Dar nu știi de ce?

Milena scutură din cap.

— Nu mi-au spus.

— Cine ar mai putea să știe?

— Soția lui Orozco

50

În apartamentul distrus se aşternu liniştea, iar Reacher o privi pe Milena în ochi şi zise:

— Manuel Orozco era căsătorit?

Milena aprobă cu o mişcare din cap.

— Au trei copii.

Reacher o privi pe Neagley şi o întrebă:

— Şi noi de ce nu am ştiut asta?

— Nu ştiu nici eu chiar tot, zise Neagley.

— I-am spus lui Mauney că sora lui este cea mai apropiată rudă.

— Unde locuia Orozco? întrebă Dixon.

— Pe strada asta, răspunse Milena. Într-un bloc la fel ca ăsta.

Milena îi conduse pe aceeaşi stradă, încă patru sute de metri, la un bloc de locuințe situat de cealaltă parte a străzii. Apartamentul lui Orozco. Foarte asemănător cu al lui Sánchez. Aceeaşi vechime, acelaşi stil, aceeaşi construcție, aceleaşi dimensiuni, dar cu o bordură albastră, în timp ce la blocul lui Sánchez era verde.

— Cum o cheamă pe doamna Orozco? întrebă Reacher.

— Tammy, zise Milena.
— Crezi că e acasă?
Milena încuviinţă din cap.
— Trebuie că doarme. Munceşte în schimbul de noapte. La cazinouri. Ajunge acasă, duce copiii la autobuzul pentru şcoală şi apoi se duce direct în pat.
— Va trebui să o trezim.

Portarul clădirii o trezi în locul lor. O sună la interfon. Aşteptară îndelung şi pe urmă veni şi răspunsul. Portarul spuse numele Milenei, apoi al lui Reacher, Neagley, Dixon şi O'Donnell. Portarul îşi însuşise starea lor de spirit şi folosi un ton foarte serios. Nu lăsă niciun dubiu în privinţa faptului că vizita aceea nu era deloc una fericită.

Pe urmă aşteptară din nou îndelung. Reacher bănui că Tammy Orozco încerca să găsească cele patru nume în amintirile nostalgice legate de soţul ei şi să-şi dea seama ce se petrecea. Pe urmă bănui că femeia îşi punea un halat de casă. Mai vizitase văduve. Ştia cum mergeau lucrurile în asemenea situaţii.
— Vă rog, puteţi să urcaţi, zise portarul.

Luară liftul până la etajul opt, înghesuiţi în cabina mică. Cotiră la stânga pe un coridor şi se opriră în faţa unei uşi albastre. Era deschisă deja. Milena bătu totuşi şi apoi îi pofti înăuntru.

Tammy Orozco avea o siluetă mică; stătea ghemuită pe canapea. Păr negru rebel, tenul pal, halat cu model. Avea probabil în jur de patruzeci de ani, dar în momentul acela ar fi putut avea şi o sută. Îşi ridică privirea. Îi ignoră complet pe Reacher, O'Donnell, Dixon şi Neagley. Nu-i privi deloc. Avea o anumită ostilitate. Nu numai gelozie sau resentimente vagi, aşa cum le arătase Angela Franz.

aici era vorba despre furie adevărată. Se uită direct la Milena şi o întrebă:

— Manuel e mort, nu-i aşa?

Milena se aşeză lângă ea şi îi spuse:

— Aşa spun oamenii ăştia. Îmi pare foarte rău.

— Şi Jorge? întrebă Tammy.

— Nu ştim, deocamdată, zise Milena.

Cele două femei se îmbrăţişară şi începură să plângă. Reacher aşteptă. Ştia cum mergeau lucrurile astea. Apartamentul era ceva mai mare decât al lui Sánchez. Poate trei dormitoare, o dispunere diferită a camerelor, pe o direcţie diferită. Aerul era îmbâcsit, înăuntru mirosea a prăjeală. Tot apartamentul era ponosit şi în dezordine. Poate pentru că fusese întors cu fundul în sus în urmă cu trei săptămâni sau poate că se afla permanent într-o stare de haos, cu doi adulţi şi trei copii locuind în el. Reacher nu se pricepea prea bine, dar bănui că erau mici cei trei copii ai lui Orozco, după cărţile, jucăriile şi hainele pe care le văzu împrăştiate peste tot. Păpuşi şi ursuleţi, jocuri video şi jocuri complicate de construit din piese de plastic. Aşadar, copiii ar fi putut să aibă nouă ani, şapte şi cinci. Cu aproximaţie. Însă toţi mici. Făcuţi după retragerea din armată. Orozco nu fusese căsătorit pe vremea când era în armată. Reacher era absolut sigur, cel puţin de asta.

Într-un târziu, Tammy Orozco ridică privirea şi întrebă:

— Cum s-a întâmplat?

— Poliţia are toate detaliile, zise Reacher.

— A suferit?

— A murit instantaneu, dădu Reacher răspunsul standard, aşa cum fusese învăţat să procedeze, cu mult timp în urmă.

Despre toţi soldaţii morţi în misiune se spunea că muriseră instantaneu, dacă nu se putea dovedi contrariul. Se considera că era o consolare pentru rudele apropiate. Iar în cazul lui Orozco, din punct de vedere tehnic, era adevărat, îşi zise Reacher. Asta după capturare, tortură, înfometare, însetare, călătoria cu elicopterul, zbaterea, urletele şi căderea în gol de douăzeci de secunde.

— De ce a murit? întrebă Tammy.

— Asta încercăm să aflăm.

— Ar trebui să aflaţi. Măcar atât puteţi să faceţi.

— De aceea ne aflăm aici.

— Dar aici nu găsiţi niciun răspuns.

— Trebuie să găsim. Mai întâi trebuie să aflăm cine este clientul.

Tammy o privi pe Milena, înlăcrimată, bulversată.

— Client? zise ea. Nu ştiţi încă cine a fost?

— Nu, zise Reacher. Altfel nu am întreba.

— Nu aveau clienţi, răspunse Milena în locul lui Tammy. Nu *mai* aveau clienţi. V-am spus asta.

— Toată povestea asta a început cumva, zise Reacher. Cineva a venit la ei cu o problemă, la birou sau într-unul dintre cazinouri. Trebuie să ştim cine i-a căutat.

— Nu a fost aşa, zise Tammy.

— Înseamnă că au dat ei de ceva. Caz în care trebuie să ştim unde, când şi cum.

Urmă o tăcere îndelungată. Pe urmă, Tammy spuse:

— Voi chiar nu înţelegeţi, nu-i aşa? Nu are nicio legătură cu ei. Absolut niciuna. Şi nu are nicio legătură cu Las Vegas.

— Nu?

— Nu.

— Şi atunci, cum a început?

— Au primit un apel de ajutor, zise Tammy. Aşa a început. Într-o bună zi, brusc, pe nepregătite. De la unul dintre oamenii voştri din California. De la unul dintre iubiţii lor camarazi din armată.

51

Azhari Mahmud aruncă paşaportul pe numele Andrew MacBride într-un container pentru gunoi şi deveni Anthony Matthews, aflat în drum către depoul U-Haul. Avea un teanc de carduri de credit active şi un permis de conducere valabil pe acest nume. Adresa de pe permisul de conducere ar fi făcut faţă unei verificări atente. Era o clădire reală, o casă locuită, nu o simplă căsuţă poştală sau un teren viran. Adresa de corespondenţă pentru cărţile de credit corespundeau exact. Mahmud învăţase o mulţime de lucruri de-a lungul anilor.

Se hotărâse să închirieze un camion de mărime medie. În general, prefera opţiunile medii din toate punctele de vedere. Sar mai puţin în ochi. Funcţionarii îi ţin minte pe cei care aduc daune lucrurilor celor mai mari sau celor mai mici. Iar un camion de mărime medie era suficient. Pregătirea sa în domeniul ştiinţelor era redusă, dar se descurca la aritmetica simplă. Ştia că volumul se obţine înmulţind înălţimea cu lăţimea şi lungimea. Prin urmare, ştia că o stivă alcătuită din şase sute cincizeci de cutii putea să aibă zece cutii pe lungime, treisprezece în adâncime şi cinci înălţime. La început se gândise că zece pe

lățime ar fi dat o dimensiune mai mare decât a oricărui camion disponibil, dar apoi își dădu seama că putea să reducă lățimea necesară punând cutiile pe o parte. Toate se puteau rezolva.

De fapt, știa că toate se puteau rezolva, pentru că avea încă la el cele o sută de fise de un sfert de dolar pe care le câștigase la aeroport.

Îi prezentară încă o dată condoleanțe lui Tammy Orozco din partea lor și a lui Curtis Mauney și o lăsară singură pe canapea. Pe urmă o conduseră pe Milena înapoi la barul *Fire Pot*. Trebuia să-și câștige existența și pierduse deja trei ore din ziua aceea. Le spusese că putea fi concediată dacă rata ora de vârf din cursul după-amiezii. Strip Boulevard devenise ceva mai aglomerat odată cu trecerea orelor. Însă zona șantierului era în continuare pustie. Niciun fel de activitate. Urma de umezeală de pe rigolă se uscase, în sfârșit. În afară de asta, nicio schimbare. Soarele era sus pe cer. Nu începuse canicula, dar era destul de cald. Reacher se gândi la cât de superficial era îngropat mortul. Și la descompunere, gaze, mirosuri și animale curioase.

— Pe-aici sunt coioți? întrebă el.

— În oraș? zise Milena. Nu am văzut niciodată un coiot în oraș.

— În regulă.

— De ce?

— Mă întrebam și eu.

Merseră mai departe. O luară pe aceeași scurtătură ca și mai înainte. Ajunseră în fața barului puțin după ora trei după-amiaza.

— Tammy e furioasă, zise Milena. Îmi pare rău.

— Era de aşteptat, zise Reacher.

— Era acasă când au venit indivizii ăia să caute. Dormea. Au lovit-o în cap. A fost în comă o săptămână întreagă. Nu-şi mai aminteşte nimic. Acum dă vina pe toată lumea pentru nenorocirea ei.

— Este de înțeles, zise Reacher.

— Eu nu vă învinovățesc pe voi, zise Milena. Nu ați sunat niciunul dintre voi. Cred că jumătate dintre voi ați fost amestecați şi jumătate nu.

Intră în bar fără să mai privească înapoi. Uşa se închise în urma ei. Reacher se depărtă şi se aşeză pe zidul pe care aşteptaseră în dimineața aceea.

— Îmi pare rău, oameni buni, zise el. Am irosit o groază de timp. Este numai greşeala mea.

Nu-i răspunse nimeni.

— Neagley ar trebui să preia conducerea, spuse el. Încep să-mi pierd flerul.

— Mahmud a venit aici, zise Dixon. Nu în Los Angeles.

— Probabil că a făcut o legătură. Probabil că acum este în Los Angeles.

— De ce să nu fi luat un zbor direct?

— De ce să umble cu paşapoarte false? Indiferent cine e, e prudent. Lasă urme false.

— Am fost atacați aici, zise Dixon. Nu în Los Angeles. Nu are nicio logică.

— A fost o decizie colectivă să venim aici, adăugă O'Donnell. Nu s-a opus nimeni.

Reacher auzi o sirenă pe Strip Boulevard. Nu era lătratul gros al unei maşini de pompieri, nici scheunatul frenetic al unei ambulanțe. Era o maşină de poliție care se deplasa rapid. Privi înainte pe stradă, către şantierul de construcții care se afla la trei sferturi de kilometru în

fața lor. Se ridică, se întoarse la dreapta, puse o mână streaşină la ochi şi se uită pe porțiunea scurtă din Strip Boulevard pe care o putea vedea. Un singur polițist nu însemna mare lucru, îşi spuse el. Dacă ar fi sosit la muncă vreun şef de echipă şi ar fi descoperit ceva, ar fi fost un întreg convoi.

Aşteptă.

Nu se întâmplă nimic. Nicio sirenă. Niciun polițist. Niciun convoi. O simplă intervenție în trafic, probabil. Mai făcu un pas, ca să vadă mai bine, ca să fie sigur. Zări o sclipire roşie şi albastră dincolo de colțul unui magazin. O maşină, parcată la soare. Capacul roşu din plastic al stopului unei maşini. O bară albastru-închis.

O maşină.

Albastru-închis.

— Ştiu unde l-am mai văzut pe tipul ăla.

52

Se aşezară în jurul Chrysler-ului la o distanță prudentă, respectuoasă, ca şi cum ar fi fost un exponat dintr-un muzeu de artă modernă, înconjurat cu un cordon. Un 300C, albastru-închis, cu plăci de California. Parcată lângă trotuar, încuiată, nemişcată şi rece, puțin prăfuită de pe drum. Neagley scoase cheile pe care le găsise Reacher în buzunarul mortului, le ținu în mâna întinsă, la fel cum individul acela ținuse pistolul, şi apăsă butonul telecomenzii o dată.

Becurile Chrysler-ului albastru clipiră o dată şi uşile se deblocară cu un pocnet.

— Era în spate la Chateau Marmont, zise Reacher. Stătea pe loc. În ea era acelaşi individ. Avea un costum exact de aceeaşi culoare. Am crezut că e un truc publicitar al unei firme de închiriat maşini.

— Le-au spus ceilalți că o să venim, zise O'Donnell. La început, ca amenințare, presupun. Iar mai târziu, ca o consolare. Aşa că l-au trimis pe individul ăsta să ne elimine. Ne-a zărit pe trotuar, cred, imediat după ce a ajuns în oraş. Drept în fața lui. A zis că l-a lovit norocul.

— Noroc curat, zise Reacher. Fie ca toţi duşmanii noştri să aibă acelaşi noroc deosebit.

Deschise portiera şoferului. Maşina mirosea a piele nouă şi a plastic. Interiorul nu avea niciun semn distinctiv. În buzunarul de pe portieră erau nişte hărţi noi, împăturite. Asta era tot. Nu mai era nimic altceva la vedere. Se strecură înăuntru şi întinse braţul lung până la capacul torpedoului. Îl deschise. Scoase un portofel şi un telefon celular. Asta era tot ce se găsea înăuntru. Niciun act de înregistrare a maşinii, nicio asigurare. Niciun manual cu instrucţiuni. Doar un portofel şi un telefon celular. Portofelul era modelul plat, conceput pentru a fi purtat în buzunarul pantalonilor. Un dreptunghi tare din piele neagră cu o clamă pentru bancnote pe o parte şi un buzunar pentru cărţi de credit pe partea cealaltă. În clamă era un teanc de bancnote îndoite. Peste şapte sute de dolari, în special în hârtii de cincizeci şi de douăzeci. Reacher îi luă pe toţi. Îi scoase din clamă şi şi-i îndesă în buzunarul pantalonilor.

— Încă două săptămâni până o să trebuiască să îmi găsesc o slujbă. Orice ghinion are şi o parte bună.

Întoarse portofelul. Buzunarul pentru cărţi de credit era ticsit. Un permis de conducere emis în California şi patru cărţi de credit. Două Visa, un Amex şi un MasterCard. Datele de expirare, foarte departe în viitor. Permisul şi cărţile de credit erau emise pe numele unui anume Saropian. Adresa de pe permis avea un număr de casă format din cinci cifre, un nume de stradă şi un cod din Los Angeles, care lui Reacher nu-i spuneau nimic.

Aruncă portofelul pe locul şoferului.

Telefonul celular era un model mic argintiu, cu un ecran rotund cu cristale lichide. Avea recepţie perfectă,

dar bateria era descărcată. Reacher îl deschise şi se aprinse un ecran mai mare, colorat. Se primiseră cinci mesaje vocale.

Îi dădu telefonul lui Neagley.

— Poţi să recuperezi mesajele astea? întrebă el.

— Doar dacă îi găsesc codul.

— Uită-te în registrul de apeluri.

Neagley navigă prin meniuri şi selectă nişte opţiuni.

— Toate apelurile făcute şi recepţionate sunt pe acelaşi număr, zis ea. Prefixul este 310. Asta înseamnă Los Angeles.

— Telefon fix sau celular?

— Poate fi oricare.

— Gorila îşi suna şeful?

Neagley încuviinţă din cap.

— Şi invers. Şeful îi dădea instrucţiuni gorilei.

— Omul tău din Chicago ar putea să găsească numele şi adresa şefului?

— În cele din urmă, da.

— Atunci pune-l la treabă. Dă-i şi numărul de înmatriculare.

Neagley sună la birou de pe telefonul ei celular. Reacher trase în sus consola cotierei de pe centru şi nu găsi decât un pix şi un încărcător de maşină pentru telefon. Verifică şi în compartimentul din spate. Şi aici, tot nimic. Coborî şi verifică portbagajul. Roata de rezervă, cricul şi cheia. În afară de astea, nimic altceva.

— Niciun bagaj, zise el. Individul nu-şi planificase o călătorie prea lungă. Crezuse că o să fim o pradă uşoară.

— Era cât pe ce să fim, zise Dixon.

Neagley închise telefonul mortului şi i-l dădu înapoi lui Reacher. Reacher îi dădu drumul pe locul şoferului lângă portofel.

Pe urmă îl luă din nou.

— E o situație întoarsă pe dos, zise el. Nu-i așa? Nu știm cine l-a trimis pe individul ăsta, de unde sau de ce.

— Dar... zise Dixon.

— Dar oricine ar fi, avem numărul lui de telefon. Am putea să-l sunăm să-i dăm bună ziua, dacă am vrea.

— Şi vrem?

— Da, cred că vrem.

53

Urcară în Chrysler-ul parcat, ca să aibă linişte. Avea portierele groase şi grele şi se închiseră ermetic, dând senzaţia de insonorizare, care este de aşteptat de la o maşină de lux. Reacher deschise telefonul mortului şi derulă registrul de apeluri până la ultimul, apoi apăsă butonul verde pentru a-l forma din nou. După aceea, îşi lipi telefonul de ureche şi aşteptă. Şi ascultă. Nu avusese niciodată un telefon celular personal, dar ştia cum se foloseşte. Oamenii le simțeau vibrându-le în buzunar sau le auzeau sunând, le scoteau la iveală şi se uitau la ecran să vadă cine îi apelează, apoi hotărau dacă să răspundă sau nu. În ansamblu, era un proces mai lent decât să ridici receptorul unui telefon obişnuit. Putea să dureze cinci sau şase țârâituri, pe puţin.

Telefonul sună o dată.

De două ori.

De trei ori.

Pe urmă cineva răspunse foarte grăbit.

— Unde dracu' ai fost? întrebă cineva.

Era o voce groasă. De bărbat, nu tânăr. Nu scund. În spatele exasperării şi a grabei, se auzea un accent

civilizat de Coasta de Vest, profesional, dar cu o reminiscență persistentă de limbaj de mahala. Reacher nu răspunse. Ascultă cu atenție zgomotele de fundal din telefon. Dar nu auzi nimic. Doar linişte, ca şi cum s-ar fi vorbit dintr-o încăpere închisă sau dintr-un birou cufundat în linişte.

— Alo! zise vocea. Unde dracu' eşti? Ce se întâmplă?

— Cine e? întrebă Reacher, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să ştie. Ca şi cum ar fi nimerit din greşeală la numărul acela.

Dar tipul de la celălalt capăt nu muşcă momeala. Văzuse identitatea apelantului.

— Nu, cine eşti tu? răspunse el, încet.

Reacher făcu o pauză scurtă şi spuse:

— Omul tău a dat greş azi-noapte. E mort şi literalmente îngropat. Acum venim după tine.

Urmă un moment de tăcere. Pe urmă, vocea zise:

— Reacher?

— Îmi cunoşti numele? zise Reacher. Nu mi se pare corect ca eu să nu-l ştiu pe-al tău.

— Nimeni n-a spus vreodată că viața e corectă.

— Adevărat. Însă corectă sau nu, bucură-te de cât ți-a mai rămas din ea. Cumpără-ți o sticlă de vin, închiriază un DVD. Dar nu un set la cutie. Ai cam două zile la dispoziție, cel mult

— Nu ştii de unde să mă iei.

— Uită-te pe fereastră.

Reacher auzi o mişcare bruscă. Foşnetul unui sacou, frecarea amortizată de vaselină a unui scaun de birou. *Un birou. Un tip în costum.* Un birou cu fața spre uşă.

Doar vreun milion în zona cu prefix 310.

— Nu ştii de unde să mă iei, repetă vocea.

— Ne vedem curând, zise Reacher. O să facem împreună o plimbare cu elicopterul. Aşa cum ai mai făcut. Însă cu o mare diferenţă. Prietenii mei s-au împotrivit, presupun. Dar tu nu. O să cerşeşti să sari. O să implori. Îţi promit lucrul ăsta.

Pe urmă închise telefonul şi-l lăsă să-i cadă în poală.

În maşină se lăsă tăcerea.

— Primele impresii? întrebă Neagley.

Reacher oftă.

— Un executiv, zise el. Un tip mare. Un şef. Deloc prost. Voce obişnuită. Birou propriu cu fereastră şi uşa închisă.

— Unde?

— N-aş putea spune. Nu se auzea niciun zgomot de fundal. Nu tu trafic, nu tu avioane. Şi nu a părut prea îngrijorat că avem numărul lui de telefon. Numele abonatului o să fie al naibii de fals. Şi proprietarul maşinii la fel, sunt sigur.

— Şi atunci, ce facem acum?

— Ne întoarcem la Los Angeles. Din capul locului n-ar fi trebuit să plecăm de acolo.

— Toată povestea are legătură cu Swan, zise O'Donnell. Aşa trebuie să fie, nu? Nu avem cum să zicem că e legată de Franz, sau de Sánchez şi Orozco, şi-atunci, ce mai rămâne? Trebuie să fi nimerit peste o chestie imediat după ce a plecat de la New Age. Poate că toată tărăşenia era în aşteptare.

Reacher încuviinţă din cap.

— Trebuie să vorbim cu fostul său şef. Trebuie să vedem dacă i-a pomenit de vreo chestie personală care îl preocupa.

Se întoarse apoi către Neagley.

— Aşa că stabileşte din nou o întâlnire cu Diana Bond. Femeia de la Washington. În legătură cu New Age şi Little

Wing. Avem nevoie de o monedă de schimb. S-ar putea ca fostul şef al lui Swan să fie dispus să vorbească dacă avem la schimb o chestie serioasă pe care să nu o dezvăluim. În plus, sunt curios.

— Şi eu, zise Neagley.

Furară Chrysler-ul. Nici nu mai coborâră din el. Reacher luă cheia de la Neagley, porni motorul şi se întoarseră cu maşina la hotel. Aşteptă pe culoarul de debarcare până când ceilalţi urcară să împacheteze. Îi plăcea maşina. Nu făcea zgomot şi era puternică. Îi vedea forma reflectată în vitrinele hotelului. Arăta bine, albastră cum era. Colţuroasă şi butucănoasă şi cam la fel de subtilă ca un ciocan. Verifică instrumentele de bord şi dotările, apoi cuplă telefonul mortului la încărcător şi închise capacul cotierei peste el.

Dixon apăru prima din holul hotelului, având pe urme un hamal care îi căra bagajele şi un valet care se repezi să-i aducă maşina. Pe urmă veni Neagley, împreună cu O'Donnell. Neagley îndesa chitanţa cardului de credit în geantă şi în acelaşi timp îşi închise telefonul celular.

— Avem un indiciu pentru numărul de înmatriculare, zise ea. Am ajuns la o firmă numită Walter, din cadrul unei corporaţii, la o adresă pentru poşta comercială din centrul Los Angeles-ului.

— Drăguţ, zise Reacher. Walter de la Walter Chrysler. Pun pariu că telefonul este înregistrat pe o corporaţie care se numeşte Alexander de la Graham Bell.

— Corporaţia Walter are şapte maşini în leasing, zise Neagley. Trebuie să reţinem asta. S-ar putea să aibă întăriri serioase care să ne aştepte pe undeva.

Dixon spuse că îl ia pe O'Donnell în maşina închiriată. Aşa că Reacher deschise capota portbagajului, Neagley îşi puse bagajele înăuntru şi pe urmă se aşeză lângă el, pe locul din dreapta.

— Unde tragem? întrebă Dixon pe geam.

— Într-un loc cu totul diferit, zise Reacher. Până acum ne-au tot văzut la Wilshire şi la Chateau Marmont. Aşa că avem nevoie de o schimbare de ritm. Avem nevoie de un loc în care nici să nu le dea prin minte să ne caute. Hai să încercăm la Dunes, pe Sunset.

— Ce e asta?

— Un motel. Genul care-mi place mie.

— Cât de rău e?

— E în regulă. Are paturi. Şi uşi care se încuie.

Reacher şi Neagley plecară primii. Traficul se derulă lent tot drumul până la ieşirea din oraş, iar apoi autostrada 15 se goli şi Reacher porni la drum prin deşert. Maşina nu făcea zgomot, era agilă şi civilizată. Neagley petrecu primele treizeci de minute dând telefoane peste telefoane în jurul Bazei Aeriene Edwards, încercând să o prindă pe Diana Bond la telefon câtă vreme mai avea acoperire. Reacher se detaşă cu totul de ea şi se concentră asupra drumului. Era un şofer corect, dar nu extraordinar. Învăţase să conducă în armată şi nu făcuse niciodată un curs civil de conducere. Nu trecuse niciodată testul civil, nu avusese niciodată un permis civil. Neagley era un şofer cu mult mai bun decât el. Şi mult mai rapid. Termină de dat telefoane şi nu avea astâmpăr. Privea încontinuu vitezometrul.

— Condu ca şi cum ai fi furat-o, zise ea. Ceea ce ai şi făcut.

Drept care, Reacher acceleră puţin. Începu să depăşească alte maşini, inclusiv un camion de dimensiuni medii de la U-Haul, care se târa spre vest pe banda din dreapta.

Cu şaisprezece kilometri înainte de Barstow, Dixon îi prinse din urmă, le făcu semn cu farurile şi se aşeză în paralel, iar O'Donnell, de pe locul pasagerului, făcu gestul de a mânca.

Ca nişte masochişti fără şansă de lecuire, opriră la acelaşi restaurant unde mai fuseseră. Nu aveau alternativă kilometri întregi şi tuturor le era foame. Nu mâncaseră nimic la prânz.

Mâncarea se dovedi a fi la fel de proastă ca şi înainte, iar conversaţia, laconică. Vorbiră mai ales despre Sánchez şi Orozco. Despre cât de greu era să ţii pe picioare o afacere mică. Şi mai ales cât de greu era pentru cei care fuseseră în armată. Pătrunseseră în lumea civililor numai cu ipoteze false. Se aşteptaseră la acelaşi gen de certitudini ca şi înainte. Felul de a fi direct, transparenţa, cinstea şi sacrificiul reciproc. Reacher avu sentimentul că, parţial, Dixon şi O'Donnell vorbeau despre ei înşişi, de fapt. Se întrebă cât de bine le mergea în realitate, în spatele faţadelor. Cum arătau toate socotelile lor puse pe hârtie, în momentul stabilirii impozitelor. Şi cum aveau să arate un an mai târziu. Dixon avea probleme, pentru că îşi lăsase baltă fosta slujbă. O'Donnell fusese plecat un răstimp la sora lui. Numai Neagley părea să nu aibă niciun fel de griji. Ea avea, în mod categoric, succes. Însă era una singură din nouă. Un procent de reuşită doar cu o fracţiune mai bun de unsprezece la sută pentru unele dintre cele mai bune produse pe care le dăduse armata.

Nu era bine.

Ești cu totul rupt de realitate, zisese Dixon.

Așa mă și simt de obicei, replicase el.

Tot ce avem noi și tu nu ai sunt valizele, zisese O'Donnell.

Dar ce am eu și n-aveți voi? întrebase el.

Când își termină masa, era mai aproape de aflarea unui răspuns.

După Barstow, urmară Victorville și Lake Arrowhead. Pe urmă, în fața lor își făcură apariția munții. Dar mai înainte, de această dată la dreapta lor, era întinderea deasupra căreia zburaseră elicopterele. Din nou Reacher își spuse că nu se va uita, dar din nou o făcu. Își luă ochii de la drum și privi spre nord-vest câteva secunde în șir. Sánchez și Swan sunt pe undeva pe-acolo, își închipui el. Nu vedea niciun motiv să spere contrariul.

Trecură printr-o celulă activă și telefonul lui Neagley sună. Diana Bond, pregătită să plece de la Edwards în orice clipă.

— Spune-i să ne întâlnim la Denny's, pe Sunset, zise Reacher. Unde am mai fost.

Neagley făcu o strâmbătură.

— O să ți se pară că e Maxim din Paris după restaurantul din care tocmai am plecat.

Neagley aranjă întâlnirea, iar el călcă transmisia și urcă primele pante ale muntelui San Antonio. În mai puțin de o oră, se cazau la motelul Dunes.

Dunes era genul de motel care nu avea nicio cameră care să coste măcar pe aproape de un număr din trei cifre pe noapte și unde clienților li se cerea să lase o garanție pentru telecomanda televizorului, care era înmânată

deosebit de ceremonios odată cu cheia. Reacher plăti cu bani gheață din portofelul furat, pentru toate cele patru camere, ceea ce-l scuti să dea nume reale şi cărţi de identitate. Parcară maşinile într-un loc unde nu puteau să fie zărite din şosea şi se adunară într-un fel de hol ponosit, alături de spălătorie, pe cât de anonimi puteau să fie patru oameni în districtul Los Angeles.

Era genul de loc făcut pentru Reacher.

O oră mai târziu, Diana Bond o sună pe Neagley să-i spună că intra în parcarea de la Denny's.

54

Merseră pe jos o porțiune scurtă pe Sunset Buolevard şi intrară în vestibulul luminat de neoane de la Denny's. Acolo găsiră o femeie blondă înaltă, care-i aştepta. Singură. Îmbrăcată de sus până jos în negru. Sacou negru, bluză neagră, fustă neagră, ciorapi negri, pantofi negri cu toc. Un stil sobru pe Coasta de Est, dar cam nepotrivit pe Coasta de Vest şi absolut nepotrivit într-un restaurant Denny's de pe Coasta de Vest. Era zveltă, atrăgătoare, evident inteligentă, şi avea spre patruzeci de ani.

Părea puțin iritată şi preocupată.

Părea puțin îngrijorată.

Neagley o prezentă tuturor.

— Ea este Diana Bond, zise ea. Din Washington D.C., via Baza Edwards a Forțelor Aeriene.

Diana Bond nu avea nimic altceva la ea în afara unei poşete mici din piele de crocodil. Nicio servietă — nu că Reacher s-ar fi aşteptat la note sau copii ale proiectelor. O conduseră în restaurantul modest şi găsiră o masă rotundă în fundul sălii. Cinci persoane n-ar fi avut loc într-un separeu. Veni o ospătăriță şi comandară cafea.

Ospătărița se întoarse cu cinci căni grele, o carafă de cafea și umplu cănile. Toți luară câte o gură de cafea, în tăcere. Pe urmă vorbi Diana Bond. Nu începu o conversație de complezență. Le spuse:

— Aș putea aranja să fiți toți arestați.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Sunt aproape surprins că nu ai făcut-o, zise el. Aproape că mă așteptam să găsim aici, împreună cu tine, o grămadă de agenți.

— Un singur telefon la Agenția de Informații a Apărării s-ar fi rezolvat problema.

— Și de ce nu ai făcut-o?

— Încerc să fiu civilizată.

— Și loială, zise Reacher. Față de șeful tău.

— Și de țara mea. Sincer, v-aș sfătui să nu mai continuați pe această direcție a anchetei.

— Pentru tine, ar însemna încă o călătorie inutilă, zise Reacher.

— Aș fi foarte fericită să mai irosesc o călătorie.

— Pe banii noștri, din impozite.

— Vă implor.

— Vorbești cu surzii.

— Fac apel la patriotismul vostru. Este o chestiune care ține de securitatea națională.

— Noi ăștia patru de aici, spuse Reacher, avem în total șaizeci de ani în uniformă. Tu câți ai?

— Niciunul.

— Câți are șeful tău?

— Niciunul.

— Atunci las-o moartă cu patriotismul și securitatea națională, în regulă? Nu ai nicio cădere.

— De ce Dumnezeu vreți să știți ce e cu Little Wing?

— Am avut un prieten care a lucrat la New Age. Încercăm să-i completăm necrologul.

— E mort?

— Probabil.

— Îmi pare foarte rău.

— Mulțumesc.

— Dar, încă o dată, v-aş ruga să nu insistați.

— Nu batem palma.

Diana Bond făcu o pauză lungă. Pe urmă dădu din cap.

— Facem un târg, zise ea. Vă dau detaliile generale şi, în schimb, voi jurați pe acei şaizeci de ani petrecuți în uniformă că nu vor ajunge mai departe.

— Consideră că am bătut palma.

— Şi după ce vorbesc cu voi în această unică ocazie, nu mai aud de numele vostru.

— Batem palma.

O altă pauză lungă. Ca şi cum Bond s-ar fi luptat cu propria-i conştiință.

— Little Wing este un nou tip de torpilă, zise ea. Pentru flota de submarine din Pacific a Marinei militare. Este cât se poate de convențională, cu excepția unei echipări electronice de control îmbunătățite cu noutăți electronice.

Reacher zâmbi.

— Frumoasă încercare, zise el. Dar nu te credem.

— De ce?

— De la bun început, nu am avut de gând să credem primul tău răspuns. Era evident că o să încerci să ne prosteşti. Plus că am petrecut cea mai mare parte a acestor şaizeci de ani ascultând mincinoşi, aşa că ne dăm seama când avem de-a face cu unul. Plus că am petrecut o parte din aceşti şaizeci de ani citind tot felul de rahaturi de

la Pentagon, aşa că ştim cum sunt folosite cuvintele. O torpilă nouă ar fi numită mai curând „Little Fish". Plus că New Age este o companie aflată la început, cu posibilitatea de a alege liber unde să construiască şi, dacă ar fi lucrat pentru Marină, ar fi ales San Diego, Connecticut sau Newport News, Virginia. Dar nu au făcut-o. Au ales în schimb West Los Angeles. Şi cele mai apropiate baze de West Los Angeles sunt bazele aeriene, inclusiv Edwards, de unde tocmai vii, iar numele este Little Wing, aşa că este vorba despre un dispozitiv aerian.

Diana Bond ridică din umeri.

— Trebuia să încerc, zise ea.

— Încearcă din nou, zise Reacher.

Urmă o altă pauză.

— Este o armă de infanterie, zise ea. Armata Terestră, nu Forțele Aeriene. New Age se află în West Los Angeles ca să fie aproape de Fort Irwin, nu de Edwards. Însă ai dreptate, este un dispozitiv aerian.

— Mai exact?

— Este o rachetă portabilă, sol-aer. Următoarea generație.

— Şi ce face?

Diana Bond scutură din cap.

— Nu vă pot spune asta.

— Va trebui. Sau şeful tău pică.

— Nu este cinstit.

— În comparație cu ce?

— Tot ce pot să spun este că reprezintă un progres revoluționar.

— Am mai auzit chestii de-astea până acum. Înseamnă că o să fie demodată într-un an, în loc de obişnuitele şase luni.

— De fapt noi credem că peste doi ani.

— Şi ce face?

— Nu luați legătura cu ziarele. Ar însemna să vă vindeți țara.

— Pune-ne la încercare.

— Serios?

— La fel de serios ca un cancer la plămâni.

— Nu vă cred.

— E problema ta. Sau şeful tău o să aibă nevoie de o slujbă începând de mâine. În ceea ce ne priveşte, am face o favoare țării.

— Nu vă place de el.

— Parcă-l place cineva?

— Ziarele n-ar publica aşa ceva.

— N-ai decât să visezi!

Preț de încă un minut, Bond rămase tăcută.

— Promiteți că nu va ajunge mai departe, zise ea.

— Am promis deja, zise Reacher.

— Este complicat.

— Cam ca ştiința care se ocupă de rachete?

— Cunoaşteți racheta Stinger? întrebă Bond. Generația actuală.

Reacher încuviință din cap.

— Le-am văzut funcționând. Cu toții.

— Ce fac?

— Urmăresc amprenta termică a duzelor de evacuare.

— Dar de dedesubt, zise Bond. Ceea ce reprezintă un punct slab cheie. Trebuie să urce şi să manevreze în acelaşi timp. Ceea ce le face relativ lente şi relativ greoaie. Apar pe radarele orientate în jos. Este posibil ca pilotul să manevreze şi să scape de ele. Şi sunt vulnerabile la contramăsuri, cum ar fi țintele false.

— Însă?

— Little Wing este ceva revoluționar. Ca mai toate marile idei, porneşte de la o premisă simplă. Ignoră complet ținta în faza de ascensiune. Îşi face toată treaba în timpul coborârii.

— Înțeleg, zise Reacher.

Bond dădu din cap.

— În ascensiune, nu este decât o rachetă oarecare. Foarte, foarte rapidă. Ajunge la aproximativ douăzeci şi patru de mii de metri, apoi încetineşte, se opreşte şi se răstoarnă. Începe să cadă. Sistemul electronic este pornit şi începe să-şi vâneze ținta. Are propulsoare, cu care poate să manevreze, şi suprafețe de control, iar dat fiind că gravitația face cea mai mare parte din treabă, manevrarea poate să fie incredibil de precisă.

— Cade asupra prăzii de deasupra, zise Reacher. Ca un şoim.

Bond încuviință din nou din cap.

— Cu o viteză incredibilă, zise ea. Mult peste viteza supersonică. Este imposibil să rateze. Şi nu poate să fie oprită. Radarele defensive aeropurtate sunt orientate întotdeauna în jos. Țintele false sunt lansate întotdeauna în jos. După cum au stat lucrurile până acum, avioanele sunt foarte vulnerabile de deasupra. Îşi puteau permite asta. Pentru că de deasupra nu le venea cine ştie ce amenințare. Însă acum situația s-a schimbat. De aceea este atât de sensibilă. Avem la dispoziție o fereastră de aproximativ doi ani, în care capacitățile noastre sol-aer vor fi absolut imbatabile. Cine deține Little Wing va putea să doboare tot ce zboară timp de doi ani. Poate chiar mai mult. Depinde cât de rapizi vor fi cei care se vor ocupa de contramăsuri.

— Viteza va face contramăsurile dificile, zise Reacher.

— Aproape imposibile, zise Bond. Timpii de reacție umană vor fi prea mari. Prin urmare, mijloacele de apărare vor fi automatizate. Ceea ce înseamnă că va trebui să ne încredem în computere să ne spună dacă este vorba despre o pasăre la o sută de metri înălțime, Little Wing la un kilometru jumătate înălțime sau un satelit la optzeci de kilometri. Practic, este posibil să fie un adevărat haos. Evident, liniile aeriene civile vor dori protecție, din cauza îngrijorării teroriste. Însă deasupra aeroporturilor civile, cerul este plin de o mulțime de avioane. Alarmele false ar deveni regulă, nu excepție. Aşa că ar trebui să oprească protecția pentru decolare şi aterizare, ceea ce le face complet vulnerabile exact când nu-şi pot permite.

— Motiv de bătăi de cap imprevizibile şi complicații, zise Dixon.

— Da, dar o sursă teoretică de bătăi de cap şi complicații, zise O'Donnell. Înțelegem că Little Wing nu funcționează prea bine?

— Discuția asta nu mai poate continua, zise Bond.

— Ne-am pus deja de acord.

— Nu, pentru că acum este vorba de secrete comerciale.

— Mult mai importante decât secretele de apărare.

— Prototipurile au fost în regulă, zise Bond. Testarea beta a fost excelentă. Însă au dat de greutăți cu producția.

— Rachetele, partea electronică sau şi una, şi alta?

— Partea electronică, zise Bond. Tehnologia rachetelor este mai veche de patruzeci de ani. Pot să rezolve producția rachetelor şi în somn. Asta se întâmplă în Denver, Colorado. Pachetele electronice le dau bătăi de cap. Aici, în Los Angeles. Nici măcar nu au început producția de

masă încă. Se face în continuare asamblarea pe bancuri. Acum, şi asta e compromisă.

Reacher încuviință din cap şi nu zise nimic. Privi o clipă pe fereastră, apoi luă câteva şervețele din suport şi le făcu evantai, după care le apăsă făcându-le teanc. Puse peste ele zaharnița în chip de greutate. Restaurantul aproape că se golise. În celălalt capăt mai erau doi bărbați singuri în câte un separeu. Muncitori la spații verzi, obosiți şi gârboviți. În afara lor, nimeni altcineva. Afară, pe stradă, lumina după-amiezii se estompa. Neoanele roşii şi galbene de pe firma imensă a restaurantului deveneau, prin comparație, tot mai strălucitoare. Câteva maşini care treceau pe bulevard aveau deja farurile aprinse.

— Deci şi în cazul lui Little Wing este valabilă vechea poveste, zise O'Donnell, rupând tăcerea. Un vis utopic al Pentagonului, care nu face altceva decât să ardă dolari.

— Nu trebuia să se întâmple aşa, zise Diana Bond.

— Niciodată nu trebuie să se întâmple aşa.

— Nu este un eşec total. Unele unități funcționează.

— La fel au zis şi de puşca de asalt M16. Ceea ce îți dădea un confort real când erai în patrulă având în mâini o astfel de armă.

— Însă M16 a fost perfecționată în cele din urmă. Şi Little Wing va fi. Şi o să merite aşteptarea. Ştiți care este cel mai bine protejat avion din lume?

— Air Force One, probabil, zise Dixon. Fundurile politicienilor sunt primele puse la adăpost.

— Little Wing poate să-l doboare fără niciun efort, zise Bond.

— Păi dați-i bătaie, atunci, zise O'Donnell. E mai simplu decât să votăm.

— Ar trebui să citești Legea Patriotică. Ai putea să fii arestat chiar și pentru că te-ai gândit la asta.
— Nu sunt suficiente închisori, zise O'Donnell.

Ospătărița se întoarse și își făcu de lucru prin preajma lor. În mod evident spera să obțină ceva mai profitabil de la o masă atât de numeroasă, în afara celor cinci căni de cafea. Dixon și Neagley prinseră ideea și comandară câte o înghețată. Diana Bond nu ceru nimic. O'Donnell comandă un hamburger. Ospătărița rămase pe loc și îl privi insistent pe Reacher. Care nu o vedea. Se juca mai departe cu teancul de șervețele. Punând zaharnița peste el, ridicând-o și punând-o la loc.
— Domnule? zise ospătărița.
Reacher ridică privirea.
— Plăcintă cu mere, zise el. Cu înghețată. Și cafea.
Ospătărița plecă și Reacher reveni la teancul lui de șervețele. Diana Bond își ridică poșeta de pe jos și o șterse de praf cu multă emfază.
— Trebuie să plec, zise ea.
— În regulă, zise Reacher. Mulțumim foarte mult că ai venit.

55

Diana Bond plecă, având un drum lung de făcut până la Baza Edwards, iar Reacher netezi teancul de șervețele și puse zaharnița deasupra, centrată cu precizie. Sosiră deserturile, cafeaua și burgerul lui O'Donnell. Reacher mâncă jumătate din plăcintă și apoi se opri. Rămase tăcut o clipă, privind din nou pe fereastră. Pe urmă făcu o mișcare bruscă, arătând cu degetul zaharnița și privind-o pe Neagley, apoi întrebă:

— Știi ce-i asta?

— Zahăr, zise ea.

— Nu, un prespapier, zise el.

— Și?

— Cine poartă pistol fără să aibă cartuș pe țeavă?

— Cineva pregătit în felul acesta.

— Cum ar fi un polițist. Sau un fost polițist. Un fost polițist din Departamentul de Poliție din Los Angeles, poate.

— Și?

— Femeia-dragon de la New Age ne-a mințit. Oamenii iau notițe. Mâzgălesc. Lucrează mai bine cu creionul pe hârtie. Nu există medii complet lipsite de hârtie.

— Este posibil ca lucrurile să se mai fi schimbat de când nu ai mai avut tu o slujbă, zise O'Donnell.

— Prima dată când am vorbit, ne-a spus că Swan își folosea bucata din Zidul Berlinului pe post de prespapier. Este cam greu să folosești un prespapier într-un mediu complet lipsit de hârtie, nu crezi?

— Poate că a fost doar un fel de a vorbi, zise O'Donnell. Prespapier, suvenir, ornament de birou, care e deosebirea?

— Când am fost acolo prima oară, a trebuit să așteptăm când am intrat în parcare. Îți amintești?

— Ieșea un camion pe poartă, zise Neagley și încuviință dând din cap.

— Ce fel de camion?

— Camionul unei firme de fotocopiatoare. Service sau livrare.

— E cam greu să folosești un fotocopiator într-un mediu complet lipsit de hârtie, corect?

Neagley nu zise nimic.

— Dacă ne-a mințit în privința asta, zise Reacher, înseamnă că ne-a mințit cu multe alte lucruri.

Nimeni nu zise nimic.

— Directorul Securității de la New Age a făcut parte din Departamentul de Poliție din Los Angeles. Presupun că și mulți dintre pedestrașii lui sunt în aceeași situație. Siguranța pusă, fără cartuș pe țeavă.

Nimeni nu zise nimic.

— Sun-o din nou pe Diana Bond, zise Reacher. Zi-i să vină imediat înapoi aici.

— Abia a plecat, zise Neagley.

— Înseamnă că nu a ajuns prea departe. Poate să se întoarcă. Sunt sigur că mașina ei e prevăzută cu volan.

— N-o să fie de acord.

— N-are încotro. Spune-i că dacă nu o face, vor ajunge în ziare mult mai multe informații, în afara numelui șefului ei.

Dianei Bond îi luă ceva mai mult de douăzeci și cinci de minute să se întoarcă. Traficul lent, ieșirile incomode de pe autostradă. O văzură parcându-și mașina. Un minut mai târziu, era înapoi la masă. În picioare, alături, fără să se așeze. Furioasă.

— Am avut o înțelegere, zise ea. Vorbesc cu voi o singură dată și mă lăsați în pace.

— Încă șase întrebări, zise Reacher. Pe urmă, te lăsăm în pace.

— Du-te dracului!

— Este important.

— Pentru mine, nu.

— Te-ai întors. Puteai să mergi mai departe. Puteai să suni la Departamentul de Informații al armatei. Dar nu ai făcut-o. Așa că nu te mai preface. O să ne dai răspunsurile.

În restaurant se așternu liniștea. Nu se auzea niciun sunet, în afara zgomotului făcut de mașinile care treceau pe bulevard și a bâzâitului care venea din bucătărie. O mașină de spălat vase, probabil.

— Șase întrebări? zise Bond. În regulă, dar o să număr cu atenție.

— Ia loc, zise Reacher. Comandă un desert.

— Nu vreau niciun desert, zise ea. Nu aici.

Însă luă loc, pe același scaun pe care șezuse și mai înainte.

— Prima întrebare, zise Reacher. New Age are vreun rival? Un competitor pe undeva, care deține o tehnologie similară?

— Nu, zise Diana Bond.

— Nu e nimeni furios la culme şi frustrat din cauză că a pierdut contractul?

— Nu, zise Bond din nou. Propunerea corporației New Age a fost singura.

— În regulă, a doua întrebare. Guvernul vrea cu-adevărat ca Little Wing să funcționeze?

— De ce dracului nu ar vrea?

— Pentru că este posibil ca guvernele să se simtă puse în dificultate când e vorba să pună la punct noi dispozitive de atac, fără a avea deja instalate capacitățile defensive adecvate.

— E o preocupare de care nu am auzit niciodată.

— Zău? Să presupunem că Little Wing este capturată şi copiată. Pentagonul ştie ce pagube poate să provoace. Am fi fericiți să ne trezim cu chestia asta ațintită asupra noastră?

— Nici nu se pune problema, zise Bond. Nu am mai făcea niciodată nimic dacă am judeca în felul ăsta. Proiectul Manhattan, avioanele de luptă supersonice, totul ar fi fost contramandat.

— În regulă, zise Reacher. Acum vorbeşte-mi despre procesul de asamblare pe banc de la New Age.

— E a treia întrebare?

— Da.

— Ce-i cu asamblarea pe banc?

— Spune-mi în ce constă practic. Nu am lucrat niciodată în domeniul electronicii.

— În esență, înseamnă asamblare manuală, zise Bond. Femei în hale sterile, aşezate la mese de laborator, cu căşti de baie, folosindu-se de lupe şi de pistoale de lipit.

— Lent, zise Reacher.

— În mod evident. Douăsprezece unități pe zi în loc de câteva sute sau de câteva mii.

— Douăsprezece?

— Asta e tot ce realizează deocamdată în medie. Nouă, zece, douăsprezece sau treisprezece pe zi.

— Când au început asamblarea pe banc?

— E a patra întrebare?

— Da.

— Au început asamblarea pe banc în urmă cu aproximativ şapte luni.

— Şi cum a mers?

— Asta e a cincea întrebare?

— Nu. E verificarea celei de mai înainte.

— A mers bine pe parcursul primelor trei luni. Şi-au lovit ţintele.

— Şase zile pe săptămână, nu?

— Da.

— Când s-au lovit de probleme?

— Cam în urmă cu patru luni.

— Ce fel de probleme?

— Este ultima întrebare?

— Nu, este încă o verificare.

— După asamblare, unităţile sunt testate. Tot mai multe dintre ele au început să nu mai funcţioneze.

— Cine face testările?

— Au un director pentru controlul de calitate.

— Independent?

— Nu. El a fost iniţial inginerul pentru dezvoltarea produsului. În acest moment, este singurul care le poate testa pentru că este singurul care ştie cum ar trebui să funcţioneze.

— Cu rebuturile ce se întâmplă?

— Sunt distruse.

Reacher nu zise nimic.

— Și-acum, chiar trebuie să plec, zise Diana Bond.

— Ultima întrebare, zise Reacher. Le-ați tăiat finanțarea din cauza problemelor? Au concediat personal?

— Desigur că nu, zise Bond. Nu sunteți în toate mințile? Nu așa se procedează. Am continuat să le acordăm bugetul. Și și-au păstrat personalul. Am fost obligați. Și ei au fost obligați. Trebuie să punem pe picioare chestia asta.

56

Diana Bond plecă pentru a doua oară, iar Reacher se întoarse la plăcinta lui. Merele se răciseră, aluatul se făcuse ca pielea tăbăcită şi îngheţata se topise, întinzându-se în toată farfuria. Însă nu-i păsa. Nu simţea niciun gust de fapt.

— Ar trebui să sărbătorim, zise O'Donnell.

— Ar trebui? zise Reacher.

— Sigur că ar trebui. Acum ştim ce s-a întâmplat.

— Şi asta înseamnă că ar trebui să sărbătorim?

— Păi, nu?

— Explică-mi şi mie, poate-ţi dai seama singur ce spui.

— În regulă. Swan nu urmărea vreun interes personal. Făcea o investigaţie în cadrul companiei la care lucra. Verifica de ce procentul de reuşite se redusese atât de grav după primele trei luni. Era îngrijorat din pricina implicării cuiva din interior. Ca urmare, a avut nevoie de ajutor funcţionăresc din exterior, din cauză că în biroul lui se trăgea cu urechea şi se făcea o monitorizare aleatorie a datelor. Aşa că i-a recrutat pe Franz, Sánchez şi Orozco. În cine altcineva ar fi putut să aibă încredere?

— Şi?

— La început au analizat datele de producție. Adică toate acele numere pe care le-am găsit. Şapte luni, şase zile pe săptămână. Pe urmă au eliminat ipoteza sabotajului. New Age nu avea niciun rival care să fi avut de câştigat, şi Pentagonul nu lucra împotriva ei pe la spate.

— Aşa că?

— Ce altceva putea să fie? Şi-au imaginat că responsabilul pentru controlul de calitate nu-şi dăduse avizul pentru un număr de şase sute cincizeci de unități funcționale, firma le înregistrase ca fiind distruse, însă în realitate le vindea pe uşa din spate cu o sută de mii bucata, unui individ pe nume Azhari Mahmud, alias cum şi-o mai zice. De unde şi lista de nume şi nota de pe şervețelul lui Sánchez.

— Şi?

— Au înfruntat New Age fără să fie pe deplin pregătiți şi au fost omorâți. Firma a clocit o poveste ca să acopere dispariția lui Swan, iar femeia-dragon v-a servit-o vouă.

— Iar acum ar trebui să sărbătorim?

— Ştim ce s-a întâmplat, Reacher. Întotdeauna sărbătoream.

Reacher nu zise nimic.

— E o înfrângere, zise O'Donnell. Nu-i aşa? Dar ştii ce? E aproape amuzant. Ai zis că ar trebui să vorbim cu fostul şef al lui Swan? Păi cred că am făcut-o deja. Cine altcineva putea să fie la telefon? Ăla a fost directorul pentru securitate al companiei New Age.

— Probabil.

— Şi atunci, care e problema?

— Ce-ai spus mai demult în camera hotelului din Beverly Hills?

— Nu ştiu, am zis o groază de lucruri.

— Ai spus că vrei să urinezi pe mormintele străbunilor lor.

— Şi o s-o fac.

— Nu o vei face, zise Reacher. Şi nu o voi face nici eu, şi nici altul dintre noi. Şi asta n-o să ne facă să ne simţim mai bine. De-asta nu putem sărbători.

— Sunt chiar aici, în oraş. Aşteaptă să-i săltăm.

— Au vândut şase sute cincizeci de pachete electronice funcţionale pe uşa din spate. Ceea ce are implicaţii. Dacă cineva are nevoie de tehnologia asta, cumpără un pachet şi-l copiază. Dar când cineva cumpără şase sute cincizeci, înseamnă că vrea rachetele. Şi nu cumpără partea electronică de aici, dacă nu cumpără şi tuburile de lansare din Colorado. Cu asta ne confruntăm aici. Un tip pe nume Azhari Mahmud posedă acum şase sute cincizeci de rachete sol-aer nou-nouţe. Indiferent cine ar fi, putem bănui pentru ce le vrea. O să fie o chestie mare, mare de tot. Aşa că trebuie să spunem cuiva, oameni buni.

Nimeni nu zise nimic.

— Şi la un minuţel după ce dezvăluim informaţia asta, o să fim asaltaţi de agenţi federali. Nu o să mai putem nici măcar să traversăm strada fără permisiune, ca să nu mai vorbim de prinderea indivizilor ăstora. O să trebuiască să stăm deoparte şi să-i vedem luându-şi avocaţi şi mâncând trei mese pe zi în următorii zece ani, în timp ce vor face toate apelurile cu putinţă.

Nimeni nu zise nimic.

— Aşa că de-asta nu putem sărbători, zise Reacher. S-au jucat cu investigatorii speciali, iar noi nu putem să-i atingem nici măcar cu o mănuşă.

57

Reacher nu putea să pună geană pe geană în noaptea aceea. Nicio secundă, niciun minut. *S-au jucat cu investigatorii speciali, iar noi nu putem să-i atingem nici măcar cu o mănuşă.* Se suci şi se învârti şi rămase treaz, o oră după alta. Avea ochii larg deschişi, dar imaginile şi halucinaţiile îl invadau. Calvin Franz, mergând, vorbind, râzând, plin de viaţă, de energie, de compasiune şi de preocupare. Jorge Sánchez, cu ochii mijiţi, cu un zâmbet abia schiţat, cu dintele de aur, cinismul nesfârşit care în ultimă instanţă îţi dădea la fel de multă siguranţă ca şi umorul. Tony Swan, scund, lat, masiv, sincer, un om profund decent. Manuel Orozco, cu tatuajul lui absurd, accentul fals, glumele, pocnetul metalic al omniprezentei brichete Zippo.

Prieteni, toţi.

Prieteni nerăzbunaţi.

Prieteni abandonaţi.

Pe urmă îi apărură aievea şi alte imagini, atât de adevărate, de parcă ar fi plutit pe tavan. Angela Franz, îngrijită, îmbrăcată grijuliu, cu ochii mari de panică. Băiatul, Charlie, legănându-se în scăunelul lui din lemn. Milena,

dispărând ca o fantomă din soarele arzător din Las Vegas, în întunericul din bar. Tammy Orozco pe canapea. Cei trei copii ai ei, uluiți, umblând de colo-colo prin apartamentul distrus, căutându-l pe tatăl lor. Reacher și-i închipui ca fiind două fete și un băiat, de nouă, șapte și cinci ani, cu toate că nu-i văzuse niciodată. Era și câinele lui Swan, dând din coada lungă, cu un lătrat gros. Era până și cutia poștală a lui Swan, orbitoare în soarele din Santa Ana.

La cinci dimineața, Reacher renunță să se mai chinuie, se îmbrăcă și ieși să se plimbe. O luă pe Sunset către vest și merse furios un kilometru și jumătate, sperând în zadar ca să intre cineva în el, să-l înghiontească sau să-i iasă în cale, ca să-l pocnească, să-l mârâie, să urle și să-și potolească frustrarea. Însă trotuarele erau pustii. Nimeni nu merge pe jos în Los Angeles, mai ales la ora cinci dimineața și în special pe lângă un străin uriaș, în mod evident furios. Bulevardul era cufundat în liniște. Trafic inexistent, cu excepția unor berline de mâna a treia care duceau muncitori la slujbă și un Harley pârâitor singuratic, pe care era un ticălos grăsan și grizonant, îmbrăcat în piele. Reacher se simți jignit de zgomot și-i arătă un deget individului. Motocicleta încetini și, preț de un moment încântător, Reacher se gândi că individul acela avea să oprească și să se ia de el. Dar nu avu noroc. Individul îl privi o dată, apăsă accelerația și porni, de această dată în goană.

În față, pe dreapta, Reacher văzu un colț viran, împrejmuit cu un gard din sârmă. În jurul băncii din stația de autobuz de pe strada laterală era un grup de muncitori cu ziua, așteptând răsăritul soarelui, așteptând să capete ceva de muncă, niște bărbați scunzi, arși

de soare, cu chipuri stoice, obosite. Beau cafea de la o tarabă mobilă instalată în fața a ceea ce părea să fi fost un centru comunitar. Reacher se îndreptă într-acolo şi dădu o sută de dolari din banii furați pe un pahar. Spuse că era o donație. Femeia din spatele tarabei mobile îi acceptă fără discuții. Mai văzuseră ei şi alți ciudați în Hollywood, îşi spuse el.

Cafeaua era bună. La fel de bună ca la Denny's. Sorbi încet şi se rezemă cu spatele de gardul din jurul terenului viran. Sârma se îndoi puțin şi îi susținu greutatea ca o trambulină. Pluti acolo, puțin lăsat pe spate, cu cafeaua în gură şi ceață în creier.

Pe urmă ceața se risipi şi începu să se gândească.

În special la Neagley şi la misteriosul ei contact de la Pentagon.

Îmi e dator, zisese ea. *Mai mult decât v-ați putea imagina.*

Când îşi termină cafeaua şi aruncă paharul gol, avea un nou licăr de speranță şi schița unui nou plan. Şansele de succes, cam jumi-juma. Mai bune decât la ruletă.

Până la şase, ajunse înapoi la motel. Nu-i găsi pe ceilalți. Nu îi răspunse nimeni. Aşa că o luă pe Sunset şi-i găsi la Denny's, în acelaşi separeu în care o regăsise prima dată pe Neagley. Se strecură pe locul liber şi ospătărița îi puse în față un dreptunghi din hârtie şi după aceea o furculiță, un cuțit şi o cană. Comandă cafea, clătite, şuncă, cârnați, ouă, pâine prăjită şi dulceață.

— Ți-e foame, zise Dixon.

— Mor de foame, zise el.

— Unde-ai fost?

— M-am plimbat.

— N-ai avut somn?

— Niciun pic.

Ospătărița se întoarse și-i umplu cana. Racher luă o gură mare. Ceilalți erau tăcuți. Ciuguleau din mâncare. Păreau obosiți și fără chef. Bănui că niciunul dintre ei nu dormise prea bine sau nu dormise deloc.

— Când dezvăluim informația? întrebă O'Donnell.

— Poate că n-o s-o aruncăm, zise Reacher.

Nimeni nu spuse nimic.

— Regula de bază, zise Reacher. Trebuie să ne punem de acord de la bun început. Dacă Mahmud are rachetele, chestia asta o să ne depășească. Trebuie să ne adunăm curajul și să ne punem în mișcare. Sunt prea multe chestii puse la bătaie. Ori e din trupele paramilitare și vrea să interzică zborurile în tot Orientul Mijlociu, ori e terorist și plănuiește o zi de acțiune care o să facă povestea cu Turnurile Gemene să pară o zi pe plajă. În orice caz, este vorba de mii de morți. Poate zeci de mii. Astfel de numere fac ca, prin comparație, orice interes am avea noi să pară mic. De acord?

Dixon și Neagley încuviințară din cap și își mutară privirea.

— Nu încape niciun dar sau poate aici, zise O'Donnell. Trebuie să presupunem că Mahmud a pus mâna pe rachete.

— Nu, zise Reacher. Trebuie să presupunem că a pus mâna pe partea electronică. Deocamdată nu știm dacă are și rachetele și tuburile de lansare. Șansele sunt egale. Jumătate-jumătate. Ori a luat întâi rachetele, ori partea electronică. Însă trebuie să pună mâna și pe unele, și pe altele înainte să dezvăluim noi informația.

— Și cum aflăm?

— Neagley îl pune la treabă pe omul ei de la Pentagon. Pune la bătaie toate atuurile pe care le are. El pune la cale un audit în Colorado. Dacă lipsește ceva de-acolo, atunci pentru noi jocul a luat sfârșit. Dar dacă obiectele sunt încă la locul lor și neatinse, jocul continuă.

Neagley se uită la ceas. Puțin după ora șase pe Coasta de Vest însemna puțin după nouă pe Coasta de Est. Pentagon trebuia să fie în activitate de o oră. Scoase telefonul și formă numărul.

58

Prietenul lui Neagley nu era prost. Insistă să sune el din afara clădirii, şi nu de pe telefonului lui celular. Şi se arătă suficient de inteligent să-şi dea seama că orice telefon public, pe o rază de un kilometru şi jumătate în jurul Pentagonului, este monitorizat. Aşa că durã o oră întreagă până când ajunse pe celălalt mal al râului şi în celălalt capăt al oraşului, la un telefon public de lângă o bodegă de pe New York Avenue.

Pe urmă începu distracţia.

Neagley îi spuse ce voia. El îi dădu tot felul de motive pentru care nu era posibil. Ea începu să-i reamintească obligaţiile pe care le avea, una după alta. Tipul îi era dator pentru o mulţime de servicii, care de care mai mare. Asta era clar. Reacher simţi o oarecare compasiune faţă de el. Dacă ai avea ouşoarele într-o menghină, ar fi mai bine să nu fie mâna lui Neagley pe şurub. Tipul cedă şi fu de acord în cinci minute. Pe urmă, discuţia căpătă o turnură logistică. Cum să fie făcută treaba, de către cine, care putea să fie dovada concludentă. Neagley sugeră ca serviciul CID al armatei să apară pe neaşteptate şi să verifice scriptele cu inventarul fizic. Omul ei

fu de acord şi îi ceru o săptămână. Neagley îi acordă patru ore.

Reacher petrecu cele patru ore dormind. Odată planul conceput şi decizia luată, se relaxă într-o asemenea măsură, încât nu-şi mai putu ține ochii deschişi. Se întoarse în camera lui şi se întinse pe pat. După o oră îşi făcu apariția camerista. O goni, iar pe urmă adormi la loc. Următorul lucru pe care şi-l aminti a fost că îi bătuse la uşă Dixon. Îi spuse că Neagley aştepta în hol şi că avea noutăți.

Noutățile lui Neagley nu erau nici bune, nici rele. Erau pe undeva pe la mijloc. New Age nu avea nicio fabrică fizică în Colorado. Doar un birou. Subcontractaseră producția de rachete cu unul dintre producătorii consacrați din domeniul aerospațial, din Denver. Acest producător avea un număr de ansambluri Little Wing care puteau să fie inspectate. Un ofițer de la CID le văzuse pe toate, le numărase pe toate, iar socoteala lui dăduse exact cât scria în registre. Totul era acolo, corect şi justificat. Nicio problemă. Cu excepția faptului că exact şase sute cincizeci de unități erau stocate în momentul acela într-un depozit special securizat, în lăzi, aşteptând să fie transportate la o fabrică din Nevada, unde trebuiau să fie dezafectate şi distruse.

— De ce? întrebă O'Donnell.

— Producția curentă este specificată sub codul Mark Two, zise Neagley. Aruncă tot ce a rămas din codul Mark One.

— Iar întâmplarea face să totalizeze exact şase sute cincizeci de unități.

— Te-ai prins.
— Care e diferența?
— Unitățile cu codul Mark Two au o mică săgeată fluorescentă aplicată pe ele. Ca să ușureze încărcarea pe întuneric.
— Atâta tot?
— Exact.
— E o făcătură.
— Sigur că e o făcătură. E un mod de a face ca actele să pară legale atunci când oamenii lui Mahmud vor ieși cu ele pe poarta fabricii.

Reacher încuviință dând din cap. Paza de la poartă ar lupta până la moarte să împiedice scoaterea neautorizată a muniției. Însă dacă i se prezentau acte care să cuprindă un motiv, ar lăsa încărcătura să iasă pe poartă zâmbind și făcându-i vesel cu mâna. Chiar dacă motivul ar fi fost reprezentat de absența unei mici săgeți fluorescente pe o chestie care costă mai mult decât câștigă el într-un an întreg. Reacher avusese ocazia să vadă cum Pentagonul aruncă la gunoi marfă din motive mult mai neînsemnate.

— Cum se montează componentele electronice pe rachete? întrebă Reacher.
— În rachete, zise Neagley. Nu pe rachete. Există un capac de acces pe o parte. Se deșurubează și se conectează componenta electronică. Pe urmă trebuie să se facă niște teste și niște calibrări.
— Eu aș putea s-o fac?
— Mă îndoiesc. Este nevoie de pregătire. Pe teren, ar fi o treabă de specialist.
— Așadar nici Mahmud nu ar putea să o facă. El sau oamenii lui.

— Trebuie să presupunem că are pe cineva. Nu ar cheltui şaizeci şi cinci de milioane de dolari fără să li se arate cum să le asambleze.

— Putem să anulăm ordinul de transport?

— Nu fără să dăm un semnal de alarmă. Ceea ce ar fi acelaşi lucru cu a dezvălui informația.

— Mai ai câteva atuuri pe care să le foloseşti cu omul tău?

— Vreo două.

— Spune-i să pună pe cineva să te sune în clipa în care pleacă unitățile astea.

— Şi până atunci?

— Până atunci, Mahmud nu are rachetele. Până atunci, avem libertate completă de mişcare.

59

Din clipa aceea, totul deveni o cursă contracronometru. Când se deschidea poarta depozitului din Colorado, o altă poartă, de un alt gen, trebuia să se închidă în Los Angeles. Însă mai erau multe pregătiri de făcut. Mai erau o mulțime de lucruri care trebuiau aflate. Inclusiv pozițiile geografice precise. În mod evident, nu cubul din sticlă al companiei New Age din Los Angeles era centrul. În primul rând, acolo nu exista niciun elicopter.

Și aveau nevoie de identitățile exacte.

Trebuiau să știe cine era la curent și cine zbura.

— Îi vreau pe toți, zise Reacher.

— Inclusiv pe femeia-dragon? întrebă Neagley.

— Începând cu femeia-dragon. M-a mințit.

Neagley se gândi că aveau nevoie de echipament, îmbrăcăminte, mijloace de comunicație și mașini de schimb. Și de antrenament.

— Suntem bătrâni, suntem înceți și suntem ruginiți, zise ea. E o distanță ca de la cer la pământ față de cum eram.

— Ne ținem destul de bine, o contrazise O'Donnell.

— A fost o vreme în care i-ai fi tras două gloanțe în ochi individului ăluia, zise ea. Nu unul singur, în picior.

Rămaseră în hol, ca şi cum ar fi fost patru străini de oraş, discutând cum să-şi petreacă ziua. În privința armamentului, aveau două pistoale Hardballer şi un Daewoo DP-51 din Las Vegas. Nici pe departe suficient. O'Donnell, Dixon şi Neagley aveau telefoane celulare pe numele lor reale şi pe adresele lor reale, iar Reacher nu avea nimic. Nici pe departe suficient. Aveau un Ford 500 închiriat de Dixon de la Hertz pe numele ei adevărat şi Chrysler-ul capturat. Nici pe departe suficient. O'Donnell era îmbrăcat într-un costum de o mie de dolari făcut la croitorul lui de pe Coasta de Est, iar Dixon şi Neagley purtau jeanşi, sacouri şi îmbrăcăminte de seară. Nici pe departe suficient.

Neagley jură că bugetul nu reprezenta o problemă. Însă asta nu le era de niciun folos în privința factorului timp. Aveau nevoie de telefoane celulare cu reîncărcare, de patru maşini anonime şi echipament de lucru. Asta însemna o zi întreagă petrecută la cumpărături. Pe urmă, aveau nevoie de arme şi muniții. În cel mai bun caz, ce-şi dorea fiecare şi cât mai multă muniție. Asta însemna încă o zi la cumpărături. Ca mai toate marile oraşe, Los Angeles avea o tumultuoasă piață neagră de arme neînregistrate, însă ar fi avut nevoie de timp ca să pătrundă aici.

Două zile de pregătiri materiale.

Poate două zile de supraveghere şi documentare.

— Nu avem timp să ne antrenăm, zise Reacher.

Azhari Mahmud avea timp pentru un prânz după placul inimii. Îl luă la o cafenea în aer liber din Laguna Beach. Stătea într-o locuință aflată la o distanță mică de mers pe jos. Suficient de sigur. Închirierea era legală. În zona aceea, exista o populație foarte numeroasă aflată în

trecere. Nu era deloc neobişnuit să vezi câte un camion U-Haul parcat peste noapte. Camionul lui Mahmud se afla la distanță de două străzi, încuiat şi gol.

Dar nu avea să rămână gol pentru multă vreme.

Contactele lui de la New Age insistaseră că rachetele Little Wing nu trebuiau să fie utilizate pe teritoriul Statelor Unite. Acceptase fără discuții. Le spusese că intenționa să folosească armele în Kaşmir, în zona de graniță, împotriva Forțelor Aeriene Indiene. Mințise, desigur. Fusese uimit că îl luaseră drept pakistanez. Fusese uimit că îi interesau intențiile sale. Poate că erau patrioți. Sau poate că aveau rude care zburau mult în țară.

Însă motivele fuseseră de la bun început politice. De unde şi inconvenientul temporar legat de containerul de transport şi de amplasamentul de pe docuri. Însă exista un remediu simplu. California de Sud era plină de muncitori cu ziua. Mahmud calculase că încărcarea camionului U-Haul nu avea să le ia mai mult de treizeci de minute.

Îşi spuseră că îmbrăcămintea şi telefoanele nu constituiau o problemă. Puteau să găsească în orice mall ce le trebuia. Armele erau arme, fie că puteau să le obțină la timp, fie că nu. Dixon voia un Glock 19. Neagley avea mâinile mai mari, aşa că optă pentru un Glock 17. O'Donnell prefera Beretta, dacă tot era pe alese. Lui Reacher nu-i păsa. Nu intenționa să împuşte pe nimeni. Voia să rezolve totul cu mâinile libere. Însă spuse că ar fi preferat un Glock, un SIG, un Beretta, un H&K sau orice altceva funcționa cu cartuşe Parabellum de 9 milimetri. În felul ăsta, toți patru ar fi folosit aceeaşi muniție. Mai eficient.

Cu maşinile, era încă şi mai dificil. Era greu să găseşti o maşină cu adevărat anonimă. În cele din urmă, O'Donnell sugeră că cele mai bune ar fi fost „rachetele pe orez", nişte berline şi break-uri japoneze micuţe, cu tobe de eşapament gălăgioase, suspensii joase, cauciucuri late şi faruri albastre. Şi geamuri negre. Exemplarele vechi de trei sau patru ani erau ieftine şi erau prezente pretutindeni pe străzi. Aproape invizibile în sudul Californiei. Şi O'Donnell presupuse că erau un camuflaj foarte eficient, din punct de vedere psihologic. Erau atât de puternic identificate în conştiinţa oamenilor cu membrii bandelor latino, încât nimeni nu s-ar fi gândit că în spatele geamurilor negre putea să se ascundă un fost militar.

Dădură maşinilor şi telefoanelor prioritate în faţa armelor. În felul acesta, doi sau trei dintre ei puteau cel puţin să înceapă supravegherea. Iar dacă se duceau la Radio Shack după telefoane, puteau să intre şi la Gap sau într-un magazin de jeanşi ca să-şi cumpere haine. După asta, având comunicaţiile asigurate şi confundându-se cu decorul, puteau să se despartă şi să colinde parcurile de maşini uzate până dădeau de ceea ce le trebuia.

Pentru toate astea era nevoie de bani gheaţă. Mulţi. Ceea ce impunea ca Neagley să facă un drum până la bancă. Reacher o conduse cu Chrysler-ul furat şi o aşteptă în faţa unei bănci din Beverly Hills. Cincisprezece minute mai târziu, Neagley apăru cu cincizeci de mii de dolari într-o pungă maronie pentru sandvişuri. Nouăzeci de minute mai târziu, aveau hainele şi telefoanele. Telefoanele celulare erau numai pentru vorbit, cu cartele reîncărcabile, fără cameră, jocuri şi calculator. Cumpăraseră şi încărcătoare pentru maşină şi căşti care să se potrivească. Îmbrăcămintea era alcătuită din pantaloni şi

cămăşi din denim moale, gri, şi bluze negre de in, cumpărate dintr-un magazin care nu vindea mărci cunoscute, de pe Santa Monica Boulevard, câte două seturi pentru O'Donnell, Dixon şi Neagley şi un singur set pentru Reacher, plus mănuşi, şepci şi ghete dintr-un magazin de articole sport de pe Melrose.

Se schimbară la hotel şi petrecură zece minute în hol, salvându-şi reciproc numerele pe telefoane şi învăţând cum să seteze apelurile în conferinţă. Pe urmă o luară spre nord, pe Van Nuys Boulevard, în căutare de maşini. În toate oraşele există cel puţin o stradă plină de dealeri de maşini, iar în Los Angeles sunt mai multe. În Los Angeles există o mulţime. Însă O'Donnell auzise că Van Nuys, la nord de autostrada Ventura, era cel mai bun loc. Şi auzise bine. Era un adevărat corn al abundenţei. Posibilităţi nelimitate de alegere, noi sau la mâna a doua, ieftine sau scumpe, fără întrebări stânjenitoare. La patru ore după ce sosiseră, cea mai mare parte a bugetului pentru autoturisme al lui Neagley se topise — intraseră în posesia a patru Honde. Două Honda Civic buşite şi două Honda Prelude buşite şi ele, două argintii şi două albe. Toate patru erau uzate bine de tot şi pe cale să se descompună. Însă porneau, frânau, aveau direcţia bună şi nu ar fi atras atenţia nimănui.

Punând la socoteală şi Chrysler-ul furat, aveau cinci maşini care trebuiau duse înapoi pe Sunset, dar numai patru şoferi, aşa că trebuiră să facă două drumuri. Pe urmă îşi luă fiecare Honda şi se repeziră până în East Los Angeles, să dea o tură pe lângă cubul de sticlă al companiei New Age. Însă traficul se dovedi foarte lent şi ajunseră după-amiaza târziu. Poarta era încuiată şi locul părea pustiu. Nu era nimic de văzut.

Printr-o teleconferință pe telefoanele mobile, plănuiră să mănânce în Pasadena. Găsiră un local pe o stradă aglomerată, unde se serveau burgeri şi se aşezară la o masă de patru persoane, doi şi doi, față în față, cu umerii lipiți, în noile lor haine din denim. Un fel de uniformă. Nimeni nu recunoştea cu voce tare, dar Reacher ştia că se simțeau bine. Concentrați, plini de energie, în acțiune, confruntați cu o provocare deosebită. Vorbiră despre trecut. Escapade, încurcături, scandaluri, violențe. Anii dispărură şi Reacher, cu ochii minții, înlocui griul cu verde şi Pasadena cu Heidelberg, Manila sau Seul.

Vechea unitate, reunită.

Aproape.

Întorşi pe Sunset două ore mai târziu, O'Donnell şi Neagley se oferiră să supravegheze ei primii compania New Age. Stabiliră să ajungă acolo a doua zi înainte de ora cinci dimineața. Lui Reacher şi Dixon le reveni sarcina să cumpere arme. Înainte să se culce, Reacher luă telefonul mortului din Chrysler-ul furat şi formă din nou numărul la care vorbise din Las Vegas. Nu-i răspunse nimeni. Doar mesageria vocală. Reacher nu lăsă niciun mesaj.

60

Din experiență, Reacher știa că, cea mai bună metodă de a face rost de arme care să nu poată fi depistate era să le furi de la altul care le furase la rândul lui. Sau de la cineva care le deține ilegal. În acest fel, nu existau niciun fel de urmări oficiale. Uneori puteau să existe urmări neoficiale, cum se întâmplase cu indivizii din spatele Muzeului de Ceară, însă acestea puteau să fie rezolvate cu minimum de efort.

Dar să facă rost de patru arme anume era cu totul altceva. Întotdeauna grupurile sunt mai greu de aprovizionat decât indivizii. Limitarea cerințelor în privința muniției făcea sarcina încă și mai complicată. Preocuparea față de starea și întreținerea armelor îngreuna și ea lucrurile. La prima cană de cafea de dimineață, Reacher făcu un calcul, într-o doară. Muniția Parabellum de 9 milimetri era fără îndoială populară, dar pe străzi mai circulau și o mulțime de arme de calibrul 380, 45, 22, 357 și 40 în toate variantele lor numeroase. Prin urmare, dacă exista o șansă din patru ca în urma unei spargeri să dea peste un pistol care folosea muniție Parabellum de 9 milimetri, și o șansă din trei ca acest pistol să nu fi

fost deja distrus şi făcut inutilizabil, ar fi trebuit să dea patruzeci şi opt de spargeri ca să fie siguri că obţin ceea ce-şi doreau. Le-ar fi luat o zi întreagă. Şi singure aceste spargeri ar fi constituit un val de infracţionalitate.

Pe urmă se gândi să găsească un subofiţer de intendenţă corupt. Fort Irwin nu era departe. Sau, şi mai bine, un subofiţer de intendenţă corupt din Marină. Camp Pendleton era mai departe decât Fort Irwin, însă drumurile erau mai bune şi, prin urmare, era mai aproape într-un fel. Iar în rândul puşcaşilor marini stăruia convingerea instituţionalizată că Beretta M9 era o armă în care nu se putea avea încredere. Armurierii erau foarte dispuşi să o claseze drept defectă. Unele erau, altele nu. Cele care nu erau defecte, plecau pe uşa din spate, la o sută de dolari bucata. Acelaşi principiu ca şi în cazul lucrării de la New Age. Însă negocierea putea să dureze zile întregi. Chiar şi săptămâni. Trebuia câştigată încrederea. Nu era tocmai simplu. Cu ani în urmă, o făcuse sub acoperire, de mai multe ori. Multă muncă şi nu cine ştie ce avantaj tangibil.

Karla Dixon se gândi că avea o idee mai bună. O schiţă, la micul dejun. În mod evident, lăsase deoparte gândul să se ducă la un magazin şi să cumpere arme în mod legal. Nici ea şi nici Reacher nu ştiau care anume erau detaliile în California, dar amândoi au presupus că putea să fie vorba de înregistrare, prezentarea actelor de identitate şi poate o perioadă de acomodare. Aşa că Dixon propuse să iasă din districtul Los Angeles şi să treacă în altul, cu o proporţie mai mare de votanţi ai Partidului Republican, ceea ce însemna, practic, în sud, în Orange. Pe urmă propuse să caute prăvălii de amanet şi să folosească sume frumuşele din banii lui Neagley

pentru a ocoli regulile mai blânde de pe-aici. Dixon se gândi că un respect local mărit față de cel de-Al Doilea Amendament și un profit mai consistent ar fi fost de ajuns. Și se gândi că putea să existe o gamă mai variată de marfă din care să aleagă. Puteau să aleagă exact ce le trebuia.

Reacher nu era la fel de încrezător ca ea, dar fu de acord. Îi sugeră să-și schimbe hainele din denim și să-și pună costumul negru. Sugeră de asemenea să ia Chrysler-ul albastru, în locul uneia dintre Hondele demolate. În acest fel, putea să pară un cetățean de nădejde, din clasa de mijloc. Ar fi declanșat mai puține semnale de alarmă. Putea să cumpere câte o armă, pe rând. Iar el putea să o facă pe consilierul. Vecinul poate, cu o experiență relevantă în privința armelor.

— Ceilalți au ajuns și ei până în acest punct, nu-i așa? întrebă Dixon.

— Mai departe, zise Reacher.

Ea încuviință dând din cap.

— Știau totul. Cine, ce, unde, de ce și cum. Însă s-a întâmplat ceva. Ce putea să fie?

— Nu știu, zise Reacher.

Își tot pusese, de câteva zile, aceeași întrebare.

Porniră către Orange County imediat după micul dejun. Nu știau la ce oră se deschideau prăvăliile de amanet, însă presupuseră că era mai liniște dimineața devreme decât mai târziu peste zi.

Reacher o luă pe autostrada 101, apoi pe 5, același drum pe care-i condusese GPS-ul lui O'Donnell acasă la Swan. Dar de această dată, rămaseră ceva mai mult pe autostradă și ieșiră pe partea cealaltă, spre est. Dixon vru

să încerce mai întâi în Tustin. Auzise lucruri rele despre acest orăşel. Sau bune, depinde cum priveai lucrurile.

— Ce o să faci după ce se termină toate astea? întrebă ea.

— Depinde dacă voi supravieţui.

— Crezi că nu?

— Cum a zis şi Neagley, nu mai suntem cei de altădată.

În mod sigur, nici ceilalţi nu mai erau.

— Cred că o să fie în regulă pentru toţi.

— Şi eu sper.

— Ai avea chef să treci prin New York după asta?

— Mi-ar plăcea.

— Dar?

— Nu fac planuri, Karla.

— De ce nu?

— Am mai avut discuţia asta cu Dave.

— Oamenii fac planuri.

— Ştiu. Oameni precum Calvin Franz. Şi Jorge Sánchez şi Manuel Orozco. Şi Tony Swan. El plănuise să-i dea câinelui câte o aspirină în fiecare zi, în următoarele cincizeci şi patru de săptămâni şi jumătate.

Adulmecară străzile paralele cu autostrada. Centre comerciale înşiruite, benzinării, bănci în care operaţiunile se efectuau direct din maşină, toate dormitau nemişcate şi somnoroase în soarele dimineţii. Magazinele de saltele şi saloanele de bronzat nici nu clipeau.

— Cui îi trebuie salon de bronzat în sudul Californiei?

Găsiră prima prăvălie de amanet alături de o librărie, într-un centru comercial fără firmă. Însă nu era deloc ce le trebuia lor. În primul rând, era închis. Peste vitrine erau trase obloane din plasă metalică. În al doilea

rând, se ocupa de alt gen de marfă. Rafturile erau pline de argintărie şi bijuterii vechi. Tăvi, vase pentru fructe, inele de şerveţele, ace, pandantive pe lanţuri de calitate, rame ornamentate. Nu se vedea niciun Glock. Niciun SIG-Sauuer, nicio Beretta, niciun H&K.

Trecură mai departe.

La două cvartale mai mari la est de autostradă, găsiră genul de prăvălie de care aveau ei nevoie. Era deschis. Vitrinele erau pline de chitare electrice şi ghiuluri bărbăteşti din aur de nouă carate, cu inserţii de diamante mici, precum şi ceasuri ieftine.

Şi arme.

Nu chiar în vitrină, dar suficient de vizibile în vitrina lungă din sticlă care ţinea loc de tejghea. Poate cincizeci de arme de mână, revolvere şi pistoale automate, negre şi nichelate, cu plăselele din cauciuc sau lemn, toate aşezate într-o linie ordonată. O prăvălie exact pe placul lor.

Însă proprietarul nu era deloc pe placul lor.

Era un om cinstit. Care respecta legea. Alb, în jur de treizeci de ani, puţin supraponderal, gene bune distruse de supra-alimentare. Avea o licenţă pentru vânzarea armelor, afişată pe perete, deasupra capului. Trecu în revistă obligaţiile care îi reveneau asemenea unui preot care îşi recită liturghia. În primul rând, cumpărătorul trebuia să obţină un certificat de garanţie pentru achiziţionarea unei arme, care era un fel de licenţă pentru a cumpăra. Pe urmă, trebuia să se supună la un număr de trei controale separate, dintre care primul trebuia să confirme că nu încerca să cumpere mai mult de o singură armă în decurs de treizeci de zile, al doilea presupunea verificarea arhivelor statului pentru a se stabili dacă avusese activitate

infracțională, iar al treilea presupunea același lucru la nivel federal, prin intermediul computerului NCIC.

Pe urmă trebuia să aștepte zece zile înainte să intre în posesia achiziției, în eventualitatea că ar fi intenționat o crimă pasională.

Dixon deschise poșeta și avu grijă ca tipul să vadă bine teancul de bani gheață dinăuntru. Însă el nu se arătă impresionat. Se uită doar și apoi își mută privirea.

Plecară mai departe.

La cincizeci și cinci de kilometri distanță spre nord, Azhari Mahmud stătea în soare, ușor transpirat, urmărind cum era golit containerul său și cum era încărcat camionul închiriat de la U-Haul. Cutiile erau mai mici decât și le imaginase. Inevitabil, își spuse el, de vreme ce componenta electronică nu era mai mare decât un pachet de țigări. Fusese o prostie să fie trecute drept componente pentru sistemele *home-cinema*, își spuse el. Asta dacă n-ar fi putut să treacă drept DVD-uri personale. Genul pe care îl iau oamenii în avion. Sau MP3-player-e poate, cu firele acelea albe și căștile discrete. Asta ar fi fost cu mult mai plauzibil.

Pe urmă zâmbi în sinea lui. *Avioane.*

Reacher o luă spre est, pe un traseu în zigzag, la întâmplare, de la un magazin la altul, căutând cartierul cel mai ieftin din oraș. Era sigur că exista și strâmtorare financiară din belșug între Beverly Hills și Malibu, însă era ascunsă, discretă. În unele locuri din Tustin, era la vedere. De îndată ce francizele de cauciucuri începură să ofere patru cauciucuri sub o sută de dolari, deveni și el mai atent. Și se trezi recompensat aproape pe loc. Ochi

un loc pe dreapta şi Dixon văzu unul pe stânga, în acelaşi timp. Locul lui Dixon părea mai mare, aşa că se îndreptară spre prima intersecție să întoarcă, iar pe drum mai văzură încă trei.

— Ai de unde alege, zise Reacher. Ne putem permite să experimentăm.

— Să experimentăm acum? întrebă Dixon.

— Abordarea directă. Dar va trebui să rămâi în maşină. Prea arăți a polițist.

— Tu mi-ai zis să mă îmbrac aşa.

— Schimbare de planuri.

Reacher parcă Chrysler-ul într-un loc în care nu era vizibil direct din magazin. Luă din poşeta lui Dixon teancul de bani oferit de Neagley şi şi-l îndesă în buzunar. Pe urmă se duse să arunce o privire. Era mare pentru o prăvălie de amanet. Reacher era obişnuit cu spațiile urbane prăfuite, cu o singură încăpere. Era un magazin mare, cu vitrină dublă, de mărimea unui magazin de covoare. Vitrinele erau înțesate cu aparatură electronică şi camere, instrumente muzicale şi bijuterii. Şi puşti. O grămadă de puşti de tir sportiv, ordonate orizontal în spatele unei păduri de grifuri de chitare, aşezate vertical. Arme bune, cu toate că, în opinia lui Reacher, n-aveau nimic de-a face cu sportul. Nu e deloc corect să împuşti un cerb ascunzându-te la o sută de metri distanță în spatele unui copac şi folosind gloanțe de mare viteză. Îşi imagină că ar fi fost mult mai sportiv să-ți legi o pereche de coarne şi să te duci să îl înfrunți direct. Asta i-ar da bietului animal o şansă. Sau poate o şansă mai bună, motiv pentru care, se gândi el, vânătorii erau prea laşi să o încerce.

Se apropie de intrarea în magazinul de amanet şi privi înăuntru. Renunță imediat. Era prea mare. Prea

mult personal. Abordarea directă nu mergea decât în cazul unui contact unu la unu. Se întoarse la maşină şi zise:

— Eu am greşit. Avem nevoie de un magazin mai mic.

— Vizavi, zise Dixon.

Ieşiră din parcare şi merseră spre vest o sută de metri, întorcând la semafor. Se întoarseră şi se opriră într-o parcare cu betonul spart, în faţa unei prăvălii de bere. Alături era o dugheană fără nume de vitamine şi apoi un alt amanet. Fără aspect urban, cu o singură vitrină şi în mod sigur prăfuit. Avea vitrina plină de prostiile obişnuite. Ceasuri, seturi de tobe, talgere, chitare. Iar pe peretele din spate, în încăperea cam întunecată, era vizibil un dulap din sticlă armată. Plin de pistoale. Trei sute, poate. Atârnate în jos de cuie trecute prin gărzile trăgaciului. În spatele tejghelei era un tip, singur-singurel.

Asta-i o prăvălie pe gustul meu, îşi zise Reacher.

Intră singur. La prima vedere, proprietarul semăna foarte mult cu primul tip pe care-l întâlnise. Alb, în jur de treizeci de ani, solid. Puteau să fie fraţi. Însă acesta ar fi fost oaia neagră a familiei. În timp ce primul avea pielea rozalie sănătoasă, acesta avea o paloare cenuşie din cauza unor preferinţe nepotrivite de consum, şi tatuaje albastre şi purpurii din şcoala de corecţie sau puşcărie. Sau Marină. Avea ochii roşii, învârtindu-i-se în cap de parcă ar fi fost curentaţi.

Simplu, se gândi Reacher.

Scoase aproape tot teancul de bani de la Neagley, răsfoi bancnotele, le aşeză la loc şi apoi le dădu drumul pe tejghea, de la o înălţime suficient de mare ca să facă un zgomot serios. Bancnotele folosite, în cantităţi decente, sunt mai grele decât s-ar gândi majoritatea oamenilor. Hârtia, cerneala, murdăria, grăsimea. Proprietarul

magazinului rămase cu ochii pe bani, suficient ca să-i vadă bine, şi apoi zise:

— Pot să vă ajut?

— Sunt sigur că poţi, zise Reacher. Tocmai am primit o lecţie de drepturi cetăţeneşti mai jos, pe strada asta. S-ar părea că dacă o persoană vrea să-şi cumpere patru pistoale, trebuie să treacă prin tot felul de hopuri.

— Aţi înţeles bine, zise tipul şi arătă în spate cu degetul mare.

Pe perete era o licenţă de dealer de arme, înrămată şi atârnată exact la fel ca a primului individ.

— Există vreo cale ocolită pe lângă hopurile astea? întrebă Reacher. Pe sub ele sau pe deasupra lor?

— Nu, zise tipul. Hopurile sunt hopuri.

Pe urmă zâmbi, de parcă ar fi spus ceva excepţional de profund. O secundă, Reacher se gândi să-l ia de gât şi să-i folosească ţeasta ca să spargă dulapul din sticlă armată. Pe urmă, tipul se uită din nou la bani şi zise:

— Trebuie să respect regulamentele statului California.

Însă o spuse într-un anumit fel şi ochii i se opriră asupra unui punct de mare atracţie, iar Reacher ştiu că se apropie de reuşită.

— Eşti avocat? întrebă tipul.

— Arăt eu a avocat? întrebă Reacher.

— Am vorbit odată cu un avocat, zise tipul.

De mult mai multe ori, nu doar o dată, îşi spuse Reacher. *În special în încăperi încuiate, în care masa şi scaunele sunt prinse în şuruburi de podea.*

— Există o prevedere, zise tipul. În regulamente.

— Da? întrebă Reacher.

— O chestie tehnică, adăugă tipul.

Îi trebuiră vreo două încercări până reuşi să scoată cuvântul. Avea probleme cu consoanele aspre.

— Nici eu, nici tu şi nimeni nu poate să vândă sau să dea o armă altcuiva fără formalități.

— Dar?

— Eu sau tu sau oricine altcineva poate să o împrumute. Un împrumut temporar şi ocazional cu durata mai mică de treizeci de zile este în regulă.

— Chiar aşa? zise Reacher.

— Scrie în statut.

— Interesant.

— Ca între membrii unei familii, zise tipul. Soț către soție, tată către fiică.

— Înțeleg.

— Sau ca între prieteni, zise tipul. Un tip îi poate împrumuta o armă unui prieten, treizeci de zile, temporar.

— Suntem prieteni? întrebă Reacher.

— Am putea fi, răspunse tipul.

— Ce fel de lucruri fac prietenii unul pentru altul?

— Poate îşi împrumută unul altuia diverse lucruri, zise tipul. De exemplu, unul împrumută o armă, iar celălalt împrumută nişte bani.

— Dar numai temporar, preciză Reacher. Treizeci de zile.

— Împrumuturile pot să meargă prost. Uneori trebuie să uiți de ele. Există riscul ăsta. Oamenii se mai mută, pierd legătura. Nu poți fi sigur niciodată cu prietenii.

Reacher lăsă banii unde erau. Se apropie de dulapul din sticlă armată. Erau şi nişte porcării în el. Dar şi nişte lucruri ca lumea. Aproape jumătate-jumătate, revolvere şi arme automate. Armele automate erau cam două treimi

ieftine şi o treime de primă mână. Cam una din patru, cele de primă mână erau de calibrul 9 milimetri.

În total, avea de ales dintr-un număr de treisprezece pistoale. Dintr-un total de aproximativ trei sute. Patru virgulă trei la sută. Mai rău cu aproape două procente decât în calculul său de la micul dejun.

Şapte dintre pistoalele acceptabile erau Glock-uri. În mod evident, fuseseră nişte arme frumoase odată, însă vremea aceea trecuse. Unul dintre ele era un 19. Celelalte şase erau de 17. În termeni de aspect vizual, mergeau de la bune la jafuri.

— Să presupunem că mi-ai împrumuta patru Glock-uri, spuse Reacher.

— Să presupunem că nu ți le-aş împrumuta, zise tipul.

Reacher se răsuci spre el. Banii dispăruseră sub tejghea. Reacher se aşteptase la asta. Tipul avea o armă în mâini. Însă Reacher nu se aşteptase şi la asta.

Suntem bătrâni, suntem înceți şi suntem ruginiți, comentase Neagley. *E o distanță ca de la cer la pământ față de ceea ce eram.*

Corect, îşi spuse Reacher.

Arma era un Colt Python. Oțel carbon albastru, cu patul din lemn de nuc, calibrul 357 Magnum şi țeava de douăzeci de centimetri. Nu era cel mai mare revolver din lume, dar nici prea departe. Cu siguranță, nu era nici cel mai mic revolver din lume. Şi era, poate, unul dintre cele mai precise.

— Nu prea e prieteneşte ce faci, zise Reacher.

— Nu suntem prieteni, spuse tipul.

— Mai e şi o mare prostie, continuă Reacher. Sunt într-o dispoziție foarte proastă în momentul ăsta.

— Îți trece. Şi ține-ți mâinile la vedere.

Reacher făcu o pauză, apoi ridică mâinile, pe jumătate, cu palmele în afară, degetele depărtate, neamenințător.

— Ai grijă să nu te lovească ușa în fund la plecare, zise tipul.

Prăvălia era îngustă. Reacher era tocmai în fundul ei. Tipul era în spatele tejghelei, la o treime din distanța până la ușă. Culoarul liber era înghesuit. Soarele strălucea în vitrină.

— Părăsește clădirea, Elvis, îl îndemnă tipul.

Reacher rămase nemișcat un moment. Ascultă cu atenție. Privi la stânga, privi la dreapta, verifică în spatele său. În colțul din spate stânga era o ușă. O baie, probabil. În spatele tejghelei era o grămadă de hârtii. Nimeni nu adună teancuri de hârtii în spatele tejghelei dacă are o cameră separată pentru ele. Prin urmare, tipul era singur. Niciun partener, nicio acoperire.

Surprizele luaseră sfârșit.

Reacher luă o înfățișare pe care o văzuse în Las Vegas. Perdantul jalnic. *Merită să încerci, trebuie să participi ca să câștigi*. Pe urmă rămase cu mâinile ridicate până la umeri și păși înainte. Un pas. Doi. Trei. Cel de-al patrulea pas îl aduse alături de tip. Între ei nu mai era decât tejgheaua. Reacher era cu fața la ușă. Tipul se afla la nouăzeci de grade în stânga lui. Tejgheaua era lată de vreo nouăzeci de centimetri, poate. Șaptezeci și cinci de centimetri.

Reacher mișcă brațul exact lateral față de umăr.

Alonja lui Muhammad Ali a fost apreciată la aproximativ nouăzeci de centimetri, iar viteza brațelor sale în această limită a fost măsurată o dată ca fiind de o sută douăzeci și opt de kilometri pe oră în limitele alonjei. Reacher nu era un Ali. Nici pe departe. Cu atât mai puțin

pe stânga, partea sa slabă. Viteza brațului său stâng atingea maximum nouăzeci și șase de kilometri pe oră. Doar atât. Însă nouăzeci și șase de kilometri pe oră înseamnă o mie șase sute de metri pe minut, ceea ce este același lucru cu douăzeci și șase de metri virgulă șase pe secundă. Ceea ce înseamnă că brațul stâng al lui Reacher avu nevoie de mai puțin de treizeci de miimi de secundă ca să ajungă dincolo de tejghea. Și la jumătatea acestei distanțe, se transformă în pumn.

Iar treizeci de miimi de secundă era un interval cu mult prea scurt pentru ca tipul să aibă timp să apese pe trăgaciul Python-ului. Orice revolver este un sistem mecanic complex, iar un revolver mare, cum este Python-ul, este mai greoi în funcționare decât majoritatea. Nu tocmai predispus la descărcare accidentală. Degetul tipului nici măcar nu se încordase. Individul încasă pumnul lui Reacher în figură înainte ca creierul său să înregistreze ce avea să i se întâmple.

Reacher era cu mult mai lent decât Muhammad Ali, însă brațele sale erau semnificativ mai lungi. Ceea ce înseamnă că și capul tipului acceleră încă patruzeci și cinci de centimetri înainte ca brațul lui Reacher să ajungă la lungimea lui maximă. Și pe urmă, capul tipului continuă să accelereze. Continuă să accelereze către dreapta, până când se ciocni de peretele din spatele tejghelei și sparse sticla de pe licența de comerț cu arme.

În acel moment, încetă să mai accelereze și începu să se prelingă lent către podea.

Reacher sărise peste tejghea înainte ca tipul să rămână nemișcat. Îndepărtă Python-ul cu un șut, iar cu călcâiul îi rupse tipului degetele. La ambele mâini. Metodă necesară în mediile în care există arme din abundență,

şi mai rapidă decât legarea mâinilor. Pe urmă recuperă banii lui Neagley din buzunarul tipului şi găsi cheile. Sări înapoi peste tejghea, se duse în încăperea din spatele magazinului şi deschise dulapul cu geamul din sticlă armată. Luă toate cele şapte pistoale Glock, trase o valiză de pe raftul cu bagaje uzate şi îndesă armele în ea. Pe urmă îşi şterse amprentele de pe chei şi urma palmelor de pe tejghea şi ieşi în arşiţa soarelui.

Se opriră la un magazin legal de arme din Tustin şi cumpărară muniţie. Din abundenţă. Nu părea să existe vreo restricţie în privinţa acestui gen de achiziţie. Pe urmă se îndreptară către nord. Traficul era greoi. În dreptul orăşelului Anaheim, primiră un apel de la O'Donnell. Care se afla în East Los Angeles.

— Nu se întâmplă nimic aici, zise el.

— Nimic?

— Niciun fel de activitate. N-ar fi trebuit să suni atunci, din Las Vegas. A fost o mare greşeală. Ai declanşat panica. S-au dat la fund complet.

61

Reacher şi Dixon rămaseră pe autostrada 101 până la Hollywood, lăsară Chrysler-ul în parcarea motelului şi luară fiecare câte o Honda ca să se ducă în East Los Angeles. Honda lui Reacher era un cupeu Prelude, cu motor în patru cilindri, cam obosit, dar nervos încă. Avea cauciucuri late care lăsau dâre pe asfaltul prost şi scotea un zgomot înfundat care-i plăcu trei cvartale, după care începu să-l deranjeze. Tapiţeria duhnea a lichid de curăţat, iar parbrizul avea o crăpătură care se mai prelungea un pic de fiecare dată când dădea într-o groapă. Însă scaunul şoferului se dădea suficient de mult în spate ca să-i permită să stea confortabil şi aerul condiţionat funcţiona. Una peste alta, ca maşină de supraveghere nu era deloc rea. De multe ori condusese maşini mult mai proaste.

Ţinură o conferinţă în patru pe telefoanele celulare şi parcară la distanţă unul de celălalt. Reacher se afla la două cvartale distanţă de clădirea New Age şi vedea doar parţial intrarea din faţă, de la o distanţă de vreo şaizeci de metri pe diagonală, dintre o magazie de documente şi un depozit cenuşiu. Poarta corporaţiei New Age era închisă, iar parcarea părea cât se poate de pustie. Uşile de

la recepţie erau închise. Întreaga clădire era scufundată în linişte.

— Cine e înăuntru? întrebă Reacher.

— Poate că nimeni, zise O'Donnell. Suntem aici de la cinci şi nu a intrat nimeni.

— Nici măcar femeia-dragon?

— Negativ.

— Nici recepţionista?

— Negativ.

— Avem numărul lor de telefon?

— Am numărul de la centrală, zise Neagley.

I-l spuse şi Reacher închise, îl formă pe telefonul său şi apăsă butonul verde.

Ton de apel.

Însă niciun răspuns.

Formă din nou numărul pentru teleconferinţă.

— Speram să urmăresc pe cineva până la fabrică.

— N-ai să vezi, zise O'Donnell.

Telefoanele rămaseră mute. În cubul de sticlă, nicio mişcare.

Cinci minute. Zece. Douăzeci.

— Destul, zise Reacher. Înapoi la bază. Ultimul care ajunge face cinste cu o masă.

Reacher ajunse ultimul. Nu era un şofer prea rapid. Celelalte trei Honde erau deja în parcare când sosi şi el. Parcă într-un colţ în care să nu suscite suspiciuni, scoase din portbagajul Chrysler-ului valiza cu armele furate şi o încuie în camera lui. Pe urmă o luă pe jos până la Denny's. Primul lucru pe care îl văzu a fost maşina fără însemne a lui Curtis Mauney, care se afla în parcare. Ford-ul Crown Vic. Şeriful districtului Los Angeles. Pe

urmă îl văzu pe Mauney în persoană, dincolo de vitrină, în restaurant, aşezat la o masă rotundă împreună cu Neagley, O'Donnell şi Dixon. Era aceeaşi masă la care stătuseră şi cu Diana Bond. Cinci scaune, unul dintre ele, gol, aşteptându-şi ocupantul. Nimic pe masă. Nici măcar apă cu gheaţă, şervețele sau tacâmuri. Nu comandaseră nimic. Nu erau de mult timp acolo. Reacher intră, se aşeză şi urmă un moment de tăcere încordată, după care Mauney zise:

— Salut din nou.

Pe un ton blând.

Coborât.

Plin de compasiune.

Reacher zise:

— Sánchez sau Swan?

Mauney nu răspunse.

— Ce? Amândoi? întrebă Reacher.

— Ajungem şi la asta. Mai întâi, să-mi spui de ce vă ascundeți.

— Cine a zis că ne ascundem?

— Ați plecat din Las Vegas. Nu sunteți înregistrați la niciun hotel din Los Angeles.

— Asta nu înseamnă că ne ascundem.

— Stați într-o bombă de pe West Hollywood, sub nume false. Recepționerul v-a dat de gol. Ca grup, ieşiți destul de mult în evidență, fizic vreau să zic. Nu mi-a fost greu să vă dau de urmă. Şi nu mi-a fost greu să ghicesc că o să veniți aici să mâncați. Dacă nu apăreați, aveam de gând să dau pe-aici şi la cină. Sau la micul dejun, mâine.

— Jorge Sánchez sau Tony Swan? întrebă Reacher.

— Tony Swan, zise Mauney.

62

Am învăţat şi noi nişte chestii în ultimele câteva săptămâni, zise Mauney. Lăsăm şoricarii să facă toată treaba. Cum avem o clipă liberă, ieşim pe teren de parcă am fi ornitologi. Cobori din maşină şi te sui pe capotă cu binoclul şi vezi de obicei ce te interesează. Două păsări zburând în cerc înseamnă probabil un coiot muşcat de un şarpe. Mai mult de două păsări înseamnă că poate să fie vorba de ceva mai mare.

— Unde? întrebă Reacher.

— Cam prin aceeaşi zonă.

— Când?

— Cu ceva timp în urmă.

— Elicopter?

— Imposibil altfel.

— Nu ai dubii în privinţa identităţii?

— O avea tatuată pe spate. Avea mâinile legate la spate. I s-au păstrat amprentele. În buzunar avea portofelul. Îmi pare foarte rău.

Ospătăriţa îşi făcu apariţia. Aceeaşi pe care o văzuseră şi cu o zi înainte. Se opri lângă masă, simţi cam care era starea de spirit şi plecă.

— De ce vă ascundeți? întrebă Mauney.

— Nu ne ascundem, zise Reacher. Așteptăm înmormântările.

— Și atunci, de ce vă folosiți de nume false?

— Ne-ai adus aici pe post de momeli. Indiferent cine sunt, nu vrem să le fie ușor.

— Încă nu știți despre cine e vorba?

— Tu știi?

— Fără acțiuni de capul vostru, în regulă?

— Aici ne aflăm pe Sunset Boulevard, zise Reacher. Adică în jurisdicția departamentului de poliție din Los Angeles. Vorbești în numele lor?

— Un sfat prietenesc, zise Mauney.

— O să ținem minte.

— Andrew MacBride a dispărut în Las Vegas. A sosit, nu s-a cazat niciunde, nu a închiriat nicio mașină, nu a luat un alt avion. Drum înfundat.

Reacher dădu din cap.

— Zi și tu dacă nu urăști chestia asta.

— Însă un tip pe nume Anthony Matthews a închiriat un U-Haul.

— Ultimul nume de pe lista lui Orozco.

Mauney încuviință din cap.

— Sfârșitul jocului.

— Încotro a luat-o?

— Habar n-am.

Mauney extrase patru cărți de vizită din buzunarul de sus. Le răsfiră și le așeză cu grijă pe masă. Pe ele erau imprimate numele lui și două numere de telefon.

— Sunați-mă. Vorbesc serios. S-ar putea să aveți nevoie de ajutor. Nu aveți de-a face cu niște amatori. Tony Swan părea un tip dur. Ce-a mai rămas din el.

Mauney plecă să-şi vadă de treburile lui şi ospătăriţa se întoarse cinci minute mai târziu, făcându-şi de lucru pe lângă ei. Reacher bănui că niciunuia nu-i era foame, comandară totuşi câte ceva. Obiceiuri vechi. Mănâncă dacă ai ocazia, nu risca să rămâi fără energie mai târziu. Swan ar fi fost de acord cu ei. Swan mânca oriunde, oricând, tot timpul. Autopsii, exhumări, scene ale crimelor. De fapt, Reacher era aproape sigur că Swan mânca un sandviş cu friptură de vită când îl descoperiseră pe Doug, mortul descompus cu cazmaua înfiptă în cap.

Nu confirmă nimeni.

Niciunul dintre ei nu vorbi. Afară, soarele era orbitor. O zi frumoasă. Cerul albastru, nori mici şi albi. Pe bulevard treceau maşini, intrau şi ieşeau clienţi. Telefoanele sunau, cele fixe în bucătărie şi celularele în buzunarele clienţilor. Reacher mânca metodic, mecanic, fără să aibă habar ce avea în farfurie.

— Să ne mutăm? întrebă Dixon. Acum, că Mauney ştie unde suntem...

— Nu-mi place că recepţionerul ne-a dat de gol, zise O'Donnell. Ar trebui să-i furăm nenorocitele alea de telecomenzi de televizor.

— N-avem de ce să ne mutăm, zise Reacher. Mauney nu reprezintă niciun pericol pentru noi. Şi vreau să aflu când va fi găsit Sánchez.

— Şi-atunci, ce facem mai departe? întrebă Dixon.

— Ne odihnim, zise Reacher. Ieşim din nou după ce se lasă întunericul. Mai facem o vizită la New Age. Cu supravegherea nu ajungem nicăieri, aşa că e timpul să trecem la acţiune.

Lăsă zece dolari pe masă pentru ospătăriţă şi plăti nota la casă. Pe urmă ieşiră toţi în soare şi rămaseră o

clipă în parcare, clipind des, înainte să se întoarcă la Dunes.

Se adunară în camera lui O'Donnell, Reacher aduse valiza şi verificară Glock-urile furate. Dixon luă Glock-ul 19 şi se declară mulţumită cu el. O'Donnell controlă cele şase Glock-uri 17 şi îşi alese trei, cele mai bune. Luă încărcătoare de rezervă din celelalte, astfel încât el, Neagley şi Reacher să aibă cu ce să reîncarce rapid cu prima ocazie. Dixon trebuia să încarce manual, după primele şaptesprezece focuri. Dacă o confruntare cu arme de mână nu ia sfârşit după şaptesprezece focuri, înseamnă că cineva nu este atent, or, Reacher avea încredere că Dixon era atentă. Întotdeauna era atentă, în trecut.

— La ce fel de măsuri de securitate să ne aşteptăm în jurul clădirii lor? întrebă Reacher.

— Încuietori de ultimă oră, zise Neagley. Alarmă de efracţie la poartă. Presupun că sistemul de deschidere a uşii de la intrare este cuplat la un senzor de proximitate, pe timpul nopţii. Plus încă o alarmă de efracţie, probabil. Plus senzori de mişcare peste tot, înăuntru. Şi alarme de efracţie la uşile unora dintre birourile individuale, presupun. Toate conectate la liniile telefonice. Posibil cu sisteme de rezervă fără fir, eventual chiar o legătură prin satelit.

— Şi cine ar răspunde?

— Asta e o întrebare foarte bună. Nu cred că poliţia. Ar fi sub demnitatea lor. După părerea mea, toate firele astea duc la oamenii lor din serviciul de securitate.

— Nu la oamenii guvernului?

— Sigur, şi aşa ar fi logic. Pentagonul bagă miliarde de dolari aici, s-ar zice să guvernul ar vrea să fie şi el

implicat. Dar mă îndoiesc să fie aşa. Au dat şi securitatea aeroporturilor pe mâna contractorilor privaţi. În zilele noastre, nu mai e totul logic. Şi cel mai apropiat birou DIA e la mama naibii. De-asta cred că la New Age securitatea revine firmei, indiferent cât de deosebit ar fi Little Wing.

— Cât timp crezi că avem la dispoziţie după ce forţăm poarta?

— Da' cine zice că o s-o forţăm? Nu avem chei şi nu poţi să descui o încuietoare ca alea cu un cui ruginit. Nu cred că o să fim în stare să descântăm vreuna dintre încuietori.

— Păcat de ele. După ce intrăm, cât timp avem?

— Două minute, zise Neagley. Într-o asemenea situaţie, regula de două minute e singura pe care ne putem baza.

— În regulă, zise Reacher. Ne ducem la unu noaptea. Cina la şase. Odihniţi-vă.

Ceilalţi se îndreptară către uşă. El îi urmă, cu cheile Chrysler-ului în mână. Neagley îi aruncă o privire plină de semne de întrebare.

— Nu mai avem nevoie de maşina asta, îi spuse el. O s-o dau înapoi. Dar mai întâi mă duc s-o spăl. Ar trebui să încercăm să fim civilizaţi, nu?

Reacher se întoarse cu Chrysler-ul pe Van Nuys Boulevard, la nord de Autostrada Ventura. Cartierul automobilistic, în care erau înşirate una după alta tot felul de firme având legătură cu maşinile. Dealeri, evident, de maşini noi şi la mâna a doua, ieftine şi scumpe, arătoase sau modeste, dar şi magazine de cauciucuri, jante, ateliere de tinichigerie, francize de lubrifianţi, magazine de tobe de eşapament şi amortizoare şi magazine de accesorii.

Şi spălătorii auto.

Aveai într-adevăr de unde să alegi. Spălătorii automate, spălătorii manuale, curățătorii cu abur pentru caroserii, polișare în trei straturi, servicii complete. Merse un kilometru şi jumătate înainte şi un kilometru şi jumătate înapoi şi alese patru spălătorii care ofereau servicii complete. Se opri la prima dintre ele şi ceru un tratament total. Un furnicar întreg de oameni în salopete se puse pe treabă, iar el rămase în soare uitându-se la ei cum munceau. Mai întâi au aspirat interiorul, iar apoi maşina, trasă printr-un tunel de sticlă cu un lanț mobil, a fost stropită de o serie de ajutaje de apă, plus tot felul de spume şi lichide. Câțiva lucrători se ocupară de partea de jos a maşinii, spălând-o cu buretele, iar alții, cățărați pe scări de plastic, s-au ocupat de capotă. Pe urmă, maşina trecu printr-un uscător cu aer care scotea un zgomot asurzitor şi apoi ieşi în față, unde alți muncitori aşteptau să atace interiorul cu spay-uri şi cârpe. Nu le scăpă niciun centimetru pătrat; la final, maşina era strălucitoare, imaculată, părând umedă de la uleiurile folosite. Reacher achită, lăsă şi bacşiş, îşi scoase mănuşile din buzunar, şi le puse şi plecă.

Se opri la o sută de metri mai departe, la cea de-a doua spălătorie pe care o alesese şi ceru ca întregul proces să fie repetat de la cap la coadă. Recepționerul păru descumpănit o secundă, apoi ridică din umeri şi făcu semn echipei să se apropie. Reacher rămase din nou în soare şi privi spectacolul. Aspirarea, şamponarea, interiorul, spray-urile şi cârpele. Plăti, lăsă bacşiş, îşi puse din nou mănuşile şi se întoarse la hotel. Lăsă maşina într-un colț al parcării, la soare, ca să se usuce. Pe urmă se duse pe jos, preț de un cvartal destul de lung, spre Fountain Boulevard. Găsi un

magazin care intrase în afaceri ca farmacie, iar mai apoi devenise un fel de drogherie unde se mai vindea și o serie de produse mici de uz casnic. Intră și cumpără patru lanterne. Maglite, cu trei baterii, negre, suficient de puternice pentru a fi utile, suficient de mici pentru a fi mai ușor manevrabile, suficient de mari pentru a fi folosite ca bâte. Fata de la casă le puse într-o pungă de plastic pe care scria *I love LA* — trei majuscule și un simbol în formă de inimă. Reacher se întoarse la motel cu sacoșa, legănând-o ușor, ascultând fâșâitul slab al plasticului.

N-ar mai fi suportat să se ducă la Denny și pentru cină. Sunară la Domino, comandară pizza și mâncară în holul ponosit de lângă spălătorie. Băură sifon de la un aparat roșu zgomotos de afară, de lângă ușă. O masă perfectă pentru ce aveau de gând. Ceva calorii goale, ceva grăsimi, ceva carbohidrați complecși. Energie descărcată în timp, suficientă pentru vreo douăsprezece ore. Un medic militar le explicase tuturor acest lucru, cu mulți ani în urmă.

— Obiectivele pentru la noapte? întrebă O'Donnell.

— Trei, zise Reacher. Mai întâi, Dixon se ocupă de biroul de la recepție și caută orice ne-ar fi util. Pe urmă, Neagley găsește biroul femeii-dragon și se ocupă de el. Tu și cu mine ne ocupăm de celelalte birouri, să vedem ce mai putem găsi. O sută douăzeci de secunde de la intrare până la ieșire. Iar al treilea lucru, îi identificăm pe cei de la securitate când își fac apariția.

— Rămânem prin preajmă pe urmă?

— Eu rămân, zise Reacher. Voi, ceilalți, o luați spre casă.

Reacher se întoarse în camera lui, se spălă pe dinți și făcu un duș lung, fierbinte. Pe urmă se întinse pe pat cât

era de lung şi adormi. Ceasul din cap îl trezi la o jumătate de oră după miezul nopţii. Se întinse, se spălă din nou pe dinţi şi se îmbrăcă. Pantaloni gri de doc, cămaşă gri, geacă neagră, închisă cu fermoarul până sus. Ghetele, legate strâns. Mănuşi. Cheile Chrysler-ului într-un buzunar al pantalonilor, încărcătorul de rezervă pentru Glock în celălalt. Telefonul celular capturat în Las Vegas, într-un buzunar al cămăşii, telefonul său în celălalt. Lanterna Maglite într-un buzunar al gecii, Glock-ul în celălalt. Şi în afară de asta, nimic altceva.

Ieşi în parcare la unu fără zece minute. Ceilalţi erau deja acolo, un trio întunecat, retras din lumina felinarelor.

— În regulă, zise el.

Se întoarse apoi spre O'Donnell şi Neagley.

— Voi plecaţi cu Hondele.

Se întoarse apoi la Dixon.

— Karla, tu mergi cu a mea. Parchezi în apropiere, cu faţa spre vest, şi îmi laşi cheile înăuntru. Pe urmă te întorci cu Dave.

— Chiar ai de gând să laşi Chrysler-ul acolo? întrebă Dixon.

— N-avem nevoie de el.

— E plin de amprentele noastre, de fire de păr şi fibre textile.

— Nu mai e. Câţiva tipi de pe Van Nuys tocmai s-au ocupat de asta. Şi-acum, haideţi s-o luăm din loc.

Bătură pumnii ca jucătorii de fotbal american, un vechi ritual, iar apoi se împrăştiară şi urcară în maşini. Reacher urcă în Chrysler, puse contactul şi motorul greu, cu opt cilindri în V, începu să toarcă lent şi gălăgios în beznă. Auzi şi Hondele pornind, cu motoarele lor mai

mici tuşind şi poticnindu-se şi cu tobele mari duduind. Ieşi cu spatele din parcare, întoarse şi se îndreptă spre ieşire. Văzu în oglindă trei perechi de faruri albastre strălucitoare înşiruite în spatele lui. Viră spre est pe Sunse Boulevard, apoi o luă către sud pe La Brea şi apoi din nou către est pe Wilshire şi-i văzu pe ceilalţi urmându-l, un mic convoi cam zdrenţuit, ţinându-se laolaltă în traficul rarefiat de la miezul nopţii.

63

Peste marele oraş se aşternu liniştea, după ce trecură de MacArthur Park şi ajunseră pe autostrada 110. La dreapta, centrul oraşului era tăcut şi pustiu. În Chinatown se vedeau lumini, dar nicio mişcare. În direcţie opusă, Dodger Stadium apărea întunecat, uriaş şi pustiu. Pe urmă ieşiră de pe autostradă şi o luară spre est. Orientarea fusese dificilă pe timp de zi şi era şi mai complicată pe timp de noapte. Însă Reacher mai făcuse de trei ori drumul acesta, de două ori ca pasager şi o dată ca şofer, şi se gândi că o să se descurce cu virajele.

Şi se descurcă, fără nicio problemă. Încetini cu trei cvartale înaintea clădirii New Age şi-i lăsă pe ceilalţi să se apropie. Pe urmă îi conduse făcând un ocol larg, de două cvartale, de dragul de a fi precaut. Pe urmă trecură încă o dată, mai aproape, la distanţă de un singur cvartal. Se lăsase ceaţa. Cubul din sticlă era scufundat în întuneric şi părea pustiu. Copacii ornamentali din parcare erau luminaţi de becuri decorative şi o parte din lumina lor era reflectată de faţada reflectorizantă, dar, în afară de asta, nu se vedea nicio altă lumină. Sârma ghimpată de pe gard părea cenuşie în întuneric şi poarta principală

era închisă. Reacher încetini în dreptul ei, coborî geamul, scoase mâna şi făcu un semn circular cu degetul, ca un arbitru de baseball care semnalizează marcarea unui punct. *Încă o tură.* Îi conduse trei sferturi dintr-un nou tur şi apoi le indică un trotuar lângă care să parcheze. Mai întâi Neagley, apoi O'Donnell în spate şi pe urmă Dixon, în Honda Prelude argintie a lui Reacher. Încetiniră şi opriră, iar Reacher făcu gestul de tăiere a gâtului, iar ei opriră motoarele şi coborâră. O'Donnell dădu o fugă până la poarta principală, se întoarse şi zise:

— Are o încuietoare foarte mare.

Reacher rămăsese la volanul Chrysler-ului, care continua să toarcă la ralanti. Geamul era tot deschis.

— Cu cât sunt mai mari, cu atât cad mai greu, zise el.

— O facem pe ascuns?

— Nu prea, zise Reacher. Ne vedem la poartă.

Cei trei o luară înainte, iar Reacher împinse maneta în viteză şi îi urmă încet. Drumurile din jurul clădirii New Age aveau lăţimea standard de 6,7 metri şi erau asfaltate, ceea ce era tipic pentru un parc industrial aflat în dezvoltare. Fără trotuare. Aşa era în Los Angeles. Peste treizeci şi trei de mii de kilometri de străzi şi probabil mai puţin de douăzeci de kilometri de trotuare. Poarta de la New Age se afla într-un intrând cu laturile curbe, adânc de aproape şapte metri, astfel încât vehiculele care soseau să poată ieşi de pe stradă şi să aştepte. Distanţa totală dintre poartă şi trotuarul de vizavi era de 42 de picioare. Automat, partea obsedată de numere a creierului lui Reacher îi spuse că asta însemna paisprezece yarzi, 504 inci sau 0,795 la sută dintr-o milă sau ceva mai mult de 1 280 de centimetri în unităţi europene. Viră cu nouăzeci de grade în acest intrând, îndreptă volanul şi

se apropie cu bara de protecție din față a Chrysler-ului până la doi centimetri de poartă. Pe urmă merse drept în spate, până simți roțile atingând bordura de vizavi. Apăsă frâna la podea, readuse maneta schimbătorului de viteze în poziția înainte și coborî toate geamurile. Aerul nopții invadă interiorul mașinii, tăios și rece. Ceilalți îl priveau, iar el le arătă unde voia să se așeze, doi în stânga porții și unul în dreapta.

— Porniți ceasurile, strigă el. Două minute.

Rămase cu piciorul pe pedala de frână și călcă accelerația până când transmisia se încordă la maximum, iar mașina începu să vibreze și să trepideze. Pe urmă ridică piciorul de pe frână, călcă accelerația la maximum și mașina țâșni înainte. Străbătu distanța de circa treisprezece metri, cu cauciucurile patinând și scârțâind, iar apoi lovi frontal poarta. Încuietoarea cedă instantaneu, porțile se deschiseră, se dădură peste cap și reveniră, iar în interiorul Chrysler-ului explodară o jumătate de duzină de air-bag-uri, din volan, din fața pasagerului, de pe marginile plafonierei și din scaune. Reacher era pregătit pentru asta. Conducea cu o singură mână, iar pe cealaltă o ridică în dreptul feței. Opri air-bag-ul șoferului cu cotul. Nicio problemă. Cele patru geamuri deschise difuzară șocul ciocnirii și îi cruțară timpanele. Însă zgomotul tot îl asurzise. Era ca și cum s-ar fi aflat într-o mașină și cineva ar fi tras un foc cu o armă de calibrul 44. În fața lui, pe peretele din față al clădirii, un stroboscop albastru începu să clipească rapid. Dacă era însoțit și de o sirenă, asta nu-și mai dădu seama.

Ținu piciorul apăsat până la podea. Mașina se poticni o fracțiune de secundă după impact, dar apoi recăpătă viteză și lăsă urme negre pe toată lungimea parcării.

Corectă direcția din volan, riscă o privire în oglindă și-i văzu pe ceilalți alergând în urma lui. Pe urmă privi înainte, puse amândouă mâinile pe volan și ochi intrarea recepției.

Avea cam optzeci de kilometri pe oră când ajunse la ea. Roțile din față loviră treapta joasă, mașina sări și trecu prin uși la vreo treizeci de centimetri de sol. Sticla se făcu fărâme și ramele ieșiră din pereți, iar mașina înaintă aproape fără să încetinească. Atinse pardoseala cu roțile blocate de frâne și alunecă înainte, distruse complet biroul recepției, dărâmă peretele din spatele ei și se opri îngropată până la parbriz în sfărâmături, cu resturile biroului de la recepție împrăștiate până la mijlocul mașinii.

Ceea ce o să-i cam îngreuneze lui Dixon căutările, își spuse Reacher.

Pe urmă făcu abstracție de această problemă, își desfăcu centura de siguranță și deschise ușa cu forța. Alunecă pe pardoseala holului și se depărtă în patru labe. Peste tot în jurul lui licăreau stroboscoapele albastre de alarmă. Începea să-i revină auzul. Auzi o sirenă puternică. Se ridică și îi văzu pe ceilalți sărind peste intrarea distrusă și intrând în fugă. Dixon se duse direct în fundul holului, iar O'Donnell și Neagley se îndreptară către intrarea pe coridorul din care își făcuse de două ori apariția femeia-dragon. Își aprinseseră lanternele și conurile strălucitoare de lumină săreau în fața lor prin norii de praf alb. Își scoase și el lanterna, o aprinse și îi urmă.

S-au dus douăzeci și una de secunde, se gândi.

La jumătatea coridorului erau două lifturi. Panourile indicatoare arătau că era o clădire cu trei etaje. Nu apăsă butonul de apel. Își imagină că alarma blocase deja lifturile. În schimb, dădu de perete ușile alăturate și o

luă pe scări. Alergă până la etajul al treilea, sărind câte două trepte deodată. Pe casa scării, zgomotul sirenei era aproape insuportabil. Se repezi pe coridorul etajului al treilea. Nici nu mai avea nevoie de lanternă. Stroboscoapele albastre făceau lumină ca într-o discotecă a iadului. Pe ambele laturi ale holului erau aliniate uşi masive din arţar, la şase metri distanţă una de alta. Birouri. Pe uşi erau plăcuţe cu nume. dreptunghiuri negre din plastic, gravate cu litere tăiate până în stratul de bază, alb. Chiar în faţa lui, Neagley era ocupată să deschidă cu forţa o uşă pe care scria *Margaret Berenson.* Aprinderea intermitentă a stroboscoapelor făcea ca mişcările ei să pară ciudate, dezlânate. Uşa nu voia să cedeze. Neagley scoase Glock-ul şi trase trei focuri în broască. Trei explozii asurzitoare. Tuburile de cartuşe, aruncate de încărcător, se rostogoliră pe mochetă, îngheţate de stroboscoape într-un şir auriu. Neagley izbi din nou uşa şi aceasta cedă. Femeia intră.

Reacher trecu mai departe. *S-au dus cincizeci şi două de secunde,* îşi spuse el.

Ajunse la o uşă pe care scria *Allen Lamaison.* La şase metri distanţă văzu o altă uşă: *Anthony Swan.* Se lipi de peretele opus, îşi luă avânt şi dădu o lovitură puternică de călcâi, exact deasupra broaştei. Lemnul de arţar cedă şi uşa se mişcă, dar fără ca broasca să cedeze. Reacher termină cu o lovitură scurtă cu latul palmei înmănuşate şi dădu buzna înăuntru.

S-au dus şaizeci şi trei de secunde, îşi spuse el

Rămase nemişcat şi roti fasciculul lanternei prin tot biroul prietenului său mort. Era neatins. Arăta de parcă Swan tocmai s-ar fi dus la baie ori la masă. De cuier era atârnată o haină. O bluză kaki, veche, purtată, cu căptuşeală în carouri ca o jachetă de golf, scurtă şi largă. Fişete.

Telefoane. Un scaun din piele, deformat sub greutatea unui om scund şi masiv. Pe birou, un computer. Şi un carnet de notiţe nou-nouţ. Stilouri şi creioane. Un capsator. Un ceas. Un teanc mic de hârtii.

Iar peste hârtii, o greutate. O bucată de beton sovietic, de formă neregulată, cât un pumn, cenuşie, lustruită de murdărie de cât trecuse dintr-o mână în alta, cu o faţetă plată, purtând încă urmele albastre şi roşii ale unui graffiti.

Reacher se apropie de birou şi puse bucata de beton în buzunar. Luă teancul de hârtii, îl făcu sul şi-l îndesă în celălalt buzunar. Brusc, simţi sub talpă ceva moale. Lăsă lanterna în jos. În fasciculul lanternei îi apărură nuanţe bogate de roşu. Modele complicate. Ceva gros. Un covor oriental. Nou-nouţ. Îşi aminti de sfoara cu care erau legate mâinile şi picioarele lui Orozco şi de cuvintele lui Curtis Mauney: *Sfoară produsă pe subcontinentul indian. Putea să ajungă aici cu ceva exportat de acolo.*

S-au dus optzeci şi nouă de secunde, îşi spuse el. *Au mai rămas doar treizeci şi una.*

Se duse la fereastră. O văzu pe Karla Dixon departe, în întuneric, părăsind deja parcarea. Avea pantalonii şi jacheta zgâriate şi pline de praf alb. Arăta ca o fantomă. Din cauză că se târâse prin praful peretelui dărâmat, ghici el. Avea cu ea nişte hârtii şi un fel de biblioraft alb. Stroboscopul de pe faţada clădirii o lumina în scurte impulsuri albastre.

Încă douăzeci şi şase de secunde.

Îl văzu pe O'Donnell ieşind în fugă din clădire de parcă ar fi fugit dintr-o casă în flăcări, cu paşi uriaşi, ţinând ceva strâns la piept. Şi o secundă mai târziu Neagley, fugind ca din puşcă, cu părul negru şi lung fluturându-i

în spate, dând din brațe și strângând în mâini câte un teanc gros de dosare verzi.

Încă nouăsprezece secunde.

Traversă biroul și atinse haina din cuier, ușor, pe umăr, ca și cum s-ar fi aflat pe Swan. Pe urmă se întoarse în spatele biroului și se așeză în fotoliu. Care scârțâi când se lăsă pe spate. Auzi zgomotul acela foarte clar, peste zgomotul sirenei.

Încă douăsprezece secunde.

Privi sclipirea dementă a stroboscoapelor de pe hol și știu că ar fi putut să rămână și să aștepte. Mai devreme sau mai târziu, poate în mai puțin de un minut, cei care-i uciseseră pe prietenii lui aveau să-și facă apariția. Câtă vreme erau mai puțini de treizeci și patru, putea să rămână exact unde se afla și să-i pună la pământ pe toți, unul câte unul.

Încă cinci secunde.

Doar că nu putea, desigur. Nimeni nu ar fi fost atât de prost. După ce s-ar aduna primele trei sau patru cadavre în ușă, ceilalți aflați încă în viață s-ar regrupa pe coridor și ar începe să se gândească la gaze lacrimogene, întăriri și veste antiglonț. Poate s-ar gândi chiar să cheme poliția sau FBI-ul. Iar Reacher știa că nu avea cum să fie sigur că îi pune la pământ pe vinovați înainte să piardă un asediu de trei sau patru zile împotriva unei grămezi de echipe SWAT antrenate.

Încă o secundă.

Sări de pe scaun, ieși pe ușa spartă, coti la stânga pe coridor și la dreapta pe casa scării. Neagley îi proptise ușa să stea deschisă. Ajunse la etajul întâi, depășind timpul permis cu vreo zece secunde. Se repezi pe lângă Chrysler-ul nemișcat din hol și ieși în parcare cu o

întârziere de vreo cincisprezece secunde. Trecu de poarta distrusă şi ajunse în stradă cu o întârziere de patruzeci de secunde. Pe urmă o luă la fugă în direcţia Hondei Prelude care abia se vedea. Era la o sută de metri, distanţă, inocentă şi izolată. Celelalte două Honde dispăruseră deja. Străbătu suta de metri în douăzeci de secunde şi sări la volan. Trânti portiera şi se aşeză bine în scaun. Gâfâia, cu gura larg deschisă. Întoarse capul şi văzu o pereche de faruri undeva departe, apropiindu-se în viteză, înclinându-se lateral la viraje şi apoi scăzând în intensitate la frânare.

64

În total, îşi făcură apariţia trei maşini. Se apropiară în viteză şi frânară în ultima secundă, pe toată lăţimea străzii, în faţa porţii distruse, şi rămaseră acolo, parcate la întâmplare, cu motoarele pornite şi cu farurile aprinse sfâşiind ceaţa nopţii. Erau trei Chrysler-uri 300 C noi, albastru-închis, aproape identice cu cel parcat deja în holul de la New Age.

Din cele trei maşini coborâră în total cinci bărbaţi. Doi din prima, unul din a doua şi doi din a treia. Reacher se afla la o sută de metri distanţă şi urmărea ce se întâmpla, dar prin geamurile fumurii şi prin colţul gardului companiei New Age, orbit de cele şase faruri, nu reuşea să observe prea multe detalii. Individul care venise singur, în cea de-a doua maşină, părea să fie şeful. Era un bărbat zvelt, îmbrăcat într-un impermeabil scurt ce părea să fie negru. Pe sub impermeabil avea un tricou alb. Se uita fix la poarta distrusă şi le făcea celorlalţi gesturi să stea deoparte, ca şi cum ar fi prezentat, cumva, un pericol.

Un fost poliţist, se gândi Reacher. *Reticent din instinct, ca să nu contamineze scena crimei.*

Pe urmă, cei cinci se apropiară unii de ceilalţi şi alcătuiră o formaţie compactă în formă de vârf de săgeată, bărbatul în impermeabil aflându-se cel mai aproape de ruinele porţii. Se apropiară, încet şi atenţi, pas cu pas, aplecaţi din talie, cu capetele aplecate în faţă, ca şi cum ar fi fost descumpăniţi de ceea ce vedeau. Pe urmă se opriră, dădură înapoi rapid şi se retraseră în spatele maşinilor. Motoarele se opriră, farurile se stinseră şi scena se scufundă în întuneric.

Nu sunt proşti deloc, îşi spuse Reacher. *Şi-au dat seama că ar putea să fie o ambuscadă. Se gândesc că încă putem să mai fim înăuntru.*

Îi urmări până când ochii i se obişnuiră din nou cu întunericul. Pe urmă scoase telefonul celular pe care pusese mâna în Las Vegas şi căută prin întregul meniu, până ajunse la ultimul număr pe care îl formase. Apăsă butonul de apel, puse telefonul la ureche şi se uită pe geam să vadă care dintre cei cinci răspunde.

Pariase pe tipul în impermebil.

Greşit.

Niciunul dintre ei nu răspunse.

Niciunul dintre ei nu reacţionă. Niciunul dintre ei nu scoase telefonul din buzunar să vadă identitatea apelantului. Niciunul dintre ei nu schiţă vreo mişcare. Tonul de apel care răsuna în urechea lui Reacher continuă şi apoi se întrerupse, intrând mesageria vocală. Reacher închise, formă acelaşi număr şi se petrecu acelaşi lucru. Urmări, dar niciunuia nu-i tresări nici măcar un singur muşchi. Era de neconceput ca un director de securitate să fi plecat la o intervenţie de urgenţă şi să nu aibă telefonul celular deschis. Era de neconceput ca un director de securitate să ignore un apel în asemenea

împrejurări. Prin urmare, niciunul dintre bărbații aceia nu era directorul de securitate. Nici tipul în impermeabil. În cel mai bun caz, era al treilea pe scara ierarhică, în condițiile în care lui Swan i-ar fi revenit poziția a doua. Şi acționa ca unul aflat pe poziția a treia. Era lent şi cumpănit. Nu dovedea o pricepere tactică instinctivă. Orice om cu o jumătate de creier şi-ar fi dat seama de mult care era cel mai potrivit mijloc de acțiune. O clădire pătrată mică, potențiale persoane ostile în interiorul ei, trei maşini solide la dispoziția lui, trebuia să-şi fi rezolvat deja problema. Toate cele trei maşini dau buzna înăuntru, în viteză, în direcții diferite, ocolesc clădirea, deschid focul, doi se duc în față, doi în spate şi jocul ia sfârşit.

Civili, îşi spuse Reacher.

Aşteptă.

În cele din urmă, tipul în impermeabil luă decizia corectă. Dureros de greu, dar în cele din urmă reuşi. Le ordonă tuturor să se întoarcă la maşini, manevrară o clipă şi pe urmă dădură buzna în parcare cu viteză. Reacher îi urmări ocolind clădirea de câteva ori, apoi porni motorul şi o luă spre vest.

Reacher rămase pe străzi lăturalnice, ferindu-se de autostradă. Observase că autostrăzile erau ticsite de poliție noaptea, în schimb nu văzuse niciun polițist în altă parte. Aşa că rătăci pe drumurile lăturalnice din prudență. Se rătăci în apropiere de Dodger Stadium şi sfârşi mergând în cerc, fără nicio direcție, ajungând drept în fața Academiei de Poliție din Los Angeles. Se opri în Echo Park şi luă legătura cu ceilalți la telefon. Ei aproape că ajunseseră acasă, şerpuind spre vest, cu viteze

circumspecte, asemenea bombardierelor care se întorc după un raid de noapte.

Se regrupară în camera lui O'Donnell, fix la trei noaptea. Hârtiile capturate erau aşezate pe pat în trei teancuri ordonate. Reacher întinse hârtiile lui Swan, pe care le adusese în buzunar, şi le puse alături. Nu era nimic prea interesant. În cea mai mare parte era vorba despre memorii privitoare la necesitatea efectuării de ore suplimentare de către personalul de la secretariat. Celelalte erau justificări pentru orele suplimentare efectuate deja.

Nici colecția lui O'Donnell nu era prea interesantă, însă era instructivă într-un mod negativ. Dovedea că acel cub de sticlă era exclusiv un centru administrativ. Fusese practic nesecurizat, pentru că în el se aflau prea puține lucruri care să merite să fie furate. Aici se făcea şi ceva proiectare fără importanță, se stabileau sursele pentru unele componente, însă cea mai mare parte a amplasamentului pătrat era dedicată funcțiilor de conducere. Chestii de personal, chestii de finanțe corporatiste, transporturi de rutină, întreținere şi birocrație. Nimic cu adevărat valoros. Ceea ce făcea cu atât mai importantă descoperirea amplasamentului fabricii.

Iar aici, captura lui Dixon se dovedi hotărâtoare. Răscolise prin dărâmăturile de la recepție, se târâse sub Chrysler şi în aproape cincizeci de secunde pusese mâna pe o mină de aur. În resturile distruse ale unui sertar încuiat găsise cartea de telefon internă a corporației New Age. Iar acum se afla chiar acolo, pe pat, un teanc de foi volante strânse într-un biblioraft cam şifonat şi plin de praf. Pe copertă era tipărit logo-ul corporației New Age şi majoritatea paginilor conțineau nume care nu spuneau

nimic, cu interioare de patru cifre. Însă chiar la început era o diagramă cu diversele divizii ale companiei.

Numele erau scrise în chenare, iar chenarele erau unite prin linii, de sus în jos, trecând prin diferitele ierarhii. Divizia de Securitate era condusă de un tip pe nume Allen Lamaison. Numărul doi fusese Tony Swan. De la Swan, două linii duceau la doi alți indivizi, iar sub ei alte cinci linii duceau la alți cinci, dintre care unul se numea Saropian, care era la fel de mort ca și Tony Swan, în fundația hotelului din Las Vegas. În total, un personal de nouă indivizi, dintre care doi erau morți, iar șapte erau în viață.

— Du-te la sfârșit, zise Dixon.

Ultima parte conținea numerele de cont pentru FedEx, UPS și DHL. Plus adresele complete cu străzi și numere de telefoane fixe pentru două dintre sediile New Age, de care aveau nevoie serviciile de curierat. Cubul de sticlă din East Los Angeles și biroul de contracte din Colorado.

Și apoi, în mod bizar, o a treia adresă, sub care era tipărită o notă, cu litere îngroșate și subliniate: *La această locație nu se fac livrări.*

Cea de-a treia adresă era a fabricii de componente electronice.

Se afla în Highland Park, la jumătatea distanței dintre Glendale și South Pasadena. Zece kilometri și jumătate nord-est de centrul orașului, paisprezece kilometri și jumătate de locul în care se aflau ei.

La o aruncătură de băț.

— Iar acum dă înapoi câteva pagini, zise Dixon.

Reacher răsfoi paginile anterioare. Era o secțiune întreagă cuprinzând interioarele telefonice ale fabricii.

— Vezi la litera P, zise Dixon.

Secţiunea P începea cu un tip pe nume Pascoe şi se termina cu un altul, pe nume Purcell. La jumătatea listei era *Pilot (birou)*.

— Am găsit elicopterul, zise Dixon.

Reacher încuviinţă din cap. Pe urmă îi zâmbi. Şi-o imagină intrând în fugă cu lanterna şi plecând tot în fugă, cincizeci de secunde mai târziu, plină de praf. Vechea lui echipă. *Dacă i-ar fi trimis la Atlanta, ar fi fost în stare să se înapoieze cu reţeta pentru Coca-Cola.*

Neagley avea dosarele de personal ale întregii Divizii de Securitate. Nouă dosare verzi. Unul era al lui Saropian, altul al lui Tony Swan. Reacher nu se uită la niciunul dintre ele. Începu cu omul din vârful ierarhiei, Allan Lamaison. De prima pagină era capsată o fotografie Polaroid. Lamaison era un tip vânjos, cu gâtul gros, ochii negri şi lipsiţi de expresie şi o gură prea mică pentru maxilarul său. Informaţiile personale se aflau pe următoarea foaie şi indicau că petrecuse douăzeci de ani în cadrul departamentului de poliţie din Los Angeles, dintre care ultimii doisprezece în cadrul secţiei spargeri-omucideri. Avea patruzeci şi nouă de ani.

Urmau apoi imediat cei doi care ocupau poziţia a treia în cadrul ierarhiei. Numele celui dintâi era Lennox. Patruzeci şi unu de ani, fost poliţist în departamentul de poliţie din Los Angeles, grizonant, tunsoare scurtă cu aparatul electric, solid, figură cărnoasă şi roşie.

Al doilea era tipul în impermeabil. Numele lui era Parker. Patruzeci şi doi de ani, fost poliţist în departamentul de poliţie din Los Angeles, înalt, zvelt, chipul dur şi palid, desfigurat căci avea nasul spart.

— Toți sunt foști polițiști din departamentul de poliție Los Angeles, zise Neagley. Potrivit informațiilor, și-au dat toți demisia cam în același timp.
— După un scandal?
— Întotdeauna există scandaluri. Din punct de vedere statistic, este greu să pleci din departamentul de poliție Los Angeles în altfel de condiții.
— Omul tău din Chicago ar putea să le găsească poveștile?
Neagley ridică din umeri.
— Am putea reuși să pătrundem în computerul lor. Și cunoaștem vreo câteva persoane. S-ar putea să obținem niște informații verbale.
— Ce era pe pardoseală în biroul lui Berenson?
— Un covor oriental nou. Stil persan, dar aproape sigur o copie din Pakistan.
Reacher încuviință din cap.
— Și în biroul lui Swan, la fel. Cred că întregul etaj al directorilor executivi era decorat la fel.
Neagley formă pe telefonul celular numărul mesageriei vocale a omului ei din Chicago, iar Reacher puse deoparte detaliile referitoare la Parker și verifică fotografiile celorlalți patru pedestrași. Pe urmă închise dosarele, le bătu ca să le alinieze într-un teanc ordonat și le puse deasupra dosarului lui Parker ca și cum ar fi fost vorba despre o categorie separată.
— I-am văzut pe ăștia cinci în noaptea asta, zise el.
— Cum arată? întrebă O'Donnell.
— Neglijenți. Foarte lenți și cam proști.
— Ceilalți doi unde erau?
— Presupun că în Highland Park. Acolo sunt toate bunătățile.

O'Donnell trase cele cinci dosare spre el şi întrebă:
— Cum a fost posibil să pierdem patru oameni din cauza poliţiştilor ăstora de operetă?
— Nu ştiu, zise Reacher.

65

În cele din urmă, aşa cum era sigur că o să facă, Reacher deschise dosarul de personal de la New Age al lui Tony Swan. Nu merse mai departe de fotografia Polaroid. Era veche de un an şi nu avea nici pe departe calitatea de studio, însă era cu mult mai clară decât imaginea statică de pe camera de supraveghere a lui Curtis Mauney. La zece ani de când părăsise armata, Swan purta părul tuns mai scurt decât pe vremea când era militar. Pe vremea lor, începuse nebunia capetelor rase în rândul soldaţilor, dar nu-i cuprinsese şi pe ofiţeri. Swan se tundea în stilul obişnuit, cu cărare, şi îşi peria părul. Însă cu anii, probabil că părul i se rărise şi trecuse la tunsoarea Cezar, uniformă, la un centimetru. În armată avea părul castaniu. Acum îl avea cenuşiu. Avea pungi sub ochi şi în dreptul articulaţiei mandibulei avea umflături de grăsime şi muşchi. Gâtul îi era mai gros ca niciodată. Reacher era uimit că se produceau cămăşi cu gulere de o asemenea mărime. Ca nişte cauciucuri de maşină.

— Şi acum? întrebă Dixon în tăcerea care se aşternuse.

Reacher ştiu că nu era o întrebare obişnuită. Încerca pur şi simplu să-l oprească din citit. Încerca să-i cruţe

sentimentele. Închise dosarul. Îl aruncă pe pat, departe de celelalte, într-o categorie separată. Swan merita o soartă mai bună decât să fie asociat cu noii săi colegi, chiar şi pe hârtie.

— Cine ştia şi cine a zburat, zise Reacher. De-asta aveam nevoie. Ceilalți pot să mai trăiască puțin.

— Şi când vom şti?

— Azi, mai târziu. Tu şi cu Dave puteți să vă duceți să aruncați o privire prin Highland Park. Neagley şi cu mine o să ne întoarcem în East Los Angeles. Într-o oră. Aşa că trageți un pui de somn şi faceți-o temeinic.

Reacher şi Neagley plecară de la motel la cinci dimineața, fiecare cu Honda lui, conducând cu o mână şi vorbind la telefon, ca toți navetiştii de pretutindeni. Reacher zise că bănuia că, în momentul în care apăruse apelul de alarmă, Lamaison şi Lennox se duseseră drept în Highland Park. Protocolul standard de urgență, se gândi el, pentru că Highland Park era locația cea mai sensibilă. Era posibil ca atacul din East Los Angeles să nu fie altceva decât o momeală. Însă noaptea lipsită de evenimente le risipise aceste temeri şi, către zori, aveau să se îndrepte spre adevărata scenă a crimei. Aveau să declare cubul de sticlă inutilizabil pentru activitățile normale şi să le dea liber tuturor în ziua aceea. Cu excepția şefilor de departamente, pe care aveau să-i cheme să facă inventarul pagubelor şi lista cu ceea ce lipsea.

Neagley fu de acord cu analiza lui. Şi înțelese următoarea parte a planului fără să mai trebuiască să întrebe, unul dintre motivele pentru care Reacher o plăcea atât de mult.

Parcară la o sută de metri distanță, pe străzi diferite, ascunzându-se în văzul tuturor. Soarele se ridicase deasupra orizontului şi zorii erau cenuşii. Reacher se afla la cincizeci de metri de clădirea New Age şi îşi vedea maşina oglindită în sticla reflectorizantă, mică, depărtată şi anonimă, una dintre sutele parcate în jur. În fața recepției distruse era tras cu spatele un camion cu platformă. Un cablu de oțel şerpuia înăuntru, în semiobscuritate. Tipul pe nume Parker era tot acolo, în impermeabilul lui. Conducea operațiunile. Avea un singur subaltern cu el. Reacher bănui că ceilalți trei fuseseră trimişi la Highland Park pentru a-i lua pe Lamaison şi Lennox.

Cablul camionului cu platformă se smuci, se întinse şi începu să se scurteze. Chrysler-ul albastru îşi făcu apariția din hol cu spatele, cu mult mai încet decât atunci când intrase. Avea zgârieturi pe tablă şi ceva pagube la partea frontală. Parbrizul era crăpat şi puțin concav. Însă, în ansamblu, maşina era într-o stare foarte bună. La fel de subtilă ca un ciocan, la fel de vulnerabilă ca un ciocan. Urcă şi se opri pe platforma camionului, şoferul imobiliză roțile cu chingi şi plecă. Imediat ce acesta ieşi pe poartă, geamăna ei neatinsă intră. Un alt Chrysler 300C, rapid şi încrezător în forțele proprii. Se opri imediat lângă intrare şi Allan Lamaison coborî să inspecteze poarta spulberată.

Reacher îl recunoscu instantaneu după fotografia de la dosar. În carne şi oase, avea în jur de un metru optzeci şi o sută zece kilograme, poate. Umeri lați, şolduri înguste, picioare scurte. Părea iute şi fragil. Era îmbrăcat într-un costum gri, cu cămaşă albă şi cravată roşie. Îşi ținea cravata lipită de piept cu o mână, cu toate că nu bătea deloc vântul. Aruncă o privire scurtă spre poartă, urcă înapoi în maşină şi plecă mai departe, prin parcare.

Coborî apoi din nou, aproape de ușile spulberate de la intrare. Parker, bărbatul în impermeabil, se apropie și începură să vorbească.

Ca să se asigure, Reacher scoase telefonul pe care-l adusese cu el din Las Vegas și formă din nou numărul. La cincizeci de metri distanță, Lamaison își duse mâna direct în buzunar și o scoase ținând telefonul. Se uită la identitatea apelantului care era afișată și înghează.

Te-am prins, își spuse Reacher.

Nu se aștepta să-i răspundă. Însă Lamaison răspunse. Deschise clapeta telefonului, îl duse la ureche și zise:

— Ce vrei?

— Cum îți merge pe ziua de azi? întrebă Reacher.

— Abia a început, zise Lamaison.

— Și azi-noapte?

— O să te omor.

— O mulțime de oameni au încercat asta, zise Reacher. Eu mai sunt pe-aici. Ei, nu.

— Unde ești?

— Am plecat din oraș. E mai sigur așa. Dar o să ne întoarcem. Poate săptămâna viitoare, poate luna viitoare, poate anul viitor. Ar fi bine să te obișnuiești să te uiți peste umăr. E un lucru pe care o să-l tot faci.

— Nu mi-e frică de voi.

— Atunci ești prost, zise Reacher și închise.

Îl văzu pe Lamaison uitându-se lung la telefon și apoi formând un număr. Nu-l reapela. Reacher așteptă, însă telefonul său rămase mut, iar Lamaison începu să vorbească, în mod evident cu altcineva.

Zece minute mai târziu, apăru și Lennox într-un alt Chrysler 300C albastru-închis. Costum negru, părul

grizonant tuns cu maşina, chipul cărnos. Celălalt număr trei, subalternul lui Swan, egalul lui Parker. Căra o cutie de carton cu cafele şi dispăru în interiorul clădirii. Cincizeci de minute mai târziu, îşi făcu apariţia şi Margaret Berenson. Femeia-dragon. Resursele umane. Ora şapte dimineaţa. Era într-o berlină Toyota. De pe stradă, viră la dreapta şi intră în parcare, oprind maşina cu precizie pe un loc din apropierea intrării. Pe urmă se strecură printre dărâmături. Lamaison ieşi pentru scurt timp şi-l trimise pe pedestraşul care mai rămăsese la poartă să o facă pe santinela. Parker forma o a doua linie defensivă la uşă. Era îmbrăcat tot în impermeabil. Îşi făcură apariţia încă doi directori. Probabil directorul financiar şi directorul administrativ al clădirii, îşi imagină Reacher. Santinela le făcu semn să treacă prin poarta care dispăruse, iar Parker îi verifică la intrare. Pe urmă apăru un fel de preşedinte al companiei. Un tip în vârstă, într-un Jaguar Sedan, iscând deferenţă la poartă şi o poziţie de drepţi din partea lui Parker. Tipul în vârstă discută cu Parker prin geamul coborât al Jaguarului şi plecă din nou. În mod vădit, avea un stil de conducere bazat pe neimplicare.

Pe urmă scena crimei se linişti şi rămase astfel timp de mai mult de două ore.

Cam la jumătatea timpului de aşteptare, Dixon sună din Highland Park. Ea şi O'Donnell îşi ocupaseră posturile înainte de ora şase dimineaţă. Îi văzuseră pe cei trei pedestraşi făcându-şi apariţia. Îi văzuseră pe Lamaison şi Lennox plecând. Îi văzuseră pe muncitori începând să apară. Dăduseră un ocol al fabricii la distanţă de două cvartale, ca să-şi facă o imagine cât mai completă.

— Aici e, zise Dixon. Mai multe clădiri, un gard sănătos, măsuri excelente de securitate. Şi are şi un heliport în spate. Şi un elicopter. Un Bell 222 alb.

La opt şi jumătate dimineaţa, femeia-dragon plecă. Îşi croi drum prin harababură, rămase o clipă pe treapta joasă din faţa intrării şi apoi se întoarse la Toyota ei. Telefonul celular al lui Reacher începu să sune. Telefonul lui, cu cartelă, nu al tipului din Las Vegas. Era Neagley.

— Mergem amândoi? întrebă ea.

— Absolut, zise Reacher. Tu în faţă, eu în spate. Începe dansul.

Îşi trase mănuşile şi porni motorul Hondei în acelaşi timp cu Berenson. Virase la dreapta la sosire, ceea ce însemna că urma să vireze la stânga la plecare. Reacher se depărtă la pas de bordură, merse douăzeci de metri şi întoarse în dreptul primei intersecţii cu o stradă laterală. Îi înţepeniseră oasele de cât aşteptase. Se întoarse încet, pe lângă gardul companiei New Age. Aflată încă în parcare, Berenson accelera. La o stradă distanţă, văzu Honda lui Neagley rulând încet, lăsând în urmă o dâră de fum alb. Berenson ajunse la poarta distrusă şi trecu de ea fără să oprească. Viră la stânga. Neagley viră şi ea la stânga în acelaşi timp şi rămase la douăzeci de metri în urma ei. Reacher încetini, aşteptă, viră şi el şi se aliniе în urma lor, la vreo şaptezeci de metri de Neagley şi la nouăzeci de metri de Berenson.

66

Toyota Prelude era un cupeu lung şi jos, aşa că nu-i oferea lui Reacher cea mai bună vizibilitate cu putinţă, însă în majoritatea timpului vedea destul de bine Toyota argintie din faţă. Berenson conducea cu o viteză mult sub limita legală. Probabil că avea puncte pe permis. Sau mintea îi stătea la altceva. Sau poate că cicatricele de la accidentul de maşină constituiau o amintire mai vie în mintea decât pe faţa ei. Viră la dreapta pe o şosea care se numea Huntington Drive, de care Reacher era sigur că făcuse cândva parte din vechea autostradă 66. Aici, se îndreptă spre nord-est. Reacher începu să cânte de unul singur, ca să se mai deconecteze. Pe urmă se opri. Berenson încetinea şi semnalizatorul stâng al maşinii clipea intermitent. Se pregătea să vireze la stânga. Se îndrepta spre South Pasadena.

Sună telefonul. Neagley:

— Am stat prea mult în spatele ei, zise ea. O să ocolesc următorul cvartal pe altă parte. Intră tu în locul meu o clipă.

Reacher nu închise şi acceleră. Berenson virase pe Van Horne Boulevard. Reacher viră şi el, la aproape

cincizeci de metri în urma ei. Nu o vedea. Strada avea o formă curbă accentuată. Acceleră din nou şi se calmă, apoi parcurse curba şi o localiză la vreo patruzeci de metri în faţa lui. Acceleră în continuare şi, în oglinda retrovizoare, o văzu pe Neagley făcându-şi apariţia pe stradă, în urma lui.

Din Monterey Hills ajunseră în South Pasadena, iar la intrarea în oraş, şoseaua îşi schimbă numele în Vía Del Rey. Un nume frumos şi un peisaj frumos. Visul californian. Dealuri joase, străzi arcuite, copaci, permanent primăvară, permanent flori. Reacher crescuse în baze militare mohorâte din Europa şi Pacific, şi lumea îi dăduse albume cu fotografii, ca să-i arate cum era acasă. Majoritatea imaginilor erau exact ca cele din South Pasadena.

Berenson viră la stânga, apoi la dreapta şi intră pe o fundătură rezidenţială liniştită. Reacher privi casele mici şi elegante care se scăldau în soare. Nu intră după Berenson. Vechea Hondă era cât se poate de anonimă cam peste tot în Los Angeles, dar nu şi pe o stradă cum era aceea. Frână şi opri la treizeci de metri mai departe. Neagley opri şi ea, în spatele lui.

— Acum? întrebă ea la telefon.

Existau două moduri principale de a-i face o vizită cuiva care se întoarce acasă. Ori îi dădeai omului răgazul să intre şi să se facă comod, dându-i apoi un motiv convingător pentru care să te primească în casă, ori te ţineai aproape pe urmele lui şi îl luai pe sus câtă vreme mai avea cheile scoase şi uşa deschisă.

— Acum, zise Reacher.

Coborâră din maşini, încuiară şi o luară la fugă. Niciun pericol. Un bărbat singur care aleargă poate să pară suspect. O femeie singură rareori o rupe la fugă.

Un bărbat şi o femeie care aleargă împreună erau luaţi de obicei drept prieteni de jogging sau drept o pereche jucăuşă.

Intrară pe strada înfundată şi la început nu văzură nimic. O ridicătură de teren şi apoi o curbă. Depăşiră curba la timp ca să vadă o uşă de garaj deschizându-se lângă o casă aflată cam la o treime în josul străzii, pe dreapta. Toyota lui Berenson aştepta pe aleea spre garaj, sub un umbrar negru. Casa era mică şi îngrijită. Placată cu cărămidă falsă. Tencuială vopsită. Curtea din faţă era plină cu pietre şi pietriş şi cu flori de toate culorile. Pe peretele garajului era un panou de baschet. Uşa care se ridica lăsa să intre destulă lumină înăuntru, cât să se vadă o mulţime de lucruri de copil, îndesate lângă un perete din interior. O bicicletă, un skateboard, o bâtă pentru Liga Juniorilor, apărători pentru genunchi, căşti, mănuşi.

Stopurile Toyotei se stinseră şi maşina se strecură înăuntru. Neagley o rupse la fugă. Era mult mai rapidă decât Reacher. Reuşi să intre în garaj exact când uşa începea să coboare. Reacher ajunse cu aproape zece secunde în urma ei şi puse piciorul sub uşă ca să pornească mecanismul de siguranţă. Aşteptă până când uşa se ridică la loc până la nivelul taliei şi apoi se aplecă şi intră.

Margaret Berenson se dăduse deja jos din maşină. Neagley o apucase de păr cu mâna înmănuşată şi cu cealaltă îi imobilizase amândouă mâinile la spate. Berenson se zbătea, dar nu prea tare. Încetă să mai opună rezistenţă după ce Neagley o trânti de două ori pe capota Toyotei. În momentul acela se lăsă moale şi începu să urle. Încetă să ţipe în secunda următoare, după ce Neagley o ridică din nou şi o întoarse către Reacher, iar el o pocni

în plexul solar, o singură dată, cu blândețe, doar atât cât să-i scoată aerul de plămâni.

Pe urmă, Reacher se depărtă, apăsă butonul și ușa începu să coboare din nou. Mecanismul ușii avea un bec galben pe tavan și, pe măsură ce nu mai pătrundea lumina soarelui, în garaj rămase numai o lumină galbenă slabă. În partea dreaptă a garajului era o ușă care dădea afară, iar pe stânga o alta, care nu putea să dea decât în casă. Alături de ea era o tastatură de alarmă.

— E armată? întrebă Reacher.

— Da, zise Berenson, cu răsuflarea tăiată.

— Nu, zise Neagley, făcând un semn cu capul spre bicicletă și skateboard. Puștiul are în jur de doisprezece ani. Mami a plecat devreme azi-dimineață. Copilul s-a dus singur să ia autobuzul școlii, de data asta. Chestie destul de neobișnuită, probabil. Armarea alarmei nu face parte din rutina lui.

— Poate că a armat-o tati.

— Tati s-a dus de mult. Mami nu poartă verighetă.

— Un prieten?

— Cred că glumești.

Reacher încercă ușa. Era încuiată. Smulse cheile din contactul Toyotei și scotoci printre cheile de pe inel până dădu peste o cheie de casă. Se potrivi în broască și o răsuci. Ușa se deschise. Niciun bip de avertisment. Treizeci de secunde mai târziu, nicio lumină, nicio sirenă.

— Spui o grămadă de minciuni, doamnă Berenson, zise el.

Berenson nu zise nimic.

— E de la Resurse Umane, zise Neagley. Ei cu asta se ocupă.

Reacher ținu ușa și Neagley o împinse pe Berenson prin spălătorie, în bucătărie. Casa fusese construită înainte

ca dezvoltatorii să înceapă să facă bucătăriile cât hangarele de avioane, aşa că bucătăria era o încăpere pătrată plină de dulapuri şi aparate electrocasnice datând de ani buni. Mai era şi o masă cu două scaune. Neagley o aşeză pe Berenson cu forța pe unul dintre ele, iar Reacher se întoarse în garaj şi cotrobăi până găsi pe un raft o rolă de bandă adezivă pe jumătate consumată. Cu mănuşile în mâini, capătul era mai greu de desfăcut. Aşa că luă un cuțit de pe un fund din lemn de arțar. O legă pe Berenson strâns de scaun peste piept, brațe şi picioare, rapid şi eficient.

— Am fost în armată, îi spuse el. Am menționat asta, nu? Când aveam nevoie de o informație, prima dată ne adresam funcționarului companiei. Asta ai fi tu. Aşa că dă-i drumul şi vorbeşte.

— Sunteți nebuni, îi replică Berenson.

— Vorbeşte-mi despre accidentul de maşină.

— Despre ce?

— Cicatricele tale.

— S-a petrecut demult.

— A fost rău?

— Îngrozitor.

— Acum s-ar putea să fie mult mai rău.

Reacher puse cuțitul pe masă, urmat de pistolul Glock, pe care îl scoase dintr-un buzunar şi de bucata de beton a lui Tony Swan, pe care o scoase din celălalt.

— Răni de cuțit, răni de pistol, traumatisme cu un obiect contondent. Te las pe tine să alegi.

Berenson începu să plângă. Disperată, neajutorată, hohotea şi suspina. Îi tresăltau umerii şi capul îi căzu într-o parte, lacrimile ajungându-i în poală.

— Nu ajută, zise Reacher. Nu ți-ai ales bine la cine să plângi.

Berenson ridică fruntea, se întoarse şi o privi pe Neagley. Chipul lui Neagley era aproape la fel de expresiv ca bucata de beton a lui Swan.

— Vorbeşte! zise Reacher.

— Nu pot, răspunse Berenson. O să-i facă rău fiului meu.

— Cine?

— Nu am voie să spun.

— Lamaison?

— Nu pot să spun.

— Ar cam fi vremea să te hotărăşti, Margaret. Vrem să ştim cine a fost la curent şi cine a pilotat. În momentul acesta te considerăm şi pe tine amestecată. Dacă vrei să te scoatem din asta, trebuie să ne spui ce ştii.

— O să-i facă rău fiului meu.

— Lamaison?

— Nu pot să spun cine.

— Priveşte lucrurile din punctul nostru de vedere, Margaret. Dacă ai vreo îndoială, te eliminăm.

Berenson nu zise nimic.

— Fii deşteaptă, Margaret, o îndemnă Reacher. Indiferent cine îți amenință fiul, demonstrează-mi asta şi e un om mort. Nu va mai putea să facă niciun rău nimănui.

— Nu mă pot baza pe asta.

— Împuşc-o şi gata, zise Neagley. Ne pierdem timpul cu ea.

Reacher se duse la frigider şi-l deschise. Scoase un bidon din plastic cu apă Evian. Plată, franțuzească, galonul la fel de scump ca benzina. Deşurubă capacul şi luă o înghițitură mare. Îi întinse bidonul lui Neagley. Neagley refuză dând din cap. Reacher goli în chiuvetă, se întoarse la masă şi se folosi de cuțitul de masă ca să

taie o gaură ovală în fundul bidonului. Îl potrivi pe țeava Glock-ului. Îl așeză astfel încât capătul cu capacul să fie exact pe direcția țevii.

— Un amortizor artizanal, zise el. Vecinii nu vor auzi nimic. Funcționează o singură dată, dar nici nu trebuie mai mult.

Puse pistolul la cincizeci de centimetri de fața lui Berenson și ochi în așa fel încât femeia să se uite drept în bidon cu ochiul drept.

Berenson începu să vorbească.

67

În ansamblu, era o poveste pe care Reacher ar fi putut s-o scrie dinainte. Cel care fusese inițial inginerul de dezvoltare la fabrica din Highland Park devenise responsabil cu controlul de calitate și începuse să dea semne serioase de stres. Numele lui era Edward Dean și locuia undeva departe, în nord, dincolo de munți. Întâmplător, evaluarea anuală a performanțelor sale era programată la trei săptămâni după ce începuse să se poarte ciudat. Fiind un profesionist experimentat, Margaret Berenson observase tulburarea omului și rămăsese cu ochii pe el.

La început, Dean pretinsese că mutarea în nord era la originea problemei. Își dorise un stil de viață relaxat și își cumpărase câțiva acri de teren, la sud de Palmdale. Naveta îl omora. Berenson nu-l crezuse. Toți oamenii care lucrau în Los Angeles făceau naveta de înnebuneau. Pe urmă, Dean îi spusese că avea niște vecini cu probleme. Prin preajmă și-ar fi făcut veacul niște motocicliști proscriși și s-ar fi aflat și niște laboratoare clandestine de metamfetamină. Lui Berenson îi venise mai curând să creadă varianta asta. Circulau o grămadă de povești despre locurile rău famate. Însă un ecou îndurerat al

unei remarci întâmplătoare cu privire la fiica lui Dean o făcuse să creadă că ea era, pe undeva, problema tatălui său. Avea paisprezece ani. Berenson adună doi cu doi şi îi dădu cinci. Îşi imagină că puştoaica îşi pierdea vremea cu motocicliştii sau experimenta, provocând mari probleme acasă.

Pe urmă reveni asupra acestei impresii. Problemele de calitate ale fabricii din Highland Park căpătaseră notorietate publică în cadrul companiei. Berenson ştia că Dean se confrunta cu o scindare dificilă a responsabilităţilor. În calitate de director al companiei, avea datoria mandatată de a se asigura că lucrurile mergeau bine. Însă, în paralel, avea şi o responsabilitate faţă de Pentagon, aceea de a se asigura că New Age îi vindea numai marfă de calitate. Berenson îşi imagină că acest conflict din mintea lui îi provoca stresul. Însă în cele din urmă, făcea ceea ce trebuia să facă din punctul de vedere al legii, aşa că lăsă grija aceasta deoparte.

Pe urmă dispăruse Tony Swan.

Pur şi simplu se evaporase. Într-o zi a venit la slujbă şi a doua zi nu a mai venit. Fiind un profesionist experimentat, Margaret Berenson îi observase absenţa. Luă firul problemei. Şi ea avea responsabilităţi multiple. Swan se afla în posesia unor informaţii secrete. Existau implicaţii la nivel de securitate naţională. Începuse să se ocupe de asta ca un câine care ia urma osului. Le pusese tot felul de întrebări multor oameni.

Pe urmă, într-o bună zi, când ajunse acasă, îl găsi pe Allen Lamaison pe aleea garajului, jucând baschet unu la unu cu fiul ei.

Lui Berenson îi era frică de Lamaison. Întotdeauna se temuse de el. Cât de mult, îşi dăduse seama abia când îl

văzuse ciufulindu-i părul fiului ei de doisprezece ani, cu o mână suficient de mare ca să-i spargă capul copilului. Propuse ca băiatul să rămână afară să exerseze aruncările care nu-i ieşeau, în timp ce el intra înăuntru pentru o discuţie importantă cu mami.

Discuţia începuse ca o confesiune. Lamaison îi spusese lui Berenson exact ce i se întâmplase lui Swan. Îi dăduse toate detaliile. Şi îi sugerase cam care ar fi fost motivele. De această dată, Berenson adunase doi cu doi şi îi dăduse patru. Îşi aminti stresul lui Dean. Din vorbă în vorbă, Lamaison îi dezvăluise că Dean colabora la un proiect special, pentru că dacă nu ar fi făcut-o, şi-ar fi găsit fiica, după câteva săptămâni, plină de sânge până la glezne, în mijlocul unei bande de motociclişti satisfăcuţi.

Sau, pe de altă parte, poate că n-ar mai fi găsit-o niciodată.

Pe urmă, Lamaison îi spusese că acelaşi lucru ar fi putut să i se întâmple şi fiului ei. Îi spusese că o mulţime de motociclişti se arătau foarte dornici să încerce şi fete, şi băieţi. Majoritatea trecuseră prin puşcării, iar puşcăriile deformau gusturile oamenilor.

Îi dădu un avertisment şi două instrucţiuni. Avertismentul era că, mai devreme sau mai târziu, aveau să apară doi bărbaţi şi două femei care să înceapă să pună întrebări. Prieteni vechi de-ai lui Swan, din vremea când era în armată. Prima instrucţiune fusese aceea că trebuiau abătuţi de la cercetări, ferm, politicos şi definitiv. A doua instrucţiune îi interzicea să divulge ceva din conversaţia lor.

Pe urmă o forţase pe Berenson să urce în dormitor şi să-i presteze un anumit act sexual. Pentru a pecetlui înţelegerea, spusese el.

După aceea, se dusese şi mai aruncase de câteva ori la coş cu fiul ei.

În sfârşit, plecase.

Reacher o crezu. În viaţă, ascultase oameni spunându-i minciuni şi mult mai rar spunând adevărul. Ştia cum să facă deosebirea dintre astea două. Ştia în ce să aibă încredere şi în ce să nu aibă încredere. Era un om extraordinar de cinic, însă talentul său deosebit stătea tocmai în capacitatea de a păstra un mic colţişor de receptivitate. Crezu partea cu baschetul, referirea la închisoare şi actul sexual. Oamenii ca Margaret Berenson nu inventau lucruri de acest gen. Nu puteau. Nu aveau orizontul destul de larg pentru asta. Luă cuţitul de bucătărie şi tăie banda adezivă cu care o legase de scaun. O ajută să se ridice.

— Aşadar, cine a ştiut? întrebă el.

— Lamaison, zise Berenson. Lennox, Parker şi Saropian.

— Doar ei?

— Da.

— Dar ceilalţi patru foşti poliţişti din Departamentul de poliţie din Los Angeles?

— Ei sunt altfel. Dintr-o altă eră şi din alt spaţiu. Lamaison nu ar avea încredere în ei să-i amestece în aşa ceva.

— Şi atunci, de ce i-a angajat?

— Oameni noi. La număr. Şi are încredere în ei din toate celelalte puncte de vedere. Fac ce le spune.

— De ce l-a angajat pe Tony Swan? Era clar că Swan o să fie ca o pietricică în pantof.

— Nu Lamaison l-a angajat pe Swan. Nu l-a vrut. Însă l-am convins pe preşedintele companiei că aveam nevoie

de o diversitate de pregătiri. Nu era bine să-i luăm pe toţi din acelaşi loc.

— Aşadar, tu l-ai angajat de fapt?

— Practic, da. Îmi pare rău.

— Unde s-au petrecut toate?

— În Highland Park. Acolo este şi elicopterul. Şi o mulţime de dependinţe. Este o fabrică mare.

— Ai unde să te duci? întrebă Reacher.

— Să mă duc? zise Berenson.

— Câteva zile, până se termină toate astea.

— Nu se va termina nimic. Nu-l cunoşti pe Lamaison. Nu ai cum să-l loveşti.

Reacher o privi pe Neagley.

— Putem să-l lovim? întrebă el.

— Ca în tobă, zise Neagley.

— Dar sunt patru, le aminti Berenson.

— Trei, zise Reacher. Pe Saropian l-am şters deja de pe listă. Ei sunt trei, noi patru.

— Sunteţi nebuni.

— Şi ei îşi vor spune acelaşi lucru. Asta în mod sigur. Or să creadă că sunt nebun de legat.

Berenson rămase tăcută un moment lung.

— Aş putea să mă duc la un hotel, zise ea.

— Fiul tău când se întoarce acasă?

— Mă duc eu să-l iau de la şcoală.

Reacher încuviinţă din cap.

— Fă-ţi bagajele.

— Le fac.

— Cine a fost în elicopter? întrebă Reacher.

— Lamaison, Lennox şi Parker. Numai ei trei.

Plus pilotul, zise Reacher. Asta înseamnă patru.

Berenson se duse sus să-şi facă bagajele, iar Reacher lăsă cuţitul deoparte. Pe urmă băgă la loc în buzunar piatra lui Swan şi scoase bidonul de Evian de pe ţeava Glock-ului.

— Chiar ar fi funcţionat? întrebă Neagley. Ca amortizor.

— Mă îndoiesc, zise Reacher. Am citit odată într-o carte. Pe hârtie, mergea. Dar în lumea reală mi-e teamă că ar fi explodat şi m-ar fi orbit cu schije de plastic. Însă arăta bine, nu crezi? Asigura un element suplimentar. Mai bine decât să-i pui doar pistolul la tâmplă.

Deodată, sună telefonul. Telefonul lui cu cartelă, nu telefonul lui Saropian, din Las Vegas. Era Dixon. Ea şi cu O'Donnell supravegheaseră obiectivul din Highland Park patru ore şi jumătate. Văzuseră tot ce era de văzut şi începeau să se simtă vizibili.

— Luaţi-o spre casă, zise Reacher. Avem tot ce ne trebuie.

Pe urmă sună telefonul lui Neagley. Celularul ei personal, nu cel cu cartelă. Omul ei din Chicago. Zece şi jumătate în Los Angeles, prânzul în Illinois. Ascultă, fără să se mişte, fără să pună întrebări, memorând informaţiile. Pe urmă închise.

— Datele preliminare de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles, zise ea. În douăzeci de ani, Lamaison s-a confruntat cu optsprezece investigaţii ale Afacerilor Interne şi a avut câştig de cauză de fiecare dată.

— Acuzaţiile?

— Tot ce vrei. Folosirea excesivă a forţei, mită, corupţie, dovezi dispărute, droguri, bani. E un băiat rău, dar deştept.

— Cum de pune unul ca el mâna pe o slujbă la un contractor din apărare?

— În primul rând, cum de pune unul ca el mâna pe o slujbă la poliția Los Angeles? Şi mai şi avansează până în vârf? Aşa bine, afişând o fațadă şi străduindu-se din greu să-şi păstreze dosarul curat. Şi având un partener care a ştiut când şi cum să-şi țină gura.

— Partenerul lui probabil că e un măr la fel de stricat. De regulă, aşa merg treburile astea.

— Tu ştii mai bine, zise Neagley.

Patruzeci de minute mai târziu, Berenson coborî cu două bagaje. Unul scump, din piele neagră, şi un sac din nailon verde-aprins, cu un logo sportiv. Valiza ei şi sacul copilului, îşi spuse Reacher. Le puse în portbagajul Toyotei. Reacher şi Neagley se duseră la maşinile lor şi se întoarseră cu ele, grupându-se într-un convoi de protecție. Aceleaşi metode de bază ca şi în cazul supravegherii, scopuri diferite. Neagley rămase aproape şi Reacher ceva mai în spate. După un kilometru şi jumătate, se gândi că O'Donnell greşise spunând că Hondele erau cele mai invizibile maşini din California. Toyota se potrivea mai bine în categoria asta. Se uita la ea şi abia dacă o vedea.

Berenson se opri la o şcoală. O clădire mare, înconjurată de o linişte ca de gaură neagră, ca toate şcolile atunci când elevii sunt la ore. După douăzeci de minute se întoarse trăgând după ea un băiat şaten. Mic. Abia dacă îi ajungea la umăr. Părea puțin confuz, însă destul de fericit că fusese scos de la ore.

Pe urmă Berenson ocoli pe câteva străzi până ajunse pe autostrada 110 şi ieşi din Pasadena, îndreptându-se către un han de pe o stradă liniştită. Reacher îi aprobă alegerea. În spate avea o parcare în care Toyota nu putea să fie văzută din stradă, un portar la uşă şi două femei

la recepție, înăuntru. Suficient de mulți ochi vigilenți înainte să ajungi la lift și în camere. Mai bine decât la un motel.

Reacher și Neagley rămaseră și ei, pentru a-i da răgaz lui Berenson și fiului ei să se instaleze. Se gândiră că zece minute erau de-ajuns. Folosiră acest timp să mănânce, la barul de lângă hol. Sandvișuri, cafea pentru Reacher, sifon pentru Neagley. Lui Reacher îi plăcu felul în care se putea scobi între dinți cu scobitoarea care ținuse sandvișul. Nu avea de gând să vorbească cu lumea având resturi de carne de pui între dinți.

Telefonul sună din nou când își termina cafeaua. Din nou, Dixon. Se întorsese la motel, împreună cu O'Donnell. La recepție îi aștepta un mesaj urgent. Din partea lui Curtis Mauney.

— Vrea să ne întâlnim toți în locul acela, din nordul orașului Glendale, zise Dixon. Imediat.

— Unde ne-am dus pentru Orozco?

— Da.

— Pentru că l-au găsit pe Sánchez?

— N-a zis. Dar, Reacher, nu ne-a spus să ne întâlnim la morgă. Ne-a spus să ne întâlnim la spitalul de vizavi. Așa că, dacă e vorba de Sánchez, înseamnă că mai trăiește.

68

Dixon şi O'Donnell plecau de la motelul Dunes, iar Reacher şi Neagley din hanul din Pasadena. Ambele puncte se aflau exact la aceeaşi distanţă de spitalul din nordul orăşelului Glendale. Şaisprezece kilometri pe două laturi ale unui triunghi isoscel.

Reacher se aştepta ca el şi Neagley să ajungă primii. Felul în care autostrăzile se aliniau la fiecare capăt al munţilor San Gabriel le permitea să vadă în linie dreaptă autostrada 210. Dixon şi O'Donnell erau obligaţi să o ia spre nord-est, perpendicular pe autostrăzi, un drum greu, pe care aveau de luptat permanent cu traficul congestionat.

Însă tocmai autostrada 210 era blocată. La o sută de metri de rampă, nu mai mişca nimic. Un fluviu de maşini blocate care şerpuia cât vedeai cu ochii, scânteind în soare, arzând benzină, ţintuite locului. O panoramă clasică pentru Los Angeles. Reacher se uită în oglindă şi văzu Honda lui Neagley exact în spatele lui. Ea îşi luase o Honda Civic albă, cam cu patru modele în urma celui de ultimă oră. Nu o vedea la volan. Parbrizul era prea întunecat. În partea de sus a parbrizului avea lipită o fâşie de plastic albastru-închis pe care scria cuvintele *No Fear,* cu

litere crestate argintii. *Ceva foarte potrivit pentru Neagley,* își spuse el.

O sună.

— Un accident undeva, în față, îi explică ea. Am auzit la radio.

— Asta ne mai lipsea!

— Dacă Sánchez a reușit până acum, poate să mai reziste câteva minute.

— Unde au greșit? întrebă Reacher.

— Nu știu. Nu a fost cea mai dură chestie cu care au avut vreodată de-a face.

— Înseamnă că s-au lăsat prinși într-o cursă. Ceva imprevizibil. Cu cine ar fi putut să înceapă Swan?

— Cu Dean, zise Neagley. Tipul de la controlul de calitate. Cred că tocmai comportamentul lui i-a atras atenția. Numerele proaste, ca atare, nu înseamnă obligatoriu mare lucru. Însă niște numere proaste împreună cu un responsabil de la controlul de calitate stresat înseamnă foarte multe.

— Crezi că a aflat toată povestea de la Dean?

— Probabil că nu. Însă suficient de multe ca să poată uni punctele. Swan era cu mult mai inteligent decât Berenson.

— Și care a fost următorul pas pe care l-a făcut?

— Doi pași, în paralel, zise Neagley. I-a asigurat protecție lui Dean și a început să caute dovezi care să-i susțină acuzațiile.

— Cu ajutor din partea celorlalți.

— Mai mult decât ajutor, zise Neagley. Practic, a subcontractat. Era obligat, pentru că situația lui de la birou era nesigură.

— Și atunci nu a vorbit niciodată cu Lamaison?

— Nicidecum. Prima regulă, să nu ai încredere în nimeni.

— Şi atunci ce i-a dat de gol?

— Nu ştiu.

— Cum l-ar fi protejat Swan pe Dean?

— Ar fi vorbit cu poliția locală. Ar fi cerut protejarea lui sau cel puțin ar fi cerut ca o maşină să treacă pe-acolo în mod regulat.

— Lamaison a fost în Departamentul de Poliție din Los Angeles. Poate că mai are prieteni acolo. poate că ei l-au prevenit.

— Nu merge, zise Neagley. Swan nu a vorbit cu nimeni de la Departamentul de Poliție din Los Angeles. Dean locuia dincolo de deal. În afara jurisdicției poliției din Los Angeles.

Reacher făcu o pauză.

— Ceea ce înseamnă că Swan nu a vorbit cu nimeni, zise el. Pentru că e împărăția lui Curtis Mauney, iar el nu ştia nimic despre New Age. Şi nici despre Swan, decât prin legătura lui cu Franz.

— Swan nu l-ar fi lăsat pe Dean fără protecție.

— Şi-atunci poate că nu Dean a declanşat totul. Poate că Swan nu a ştiut nimic despre el. Poate că a prins alt fir în afacerea asta.

— Care anume? întrebă Neagley.

— Habar n-am, zise Reacher. Poate o să reuşească să ne spună Sánchez.

— Crezi că mai e în viață?

— Sper ce e mai bine.

— Dar te pregăteşti pentru ce e mai rău.

Închiseră telefoanele. Şirul de maşini avansă puțin. Într-un minut şi un sfert de conversație, parcurseseră

aproape cinci lungimi de maşină. În următoarele cinci minute de tăcere, mai străbătură încă zece lungimi, de şase ori mai încet decât dacă ar fi mers normal. În jurul lor, toată lumea răbda. Oamenii vorbeau la telefon, citeau, se bărbiereau, se machiau, fumau, mâncau, ascultau muzică. Unii se bronzau. Îşi suflecau mânecile şi îşi ţineau braţele la soare, pe geamurile deschise.

Telefonul cu cartelă al lui Reacher sună. Din nou Neagley.

— Noutăți din Chicago, zise ea. Am pătruns parțial în structura Departamentului de Poliţie din Los Angeles. Lennox şi Parker erau aproape la fel de răi ca Lamaison. Ei doi au fost parteneri. Au preferat să demisioneze, decât să facă faţă anchetei Afacerilor Interne, a douăsprezecea în doisprezece ani. Cred că au rămas fără slujbă cu o săptămână înainte să fie angajaţi de Lamaison la New Age.

— Mă bucur că nu am acțiuni la New Age.

— Ba ai! Sunt banii Pentagonului. De unde crezi că vin?

— Nu de la mine, zise Reacher.

Două sute de metri mai departe, autostrada mergea în linie dreaptă şi urca înaintea lor, iar ei văzură cauza întârzierii, în depărtare, în ceaţă. O maşină care rămăsese blocată pe banda din stânga. Un blocaj banal, care paralizase însă tot traficul. Reacher încheie conversația cu Neagley şi o sună pe Dixon.

— Aţi ajuns? întrebă el.

— În zece minute, cred.

— Suntem blocaţi în trafic. Sunaţi-ne dacă aveţi veşti bune. Cred că o să ne sunaţi oricum, şi dacă veştile sunt proaste.

Le mai trebui un sfert de oră ca să ajungă la maşina aflată în pană şi mai făcură câteva schimbări de bandă

curajoase ca să treacă de ea. Pe urmă traficul se eliberă și fiecare își continuă drumul cu o sută zece la oră, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Reacher și Neagley ajunseră la clădirea districtuală cu zece minute întârziere. Șaisprezece kilometri în patruzeci de minute. Viteza medie, 24,1 kilometri pe oră. Deloc grozav.

Nu băgară în seamă morga și lăsară mașinile pe două locuri rezervate vizitatorilor în parcarea spitalului. Merseră prin soarele arzător până la intrarea principală. Reacher văzu Honda lui O'Donnell în parcare, apoi pe a lui Dixon. Intrarea principală dădea într-un hol cu o mulțime de scaune roșii din plastic. Unele dintre ele, ocupate. Majoritatea, nu. Locul părea cât se poate de liniștit. Nici urmă însă de O'Donnell și de Dixon. Sau de Curtis Mauney. Mai era și un birou lung, în spatele căruia se aflau mai multe persoane. Nu asistente. Doar funcționari. Reacher îl întrebă pe unul dintre ei dacă-l văzuse pe Mauney, dar nu primi niciun răspuns. Întrebă de Jorge Sánchez, și tot nu primi niciun răspuns. Întrebă despre internarea la urgență a persoanelor necunoscute și cineva îl trimise la un alt birou, după colț.

Funcționarul de la acest birou îi răspunse că nu fusese internată recent nicio persoană necunoscută și că nu știa nimic despre un pacient pe nume Jorge Sánchez sau despre vreun șerif districtual pe nume Curtis Mauney. Reacher scoase telefonul mobil, dar i se ceru să nu-l folosească în interiorul clădirii, întrucât semnalul său ar fi putut să perturbe funcționarea echipamentelor medicale, care erau foarte sensibile. Ieși în parcare și o sună pe Dixon.

Niciun răspuns.

Încercă numărul lui O'Donnell.

Niciun răspuns.

— Poate şi-au închis telefoanele, zise Neagley. Or fi la terapie intensivă sau cine ştie unde.

— Unde? Aici nici măcar nu au auzit de Sánchez.

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Abia au ajuns.

— Nu-mi miroase-a bine, zise Reacher.

Neagley scoase cartea de vizită a lui Mauney din buzunar. I-o întinse. Reacher formă numărul lui Mauney pe telefonul său celular.

Nu răspunse nimeni.

Încercă pe linia fixă.

Tot niciun răspuns.

Pe urmă sună telefonul lui Neagley. Celularul ei personal, nu cel cu cartelă. Răspunse. Ascultă. Se albi la faţă. Literalmente i se scurse sângele din obraji, arătând de parcă ar fi fost de ceară.

— M-au sunat din Chicago, zise ea. Curtis Mauney a fost partenerul lui Allan Lamaison. Au fost împreună doisprezece ani în Departamentul de Poliţie din Los Angeles.

69

Ceva i-a dat de gol. Ceva imprevizibil. Neagley avusese dreptate, dar numai pe jumătate. Dean fusese un factor major, dar nu inițiatorul. Swan ajunsese la el mult mai târziu în cursul investigației, pe altă cale, după ce restul se aflau deja la bord. Altfel nu aveai cum să explici dimensiunile dezastrului. Reacher rămase în picioare în parcare, închise ochii și își imagină scena. Îl văzu pe Swan discutând cu Dean, partea finală a mozaicului, acasă la acesta, la nord de munți, în deșertul de lângă Palmdale, un paradis al refugiaților din oraș, un sanctuar, o fată trecând tăcută prin dreptul unei uși deschise, frica de pe chipul lui Dean, îngrijorarea de pe fața lui Swan. Reacher îl văzu pe Swan scoțând de la Dean întreaga poveste, liniștitor, fiind ca-ntotdeauna încrezător, solid și calm. Pe urmă, Reacher îl văzu pe Swan ducându-se direct la biroul prăfuit al șerifului, vorbind cu Mauney, explicându-i, cerându-i ajutorul, implorându-l. Apoi îl văzu pe Swan plecând și pe Mauney punând mâna pe telefon. Pecetluindu-i soarta lui Swan acolo și atunci. Și pe a lui Franz, și pe a lui Orozco, și pe a lui Sánchez.

Ceva imprevizibil.

Reacher deschise ochii şi zise:

— Nu o să mai pierdem încă doi. Nu câtă vreme mai sunt în viaţă şi respir.

Abandonară Honda Civic a lui Neagley în parcarea spitalului şi luară Honda Prelude a lui Reacher. Nu aveau unde să se ducă. Se mişcau doar de dragul de a se mişca. Şi vorbeau de dragul de a vorbi.

— Ştiau că o să apărem, mai devreme sau mai târziu, zise Neagley. Suspansul îi ucidea. Aşa că au manipulat lucrurile cum le-a convenit. Mauney a forţat-o pe Angela Franz să mă sune. El a clocit povestea ca să-l ţină pe Thomas Brant la bord. Ne-a urmărit pas cu pas şi ne-a tot spus lucruri pe care le ştiam deja, ca să ne ţină pe-aproape, şi ne-a întrebat ce am mai descoperit, aşteptând să vadă dacă renunţăm şi nu le mai stăm pe cap. Şi cum nu am făcut asta, au decis să meargă mai departe şi să ne scoată din joc. Mai întâi la Las Vegas şi acum, aici.

Intrară din nou pe autostrada 210. Traficul era rapid, drumul era liber.

— Planuri? întrebă Neagley.

Niciun plan, zise Reacher.

Repertoarul cu numere de telefon pe care îl capturase Dixon se afla la motel, în camera lui O'Donnell, însă nu voiau să se apropie de Sunset Boulevard. Găsiră Highland Park destul de uşor. Era o zonă decentă, plină de străzi, case, parcuri comerciale şi mii de fabrici de tehnologie de vârf. Mai greu au găsit noul său sediu al companiei New Age. Nu se aşteptaseră la indicatoare, şi nici nu găsiseră vreunul. În schimb, căutară clădiri fără firmă, cu garduri serioase şi heliporturi. Găsiră câteva. Era şi genul acesta de zonă.

— Dixon a spus că elicopterul era un Bel 222, zise Reacher. L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea?

— Am văzut trei în ultimele cinci minute, zise Neagley.

— A spus că era alb.

— Două în ultimele cinci minute.

— Unde?

— Cel de-al doilea, cu un kilometru şi jumătate în spate. De două ori la stânga şi o dată la dreapta. Primul era cu trei numere înainte.

— Ambele locuri erau împrejmuite cu garduri?

— Exact.

— Clădiri anexă?

— Ambele.

Reacher frână şi făcu o întoarcere cap-coadă ilegală, de-a latul străzii, apoi o luă înapoi pe unde veniseră.

Făcu două viraje la stânga şi un viraj la dreapta, încetini şi Neagley îi arătă o serie de clădiri din metal cenuşiu, în spatele unui gard care n-ar fi făcut notă disonantă în jurul unei închisori de maximă siguranță. Avea cel puțin doi metri şi jumătate înălțime şi aproape un metru şi douăzeci lățime, cu două fețe din sârmă ghimpată întinsă şi nişte „armonici" uriaşe de sârmă ghimpată pusă deasupra. O barieră al naibii de serioasă. În spatele gardului se aflau patru clădiri. Un hangar mare şi alte trei construcții mai mici. Mai era şi un dreptunghi uriaş din beton, pe care staționa un elicopter cu botul lung, alb, nemişcat, tăcut.

— Ăsta e un Bell 222? întrebă Reacher.

— Inconfundabil, zise Neagley.

— Deci ăsta e locul?

— Greu de spus.

Alături de heliport se afla o manşă de vânt portocalie, cocoțată pe un stâlp înalt. Atârna nemişcată în aerul cald

şi uscat. Mai era şi o parcare, în care se aflau treisprezece maşini. Niciuna scumpă. Niciun Chrysler albastru.

— Ce fel de maşini ar avea muncitorii care ar lucra la asamblare? întrebă Reacher.

— Maşini ca astea, zise Neagley.

Reacher trecu mai departe, depăşind un loc, apoi încă unul. Cel de-al treilea era foarte asemănător cu primul. Un gard serios, patru clădiri anonime cu faţadele din metal cenuşiu, o parcare înţesată de maşini ieftine, un heliport, un Bell 222 parcat, alb. Niciun nume, niciun logo, nicio firmă.

— Avem nevoie de adresa exactă, zise Reacher.

— Nu avem timp. Dunes e foarte departe de aici.

— Dar nu şi Pasadena.

O luară spre est pe York Boulevard şi apoi pe autostrada 110. Opriră în faţa hanului din Pasadena, un sfert de oră mai târziu. După încă cinci minute, se aflau în camera lui Margaret Berenson. Îi spuseră ce anume îi interesa. Nu-i explicară de ce. De dragul ei, voiau să păstreze iluzia de competenţă. Berenson le spuse că primul loc pe care îl văzuseră era cel pe care îl căutau.

Un sfert de oră mai târziu, trecură din nou prin faţa primului loc. Gardul era descurajant. Brutal. Doar un tanc de luptă să fi reuşit să-l străpungă. O maşină aproape sigur nu ar fi reuşit. În niciun caz, o Honda Prelude. Nici măcar o matahală cum era Chrysler-ul. Nici un camion greu. Era vorba de rezilienţa cablurilor. Cablurile exterioare s-ar fi întins precum corzile de chitară înainte să se rupă, disipând forţa impactului, încetinind vehiculul, înghiţindu-i impulsul. Pe urmă, cablurile interioare s-ar fi comprimat. Ca un burete. Ca un arc. Vehiculul s-ar

încurca, ar încetini şi s-ar opri. În niciun caz nu aveau cum să intre pe roţi. Şi în niciun caz nu ar fi putut să intre pe jos. Cineva înarmat cu un cleşte de sârmă ar fi sângerat de moarte înainte să străbată un sfert din distanţa dintre garduri. Şi nici peste gard nu ar fi avut cum. Armonica era prea lată şi prea lejer întinsă ca să permită escaladarea gardului cu scara.

Reacher făcu un tur complet. Fabrica ocupa cu totul cam un hectar. Era aproape pătrată, aproximativ o sută de metri pe latură. Patru clădiri, una mare, trei mici. Între clădiri, iarbă maronie uscată şi poteci acoperite cu zgură. Gardul era lung de patru sute de metri şi nu avea niciun punct slab. Şi o singură poartă. Masivă, din oţel, care se deschidea lateral, alunecând pe roţi. Pe şina de sus erau sudate alte rulouri de sârmă ghimpată. Într-o parte, o gheretă de portar.

— Regulile Pentagonului, zise Neagley. Aşa trebuie să fie.

În gheretă era un paznic. Un tip în vârstă, cu părul cărunt. Uniformă gri. Centură peste şolduri şi, în centură, o armă. O slujbă simplă. Permisul care trebuia, documentele care trebuiau, el apăsa un buton şi poarta se deschidea. Fără permis şi fără documente, paznicul nu se mişca, poarta nu se deschidea. Deasupra capului său atârna un bec. Se aprindea după lăsarea întunericului. Împrăştia o lumină galbenă, slabă, vreo şapte metri de jur-împrejur.

— N-avem cum să intrăm, zise Reacher.

— Dar măcar crezi că sunt aici?

— Trebuie să fie. E ca o închisoare privată. E mai sigur decât să-i ascundă cine ştie pe unde. Şi aici i-au ţinut şi pe ceilalţi.

— Cum s-o fi întâmplat?

— Mauney i-a arestat în parcarea spitalului. Poate că a primit ajutor şi din partea oamenilor lui Lamaison. Un loc aglomerat, surpriză totală, ce-ar fi putut să facă?

Reacher merse mai departe. Honda Prelude nu era maşina care să se facă remarcată, însă nu voia să fie văzută de prea multe ori în acelaşi loc. Viră după un colţ şi parcă la vreo patru sute de metri distanţă. Rămase tăcut. Pentru că nu avea ce să spună.

Telefonul lui Neagley sună din nou. Celularul ei personal. Neagley răspunse. Ascultă. Închise. Închise apoi ochii.

— Omul meu de la Pentagon, zise ea. Rachetele tocmai au ieşit pe poarta fabricii din Colorado.

70

Dacă Mahmud a pus mâna pe rachete, chestia asta ne depăşeşte. Trebuie să înghiţim în sec şi să ne vedem de treabă. Reacher se uita la Neagley. Ea deschise ochii şi-l privi la rândul ei.

— Cât cântăresc? întrebă Reacher.

— Cât cântăresc?

— Da, cât cântăresc? În kilograme şi grame.

— Nu ştiu. Sunt noi. Nu am văzut niciuna.

— Ghiceşte.

— Mai grele decât un Stinger. Pentru că fac mai multe. Însă tot portabile. În lăzi, cu tuburile de lansare, piese de schimb, manuale, să zicem douăzeci şi cinci de kilograme bucata.

— Asta înseamnă şaisprezece tone şi un sfert.

— Un camion articulat, zise Neagley.

— Viteza medie pe autostrăzile interstatale, să zicem optzeci de kilometri pe oră?

— Probabil.

— Spre nord pe I-25 până pe I-80, apoi către vest spre Nevada, înseamnă în jur de o mie patru sute cincizeci de kilometri. Înseamnă că avem la dispoziţie optsprezece

ore. Să zicem douăzeci şi patru, pentru că şoferul o să oprească să se odihnească.

— Nu se duc în Nevada, zise Neagley. Nevada e o abureală; au de gând să folosească chestiile alea, nu să le distrugă.

— Nu contează. Orice punct important este la optsprezece ore de Denver.

Neagley dădu din cap.

— E o nebunie. Nu putem aştepta douăzeci şi patru de ore. Sau optsprezece. Ai zis şi tu, ar putea să fie zeci de mii de morţi.

— Încă nu.

— Nu putem aştepta, repetă Neagley. E mai uşor să oprim camionul la ieşirea din Denver. Ar putea să se îndrepte în orice direcţie. Ar putea să se îndrepte spre New York. JFK sau LaGuardia. Sau spre Chicago. Îţi dai seama ce ar însemna Little Wing lansat la O'Hare?

— Nu tocmai.

— Cu fiecare minut de întârziere, camionul este tot mai greu de găsit.

— Dilemă morală, zise Reacher. Doi oameni pe care-i cunoaştem sau zece mii pe care nu-i cunoaştem.

— Trebuie să spunem cuiva.

Reacher nu comentă nimic.

— Trebuie, Reacher.

— S-ar putea să nu ne asculte. Nu au ascultat nici când a fost vorba de unsprezece septembrie.

— Te agăţi de un pai. S-au schimbat. Trebuie să spunem cuiva.

— Vom spune, zise Reacher. Dar nu încă.

— Karla şi Dave ar avea şanse mai bune cu vreo două echipe SWAT de partea lor.

— Glumeşti. Ar deveni victime colaterale cât ai clipi.
— Nu putem să trecem nici măcar de gard, zise Neagley. Dixon moare, O'Donnell moare, zece mii de oameni mor şi murim şi noi.
— Tu vrei să trăieşti etern?
— Nu vreau să mor azi. Tu?
— Mie chiar nu-mi pasă.
— Serios?
— Niciodată nu mi-a păsat. De ce mi-ar păsa?
— Tu chiar *eşti* nebun.
— Priveşte partea bună a lucrurilor.
— Care-i asta?
— Poate că nu o să se întâmple nimic rău.
— De ce nu?
— Poate câştigăm noi. Tu şi cu mine.
— Aici? Poate. Dar pe urmă? Habar n-avem încotro se îndreaptă camionul acela.
— Putem afla mai târziu.
— Crezi?
— La asta suntem buni, nu?
— Destul de buni ca să punem la bătaie zece mii de vieţi contra două?
— Sper că da, zise Reacher.

Mai merse un kilometru şi jumătate spre sud şi parcă din nou, pe o stradă laterală curbă, alături de un atelier unde se individualizau motociclete Harley. Vedea elicopterul companiei New Age undeva, în depărtare.
— Ce fel de securitate crezi că au? întrebă el.
— În mod normal? zise Neagley. Detectoare de mişcare pe gard, lacăte mari pe toate uşile şi un paznic în gheretа aia, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Asta e

tot ce le trebuie în mod normal. Însă astăzi nu o să mai fie nimic normal. Poți să-ți muți gândul. Ei știu că dăm târcoale. Toată securitatea de la New Age o să fie aici în păr, baricadată și cu cartuș pe țeavă.

— Șapte oameni.

— De șapte știm noi. Poate-s mai mulți.

— Poate.

— Și se vor afla de partea cealaltă a gardului. Noi o să fim afară.

— Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu gardul.

— Nu avem cum să trecem de el.

— Nici nu trebuie. Există o poartă. La ce oră se face întuneric complet?

— Să zicem la ora nouă, ca să fim siguri.

— Nu zboară înainte să se lase întunericul. Avem șapte ore la dispoziție. Șapte din cele douăzeci și patru.

— Nu am avut niciodată douăzeci și patru.

— Voi m-ați ales comandant. Avem la dispoziție cât zic eu că avem.

— S-ar putea să-i fi împușcat deja pe amândoi.

— Nu i-au împușcat pe Franz, Orozco sau Swan. Își fac probleme din cauza balisticii.

— E o nebunie.

— Nu am de gând să mai pierd încă doi, zise Reacher.

Mai dădură o tură în jurul fabricii New Age, în viteză și cu discreție, și își fixară în minte topografia. Poarta se afla pe latura din față a pătratului, în centrul acesteia. Clădirea principală era în față, în mijloc, la capătul unei alei scurte. În spatele ei erau împrăștiate celelalte trei clădiri. Una era mai aproape de heliport. Alta era ceva mai departe. Iar ultima era izolată, cam la treizeci

de metri de celelalte. Toate cele patru construcții erau ridicate pe fundații din beton. Aveau fațadele din tablă cenuşie, galvanizată. Fără logouri, fără indicatoare. Era un amplasament sobru, practic. Nu exista niciun copac. Nicio amenajare peisagistică. Numai iarba maronie inegală, potecile bătătorite şi parcarea.

— Unde sunt Chrysler-ele? întrebă Reacher.

— Nu-s aici, zise Neagley. Au plecat pe urmele noastre.

Se întoarseră la spitalul din Glendale. Neagley îşi recuperă maşina din parcare. Se opriră la un supermagazin. Cumpărară un pachet de chibrituri de bucătărie din lemn. Şi două baxuri de Evian. Douăsprezece bidoane de un litru, în baxuri de câte şase bucăți, ambalate în plastic termoretractil. Se mai opriră apoi încă o dată pe stradă la un magazin de piese auto. Cumpărară o canistră de benzină din plastic, de douăzeci de litri, şi o pungă de cârpe de lustru.

Pe urmă se opriră la o benzinărie, umplură rezervoarele şi canistra.

Ieşiră din Glendale spre sud-vest şi ajunseră la Silver Lake. Reacher o sună pe Neagley pe mobil şi îi spuse:

— Acum ar trebui să dăm pe la motel.

— S-ar putea să mai fie supravegheat încă, zise Neagley.

— Exact motivul pentru care trebuie să dăm pe acolo. Dacă putem să-l mai lichidăm pe unul dintre ei acum, înseamnă cu unul mai puțin mai târziu.

— S-ar putea să nu fie doar unul.

— Foarte bine. Cu cât sunt mai mulți, cu atât distracția e mai mare.

Sunset Boulevard trecea prin Silver Lake, la sud de lacul propriu-zis. Era un bulevard foarte lung. Reacher îl

găsi şi o luă spre vest. După vreo nouă kilometri, trecu pe lângă motel fără să încetinească. Neagley se afla la douăzeci de metri în urma lui, în Honda Civic. Reacher o luă spre stânga şi parcă pe strada următoare. Nişte drumuri de serviciu îi conduseră pe căi ocolite până în spatele motelului. Străbătură aleile la cincisprezece metri distanță unul de celălalt. N-ar fi avut niciun rost ca doi oameni să formeze o singură țintă. Reacher mergea în față, cu mâna strânsă pe Glock-ul din buzunar. Intră încet în parcarea motelului, prin spate, printr-un pasaj îngust pe marginile căruia erau aliniate cazane de gunoi. Parcarea părea cât se poate de neutră. Opt maşini, cinci plăcuțe de înmatriculare din afara statului, niciun Chrysler albastru. Nicio siluetă ascunsă. O luă la dreapta. Ştia că Neagley, aflată la cincisprezece metri în spatele lui, avea s-o ia la stânga. Era aranjamentul lor de siguranță, stabilit cu mulți ani în urmă. *R* de la Reacher[1], *L* de la inițiala celui de-al doilea nume al ei. Ocoli jumătate de clădire. Nu era nimeni care să pară nelalocul lui. Nimeni care să pară suspect. Nimeni în salon, nimeni în spălătorie. În partea cealaltă a parcării îl văzu pe funcționar singur în birou.

Coborî de pe trotuar şi verifică strada. Liberă. Ceva mişcare, dar nimic semnificativ. Câteva maşini, dar niciuna care să-l îngrijoreze. Se întoarse în parcare şi o aşteptă pe Neagley să-şi termine jumătatea ei de tur, pe partea cealaltă. Neagley verifică trotuarul, verifică strada şi apoi se întoarse şi verifică biroul. Nimic. Dădu din cap şi o luară către camera lui O'Donnell, pe drumuri diferite, tot la cincisprezece metri unul de celălalt, pentru mai multă siguranță.

---

[1] R este prima literă a cuvântului *right* (dreapta), iar L este prima literă a cuvântului *left* (stânga), în lb. engleză.

Broasca de la uşa lui O'Donnell era spartă.

Sau mai exact era intactă, însă canatul uşii era distrus. Lemnul fusese spintecat. Cineva folosise o bară de fier sau un levier ca să forţeze uşa. Reacher scoase Glock-ul din buzunar şi aşteptă în dreptul balamalelor uşii, iar Neagley i se alătură de partea cealaltă. Neagley făcu un semn din cap şi Reacher dădu uşa de perete cu piciorul, iar ea se lăsă într-un genunchi şi se răsuci în pragul încăperii, cu arma întinsă în faţă. O altă înţelegere veche, de siguranţă, dintre ei doi. Cel care se afla în dreptul balamalelor deschidea uşa, iar celălalt se lăsa pe vine ca să reducă suprafaţa ţintei. În general, oricine s-ar ascunde în încăpere ar ţinti sus, unde ar trebui să fie centrul de greutate.

Însă nu se ascundea nimeni în încăperea aceea.

Era complet pustie. Dar şi complet distrusă. Cotrobăită şi distrusă. Toate documentele de la New Age dispăruseră, dispăruse şi Glock-ul 17 care nu le plăcuse, pistoalele Hardballer AMT dispăruseră şi ele, pistolul Daewoo DP-51 al lui Saropian dispăruse şi el laolaltă cu lanternele. Hainele lui O'Donnell zăceau împrăştiate peste tot. Costumul lui de o mie de dolari fusese smuls de pe umeraşul din dulap şi călcat în picioare. Lucrurile din baie erau împrăştiate.

Camera lui Dixon era la fel. Pustie, distrusă.

Şi a lui Neagley.

Şi camera lui Reacher, la fel. Periuţa lui de dinţi pliabilă zăcea pe pardoseală, călcată în picioare, distrusă.

— Ticăloşii, zise el.

Verificară din nou locurile de jur-împrejur, tot motelul şi apoi îl ocoliră la distanţă de o stradă. Nu era nimeni.

— Ne aşteaptă în Highland Park, zise Neagley.

Reacher încuviinţă din cap. Aveau împreună două Glock-uri şi şaizeci şi opt de cartuşe. Plus ultimele cumpărături din portbagajul Hondei Prelude.

Doi contra şapte sau mai mulţi.

Fără să aibă timp la dispoziţie.

Fără niciun element-surpriză.

O poziţie fortificată fără cale de acces.

O situaţie disperată.

— Avem tot ce ne trebuie ca să-i dăm drumul, zise Reacher.

71

Să aştepte căderea întunericului era întotdeauna plictisitor. Uneori pământul părea să se învârtă prea repede, alteori părea să se învârtă încet. Acum părea să se învârtă încet. Parcaseră pe o stradă liniştită, la trei cvartale de fabrica New Age, maşina lui Neagley cu fața spre vest, a lui Reacher cu fața spre est. Amândoi vedeau fabrica. În spatele gardului, lucrurile se schimbaseră. Maşinile muncitorilor de la montaj dispăruseră din parcare. În locul lor apăruseră şase Chryslere 300C albastre. În mod evident, abandonaseră activitatea pentru ziua aceea. Împrejurimile fuseseră pregătite pentru bătălia care urma. În spatele maşinilor, undeva, departe, la vreo jumătate de kilometru, se vedea elicopterul. Nu era decât o mică siluetă albă, însă se gândiseră că ar fi putut să-şi dea seama dacă ar fi fost pornit. Iar dacă era pornit, jocurile erau făcute.

Reacher avea amândouă telefoanele setate pe vibrații. Neagley îl apelă de două ori, să mai treacă timpul. De fapt, era suficient de aproape ca să coboare geamul și să strige la el, dar Reacher înțelese că nu voia să atragă atenția.

Prima dată, îl întrebase:

— Te-ai culcat cu Karla?

— Când? întrebă Reacher ca să câştige timp.

— În călătoria asta.

— De două ori, zise Reacher. Asta-i tot.

— Mă bucur.

— Mulţumesc.

— Amândoi v-aţi dorit-o dintotdeauna.

A doua oară îl sunase un sfert de oră mai târziu.

— Ţi-ai făcut testamentul?

— La ce bun? zise Reacher. Acum, după ce mi-au rupt şi periuţa de dinţi, chiar că nu mai am nimic.

— Şi cum te simţi?

— Rău. Îmi plăcea periuţa aia. O aveam de mult.

— Nu, mă refer în general.

— E în regulă. Nu cred că Dave sau Karla sunt mai fericiţi decât mine.

— În momentul ăsta, în mod sigur nu sunt.

— Ştiu că venim.

— Or să se umple de fericire să ne ducem pe copcă toţi deodată.

— E mai bine decât să te duci pe copcă singur, zise Reacher.

Un camion alb, mare, rula pe autostrada interstatală I-70, în Colorado, îndreptându-se spre Utah. Era încărcat mai puţin de jumătate; şaisprezece tone pe o platformă concepută pentru o încărcătură de patruzeci de tone. Aşa că era aproape gol, însă rula încet, din cauza munţilor. Şi tot încet urma să ruleze până vira spre sud pe I-15. Pe urmă, putea să accelereze puţin, până în California. Şoferul îşi făcuse calculele pentru o viteză de optzeci

de kilometri pe oră pe tot drumul. Maximum optsprezece ore, de la un capăt la celălalt. Nu avea de gând să oprească pentru odihnă. Cum ar fi putut să o facă? Era un om plecat într-o misiune, nu avea timp de prostii.

Azhari Mahmoud consultă harta pentru a treia oară. Se gândi că îi mai trebuiau trei ore. Sau poate ceva mai mult. Trebuia să traverseze Los Angeles-ul, de la sud la nord. Nu se aşteptase să fie uşor. Camionul U-Haul era lung, greu de condus şi era sigur că traficul avea să fie îngrozitor. Se hotărî să îşi acorde cinci ore. Dacă ajungea mai devreme, putea să aştepte. Asta n-ar fi contat. Îşi puse ceasul să sune, se întinse pe pat şi încercă să-şi impună să adoarmă.

Reacher se uita fix în zare, spre est, încercând să aprecieze lumina. Culoarea parbrizului nu-i era de niciun ajutor. Din punct de vedere optic, era excesiv de optimist. Făcea cerul să pară mai întunecat decât în realitate. Coborî geamul şi se aplecă în afară. În realitate, nu era prea grozav. Mai rămăsese încă o oră de lumină, pe puțin. Pe urmă o oră, poate, de amurg. Apoi, întuneric deplin. Ridică geamul, se lăsă pe spate şi se linişti. Îşi reduse bătăile inimii, îşi încetini respirația şi se relaxă.

Rămase relaxat până îl sună Allan Lamaison.

72

Lamaison îl sună pe Reacher pe telefonul celular cu cartelă, nu pe celularul lui Saropian din Las Vegas. Identitatea apelantului care era afişată pe ecran îi arătă că folosea telefonul Karlei Dixon. Făţiş provocator. În vocea lui se simţea o satisfacţie infatuată.

— Reacher? zise el. Trebuie să vorbim.

— Atunci vorbeşte, îl îndemnă Reacher.

— Nu eşti bun de nimic.

— Crezi?

— Până acum ai pierdut toate partidele.

— Cu excepţia lui Saropian.

— Adevărat, zise Lamaison. Şi sunt foarte nemulţumit din pricina asta.

— Ai face bine să te obişnuieşti. Pentru că o să mai pierzi încă şase, şi pe urmă noi doi o să avem ceva de rezolvat.

— Nu, zise Lamaison. Asta n-o să se întâmple. O să facem un târg.

— Visează mai departe.

— Termenii sunt excelenţi. Vrei să ţi-i spun?

— Bine, dar repede. Sunt în centru în momentul ăsta. Am o întâlnire la FBI. O să le povestesc despre Little Wing.

— Ce să le spui? zise Lamaison. Nu ai ce să le spui. Am avut câteva unităţi defecte care au fost distruse. Aşa scrie, negru pe alb, pe documentele aprobate de Pentagon.

Reacher nu zise nimic.

— Şi oricum, nu eşti lângă FBI, zise Lamaison. Îţi storci creierii cum să-i salvezi pe prietenii tăi.

— Crezi?

— Nu i-ai lăsa pe mâna FBI-ului.

— Mă confunzi cu unul căruia i-ar păsa câtuşi de puţin.

— Dacă nu ţi-ar păsa câtuşi de puţin, nu ai mai fi la telefon. Tony Swan, Calvin Franz, Manuel Orozco şi Jorge Sánchez ne-au povestit tot. Înainte să moară. Se pare că nu ar trebui să ne jucăm cu investigatorii speciali.

— Era doar un slogan. Era învechit pe-atunci, acum e vechi de-a binelea.

— Şi totuşi ei pariau cu hotărâre pe asta. La fel şi doamna Dixon şi domnul O'Donnell. Încrederea lor în tine e de-a dreptul impresionantă. Aşa că hai să discutăm despre afacerea noastră. Ai putea să-ţi salvezi prietenii şi să scuteşti omenirea de suferinţă.

— Cum?

— Tu şi doamna Neagley vă predaţi în clipa asta, vă reţinem pe toţi o săptămână. Până se calmează spiritele. Pe urmă vă dăm drumul. La toţi patru.

— Sau?

— Îi rupem braţele şi picioarele lui O'Donnell şi o aranjăm pe Dixon cu cuţitul lui. După ce mai întâi ne distrăm cu ea puţin, ca băieţii. Pe urmă îi urcăm pe amândoi în elicopter.

Reacher nu zise nimic.

— Nu-ți face griji pentru Little Wing, zise Lamaison. Aia e o afacere încheiată. Acum nu mai poate fi oprită. Oricum, se duc în Cașmir. Ai fost pe-acolo? E o groapă de gunoi. O hazna. O grămadă de țeste înfășurate în cearșafuri care se bat unii cu alții. Ce-ți pasă ție?

Reacher nu zise nimic.

— Batem palma? zise Lamaison.

— Nu.

— Ar trebui să te mai gândești. Lui Dixon nu i-ar face nicio plăcere să știe ce-avem noi de gând.

— De ce aș avea încredere în tine? Dacă vin, mă împuști în cap.

— De acord, există un risc, zise Lamaison. Dar cred că o să ți-l asumi. Pentru că ești răspunzător pentru situația în care se află oamenii tăi. Îi lași baltă. Tu ești șeful și ai dat-o în bară. Am auzit o mulțime de chestii despre tine. De fapt, m-am săturat să-ți aud numele. O să faci tot ce e nevoie ca să-i salvezi.

— Unde ești? întrebă Reacher.

— Sunt sigur că știi.

Reacher privi înainte prin parbriz. Luă în calcul efectul geamului fumuriu și încercă să aprecieze lumina.

— Suntem la depărtare de două ore, zise el, cu o notă de încordare în glas.

— Unde sunteți?

— La sud de Palmdale.

— De ce?

— Vrem să-l vizităm pe Dean. Ca să punem lucrurile cap la cap, la fel cum a făcut Swan.

— Întoarceți-vă, zise Lamaison. În momentul ăsta. De dragul doamnei Dixon. Pun pariu că îi place să țipe.

Băieții mei o s-o călărească de-o să-i sară capacele. O să ți-o dau la telefon și-o s-o auzi.

Reacher făcu o pauză.

— Două ore, zise el. Mai vorbim.

Închise și formă numărul lui Neagley.

— În șaizeci de minute ne punem în mișcare, o anunță el.

Pe urmă se lăsă pe spate și închise ochii.

Șaizeci de minute mai târziu, la apus, cerul era albastru-închis, aproape negru. Vizibilitatea se reducea rapid. Cu ani în urmă, o profesoară pedantă îi explicase lui Reacher, undeva prin Pacific, că mai întâi venea amurgul, apoi crepusculul și apoi noaptea. Insistase să-i explice că *amurg* nu era totuna cu *crepuscul*. Dacă voia un termen generic pentru întunericul serii, trebuia să folosească cuvântul *înserare*.

Înserare era în momentul acela. Din belșug, dar nu atât de multă pe cât i-ar fi plăcut.

Formă numărul lui Neagley și închise după ce sună o dată. Ea coborî geamul și îi făcu un semn cu mâna. O mână mică și albă în întuneric. Reacher porni motorul și se depărtă de trotuar. Fără să aprindă farurile. O luă spre est, către întunericul care se așternea, viră la dreapta și, trei cvartale mai departe, rula pe lângă bordura gardului companiei New Age, în sensul acelor de ceasornic, în partea din spate a proprietății. Mai viră o dată la dreapta, pe lângă una dintre laturile terenului, apoi opri lângă bordură la două treimi din lungimea sa. Dacă terenul ar fi fost un ceas, el se oprise la ora patru. Dacă ar fi fost o busolă, se afla puțin mai la sud de direcția estică.

Coborî, rămase nemişcat şi ascultă. Nu auzi nimic. Nu văzu nimic. Highland Park era o zonă populată, însă terenul New Age făcea parte din zona comercială. Ziua de muncă luase sfârşit. Oamenii plecaseră. Străzile erau întunecate şi pustii.

Deschise portbagajul Hondei Prelude. Sparse becul din portbagaj cu pumnul. Rupse cu unghia plasticul de pe baxul de Evian. Scoase un bidon, îi deşurubă capacul şi bău. Pe urmă turnă restul de apă în rigolă. Aşeză bidonul gol în picioare, în portbagaj. Repetă procesul de încă unsprezece ori. La sfârşit, avea un şir de douăsprezece bidoane de un litru, goale.

Pe urmă scoase canistra cu benzină.

Cinci galoane, unitatea de măsură pentru lichide din Statele Unite, însemnau aproape nouăsprezece litri. Umplu bidoanele foarte atent. Mirosul specific de benzină îi ajunse la nas. Îi plăcea mirosul acela. Era unul dintre cele mai grozave mirosuri din lume. Când şi cel de-al doisprezecelea bidon fu plin, aşeză canistra pe asfalt. Mai avea încă şapte litri. Aproape două galoane.

Desfăcu punga cu lavete.

Erau tăiate în bucăţi pătrate, de treizeci pe treizeci de centimetri, din tricot alb de bumbac. Ca lenjeria. Le rulă strâns, ca nişte trabucuri şi le îndesă pe gura bidoanelor. Jumătate înăuntru, jumătate afară. Benzina începu să se impregneze, incoloră. Cocteiluri Molotov. O armă rudimentară dar eficientă, inventată de fascişti în timpul Războiului Civil din Spania, botezată de finlandezi în timpul războiului cu Armata Roşie, din 1939, în zeflemea, cu numele ministrului sovietic de Externe, Viaceslav Molotov. *N-am ştiut că un tanc poate să ardă atât de mult*, îşi amintise odată un veteran finlandez.

Tancuri, clădiri, pentru Reacher era totuna.

Rulă şi a treisprezecea bucată şi o puse pe asfalt. Turnă pe ea benzină din canistră până o udă bine. Luă cutia de chibrituri din lemn şi şi-o îndesă în buzunar. Scoase cele douăsprezece bidoane cu benzină din portbagaj, unul după altul, cu grijă, şi le alinie în picioare pe stradă, la doi metri distanță de bara din spate a Hondei Prelude. Pe urmă luă cel de-al treisprezecelea fitil şi închise capacul portbagajului prinzând fitilul în el, lăsându-l afară pe trei sferturi. Pe întuneric, arăta ca şi cum maşina ar fi avut o codiță albă. Ca un miel argintiu.

Să înceapă spectacolul, îşi spuse el.

Scăpără un chibrit şi îl ținu lângă cârpa prinsă în capacul portbagajului, până când aceasta începu să ardă, cu o flacără strălucitoare. Pe urmă stinse şi aruncă chibritul şi luă primul cocteil Molotov. Îi aprinse fitilul de la flacăra lavetei din portbagaj şi o aruncă în sus, peste gard. Bidonul se rostogoli în aer într-un arc de cerc arzând leneş şi se lovi de fundația peretelui din spate al clădirii principale. Benzina explodă şi se aprinse, apoi mai rămase doar o băltoacă mică în flăcări.

Aruncă a doua bombă. Acelaşi procedeu. Aprinse fitilul de la cârpa în flăcări, se dădu în spate şi azvârli cu forță. Bidonul urmă acelaşi arc de cerc, lovi în acelaşi loc şi explodă. Benzina arse cu o flacără albă fierbinte şi pe urmă flăcările se mai liniştiră şi se întinseră mai mult. Începură să urce pe fațadă.

Aruncă a treia bombă, direct în foc. Apoi o aruncă pe a patra. Pe cea de-a cincea o ochi puțin mai la stânga. Aprinse un alt focar. O urmară a şase şi a şaptea. Începea să-l doară umărul, de la efortul aruncărilor înalte. Iarba din jurul peretelui din spate al clădirii principale

începu să ardă. Începu să se ridice şi fumul. Aruncă a opta bombă în spaţiul dintre cele două focuri. Căzu prea aproape şi aprinse iarba la vreo doi metri şi jumătate de perete. Acum avea o mare rotundă de flăcări, neregulată, pe o lăţime de aproape trei metri şi o lungime de vreo doi metri şi jumătate. Flăcările aveau peste un metru înălţime, roşii, portocalii şi verzi, accelerate de substanţele chimice.

Aruncă a noua bombă, mai tare şi mai departe spre stânga. Explodă lângă uşa clădirii. O urmă a zecea. Nu explodă. Se rostogoli, se vărsă, benzina aprinsă se împrăştie şi flăcările începură să se întindă şi să trosnească în iarba uscată. Făcu o pauză, alese un loc şi folosi a unsprezecea bombă pentru a acoperi golul din colţul clădirii. O urmă a douăsprezecea bombă. Pe aceasta o aruncă mai puternic şi lovi peretele clădirii undeva sus, explodând şi împrăştiind benzină în flăcări pe întregul perete.

Deschise portbagajul, aruncă jos cârpa care ardea şi o călcă în picioare. Pe urmă se apropie de gard şi se uită. Iarba — de la baza peretelui din spate al clădirii şi de-a lungul peretelui din faţă, până la uşă — ardea violent. Flăcările ajungeau sus şi se ridicau nori de fum. Clădirea era construită din metal şi rezista. Însă înăuntru trebuia să înceapă să se încălzească.

În curând va fi şi mai cald, îşi spuse Reacher.

Înşurubă capacul canistrei, o învârti şi o aruncă asemenea unui discobol. Aceasta trecu mult pe deasupra gardului, se învârti în aer şi ateriză exact în mijlocul flăcărilor. Plastic roşu, inflamabil, subţire, cu şapte litri de benzină înăuntru. Urmă o pauză de o fracţiune de secundă şi apoi canistra explodă ca o uriaşă minge de foc albă. Un timp, păru că luase foc totul. Apoi mingea de

foc se stinse şi flăcările rămase de pe urma ei erau de două ori mai înalte decât înainte, iar vopseaua de pe pereţi începea să ardă.

Reacher urcă în Honda Prelude, porni motorul, întoarse lăsând urme pe asfalt şi demară în direcţia din care venise. Toba de eşapament urla. Spera că Dixon şi O'Donnell o auzeau, de-acolo de unde se aflau. Trei cvartale mai departe, se afla în acelaşi punct din care pornise. Parcă în spatele Hondei Civic a lui Neagley, opri motorul şi rămase nemişcat, uitându-se pe geam. Vedea lumina în depărtare, departe, la stânga lui. Nori agitaţi de fum, ridicându-se luminaţi de flăcările strălucitoare de dedesubtul lor. Un incendiu bunicel. Care se amplifica clipă de clipă.

Impresionant.

Ridică un pahar imaginar în cinstea tovarăşului Molotov.

Pe urmă se lăsă pe spătar şi aşteptă să-şi facă apariţia pompierii.

73

Pompierii îşi făcură apariţia în mai puţin de patru minute. În mod clar, New Age avea un sistem de alarmă conectat direct la staţia de pompieri. Cerinţă a Pentagonului, bănui Reacher, ca şi ghereta paznicului de lângă poartă. Undeva în depărtare, în dreapta, auzi zgomotul slab al sirenelor şi văzu girofarele albastre scânteind la orizont. O văzu pe Neagley pornind motorul şi împingând levierul schimbătorului de viteze într-a-ntâia. Porni şi el motorul. Pe urmă aşteptă. Sirenele se auziră mai tare. Zgomotul se transformă într-un vacarm înnebunitor, continuu, în intersecţiile aglomerate. Pe urmă reveniră la zgomotul obişnuit. Luminile albastre deveniră mai puternice. Cisternele se aflau la două cvartale distanţă. Luminile farurilor străluceau în întuneric. Neagley se depărtă puţin de bordură. Reacher o urmă. Merse mai departe şi aşteptă pe linia de oprire. Reacher era exact în spatele ei. Cisternele erau cu un cvartal în urmă, în plină viteză, apropiindu-se în goană, claxonând şi dând fleşuri. Neagley smuci volanul şi intră drept înaintea cisternei din capul convoiului. Reacher o urmă, cu cauciucurile scrâşnind, la câţiva metri în faţa cisternei din

frunte. Sirena urlă furioasă la el. Neagley merse câteva sute de metri. Un cvartal. Două. În dreptul proprietății New Age. Urmări gardul din fața proprietății. Reacher rămase în urma ei tot drumul. Sirenele din spatele lui țiuiau furioase. Pe urmă Neagley trase pe dreapta, ca un bun cetățean. Reacher se duse după ea. Cisternele îi evitară pe stânga şi trecură în goană pe lângă amândoi. Pe urmă, mai mult sau mai puțin instantaneu, frânară brusc, virară şi se îndreptară spre poarta de la New Age. Erau trei. O companie întreagă. Un client prioritar.

Poarta se retrăgea deja. Pentru că o sirenă de pompieri este mai bună decât orice fel de legitimație sau document.

Pe urmă Neagley se repezi cu maşina ei vreo douăzeci de metri pe o stradă laterală, coborî şi o luă la goană prin întuneric. Reacher o urma tot timpul. Traversară strada în viteză maximă şi prinseră din urmă ultima cisternă care frânase pentru a intra în curte.

Rămaseră pe stânga ei, pe partea oarbă, feriți de ghereta portarului, departe de foc. Departe de centrul atenției. Goneau din răsputeri ca să țină pasul. Urmară cisterna tot drumul până la intrarea în curte. Sirena continua să urle. Motorul bubuia. Zgomotul era asurzitor. Fumul, înțepător şi acru, umpluse aerul nopții. Cisterna se repezi drept înainte. Neagley coti brusc la stânga şi alergă mai departe, în paralel cu gardul. Reacher făcu numai jumătate de întoarcere la stânga, prin iarbă. Numără încă zece secunde, lungi, de efort maxim, şi apoi se aruncă la pământ şi se întinse pe burtă, cu fața în țărână.

După un minut, săltă capul.

Era la şaizeci de metri de incendiu. Între el şi foc erau cele trei cisterne, uriaşe, zgomotoase, cu girofarurile

albastre în funcțiune şi cu farurile puse pe intermitent. Dincolo de cisterne se vedeau flăcările. Se vedeau oameni mişcându-se prin preajmă. Securitatea de la New Age. Se duseseră la gardul din spate, încercând să vadă cine sau ce stârnise incendiul. Înaintau şi se retrăgeau, goniți de căldură. Pompierii alergau în toate direcțiile, cărând echipamentul, derulând furtunurile.

Haos.

Reacher întoarse capul şi îşi concentră privirea să răzbată prin întuneric. Văzu o siluetă întinsă în iarbă, care trebuia să fie Neagley, la vreo unsprezece, doisprezece metri distanță.

Trecuseră de gard.

Fără să fie detectați.

Vitejilor din Los Angeles le trebuiră opt minute să stingă incendiul. Pe urmă petrecură încă treizeci şi unu de minute stropind cenuşa, luând notițe şi agitându-se dintr-o parte în alta. Durata totală a vizitei lor, treizeci şi nouă de minute. Reacher le petrecu pe primele douăzeci ținând sub observație clădirile, cât de aproape îndrăzni să se apropie. Pe ultimele nouăsprezece le petrecu târându-se cât mai departe. În momentul în care cisternele îşi încheiară misiunea şi ieşiră pe poartă, el ajunsese în colțul cel mai depărtat al proprietății, la o sută cincizeci de metri de centrul acțiunii.

Cel mai aproape de el era elicopterul. În continuare nemişcat pe heliport, cam la jumătatea diagonalei terenului, la o distanță de vreo şaptezeci de metri. Dincolo de elicopter se afla cea mai mică dintre clădiri. Biroul pilotului, bănui Reacher. Văzuse un tip într-o scurtă de piele ieşind în fugă pe uşă. În urma lui, în

lumina dinăuntru, văzuse hărţi şi diagrame prinse pe un perete.

La distanţă egală faţă de elicopter şi de biroul pilotului, cam la treizeci de metri de fiecare, se afla parcarea. Şase Chrysler-uri albastre, toate reci şi nemişcate.

În spatele biroului pilotului se afla a doua dependinţă mică. Un fel de depozit, bănui Reacher. Şefului pompierilor i se permisese să arunce o privire înăuntru.

Pe urmă venea clădirea principală. Punctul central al fabricii. Linia de montaj. Locul în care femei cu bonete pe cap lucrau aplecate peste mese de laborator. În jurul clădirii ei continuau să se agite oameni. Reacher fu sigur că îl recunoaşte pe Lamaison, după înălţime şi alură, călcând în picioare ultimele focare care mai fumegau, dând ordine, conducând activitatea. Lennox şi Parker erau şi ei acolo. Plus ceilalţi. Îi era greu să-şi dea seama câţi. Prea întuneric, prea multă agitaţie, prea multă mişcare. Cel puţin trei. Poate patru sau chiar cinci.

Cea de-a treia clădire mică se afla mult mai în spate, departe de toate celelalte, către colţul opus celui în care se afla Reacher. Uşa sa nu fusese deschisă niciun moment, nimeni nu se apropiase de ea. Nici Lamaison, nici oamenii lui, nici pompierii.

Acolo era închisoarea, ghici Reacher.

Poarta principală de la stradă era din nou închisă. Fusese trasă la loc cu un scârţâit sonor, imediat după ce ieşise şi ultima cisternă de pompieri, şi apoi se închisese cu un pocnet care făcuse să vibreze spirala de sârmă ghimpată sudată de şina superioară. Paznicul era la post, în ghereta lui. I se vedea clar silueta în spatele geamului. Lumina de deasupra capului său se revărsa într-un cerc

perfect de vreo şapte metri, întrerupt numai de cele patru bare ale ramelor ferestrelor.

În spatele clădirii principale, oamenii care se ocupau de securitatea clădirii căutau în continuare ceva. Lamaison îi adunase pe patru dintre ei să le dea instrucţiuni. Îi împărţi în două perechi şi îi trimise să verifice gardul, o pereche într-un sens şi altul în sensul opus antiorar.

Fiecare pereche porni încet, paralel cu gardul, răscolind iarba cu picioarele, uitându-se în jos, uitându-se în sus, uitându-se la cabluri. La o sută cincizeci de metri distanţă, Reacher se întoarse pe spate. Privi cerul. Întunericul era aproape complet. Fumul, care păruse cenuşiu pe lumină, era acum negru, pâclos. Luna, absenta. Nicio lumină, cu excepţia ultimelor licăriri imperceptibile ale zilei şi a reflecţiilor portocalii, slabe, ale luminilor oraşului.

Reacher se întoarse din nou pe burtă. Oamenii din securitate erau în continuare în perechi şi se deplasau încet. Lamaison intra în clădirea principală. Lennox şi Parker se făcuseră nevăzuţi. Erau deja înăuntru, presupuse Reacher. Îi urmări pe cei porniţi în căutări. În două direcţii diferite. Cei care porniseră în sensul acelor de ceasornic erau ai lui Neagley. Cei care o luaseră în sensul opus erau ai lui. Mai aveau în jur de o sută cincizeci de metri până ajungeau aproape de locul unde se afla el. Puţin mai mult de patru minute, în ritmul acela. Se concentrau să verifice gardul şi fâşia de vreo patru metri şi jumătate dintre gard şi curte. Ca zona de siguranţă din jurul unei teren de baseball. Nu aveau lanterne. Căutau doar cu picioarele. Ar fi trebuit să aibă noroc să nimerească ce căutau. Reacher se târî douăzeci de metri mai spre interiorul curţii. Găsi o adâncitură în spatele unei

movile de iarbă şi se ascunse. Era un fel de ţara nimănui. Proprietatea avea în jur de un hectar, adică 10 000 de metri pătraţi. Reacher ocupa aproape doi din ei. Neagley, aproape la fel. Patru metri pătraţi din 10 000. Aveau şanse de una la 2 420 să nu fie găsiţi. Asta dacă stăteau complet nemişcaţi.

Ceea ce Reacher nu-şi putea permite să facă.

Pentru că ceasul din minte îi spunea că se apropie termenul de două ore. Se ridică în coate, scoase telefonul celular şi formă numărul lui Dixon.

74

Răspunse Lamaison, aflat la mai mult de o sută de metri distanță. Reacher ținu degetul mare peste ecranul strălucitor cu cristale lichide al telefonului. Voia să-şi păstreze vederea nocturnă şi nu voia ca urmăritorii să ridice privirea şi să vadă un chip mic, fără corp, scăldat într-o lumină albastră. Vorbi cât putea de normal.

— Suntem blocați în trafic pe 210, zise el. E o maşină oprită în față.

— Aiurea! zise Lamaison. Sunteți chiar aici, pe-aproape. Ați aruncat bombe cu benzină peste gardul meu.

Avea o voce puternică, furioasă. Prin circuitele celularului, se auzea tăioasă, penetrantă. Puțin discordantă şi distorsionată. Reacher îşi puse arătătorul peste perforațiile căştii şi ridică privirea către urmăritori. Erau la o sută de metri distanță. Nu reacționaseră.

— Ce bombe? zise el în telefon.

— M-ai auzit.

— Suntem pe autostradă. Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Pe dracu', Reacher. Eşti aici. Tu ai declanşat incendiul. Însă a fost patetic. Nu le-au trebuit decât cinci minute să-l stingă. Sunt sigur că i-ai văzut la treabă.

De fapt, au fost opt minute, îşi spuse Reacher. *Crede-mă ce-ţi spun.* Dar nu zise nimic. Îi privi pe cei doi urmăritori ai săi. Erau la o sută zece metri distanţă.

— Înţelegerea a căzut, zise Lamaison.

— Aşteaptă, zise Reacher. Mă mai gândesc încă la ea. Dar nu sunt idiot. Vreau o dovadă că-s în viaţă. Ai fi putut să-i omori deja.

— Sunt în viaţă încă.

— Dovedeşte-o!

— Cum?

— O să te sun când scăpăm din trafic. Poţi să-i aduci la poartă.

— În niciun caz. Rămân unde sunt.

— Atunci, nu ne putem înţelege.

— O să le transmit o întrebare din partea ta, zise Lamaison.

Urmăritorii se aflau la nouăzeci de metri distanţă.

— Ce întrebare? zise Reacher.

— Gândeşte-te la o întrebare la care numai ei ar putea să răspundă. O să-i întrebăm şi o să te sunăm.

— Sun eu, zise Reacher. Nu răspund la telefon când conduc.

— Nu conduci. Care e întrebarea?

— Întreabă-i în ce unitate au fost înainte să vină la 110, Poliţie Militară.

Pe urmă închise telefonul şi-l vârî în buzunar.

Urmăritorii se aflau la aproape şaptezeci de metri distanţă. Reacher se mai târî douăzeci de metri spre interior, încet şi precaut, paralel cu gardul. Urmăritorii săi reuşiră să mai parcurgă încă zece metri în acest timp. Acum erau la patruzeci de metri distanţă, apropiindu-se

încet, la un metru şi jumătate distanţă unul de celălalt, răscolind iarba, uitându-se afară prin gard, căutând breşe.

Reacher văzu lumină în faţa clădirii principale. Uşa deschizându-se. Ieşi o siluetă înaltă. Parker, probabil. Închise uşa în urma lui, o luă grăbit pe lângă peretele de formă triunghiulară şi se îndreptă către baraca cea mai depărtată, aflată la treizeci de metri. Descuie uşa, intră şi, în mai puţin de un minut, ieşi şi încuie la loc.

Închisoarea, îşi zise Reacher. *Mulţumesc.*

Urmăritorii se aflau la mai puţin de douăzeci de metri. Optsprezece metri şi un sfert, şaizeci de picioare, 720 de inci, unu virgulă trei la sută dintr-o milă. Reacher se mai târî puţin înainte şi acoperi breşa. Urmăritorii continuară să înainteze încet. Acum erau la zece metri în faţă, pe diagonală, la vreo opt metri în stânga lui Reacher.

Telefonul îi vibră în buzunar.

Îl scoase şi-l ţinu în căuşul palmei. Pe ecran scria Dixon, ceea ce însemna Lamaison. Răspunsurile la întrebarea lui, tocmai transmisă de Parker.

Ţi-am spus că te sun eu, îşi zise Reacher în gând. *Nu pot să vorbesc acum.*

Băgă telefonul la loc în buzunar şi aşteptă. Urmăritorii se aflau aproape la acelaşi nivel cu el, la opt metri în stânga. Înaintară. Reacher se suci pe loc un sfert de cerc, fără niciun zgomot. Urmăritorii trecură mai departe. Reacher completă cercul. Se afla în spatele lor acum. Se ridică fără zgomot în picioare. Făcu câţiva paşi, ridicând picioarele sus, pentru ca tălpile să nu se frece de iarbă şi să nu facă zgomot. Se poziţionă între cei doi, în urma lor la trei metri, doi metri şi jumătate, doi metri. Aveau staturi potrivite. Poate un metru optzeci şi cinci, o sută

zece kilograme, albi și grași. Costume albastre, cămăși albe, tunsori militare. Umeri lați, gâturi groase.

Îi dădu primului o lovitură puternică, directă, drept în mijlocul cefei, cu cele o sută douăzeci și cinci de kilograme ale sale și cu furia adunată zile de-a rândul. Gâtul bărbatului se smuci înainte, capul i se dădu pe spate și se lovi de pumnul lui Reacher, apoi reveni și se lovi cu bărbia în piept. Lovitură de măciucă. Exact ca un manechin de teste lovit din spate de un camion în plină viteză. Bărbatul căzu grămadă, iar tovarășul său se întoarse șocat spre el, însă Reacher făcu un pas de eschivă apoi îi trase un cap în plină figură. Știu că fusese o lovitură bună după zgomot. Oase, cartilaje, mușchi, piele, trosnetul inconfundabil al unei leziuni puternice. Individul rămase o secundă în picioare, dar inconștient, apoi căzu lat.

Reacher îl întoarse pe primul pe spate, se așeză pe pieptul lui, îl apucă de nas cu o mână și îi astupă gura cu palma. Apoi așteptă până când se sufocă. Nu dură mult. Mai puțin de un minut. Pe urmă, procedă la fel cu celălalt individ. Încă un minut.

Pe urmă le controlă buzunarele. Primul avea un telefon celular, o armă și un portmoneu plin cu bani și cărți de credit. Reacher luă arma și banii, lăsă telefonul celular și cărțile de credit. Arma era un SIG P226 de nouă milimetri. Banii, ceva mai puțin de două sute de dolari. Cel de-al doilea individ avea tot un telefon, un SIG și un portmoneu.

Plus boxul ceramic al lui Dave O'Donnell.

Era chiar în buzunarul sacoului. Fie o recompensă pentru o treabă bine făcută la spital, fie un suvenir furat. Pradă de război. Reacher și-l puse în buzunar, îndesă SIG-urile la centură și banii în buzunarul de la spate. Pe

urmă îşi şterse mâinile pe sacoul celui de-al doilea individ şi se târî de-acolo, făcându-se una cu pământul, rapid, scrutând întunericul, în direcţia în care îşi imagină că trebuia să fie Neagley. Nu auzise nimic din direcţia aceea. Absolut nimic. Însă nu-şi făcea griji. Neagley împotriva a doi indivizi pe întuneric era ceva la fel de sigur ca şi afirmaţia că soarele apune la vest.

Găsi încă o adâncitură largă în teren, se întinse în ea pe coate şi scoase telefonul. Formă numărul lui Dixon.

— Unde dracu' aţi fost? întrebă Lamaison.

— Ţi-am spus, zise Reacher. Nu răspund la telefon când conduc.

— Nu conduci.

— Şi-atunci de ce nu am răspuns?

— În sfârşit, zise Lamaison. Unde sunteţi acum?

— Pe-aproape.

— Înainte să ajungă în regimentul 110, Dixon zice că a fost în regimentul 53 Poliţie Militară şi O'Donnell zice că a fost în regimentul 131.

— În regulă, zise Reacher. Te sun eu în zece minute. Când ajungem.

Închise şi se aşeză pe pământ cu picioarele încrucişate. Avea răspunsurile care trebuiau să dovedească faptul că erau în viaţă cei doi. Singura problemă era că niciunul nu era adevărat.

75

Reacher se târî prin iarbă spre sud, căutând-o pe Neagley pe întuneric. Străbătu cincizeci de metri şi, în schimb, dădu peste un cadavru. Nimeri drept în el, cu mâinile şi apoi cu genunchii. Era un bărbat şi se răcea rapid. Costum albastru, cămaşă albă. Gâtul rupt.

— Neagley? şopti Reacher.

— Aici, îi răspunse ea.

Era la şase metri, întinsă pe o parte, proptită într-un cot.

— Eşti bine? întrebă Reacher.

— Sunt bine.

— Mai e vreunul?

— În spatele tău, zise ea. La dreapta.

Reacher se întoarse. Acelaşi gen de individ, acelaşi gen de costum, acelaşi gen de cămaşă. Acelaşi gen de rană.

— Vreo problemă? întrebă Reacher.

— Simplu, zise ea. Şi mai în linişte decât tine. Lovitura aia de cap s-a auzit până aici.

Îşi loviră pumnii în întuneric, vechiul ritual, aproape maximum de contact fizic pe care îl permitea ea.

— Lamaison crede că suntem afară, dincolo de gard, zise Reacher. Încearcă să ne tragă în piept cu o înțelegere. Dacă ne predăm, ne ține pe toți sub cheie o săptămână și pe urmă ne dă drumul, când se liniștesc lucrurile.

— Cine l-ar crede?

— Unul dintre indivizii mei avea boxul lui Dave.

— Nu e un semn bun.

— Deocamdată sunt în regulă. Am cerut o dovadă că sunt în viață. Întrebări personale. Dixon zice că a fost în regimentul 53 Poliție Militară, iar O'Donnell că a fost în regimentul 131 Poliție Militară.

— Aiureli. Nu a existat niciun regiment 53 de Poliție Militară. Iar Dave a venit în regimentul 110 imediat după ce a terminat școala de ofițeri.

— Ne transmit ceva, zise Reacher. Cincizeci și trei este număr prim. Karla știa că m-aș prinde de asta.

— Și?

— Cinci și cu trei fac opt. Ne spune că sunt opt ostili.

— Atunci, patru. Lennox, Parker și Lamaison. Plus încă unul. Cine este al patrulea?

— Asta e mesajul lui Dave. El este omul cuvintelor. Unu-trei-unu. A treisprezecea literă a alfabetului, prima literă a alfabetului.

— *M* și *A*, zise Neagley.

— Mauney, zise Reacher. Curtis Mauney se află aici.

— Excelent, zise Neagley. Ne scutește să-l mai vânăm după aceea.

Bătură pumnii din nou. Pe urmă, începură să sune telefoanele celulare. Tare, pătrunzător și insistent. Două, pe tonuri diferite, nesincronizate. Fiecare în câte un buzunar al celor doi morți. Reacher nu avu niciun dubiu că același lucru se întâmpla și la cincizeci de metri distanță.

Alți doi morți, alte două buzunare, alte două telefoane care sunau. Un apel în conferință. Lamaison încerca să intre în legătură cu echipa lui pedestră.

Ceva imprevizibil.

Telefoanele sunară de șase ori fiecare și apoi se opriră. Se instaură din nou liniștea.

— Ce-ai face acum? întrebă Reacher. Dacă ai fi Lamaison?

— I-aș sui pe băieți în Chrysler-ele alea, aș aprinde faza mare și mi-aș organiza o mică patrulă motorizată. I-aș pune la pământ pe unii ca noi în mai puțin de un minut.

Reacher încuviință din cap. Pentru un pieton, parcarea era mare. Pentru o mașină, ar fi fost mică. Pentru mai multe mașini, ar fi fost minusculă. Pe întuneric părea sigură. Brăzdată de fascicule de xenon, ar fi fost asemenea unui acvariu. Își imagină mașinile hurducându-se pe terenul accidentat, se imagină pe el însuși prins în capcană în luminile lor, fentând la stânga, fentând la dreapta, ferindu-și ochii de lumina orbitoare, o mașină urmărindu-l și alte două apropiindu-se.

Se uită la gard.

— Corect, zise Neagley. Gardul ne ține înăuntru la fel cum ne ținea afară. Suntem ca două mingi pe o masă de biliard și cineva o să aprindă lumina și o să pună mâna pe un tac.

— Ce-or să facă dacă nu ne găsesc?

— Cum adică să nu ne găsească?

— Să presupunem.

Neagley ridică din umeri și zise:

— Or să presupună că am ieșit cumva.

— Și apoi?

— Or să intre în panică.

— În ce fel?

— Îi vor omorî pe Karla şi pe Dave şi se vor face nevăzuţi.

Reacher încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Aşa zic şi eu.

Se ridică şi o luă la fugă. Neagley îl urmă.

76

Reacher se duse drept la elicopter. Era la şaizeci de metri, mare, alb şi luminos în luciul nocturn al oraşului. Neagley alergă alături de el, răbdătoare. Reacher nu era nici pe departe un alergător bun. Era lent şi greoi. Şi avea tot felul de chestii care i se scuturau prin buzunare. Orice sportiv la nivel de colegiu ar fi alergat şaizeci de metri în şase sau şapte secunde. Neagley ar fi alergat în opt secunde. Lui Reacher îi trebuiră aproape cincisprezece. Însă în cele din urmă ajunse. Ajunse exact în timp ce uşa clădirii principale se deschise, lăsând lumina şi oamenii să se împrăştie. Reacher se repezi la stânga, cu elicopterul între ei şi urmăritori. Neagley se înghesui lângă el. Trei bărbaţi se îndreptau spre parcare, repede, grăbiţi. Parker şi Lennox. Şi Lamaison. Se grăbeau toţi. Pentru fiecare metru pe care îl străbăteau ei, Reacher şi Neagley se mişcau doi centimetri în jurul elicopterului Bell, în sensul acelor de ceasornic, atingându-i fuzelajul uşor cu degetele, folosindu-i corpul ca scut. Era rece şi acoperit de roua nopţii, ca o maşină parcată pe stradă. Părea murdar la atingere. Mirosea a ulei şi a kerosen.

La treizeci de metri distanță, porniră trei motoare de Chrysler-e. Trei motoare în V cu opt cilindri, trezite brusc la viață în liniştea mormântală. Transmisiile trosniră la cuplarea vitezelor. Se aprinseră trei perechi de faruri. Erau incredibil de strălucitoare în întuneric. Înviorătoare, concentrate, tranşante şi super-albe. Pe urmă deveniră şi mai puternice. Unul după altul, trecură pe faza mare. Se aprinseră şi proiectoarele. Conuri imense de lumină orbitoare începură să se mişte când maşinile porniră de pe loc. Reacher şi Neagley se prelinseră pe lângă botul ascuțit al elicopterului şi îmbrățişară cealaltă latură. Maşinile se despărțiră ca o carapace spartă şi o luară la întâmplare, schimbând direcția.

În zece secunde, descoperiseră toate cele patru cadavre.

Maşinile se opriră patinând în cele două puncte, aflate la cincizeci de metri unul de altul. O maşină unde fusese Neagley, două unde fusese Reacher. Farurile încetară să se mai mişte şi aruncară umbre lungi şi groteşti dinspre cele patru forme ghemuite la pământ. Trei siluete depărtate alergară în jurul lor, trecând instantaneu de la strălucire orbitoare, la întuneric total, când treceau prin dreptul farurilor.

— Nu putem să stăm aici, zise Neagley. Or să vină pe partea asta şi or să ne lumineze de parcă am fi pe scenă la Hollywood Bowl.

— Cât timp crezi că avem la dispoziție?

— Vor controla gardul foarte amănunțit. Patru minute, poate.

— Apucă-te să numeri, zise Reacher.

Reacher se împinse în fuzelajul elicopterului şi o luă la fugă spre clădirea principală. Patruzeci de metri, zece

secunde. Ușa fusese lăsată deschisă. Luminile fuseseră lăsate aprinse. Reacher se opri. Pe urmă intră, fără niciun zgomot, cu mâna pe Glock-ul din buzunar. Nu văzu pe nimeni înăuntru. Clădirea părea să fie pustie. În dreapta erau câteva birouri mici separate de pereți, iar în stânga era un spațiu larg, deschis, de lucru, dincolo de geamul care se întindea din podea până în tavan. În spațiul de lucru se aflau mese lungi de laborator; luminile erau puternice; mai erau acolo un sistem complex de evacuare în tavan, pentru eliminarea prafului, și o rețea metalică împământată în podea, pentru controlul electricității statice. O ușă culisantă, în peretele de sticlă, era deschisă. Aerul care venea dinăuntru mirosea a plăci electronice calde. Ca un televizor nou-nouț.

Birourile din dreapta erau niște cubicule mai sofisticate, de un metru douăzeci pe un metru douăzeci, cu pereți până la nivelul capului și ușii. Pe unul dintre ele era o plăcuță pe care scria *Edward Dean*. Inginerul responsabil cu dezvoltarea. Acum, tipul cu controlul de calitate. Pe a doua ușă era o plăcuță cu numele *Margaret Berenson*. Femeia-dragon. Un birou pentru cazurile în care trebuia să rezolve probleme de Resurse Umane fără să aducă personalul de la asamblare în sud, în cubul de sticlă din East Los Angeles. Următoarea ușă avea o plăcuță pe care scria *Tony Swan*. Același principiu. Două sedii, două birouri.

Următoarea ușă era a lui Allen Lamaison.

Era deschisă.

Reacher inspiră adânc. Scoase Glock-ul din buzunar. Păși în cadrul ușii. Rămase nemișcat. Văzu un cub de un metru douăzeci pe un metru douăzeci, biroul, scaunul, pereții de structură, telefoane, fișete pentru dosare, teancuri de hârtii, post-it-uri.

Nimic neobişnuit sau nepotrivit.

Cu excepția lui Curtis Mauney care stătea la birou.

Şi a unei valize sprijinite de perete.

Neagley intră şi ea.

— Au trecut şaizeci de secunde, zise ea.

Mauney continuă să stea la birou, imobil. Cu o expresie de resemnare neutră pe chip, asemenea unui om cu un diagnostic prost, care aşteaptă o a doua opinie, dar ştie precis că nu va fi mai bună. Avea mâinile goale. Le ținea cu degetele împletite pe birou, ca doi crabi în timpul împerecherii.

— Lamaison a fost partenerul meu, zise el, în chip de scuză.

Reacher încuviință din cap.

— Loialitatea, zise el. Nu-i aşa că e o porcărie?

Valiza era un Samsonite gri-închis din material plastic şi era aşezată lângă peretele din capătul biroului. Nu era unul dintre lucrurile de cea mai bună calitate pe care le văzuse vreodată Reacher. Nici pe departe asemănătoare coloşilor cu care se luptă oamenii prin aeroporturi. Însă nu era nici mică. Nu avea roți. Lângă închizători, în nişte adâncituri superficiale, avea nişte inițiale autocolante. Inițialele erau *AM*.

— Au trecut şaptezeci de secunde, zise Neagley.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Mauney.

— Cu tine? întrebă Reacher. Deocamdată, nimic. Relaxează-te.

Neagley îndreptă arma către fața lui Mauney, şi Reacher trecu alături de birou, îngenunche şi puse valiza pe covor. Încercă încuietorile. Erau blocate. Puse Glock-ul pe podea, îşi îndesă arătătoarele sub vârfurile încuietorilor, se folosi de degetele mari ca puncte fixe, îşi încordă

umerii şi trase în sus. Reacher, împotriva unei perechi de limbi subţiri din metal presat. Confruntare absolut inegală. Încuietorile cedară imediat.

Reacher săltă capacul.

— Au trecut optzeci de secunde, zise Neagley.

— Ziua de salariu, spuse Reacher.

Valiza era plină cu certificate din hârtie gravate elegant, scrisori din partea unor bănci străine şi câteva pungi mici din piele întoarsă, pe care le simţi grele în palmă.

— Şaizeci şi cinci de mii de dolari, îi zise Neagley peste umăr.

— De la prima vedere, confirmă Reacher.

— Au trecut nouăzeci de secunde, continuă Neagley.

Reacher întoarse capul, îl privi pe Mauney şi îl întrebă:

— Cât din asta îţi aparţine?

— O parte, zise Mauney. Nu prea mult, cred.

Reacher îndoi frumos hârtiile şi i le dădu lui Neagley. Îi dădu după aceea pungile din piele întoarsă. Neagley îşi îndesă totul în buzunare. Îşi luă apoi arma, se ridică şi se întoarse spre Mauney.

— Greşit, zise el. Nimic din asta nu-ţi aparţine.

— Au trecut două minute, zise Neagley.

— Prietenii tăi sunt aici, spuse Mauney.

— Ştiu, zise Reacher.

— Lamaison a fost partenerul meu.

— Mi-ai spus deja asta.

— Zic şi eu...

— Prin urmare eşti cunoscut aici?

— Am mai fost pe-aici, recunoscu Mauney. De multe ori.

— Ridică receptorul.

— Ori...?
— Te împuşc în cap.
— Oricum o vei face.
— Aşa ar trebui, zise Reacher. I-ai trădat pe şase dintre prietenii mei.

Mauney încuviinţă din cap.

— Ştiam cum o să sfârşească, zise el. Când nu am pus mâna pe tine la spital.
— Traficul din Los Angeles, cometă Reacher. O mare durere de cap.
— Două minute şi cincisprezece secunde, zise Neagley.
— Facem un târg? întrebă Mauney.
— Pune mâna pe receptor.
— Şi pe urmă?
— Spune-i paznicului de la poartă să o deschidă exact într-un minut.

Mauney ezită. Reacher lipi ţeava Glock-ului de tâmpla lui. Mauney ridică receptorul. Formă numărul. Reacher ascultă cu urechile ciulite şi auzi tonurile de apel din casca receptorului, Chrysler-ele cu motoarele la ralanti la câteva sute de metri depărtare pe teren descoperit şi un ţârâit înfundat de telefon la patruzeci de metri distanţă, în ghereta portarului.

La celălalt capăt al firului cineva ridică receptorul.

— Mauney sunt. Deschide poarta într-un minut!

Pe urmă puse receptorul în furcă. Reacher se întoarse spre Neagley.

— Sunt comandantul tău? întrebă el.
— Da, zise ea. Eşti.
— Atunci ascultă-mă, continuă el. Când se deschide poarta, ne ducem la maşini şi dispărem de-aici cât de repede putem.

— Și apoi? întrebă ea.

— Ne întoarcem mai târziu.

— La timp?

Reacher încuviință din cap.

— Ne întoarcem la timp dacă suntem suficient de rapizi acum. Ei sunt deja în mașini. Așa că trebuie să gonim, nu glumă. Tu ești mult mai rapidă decât mine, așa că o să stau în urma ta. Dar nu mă aștepta. Nici măcar nu te uita înapoi. Nu ne putem permite să pierdem niciun metru, niciunul dintre noi.

— Am înțeles, zise ea. Au trecut trei minute.

Reacher îl apucă pe Mauney de guler și-l ridică în picioare. Îl trase din spatele mesei, din birou, pe hol, apoi în zona deschisă. Spre intrarea principală. Și pe urmă un metru afară, în întuneric. Mirosul de cenușă era puternic. Cele trei Chrysler-e se mișcau din nou undeva, departe. Descriau cercuri strânse pe terenul descoperit, iar farurile lor trasau modele la întâmplare pe gard, asemenea proiectoarelor din filmele cu închisori.

— Așteaptă focul de start, îi spuse Reacher lui Neagley.

Reacher se uită la poartă. Îl văzu pe paznic mișcându-se în gheretă, văzu firele întinse începând să vibreze, auzi scârțâitul chinuit al roților pe șinele metalice. Văzu poarta începând să se miște. Puse Glock-ul la tâmpla lui Mauney și apăsă trăgaciul. Craniul lui Mauney explodă, iar Neagley și Reacher țâșniră cu toată viteza înainte, ca sprinterii de pe bloc-starturi.

Neagley o luase înainte după o jumătate de pas. Reacher se opri și o privi ducându-se. Trecu în zbor prin pata de lumină din ghereta paznicului și se repezi pe lângă capătul porții aflate în mișcare. Ieși în stradă în goană. Apoi o pierdu din vedere.

Reacher se întoarse şi o luă la fugă în direcţie opusă. Cincisprezece secunde mai târziu, ajunsese înapoi de unde pornise, în spatele botului lung al elicopterului.

77

Poate că o văzuseră pe Neagley plecând şi crezuseră că Reacher era înaintea ei. Sau poate că doar văzuseră poarta mişcându-se, ori auziseră prin geamurile deschise, zgomotul pe care îl făcuse. Sigur trebuie să fi auzit împuşcătura. Posibil să-şi fi imaginat restul. Însă muşcară momeala. Reacţionară instantaneu. Toate cele trei maşini frânară, se opriră, întoarseră, accelerară şi se îndreptară spre stradă, derapând nebuneşte cu spatele şi ridicând nori groşi de praf, ca nişte cozi de cocoşi în urma lor. Ieşiră pe poartă ca maşinile de curse, în curbe. Farurile luminară strada de parcă ar fi fost ziuă.

Reacher se uită după ei cum plecau.

Aşteptă să se facă din nou întuneric şi linişte. Pe urmă numără până la zece şi păşi încet de-a lungul flancului elicopterului. Nu-l interesa uşa carlingii. Trecu de ea şi puse mâna pe mânerul uşii din spate.

Încercă.

Nu era încuiată.

Se uită peste umăr la baraca pilotului. Nicio mişcare. Apăsă mânerul până la capăt. Simţi că nu-i mai opune rezistenţă. Uşa se deschise. Largă, uşoară, ca de tablă. De

parcă ar fi fost uşa unei dube. Nici pe departe aşa cum s-ar fi aşteptat. Nu grea şi pneumatică, asemenea uneia de avion de linie.

Deschise uşa vreo jumătate de metru, se strecură pe lângă ea şi pătrunse înăuntru. Trase uşa după el şi se opri, apoi o încuie dintr-o singură mişcare, hotărâtă. Se ghemui, trase cu ochiul pe geam la baraca pilotului.

Nicio reacţie.

Se întoarse pe vine şi îngenunche pe podeaua cabinei, pe întuneric. Din interior, elicopterul semăna cu un fel de variantă mărită a unei dube. Ceva mai lat şi mai lung decât genul de care se folosesc mamele care-şi duc băieţii la fotbal în spoturile publicitare. Parcă mai puţin pătrăţoasă. Puţin mai conturată. Mai îngustă în faţă, mai lată la nivelul podelei, mai adunată la nivelul capului, mai îngustă în spate. Ar fi avut în total şapte locuri, două în cabină, trei pe rândul din centru, două în spate, numai că rândul din centru lipsea. Locurile aveau toate spătare masive rabatabile, îmbrăcate în piele neagră. Erau prevăzute cu tetiere şi cotiere. Fotolii de căpitan. Plus centuri de siguranţă. Sub nivelul taliei, pereţii erau îmbrăcaţi în mochetă neagră. În sus, erau capitonaţi cu vinil negru matlasat. Foarte corporatist. Însă cam demodat. Închiriat la mâna a doua, presupuse Reacher. Interiorul mirosea slab a combustibil de aviaţie.

Înapoia locurilor din spate era un spaţiu gol. Pentru valize, bănui Reacher. Un compartiment pentru bagaje. Nu era un spaţiu prea mare. Însă era suficient. Găsi levierele şi lăsă spătarele scaunelor pe faţă. Sări peste ele şi se aşeză pe podea, de-a curmezişul, cu picioarele întinse şi cu spatele lipit de perete. Scoase cele două SIG-uri pe care le capturase şi le puse pe podea, lângă genunchi. Se

întinse şi ridică spătarele la loc. Se blocară la locul lor cu un clinchet. Pe urmă se ghemui să verifice dacă se putea face suficient de mic, cât să nu aibă capul la vedere.

Probabil, se gândi el.

Ridică din nou capul. Geamurile cabinei erau aburite pe dinafară. Întunecate, cenuşii, fără nimic deosebit. Ca ecranele televizoarelor când sunt stinse. Afară nu se întâmpla nimic. Zgomotele erau estompate. În mod evident, mocheta şi vinilul matlasat de pe pereţi aveau şi rol de izolare fonică.

Aşteptă.

Cinci minute.

Zece.

Pe urmă, pe geamurile aburite prinseră să joace forme strălucitoare şi umbre în mişcare. Maşinile, care se întorceau. Trei perechi de faruri, sărind şi mişcându-se lateral. Jucară pe geamuri o clipă, apoi se opriră şi rămaseră nemişcate. Se stinseră toate deodată. Maşinile, întoarse în parcare. Parcate.

Reacher ciuli urechile.

Nu auzi nimic, cu excepţia unor paşi lenţi şi voci scăzute. Agitaţie, nu triumf. Sunetele inconfundabile ale eşecului.

Căutarea luase sfârşit.

Fără succes.

Aşteptă.

78

Aştepta şi începuse să i se facă frig şi să înțepenească stând aşa, nemişcat. Îşi imagină scena care se petrecea la patruzeci de metri distanță. Cadavrul lui Mauney în uşă, valiza Samsonite goală din birou, discuții, contraziceri, paşi la dreapta şi la stânga, panică şi confuzie, frică. Avea obrazul la câțiva centimetri de spătarul scaunului din spate. Pielea era atât de aproape, încât putea să-i simtă mirosul. În mod normal, s-ar fi simțit îngrozitor. Nu suferea spațiile strâmte. De câte ori îl apuca frica, claustrofobia era şi ea pe-aproape. Însă în momentul acela îl munceau alte gânduri.

Aşteptă.

Douăzeci de minute fără sfârşit.

Pe urmă se deschise uşa din față şi elicopterul se lăsă în jos şi apoi se ridică la loc, amortizoarele trenului de aterizare comprimându-se şi revenind. Urcase cineva. Uşa se închise. Un scaun scârțâi. Se auzi clinchetul centurii de siguranță. Clinchetul comutatoarelor. O lumină portocalie slabă izvorî din ecranele zecilor de instrumente de bord şi aruncară brusc umbre pe tavan. O pompă de carburant începu să se învârtă şi să bâzâie. Reacher se

aplecă înainte din mijloc şi întinse capul până ajunse cu un ochi în spaţiul dintre spătarele scaunelor. Văzu mâneca din piele a pilotului. Nimic mai mult. Restul corpului acestuia era ascuns de spătarul voluminos al scaunului. Mişca mâna ca într-un dans pe comutatoare şi atingea ecranele indicatoarelor, unul după altul, făcând verificările de dinaintea zborului. Mormăia ceva pentru el, încet, recitând o lungă listă de cerinţe tehnice, ca şi cum ar fi fost o incantaţie.

Reacher îşi trase capul la loc.

Pe urmă se produse un zgomot incredibil de puternic.

Ceva între o împuşcătură şi o descărcare instantanee de aer comprimat. Reveni, din nou şi din nou, tot mai rapid. Mecanismul starterului, forţând rotorul să se învârtă. Podeaua se zgudui. Pe urmă motoarele porniră, roţile dinţate se conectară, angrenară rotorul şi se stabilizară într-un ritm leneş. Şocul smucea şi legăna pe roţi tot elicopterul, de parcă ar fi dansat. Interiorul era invadat de un zgomot puternic, de zăngănit. Palele se roteau şi zbârnâiau deasupra. Afară, evacuările ţiuiau, pe un ton înalt şi pătrunzător. Reacher îndesă sub picioare ţevile SIG-urilor capturate, ca să nu înceapă să facă zgomot şi să alunece. Îşi scoase Glock-ul din buzunar şi îl lăsă în jos, pe lângă corp.

Aşteptă.

Un minut mai târziu, se deschise brusc uşa din spate. Interiorul fu inundat de un zgomot şi mai puternic. După zgomot, pătrunse şi mirosul acru de kerosen. După kerosen veni Karla Dixon. Reacher mişcă puţin capul şi o văzu trântită pe podea, cu capul înainte, ca un buştean. Se opri pe o parte, cu spatele la el. Avea mâinile şi picioarele legate cu sfoară groasă din sisal. Mâinile, la spate.

Ultima oară când o văzuse la orizontală fusese în patul lui, în Las Vegas.

Două minute mai târziu, O'Donnell fu aruncat şi el, cu picioarele înainte. Era mai mare şi mai masiv şi ateriză mai greu. Era legat la fel ca Dixon. Se rostogoli cu fața în jos alături de ea, cu picioarele lângă capul ei. Zăceau acolo întinşi, ca doi buşteni de foc, mişcându-se vag, luptându-se cu funiile.

Pe urmă, amortizoarele elicopterului se lăsară din nou, iar Lennox şi Parker urcară şi ei la bord. Închiseră uşile şi se trântiră pe scaunele din spate. Din cauză că nu fusese fixat bine în mecanism, spătarul scaunului din fața lui Reacher se lăsă pe spate şi îl atinse pe obraz. Îşi îndesă capul şi mai mult în colț. Atinse mocheta cu părul lui tuns scurt.

Rotorul se învârtea la ralanti, *hup, hup, hup*.

Suspensiile se lăsară şi se ridicară, se lăsară şi se ridicară, pe stânga fată, dreapta spate, mai puțin de doi centimetri, ca şi cum ar fi dansat.

Reacher aşteptă.

Pe urmă se deschise uşa din față, de pe partea opusă pilotului. Allen Lamaison se trânti pe scaun şi spuse:

— Dă-i drumul!

Reacher auzi turbinele turându-se, vibrațiile cuprinseră cabina şi auzi nota rotorului schimbându-se, trecând la un *hip-hip-hip* accelerat şi, în cele din urmă, simți întregul aparat de zbor săltându-se de pe roți.

Apoi se ridicară în aer.

Reacher simți podeaua venind în sus peste el. Auzi roțile ridicându-se în lăcaşele lor. Simți rotația, alunecarea şi ascensiunea prelungă şi constantă, apoi simți podeaua înclinându-se, când elicopterul lăsă botul în

jos, accelerând. Se propti cu degetele răsfirate, ca să nu se rostogolească peste scaunul din fața lui. Auzi zgomotul motorului stabilizându-se, un scâncet amortizat, și apoi își aminti senzația unică de pendul pe care o dă transportul cu elicopterul. Avusese experiența lui, suficient de îndelungată, de kilometri străbătuți în elicopter, cea mai mare parte din ei șezând pe podea.

O experiență familiară.

Deocamdată.

79

După ceasul din capul lui Reacher, călătoria durase exact douăzeci de minute, adică atât cât se şi aşteptase. Îşi imaginase că aparatele corporatiste zburau mai repede decât elicopterele Huey cu care fusese obişnuit în anii petrecuţi în armată. Se gândi că unui elicopter militar AH-1 i-ar fi trebuit peste douăzeci de minute să treacă dincolo de munţi, prin urmare douăzeci de minute în cap i se păru un timp rezonabil pentru un aparat cu scaunele îmbrăcate în piele şi mochetat.

Îşi petrecuse cele douăzeci de minute ţinând capul jos. Instinct de animal, vechi de un milion de ani, manifestat în continuare de câini şi copii: *Dacă eu nu-i văd, nici ei nu mă pot vedea pe mine*. Tot timpul mişcă braţele şi picioarele, câte o fracţiune de centimetru, îşi încordase şi îşi relaxase muşchii, ca într-o versiune bizară, miniaturizată, a unui antrenament la sală. Nu-i mai era frig, însă nu voia să înţepenească. Zgomotul din cabină era destul de mare, dar nu copleşitor. Şuieratul turbinei se pierdea în urma elicopterului. Zgomotul rotorului se amesteca în şuieratul aerului şi putea să facă abstracţie de el. Nu se deschise nicio

discuție. Nu se vorbi deloc. Reacher nu auzi pe nimeni scoțând vreun sunet.

Până când plimbarea de douăzeci de minute ajunse la final.

Simți elicopterul încetinind. Simți podeaua orizontală lăsându-se pe spate câteva grade, odată cu ridicarea botului. Elicopterul se roti puțin la stânga. Ca un cal strunit din filmele de cinema. În cabină, zgomotul crescu. Acum se deplasau încet, prinși în sfera propriului zgomot.

Se aplecă înainte și trase cu ochiul prin spațiul dintre locurile din fața lui și-l văzu pe Lamaison aplecându-se înainte, cu fruntea lipită de geam. Îl văzu schimbându-și direcția și înclinându-se către pilot. Îl auzi vorbind. Sau poate că numai își imagină că îl auzi vorbind. Reconstituise de o mie de ori ordinele în cap, de când deschisese dosarul lui Franz, cu atâtea zile în urmă. Simțea că le știa, cuvânt cu cuvânt, în toată cruzimea lor, inevitabilă.

— Unde ne aflăm? întrebă Lamaison, în mintea lui Reacher și poate și în realitate.

— Deasupra deșertului, zise pilotul.

— Ce este sub noi acum?

— Nisip.

— Altitudinea?

— Nouă sute de metri.

— Cum este aerul la înălțimea asta?

— Calm. Câțiva curenți termici, dar niciun pic de vânt.

— Suntem în siguranță?

— Aeronautic.

— Atunci hai s-o facem.

Reacher simți că elicopterul plutea la nivel fix. Sunetul turbinei se reduse la o notă mai profundă și rotorul

şfichiuia mai zgomotos. Podeaua se mişca în mici cercuri instabile, ca un titirez care se opreşte. Lamaison se întoarse în scaun şi dădu din cap o dată către Parker şi o dată către Lennox. Reacher auzi clinchetul centurilor de siguranţă, iar apoi greutatea de pe scaunele din faţa lui se ridică. Pernele îmbrăcate în piele traseră aer şi arcurile obosite îşi recăpătară forma; spatele scaunelor se deplasară cu vreo doi centimetri, foarte preţioşi, de faţa lui. Nu exista nicio lumină în afara lucirii portocalii care venea de la aparatele de bord. Parker era în stânga şi Lennox în dreapta. Amândoi şedeau în poziţii ciudate, cu genunchii îndoiţi şi capetele lăsate în jos, din cauza spaţiului mic, cu tălpile depărtate pentru stabilitate şi braţele întinse în faţă pentru echilibru. Unul dintre ei avea să moară uşor, iar celălalt, greu.

Asta depindea de care dintre ei deschidea uşa.

Lennox urma să deschidă uşa.

Se întoarse pe jumătate şi apucă centura de siguranţă, ţinându-se bine de ea cu stânga. Pe urmă se înclină într-o parte şi se folosi de dreapta ca să apuce levierul interior pentru deschiderea uşii. Ajunse la el, îl deblocă şi împinse. Uşa se deschise pe jumătate, iar curentul de aer şi zgomotul dădură buzna înăuntru. Pilotul stătea pe jumătate întors pe scaunul său, privind peste umăr, şi înclină puţin elicopterul, astfel încât uşa să se deschidă singură, sub propria greutate. Pe urmă manevră din nou elicopterul la orizontală şi îi imprimă o uşoară rotaţie în sensul acelor de ceasornic, astfel încât mişcarea, inerţia şi presiunea aerului să ţină uşa larg deschisă.

Lennox se întoarse. Înalt, roşu la faţă, masiv, lăsat pe vine ca o maimuţă, ţinând strâns cu stânga centura de

siguranţă şi cu dreapta bătând aerul ca şi cum ar fi fost pe gheaţă.

Reacher se înclină în faţă şi căută cu mâna stângă levierul de rabatare a spătarului scaunului. Puse degetul mare sub el şi două degete deasupra şi răsuci. Spătarul căzu în faţă. Cu dreapta, îl forţă să coboare până la orizontală. Pernele se goliră din nou de aer. Luă Glock-ul în mâna dreaptă, se răsuci din talie şi puse braţul drept pe spătar. Închise un ochi şi ochi un punct la doi centimetri deasupra buricului lui Lennox.

Şi apăsă pe trăgaci.

Focul de armă se pierdu în vuietul general. Sesizabil, dar nu atât de zgomotos cum ar fi fost într-o bibliotecă. Glontele îl lovi pe Lennox în abdomen. Reacher îşi imagină că glontele îl străbătuse instantaneu şi ieşise pe partea cealaltă. Inevitabil, pentru un foc de armă de nouă milimetri, la o distanţă doar cu puţin mai mare de un metru. Acesta fiind şi motivul pentru care trăsese în Lennox, şi nu în Parker. Reacher nu se temea nici pe departe de zbor, însă prefera ca aparatul în care se afla să fie în bună stare. Trăgând în abdomenul lui Parker putea lovi o conductă hidraulică sau un cablu electric. Trecând prin Lennox, glontele se duse drept pe uşă, pierzându-se în noapte, inofensiv.

Lennox rămase pe vine. În jurul găurii din cămaşa lui, înflori un halou de sânge. Părea neagră în lumina portocalie slabă. Mâna stângă dădu drumul centurii de siguranţă şi bătu aerul, o imagine în oglindă perfectă a celei drepte. Cu spaima întipărită pe chip, se aplecă, în echilibru, la treizeci de centimetri de uşă, în spatele său aflându-se doar golul.

Reacher mişcă Glock-ul aproape imperceptibil şi trase din nou, de această dată prin stern. Se gândise că la

un om de statura şi de vârsta lui Lennox, sternul trebuia să fie asemenea unei platoşe calcificate, groasă de până într-un centimetru. Glontele putea să treacă prin el fără discuție, însă nu înainte ca izbirea şi despicarea osului să transfere țintei o parte din impuls. Asemenea efectului unui pumn mai uşor. Un efect suficient de mare poate, şi un impuls suficient de puternic, ca să-l mişte şi să-l culce pe spate, în loc să-l salte doar pe verticală, ca în cazul unei împuşcături în cap. Gâtul omenesc este prea articulat pentru ca un glonț în cap să fi realizat ceea ce urmărea Reacher.

Însă genunchii au fost cei care i-au făcut felul lui Lennox, nu sternul. Se lăsă pe spate infinitezimal, de parcă ar fi vrut să se aşeze pe vine. Însă era masiv şi greu, avea patruzeci şi unu de ani şi genunchii îi anchilozaseră. Se îndoiră ceva mai mult de nouăzeci de grade şi apoi încetară să se mai îndoaie. Greutatea părții superioare a corpului fu răsturnată pe spate de piedica întâlnită brusc şi fundul se lovi exact de pragul uşii, iar greutatea umerilor şi a capului îl făcură să se rostogolească în jurul acestui punct de pivotare, aruncându-l pe uşă, în noapte. Ultimul lucru pe care îl mai văzu Reacher au fost tălpile pantofilor, în continuare depărtate, dispărând în întunericul bântuit de curent, asemenea regretelor târzii.

Până în acest moment, trecuseră mai puțin de două secunde de când basculase spătarul scaunului, însă lui Reacher îi părură cât două vieți întregi. Ale lui Franz şi Orozco, poate. Se simți infinit de uşor şi de sleit de energie. Plutea într-o stare de grație şi de chin, plănuindu-şi mişcările ca la şah, conştient cu minuțiozitate de potențialele şi neajunsurile amenințărilor şi ocaziilor. Ceilalți care se aflau în cabină abia dacă reacționaseră. O'Donnell

era cu fața în jos, încercând să-şi ridice capul suficient de mult pentru a se putea întoarce. Dixon încerca să se întoarcă pe spate. Pilotul era întors pe jumătate, imobil pe scaunul său. Parker înțepenise în poziția lui absurdă. Lamaison rămăsese uitându-se în locul în care se aflase Lennox, ca şi cum n-ar fi fost capabil să înțeleagă ce se întâmplase.

Deodată, Reacher se ridică.

Trânti cel de-al doilea spătar şi trecu peste el ca un personaj de coşmar, o statură gigantică apărută de nicăieri, ivindu-se fără zgomot în lumina portocalie. Pe urmă rămase nemişcat, aproape drept, cu capul lipit de tavan, picioarele depărtate la un metru, perfect ancorat pentru a avea o stabilitate maximă. În mâna stângă avea un SIG, îndreptat spre fața lui Parker. În dreapta avea Glock-ul, îndreptat spre Lamaison. Ambele arme erau neclintite. Chipul lui Reacher era lipsit de orice expresie. Afară, rotorul şfichiuia aerul. Elicopterul îşi continuă rotația lentă în sensul acelor de ceasornic. Uşa deschisă larg, împinsă în spate asemenea unei pânze de corabie. Interiorul era invadat de valuri de zgomot, curent de aer şi duhoare de kerosen.

O'Donnell îşi arcui spatele şi îşi ridică fruntea suficient de mult pentru a se întoarce. Ochii i se duseră spre ghetele lui Reacher, în stânga, şi se închiseră o secundă. Dixon se răsturnă pe spinare, se rostogoli peste mâinile legate la spate şi se opri pe celălalt umăr, cu fața spre fundul elicopterului.

Pilotul se holba. Parker se holba. Lamaison se holba.

Un moment de pericol maxim.

Reacher nu-şi putea permite să tragă în față. Riscul de a lovi vreun aparat de bord esențial era cu mult prea

mare. Nu-şi putea permite să lase o armă jos şi să se ocupe de eliberarea lui O'Donnell sau Dixon, pentru că Parker era liber în cabină, la mai puțin de un metru şi douăzeci. Nu avea cum să-l doboare cu mâinile goale pe Parker, pentru că nu putea nici măcar să se mişte. Pe podea nu mai era deloc spaţiu liber. O'Donnell şi Dixon îl ocupau pe tot.

În această vreme, Lamaison era în continuare țintuit pe scaunul său. Tot ce trebuia să facă pilotul era să se apuce să scuture elicopterul în toate părțile, până cădeau toți cei care se aflau în spate. În felul ăsta, l-ar fi sacrificat pe Parker, însă Reacher îşi imagină că în niciun caz Lamaison nu şi-ar fi pierdut somnul din cauza acestei decizii.

Remiză, dacă ceilalţi ar fi înţeles.

Victorie, dacă profitau de moment.

80

Ceilalți nu înțeleseră. Nu profitară de moment. În schimb, O'Donnell își ridică picioarele și capul de pe podea și se smuci disperat, mai aproape cu cincisprezece centimetri de Reacher, iar Dixon se rostogoli în partea opusă, între ei deschizându-se un prețios spațiu de vreo treizeci de centimetri. Reacher călcă recunoscător în breșă și îl izbi pe Parker în plex cu țeava pistolului. Aerul îi ieși brusc din plămâni și Parker se îndoi de la mijloc și făcu instinctiv un pas înainte în breșa dintre O'Donnell și Dixon. Reacher se aruncă pe lângă el ca un toreador, își puse talpa piciorului în fundul lui Parker și-l împinse puternic din spate, trimițându-l împleticindu-se pe picioarele înțepenite în partea cealaltă a cabinei și afară pe ușă, în noapte, orbește. Înainte ca ecoul urletului său să se stingă, Reacher îi pusese brațul stâng după gât lui Lamaison, cu țeava SIG-ului îndreptată spre pilot și cu Glock-ul înfipt în ceafa lui Lamaison.

După aceea, totul merse mai ușor.

Pilotul rămase înghețat la manșă. Elicopterul rămase în aer, plutind zgomotos. Rotorul șfichiuia în continuare aerul și elicopterul își continuă rotirea lentă. Ușa rămase

deschisă, larg, ca o invitație, țintuită de curentul de aer. Reacher strânse cotul și îl trase pe spate pe Lamaison, ridicându-l de pe scaun, până întinse centura de siguranță. Pe urmă puse Glock-ul pe podea și căută în buzunar boxul lui O'Donnell. Îl luă în mână ca pe un ciocan și aruncă o privire în spate. Întinse brațul și o împinse pe Dixon pe burtă, folosind țepii de pe box ca să-i taie legătura de la mână. Ea își încordă brațele, iar fibrele de sisal se rupseră încetul cu încetul, una câte una. Reacher simțea clar fiecare succes, prin materialul ceramic dur, mici scrâşnete armonice, uneori câte două deodată. Lamaison începu să se zbată, dar Reacher îl strânse și mai puternic, gest care avu avantajul de a-l sugruma pe Lamaison dar și de a abate țeava SIG-ului de la pilot, în loc să-l țintuiască. Însă pilotul nu făcu nicio încercare de a profita. Nu reacționă deloc. Rămase locului, cu mâinile pe manșă, cu picioarele pe pedale, făcând elicopterul să se rotească lent.

Reacher continuă să taie orbește. Un minut. Două. Dixon mişcă brațele, oferindu-i noi fibre, verificând progresele. Lamaison se zbătea și mai tare. Era un bărbat masiv, robust și puternic, cu gâtul gros și umerii lați. Și era speriat. Însă Reacher era mai mare, Reacher era mai puternic și Reacher era furios. Mult mai furios decât era Lamaison de speriat. Reacher strânse brațul. Lamaison continuă să se zbată. Reacher se simțea tentat să-și ofere răgazul să-l adoarmă, dar voia să-l aibă conștient, pentru mai târziu. Așa că se ocupă doar de funii și brusc, un mănunchi întreg de fibre de sisal cedară, încheieturile lui Dixon fură eliberate și femeia se ridică în genunchi. Reacher îi dădu boxul și Glock-ul său, apoi trecu SIG-ul din mâna stângă, în dreapta.

După aceasta, totul deveni cu mult mai simplu.

Dixon făcu un lucru inteligent, adică ignoră boxul şi se trase în celălalt colț al cabinei, ca o sirenă, până lângă Lamaison, în buzunarul căruia găsi un portmoneu, un alt SIG şi cuțitul lui O'Donnell. În două secunde, avea picioarele libere şi, după alte cinci secunde, O'Donnell era şi el liber. Amândoi stătuseră legați ore în şir, erau amorțiți şi mâinile le tremurau foarte tare. Însă nu-i aştepta nicio însărcinare dificilă. Numai pilotul trebuia ținut la respect. O'Donnell îl apucă de guler şi-i îndesă țeava SIG-ului sub bărbie. Nu ar fi avut nicio şansă să rateze, indiferent cât de tare i-ar fi tremurat mâinile. Nicio şansă. Pilotul înțelese asta. Rămase pasiv. Reacher îndesă țeava SIG-ului său în urechea lui Lamaison şi se aplecă în partea opusă, către pilot, întrebându-l:

— Înălțimea?

Pilotul înghiți în sec şi zise:

— Nouă sute de metri.

— Hai să mai urcăm puțin, zise Reacher. Hai să încercăm la o mie cinci sute.

81

Ascensiunea elicopterul puse capăt mişcării lente de rotaţie, iar uşa deschisă se clătină un moment, apoi se trânti singură. În cabină se lăsă liniştea. Aproape linişte, de fapt — prin comparaţie cu ce fusese mai înainte. O'Donnell încă ţinea pistolul îndreptat spre capul pilotului. Reacher îl ţinea în continuare pe Lamaison nemişcat în scaun. Lamaison se ţinea cu mâinile de antebraţul lui Reacher, trăgându-l în jos, dar fără vlagă. Devenise ciudat de inert şi de pasiv. De parcă simţea care era ameninţarea, însă pur şi simplu nu-i venea să creadă că într-adevăr avea să fie pusă în practică.

Aşa cum nici Swan nu a putut să creadă, îşi spuse Reacher. *Cum nici Orozco, nici Franz şi nici Sánchez nu a putut să creadă.*

Simţi că elicopterul nu mai ia în altitudine şi se stabilizează într-o poziţie orizontală. Auzi rotorul tăind aerul şi simţi turbinele şuierând grăbit. Pilotul privi în direcţia lui şi dădu din cap.

— Mai mult, zise Reacher. Hai să mai urcăm o sută de metri. Să fie un kilometru şi şase sute de metri.

Zgomotul motorului se schimbă, zumzetul rotorului se schimbă şi el, iar elicopterul o porni din nou în

sus, încet, cu precizie. Vira puţin şi apoi reveni la poziţia staţionară.

— Un kilometru şi şase sute de metri, zise pilotul.

— Ce-i sub noi acum? întrebă Reacher.

— Nisip.

Reacher se întoarse către Dixon şi-i spuse:

— Deschide uşa.

Lamaison îşi descoperi noi surse de energie. Se smuci, se zbătu pe scaunul său şi zise:

— Nu, te rog, te rog, nu.

Reacher îl strânse şi mai tare, întrebând la rândul său:

— Prietenii mei au implorat?

Lamaison dădu din cap.

— N-ar fi făcut-o, zise Reacher. Erau prea mândri.

Dixon se duse în spatele cabinei şi luă centura de siguranţă a lui Lennox în mâna stângă. Se ţinu bine de ea şi se întinse după levierul de deschidere a uşii. Era mai scundă decât Lennox şi trebui să se întindă mai mult. Însă ajunse la el. Apăsă levierul şi împinse cu forţă, cu degetele răsfirate, iar uşa se deschise. Reacher se întoarse către pilot şi-i spuse:

— Fă din nou şmecheria aia cu rotaţia.

Pilotul începu mişcarea lentă de rotaţie în sensul acelor de ceasornic, iar uşa se deschise până la capăt, blocându-se în chingile care îi limitau deschiderea. Zgomotul asurzitor şi aerul rece al nopţii invadară din nou cabina.

Munţii se vedeau negri deasupra orizontului. Dincolo de ei, strălucirea Los Angeles-ului era vizibilă, la optzeci de kilometri distanţă, un milion de lumini strălucitoare sub aerul gros ca supa. Pe urmă, această privelişte

dispăru din cauza rotației, fiind înlocuită de întunericul deșertului.

Dixon se așeză pe scaunul pliat pe care-l ocupase Parker. O'Donnell îl apucă pe pilot și mai strâns de guler. Reacher îi răsuci gâtul lui Lamaison în sus și pe spate, apăsându-l puternic cu antebrațul pe gât. Îl trase în sus până la limita centurii de siguranță. Îl ținu așa. Pe urmă se întinse și se folosi de țeava SIG-ului, cu care lovi catarama centurii de siguranță. Centurile se eliberară. Reacher îl trase pe Lamaison pe spate, peste spătarul scaunului, și-l trânti pe podea.

Lamaison sesiză ocazia și o folosi. Se așeză în fund și își înfipse tocurile în mochetă, încercând să-și bage picioarele sub el. Însă Reacher era pregătit. Mai pregătit decât fusese vreodată. Îi trase un șut puternic lui Lamaison într-o parte și-i aplică și un cot care îl nimeri în ureche. Îl întoarse cu forța pe burtă, îi puse un genunchi între omoplați și îi îndesă țeava SIG-ului în ceafă. Lamaison avea capul ridicat și Reacher știu că se uita afară, în gol. Bătea cu picioarele în mochetă. Urla. Reacher îl auzea limpede, în ciuda zgomotului. Îi simțea pieptul ridicându-se și coborând.

Prea târziu, își zise Reacher. *Cine seamănă vânt culege furtună.*

Lamaison lovi slab cu dosul palmei, dar lovi în gol. Pe urmă își puse palmele pe mochetă și încercă să-l răstoarne pe Reacher. *Nicio șansă*, își spuse Reacher. *Doar dacă poți să faci flotări cu o sută cincisprezece kilograme pe spinare.* Unii puteau. Reacher văzuse așa ceva. Însă Lamaison nu putea. Era puternic, dar nu suficient de puternic. Se încordă o clipă, dar se prăbuși.

Reacher luă SIG-ul în mâna stângă și își trecu brațul drept pe după gâtul lui Lamaison, ca o cravașă. Lamaison

avea gâtul gros, însă Reacher avea brațele lungi. Își îndesă degetul mare și mijlociul în golurile din spatele urechilor lui Lamaison și strânse puternic. Arterele lui Lamaison se comprimară și creierul rămase fără oxigen, iar el încetă să mai urle și să mai bată din picioare. Reacher menținu presiunea încă un minut și apoi îl rostogoli și îl ridică în capul oaselor, ca pe un bețiv.

Îl apucă de curea și de guler.

Îl împinse pe podea, pe fund, cu picioarele înainte.

Îl împinse până în pragul ușii și-l ținu acolo, cu brațele la spate. Elicopterul se rotea lent. Motoarele țiuiau și rotorul scotea sunete ritmice, grave, de bas. Reacher le simțea pe toate în piept, ca niște bătăi de inimă. Trecură minute, aerul proaspăt pătrunse înăuntru și Lamaison își veni în fire, trezindu-se în fund, chiar pe prag, cu picioarele atârnate în afară, în gol, ca și cum ar fi stat pe un zid înalt.

La un kilometru și șase sute de metri.

Reacher își pregăti un discurs. Începuse să-l compună la Denny's, pe Sunset Boulevard, cu dosarul lui Franz în mână. În zilele care urmaseră, și-l perfecționase. Era plin de fraze frumoase despre loialitate și pedeapsă și de necroloage emoționante ale celor patru prieteni ai săi, morți. Însă când ajunse în acest punct, nu zise prea multe. Nu avea niciun rost. Oricum, Lamaison nu ar fi auzit niciun cuvânt. Era îngrozit de frică și era prea mult zgomot. O hărmălaie. În cele din urmă, Reacher se plecă înainte, ajunse cu gura aproape de urechea lui Lamaison și-i spuse:

— Ai făcut o mare greșeală. Te-ai jucat cu cine nu trebuia. Acum a venit vremea să plătești.

Pe urmă îi îndreptă brațele lui Lamaison la spate și împinse. Lamaison alunecă doi centimetri și apoi se

întinse înainte, încercând să-şi tragă fundul înapoi, dincoace de prag. Reacher îl împinse din nou. Lamaison se îndoi până când umerii îi atinseră genunchii. Se uita drept în jos, în beznă. Un kilometru şi şase sute de metri. Unei maşini în viteză i-ar fi trebuit un minut să îi străbată.

Reacher împinse. Lamaison îşi lăsă umerii moi. Reacher nu avea niciun punct solid de sprijin.

Atunci îşi propti talpa pe mijlocul lui Lamaison.

Îndoi piciorul.

Dădu drumul braţelor lui Lamaison.

Întinse piciorul, rapid, fără ezitări.

Lamaison trecu peste prag şi dispăru în noapte.

Nici măcar nu urlă. Sau poate că urlă. Poate că urletul fusese acoperit de zgomotul rotorului. O'Donnell îl smuci pe pilot de guler şi acesta schimbă mişcarea elicopterului, inversă direcţia de rotaţie şi uşa se trânti. În cabină se făcu din nou linişte. Linişte prin comparaţie cu ce fusese înainte. Dixon îl strânse în braţe pe Reacher, cu toată puterea.

— Chiar ai lăsat-o pe ultimul moment, n-am ce zice, spuse O'Donnell.

— Încercam să mă hotărăsc dacă să-i las să te arunce pe tine şi pe urmă să o salvez pe Karla, zise Reacher. Grea decizie. Mi-a luat ceva timp.

— Unde-i Neagley?

— Munceşte, sper. Rachetele au ieşit pe poarta fabricii din Colorado în urmă cu opt ore. Şi nu ştim încotro au luat-o.

82

Pilotul nu le putea face nimic rău fără să moară şi el, aşa că îl lăsară singur în carlingă. Însă nu înainte să verifice combustibilul rămas. Nu mai era mult. Mai puțin de o oră de zbor. Nu aveau rețea de telefonie mobilă. Reacher îi spuse pilotului să coboare şi să o ia spre sud, să găsească semnal. Dixon şi O'Donnell ridicaseră spătarele locurilor din spate şi se aşezaseră. Nu-şi mai puseseră centurile de siguranță. Reacher se gândi că se săturaseră să fie legați. El se întinse pe spate pe podea, cu brațele şi picioarele larg răsfirate. Era obosit, lipsit de vlagă. Lamaison fusese pedepsit, însă asta nu-l adusese înapoi pe niciunul dintre ai lui.

— Unde ai duce şase sute cincizeci de rachete sol-aer? întrebă O'Donnell.

— În Orientul Mijlociu, zise Dixon. Şi le-aş trimite pe mare. Partea electronică prin Los Angeles şi tuburile prin Seattle.

Reacher săltă capul.

— Lamaison a zis că se duc în Caşmir.

— Şi tu l-ai crezut?

— Da şi nu. Cred că prefera să creadă o minciună ca să-şi salveze propria conştiinţă. Indiferent ce altceva era, era cetăţean american. Nu a vrut să ştie adevărul.

— Care anume?

— Terorism aici, în Statele Unite. Nu se poate să fie altceva. Este evident. Caşmir este o zonă de conflict între guverne. Guvernele au misiunea să facă achiziţii. Nu umblă cu valize Samsonite pline de bonuri de tezaur la purtător, coduri de acces ale băncilor şi diamante.

— Asta aţi găsit? întrebă Dixon.

— Highland Park. În valoare de şaizeci şi cinci de milioane de dolari. Totul este la Neagley. O să trebuiască să îi converteşti pentru noi, Karla.

— Dacă supravieţuiesc. S-ar putea ca avionul cu care o să mă întorc la New York să sară în aer.

— Dacă nu mâine, atunci poimâine sau răspoimâine, zise Reacher.

— Cum găsim rachetele? Opt ore la optzeci de kilometri pe oră înseamnă deja o rază de şase sute patruzeci de kilometri. Adică un cerc de opt sute de mii de kilometri pătraţi.

— Opt sute patru mii cinci sute, preciză Reacher automat. Presupunând că foloseşti numai trei zecimale pentru *pi*. Însă acesta e târgul pe care l-am făcut. Fie am fi putut să-i oprim când cercul era mic, fie veneam după voi.

— Mulţumesc, zise O'Donnell.

— Hei, eu am votat pentru oprirea camionului. Neagley nu m-a lăsat.

— Şi până la urmă, cum facem chestia asta?

— Ai văzut vreodată un mare mijlocaş de baseball? Nu urmăreşte niciodată mingea. Se duce unde urmează să ajungă mingea. Ca Mickey Mantle.

— Tu nu l-ai văzut niciodată pe Mickey Mantle jucând.

— Am văzut ştirile sportive.

— Statele Unite au o suprafaţă de aproape zece milioane trei sute şaizeci de mii de kilometri pătraţi. Adică mult mai mare decât centrul terenului pe Yankee Stadium.

— Dar nu cu mult, zise Reacher.

— Şi-atunci, încotro o luăm?

— Mahmoud nu e prost. De fapt, m-a surprins, e un tip foarte inteligent şi prevăzător. Tocmai a cheltuit şaizeci şi cinci de milioane de dolari pe nişte componente. Trebuie să fi insistat ca în afacerea asta să intre şi cineva care să ştie cum să le prindă în şuruburi unele cu altele.

— Cine?

— Ce ne-a spus prietena lui Neagley? Politiciana? Diana Bond?

— O mulţime de lucruri.

— Ne-a spus că inginerul de la New Age face controlul de calitate pentru că el este singurul care ştie cum trebuie să funcţioneze Little Wing.

— Şi Lamaison a reuşit să-l aibă şi pe el la mână cumva, zise Dixon.

— L-a ameninţat cu fiică-sa.

— Aşadar, Lamaison avea de gând să-l ia cu el, zise O'Donnell. Lamaison intenţiona să-l ducă undeva. Şi tu l-ai aruncat pe Lamaison din nenorocitul ăsta de elicopter înainte să-l întrebi unde.

Reacher scutură din cap.

— Lamaison a vorbit despre toată povestea ca şi cum ar fi ţinut de domeniul trecutului. A spus că e o afacere încheiată. Era o nuanţă în vocea lui. Lamaison nu avea de gând să ducă pe nimeni nicăieri.

— Şi atunci, cum?

— Nu cum, zise Reacher. Întrebarea este unde?

— Dacă nu există decât un singur om, reluă Dixon, şi Lamaison nu intenţiona să-l ducă nicăieri, înseamnă că trebuie să-i ducă lui rachetele.

— Ceea ce este ridicol, zise O'Donnell. Nu poţi să duci un tir plin cu rachete într-un apartament din Century City sau pe unde o fi stând.

— Tipul nu locuieşte în Century City, îl contrazise Reacher. Locuieşte undeva departe, în deşert. În mijlocul pustietăţii. Mai departe chiar. Ce loc mai bun vrei, în care să duci o camionetă plină de rachete?

— Avem semnal pe mobil, îi anunţă pilotul.

Reacher luă telefonul celular cu cartelă. Găsi numărul lui Neagley. Apăsă tasta verde. Neagley răspunse.

— La Dean? întrebă Reacher.

— La Dean, zise Neagley. Mai mult ca sigur. Sunt la douăzeci de minute distanţă.

83

Elicopterul era prevăzut cu GPS, dar nu cu acel model care afişează pe ecran harta drumului. Nu precum cel pe care-l avea O'Donnell în maşina închiriată. Sistemul cu care era echipat elicopterul dădea, în schimb, o pereche de valori în continuă schimbare a latitudinii şi longitudinii, în numere scrise cu verde-palid. Reacher îi spuse pilotului să se ducă la sud de Palmdale şi să aştepte. Pilotul era îngrijorat din cauza combustibilului. Reacher îi spuse să coboare la o altitudine mai mică. Uneori, elicopterele supravieţuiau defecţiunilor la motoare dacă zburau la câteva zeci de metri altitudine. Rareori supravieţuiau dacă picau de la o altitudine de câteva sute de metri.

Pe urmă, Reacher o sună din nou pe Neagley. Ea avea adresa lui Dean de la Margaret Berenson, care era în camera ei de hotel, în Pasadena. Însă nici Neagley nu avea GPS. Mergea orbeşte, prin întuneric, având faruri vechi de două generaţii, luminând mai slab din pricina albastrului cu care erau vopsite. Iar reţeaua de telefonie mobilă funcţiona doar pe alocuri. Reacher pierdu de două ori semnalul. Înainte să-l piardă şi a treia oară, îi spuse să

găsească locul în care se afla Dean şi să se învârtă în cerc în jurul lui, cu farurile aprinse pe faza lungă.

Reacher se aşeză în faţă, pe scaunul lui Lamaison, şi îşi apăsă fruntea pe geam, la fel cum făcuse şi acesta. Dixon şi O'Donnell se lipiră de geamurile laterale din spate.

Împreună, acopereau o panoramă de o sută optzeci de grade. Poate mai mult chiar. Pentru mai multă siguranţă, Reacher îl punea pe pilot din când în când să facă cercuri largi, în caz că ar fi rămas în urmă ceea ce căutau.

Nu văzură nimic.

Absolut nimic, cu excepţia întunericului atotcuprinzător lipsit de orice particularitate şi, întâmplător, marcat de lumini punctiforme portocalii. Benzinării poate, sau parcări mici din vecinătatea unor băcănii. Văzură câte o maşină pe drumuri izolate, însă niciuna dintre ele nu era Honda Civic a lui Neagley. Aveau faruri galbene, nu albastre. Reacher încercă din nou telefonul. Nu avea semnal.

— Combustibilul chiar este pe sfârşite, anunţă pilotul.

— Autostradă la stânga, zise Dixon.

Reacher privi în jos. Nu era cine ştie ce autostradă. Pe o lungime de o mie şase sute de metri, abia dacă erau cinci maşini cu totul, două îndreptându-se spre sud şi trei spre nord. Închise ochii şi-şi imagină hărţile peste care se uitase.

— Nu ar trebui să vedem o autostradă nord-sud, zise el. Suntem prea departe spre vest.

Elicopterul se înclină şi viră spre est, făcând o curbă largă şi rapidă, apoi reveni la orizontală.

— O să trebuiască să aterizez cât de curând, zise pilotul.

— O să aterizezi când o să-ţi spun eu, îi răspunse Reacher.

La nord de munți, aerul era mai bun. Un pic de praf, câteva zone de căldură, dar, în mare, era limpede până la orizont. Foarte departe înaintea lor, o rețea de lumini sclipitoare, intermitente. S-ar fi zis că trebuia să fie Palmdale. Un loc plăcut, după cum auzise Reacher. În plină dezvoltare. Foarte căutat. Prin urmare, costisitor. Prin urmare cineva care ar fi căutat suprafețe întinse și izolate și un preț cât mai bun pe metrul pătrat, s-ar fi ținut departe de el.

— Virează spre sud, zise Reacher. Și ridică-te!

— Ascensiunea consumă combustibil, comentă pilotul.

— Avem nevoie de un unghi mai bun.

Elicopterul urcă încet, câteva zeci de metri. Pilotul stabiliză elicopterul la orizontală și viră făcând un cerc larg, ca și cum ar fi baleiat orizontul cu un far imaginar.

Nu văzură nimic.

Nu aveau nici rețea de telefonie mobilă.

— Mai sus, zise Reacher.

— Nu se poate, zise pilotul. Uită-te la indicatoare.

Reacher găsi indicatorul de combustibil. Acul ajunsese pe roșu, la capăt. Teoretic, rezervoarele erau goale. Închise din nou ochii și își imagină harta. Berenson spusese că Dean i se plânsese că făcea o navetă criminală. Spre Highland Park avea doar două opțiuni. Fie pe Route 138, pe coasta de est a muntelui San Antonio, fie pe Route 2, pe partea de vest, pe lângă observatorul de pe muntele Wilson. Route 2 era, probabil, mai îngustă și mai întortocheată. Și dădea în Autostrada 210 la Glendale. Ceea ce probabil făcea ca naveta să fie și mai criminală decât prin est. N-ar fi avut niciun motiv să o prefere, dacă era întreg la cap. Ceea ce însemna că Dean pornea de undeva de la sud de Palmdale, nu din est sau

sud. Reacher privi înainte şi aşteptă până când ţesătura de lumini îi apăru din nou în faţa ochilor.

— Şi-acum virează o sută optzeci de grade şi ia-o înapoi, zise el.

— Nu mai avem combustibil.

— Fă-o!

Elicopterul viră. Coborî botul şi o luă înainte.

După şaizeci de secunde, o găsiră pe Neagley.

La un kilometru şi şase sute de metri în faţă şi o sută treizeci de metri mai jos, văzură un con de lumină albastră rotindu-se şi pulsând asemenea unui far. S-ar fi zis că Neagley trăsese frâna de mână şi rotea maşina pe un cerc cu raza de trei metri, în acelaşi timp dând fleşuri. Efectul era spectaculos. Fasciculul de lumină tremura, aruncând umbre mişcătoare şi alungindu-se acolo unde nu întâlnea niciun obstacol. Asemenea unui far pe un ţărm stâncos. Apăreau mici ridicături, terase şi viroage, reliefuri spectaculoase. Spre nord, clădiri joase. Linii de înaltă tensiune în est. Către vest, terenul accidentat se continua cu un curs de apă temporar, lat de doisprezece sau treisprezece metri poate, şi adânc de şapte.

— Aterizează acolo, zise Reacher. În şanţ. Şi nu coborî roţile.

— De ce? întrebă pilotul

— Pentru că aşa vreau eu.

Pilotul înclină puţin elicopterul spre vest şi coborî vreo şaptezeci de metri, aliniindu-se pe cursul de apă secat. Pe urmă coborî elicopterul ca şi cum ar fi fost un lift. Se porni o sirenă, anunţând că ateriza fără să coboare trenul de aterizare. Pilotul o ignoră şi continuă manevra. Încetini la şapte metri de pământ, coborî apoi mai lent şi

se aşeză încet pe fundul stâncos al cursului de apă secat. Pietrele trosniră şi metalul scrâşni, iar fundul elicopterului se înclină cu vreo treizeci de centimetri. Reacher văzu pe geam farurile maşinii lui Neagley apropiindu-se de ei printr-o furtună de praf provocată de rotorul elicopterului.

Deodată, se termină combustibilul.

Motoarele se opriră şi rotorul se opri cu o smucitură.

În cabină se lăsă liniştea.

Reacher coborî primul. Găsi drumul dând din mâini ca să risipească norul de praf cald şi îi trimise pe Dixon şi O'Donnell să o întâmpine pe Neagley, după care se întoarse la elicopter.

Deschise uşa cabinei de comandă şi îl privi pe pilot. Individul încă mai era legat de scaun cu centurile de siguranţă. Bătea încet cu unghia în cadranul indicatorului de combustibil.

— Frumoasă aterizare, zise Reacher. Eşti un pilot bun.

— Mulţumesc.

— Chestia aia cu rotaţia, continuă Reacher. Cum ai ţinut uşa deschisă sus acolo. Inteligentă mişcare.

— Aerodinamică elementară.

— Şi, pe urmă, ai avut destulă practică.

Pilotul nu mai zise nimic.

— De patru ori, preciză Reacher. Cel puţin atâta ştiu eu.

Pilotul continua să tacă.

— Oamenii aceia erau prietenii mei, zise Reacher.

— Lamaison mi-a spus că n-aveam încotro şi trebuia să o fac.

— Sau?

— Sau îmi pierdeam slujba.

— Atâta tot? I-ai lăsat să arunce patru ființe omenești vii din elicopterul tău ca să-ți salvezi slujba?

— Sunt plătit să execut instrucțiunile.

— Ai auzit vreodată de Procesul de la Nurmberg? Cu scuza asta, chiar că nu mai scapi.

— Am greșit, știu, zise pilotul.

— Însă de făcut, ai făcut-o.

— Ce puteam să fac?

— O mulțime de chestii, zise Reacher.

Pe urmă, zâmbi. Pilotul se relaxă puțin. Reacher dădu din cap ca și cum l-ar fi amuzat toată situația, se aplecă înainte și-l bătu pe pilot pe obraz. Lăsă mâna pe obrazul lui, mai spre spate, într-un gest prietenesc. Ridică degetul mare spre orbita ochiului, îi apăsă cu arătătorul tâmpla și-și trecu celelalte trei degete în spatele urechii, în păr. Pe urmă îi rupse gâtul cu o singură mișcare, bruscă. După aceea îi dădu capul înainte și înapoi, în stânga și în dreapta, să se asigure că măduva spinării era complet secționată. N-ar fi vrut ca tipul să se trezească paraplegic. N-ar fi vrut ca tipul să se mai trezească vreodată.

Plecă și-l lăsă acolo, prins în centurile de siguranță. Se întoarse după șaptesprezece metri și verifică. Un elicopter pe un curs de apă secat, ușor înclinat, cu trenul de aterizare neescamotat și cu rezervoarele goale. Prăbușit. Pilotul aflat încă la bord, rănit în vremea impactului, un accident nefericit.

Nu perfect, dar rezonabil.

Neagley parcase la treizeci de metri de albia secată, ceea ce însemna cam jumătate din distanța până la ușa lui Dean. Lăsase farurile aprinse pe faza mare. Când ajunse la mașină, Reacher se întoarse și verifică din nou.

Elicopterul era ascuns destul de bine. Vârful rotorului era vizibil, dar foarte puţin. Palele nu se vedeau, fiind aplecate sub propria greutate. Norul de praf ridicat începea să se risipească. Neagley, Dixon şi O'Donnell stăteau laolaltă, formând un grup compact de trei oameni.

— Toată lumea e întreagă? întrebă Reacher.

Dixon şi O'Donnell încuviinţară din cap. Neagley, nu.

— Eşti supărată pe mine? întrebă Reacher.

— Nu chiar, zise ea. Aş fi fost dacă ai fi dat-o în bară.

— Aveam nevoie de tine să te ocupi de destinaţia rachetelor.

— Ştiai deja.

— Aveam nevoie şi de o altă părere. Şi de adresă.

— Ei bine, iată-ne. Nicio rachetă.

— Sunt pe drum încă.

— Sperăm...

— Hai să mergem să facem cunoştinţă cu domnul Dean.

Urcară în Honda Civic şi Neagley conduse treizeci de metri până la uşa lui Dean. Dean le deschise de la prima bătaie. În mod evident, fusese trezit de zgomotul elicopterului şi de luminile farurilor. Nu prea semăna a specialist în rachete. Mai curând, antrenor la un liceu de mâna a treia. Era înalt, cu membrele deşirate şi avea o claie de păr nisipiu. Avea, probabil, în jur de treizeci de ani. Era în picioarele goale, în pantaloni de pijama şi un tricou. Ţinută de noapte. Era aproape miezul nopţii.

— Cine sunteţi, oameni buni? întrebă el.

Reacher îi explică cine erau şi de ce se aflau acolo.

Dean habar n-avea despre ce-i vorbea Reacher.

84

Reacher se aşteptase ca el să nege. Lamaison o avertizase pe Berenson să-şi ţină gura şi, în mod evident, făcuse la fel sau chiar mai mult şi cu Dean. Însă Dean părea sincer.

Individul era descumpănit, nu evaziv.

— Hai să începem cu începutul, zise Reacher. Ştim ce ai făcut cu componentele electronice şi ştim de ce ai fost obligat să procedezi astfel.

Brusc, pe chipul lui Dean se întrezări ceva. La fel ca în cazul lui Margaret Berenson.

— Ştim de ameninţarea la adresa fiicei tale, zise Reacher.

— Care ameninţare?

— Unde este?

— E plecată. Şi mama ei.

— Încă nu s-a terminat şcoala.

— O chestiune urgentă de familie.

— Le-ai trimis de-acasă, zise Reacher. Inteligent din partea ta.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Lamaison este mort, îl anunţă Reacher.

În ochii lui Dean se văzu o sclipire de speranţă, doar o fracţiune de secundă, greu de observat pe întuneric.

— L-am aruncat din elicopter, continuă Reacher.

Dean nu zise nimic.

— Îți place să urmăreşti păsările? Aşteaptă numai o zi, apoi du-te cu maşina doi-trei kilometri spre sud şi urcă-te pe capota maşinii. Doi ulii zburând în cerc înseamnă probabil că este un coiot muşcat de şarpe. Mai mult de doi, înseamnă că este Lamaison. Sau Parker. Sau Lennox. Toți sunt pe-acolo pe undeva.

— Nu te cred.

— Arată-i, Karla, zise Reacher.

Dixon scoase portmoneul pe care-l luase din buzunarul lui Lamaison. Dean i-l luă din mână şi se întoarse spre lumina care ardea în hol. Descărcă tot conținutul în palmă. Permisul de conducere al lui Lamaison, cărțile lui de credit, o legitimație cu fotografie de la New Age, cardul de asigurări sociale.

— Lamaison este mort, zise din nou Reacher.

Dean puse totul la loc în portmoneu şi i-l dădu înapoi lui Dixon.

— Aveți portmoneul lui, zise el. Nu înseamnă că l-ați şi omorât.

— Pot să ți-l arăt pe pilot, îi propuse Reacher. Şi el este mort.

— Abia a aterizat.

— Abia l-am omorât.

— Eşti nebun.

— Iar tu ai scăpat de griji.

Dean nu zise nimic.

— Gândeşte-te pe îndelete, îi propuse Reacher. Obişnuieşte-te cu treaba asta. Însă trebuie să ştim cine vine şi când.

— Nu vine nimeni.

— Trebuie să vină cineva.
— N-a fost niciodată vorba de-aşa ceva.
— Nu?
— Mai spune-mi o dată, zise Dean. Lamaison este mort?
— Mi-a omorât patru prieteni, zise Reacher. Dacă n-ar fi fost mort, e al naibii de sigur că nu aş fi stat aici să-mi irosesc vremea cu tine.

Dean dădu din cap, încet. Începuse să priceapă.

— Dar tot nu ştiu despre ce vorbeşti, zise el. În regulă, am semnat nişte hârtii false, recunosc asta, de şase sute cincizeci de ori, ceea ce este îngrozitor, însă asta e tot ce am făcut. Nu s-a pus niciodată problema ca eu să asamblez unităţile sau să îi arăt altcuiva cum să procedeze.
— Cine mai ştie cum se face asta?
— Nu este dificil. Se montează şi funcţionează. E simplu. Aşa şi trebuie să fie. Soldaţii sunt cei care vor face treaba asta. Fără supărare. Vreau să spun în teren, noaptea, în condiţii de stres.
— Pentru tine e simplu.
— E relativ simplu pentru oricine.
— Soldaţii nu fac niciodată nimic până nu li se arată cum.
— Bineînţeles, li se va face o pregătire.
— Cine le-o va face?
— Vom organiza un curs la Fort Erwin. Presupun că la prima promoţie voi preda eu.
— Lamaison ştia asta?
— Este o practică standard.
— Aşa că te-a prins cu chestia cu prezentarea.

Dean dădu din cap.

— Ba nu. N-a zis nimic de nicio prezentare. Şi ar fi putut. N-aş fi avut cum să-i refuz ceva.

— Nouă ore, spuse Neagley.

— Încă trei sute patruzeci de mii de kilometri pătrați, zise Dixon.

Trei sute patruzeci și cinci, opt sute cincizeci și patru de kilometri pătrați, se gândi Reacher, automat. Numai suprafața care se adăuga era ceva aproape cât California și mai mult de jumătate din Texas. Suprafața unui cerc este *pi* înmulțit cu pătratul razei, și tocmai partea relației matematice ridicată la pătrat dădea o creștere atât de mare.

— Vin aici, zise el. Trebuie să fie așa.

Nu-i răspunse nimeni.

Dean îi conduse înăuntru. Locuința lui era o baracă din beton și lemn. Betonul fusese lăsat descoperit și se fanase, căpătând o patină gălbuie. Lemnul era vopsit maro-închis. Avea un living mare, cu covoare indiene navajo, mobilă veche și un șemineu plin de cenușă, rămasă din iarna trecută. În cameră erau o mulțime de cărți. Peste tot, grămezi de CD-uri. Mai era și o combină cu amplificatoare, cu tuburi de vid și difuzoare conice. În ansamblu, casa era exact visul refugiatului din oraș. Dean se duse să pregătească niște cafea în bucătărie, și Dixon zise:

— Nouă ore și douăzeci și șase de minute.

Neagley și O'Donnell nu înțeleseră nimic, însă Reacher pricepu. Presupunând că în calcul s-ar fi folosit valoarea cu trei zecimale a lui *pi* și o viteză a camionului de optzeci de kilometri pe oră, nouă ore și douăzeci și șase de minute însemnau o potențială arie de căutare de exact un milion, opt sute douăsprezece mii nouă sute nouăzeci și doi de kilometri pătrați.

— Mahmoud este precaut, zise Reacher. N-o să cumpere porcul în sac. Fie că sunt banii lui și nu vrea să-i irosească,

fie că sunt banii altuia şi nu vrea să se aleagă cu gâtul tăiat din cauză că o dă în bară. Vine.

— Dean zice că nu.

— Dean zice că nu i s-a spus dinainte. E o diferență.

Dean se întoarse şi îi servi cu cafea, şi nimeni nu zise nimic un sfert de oră. Pe urmă, Reacher se întoarse spre Dean şi îl întrebă:

— Ți-ai făcut singur instalația electrică aici?

— O parte, zise Dean.

— Mai ai legături din plastic pentru cabluri?

— O mulțime. Afară, în atelier.

— Ar trebui să pleci cu maşina spre nord, zise Reacher. Du-te spre Palmdale, ia micul dejun.

— Acum?

— Acum. Rămâi şi la prânz. Nu te întoarce până după-amiază târziu.

— De ce? Ce-o să se întâmple?

— Nu ştiu. Dar indiferent ce se va întâmpla, este mai bine să nu fii prin preajmă.

Dean rămase nemişcat o clipă. Pe urmă se ridică, îşi luă cheile şi plecă. Auziră motorul pornind. Auziră scrâşnetele roților din față pe pietriş. Pe urmă, zgomotul se estompă şi se făcu din nou linişte.

— Nouă ore şi patruzeci şi şase de minute, repetă Dixon.

Reacher dădu din cap. Cercul avea acum o suprafață de un milion nouă sute patruzeci şi două de mii patru sute nouăzeci şi unu de kilometri pătrați.

— Vine, zise Reacher.

Cercul ajunse la două milioane cinci sute nouă zeci de mii de kilometri pătrați la ora unu şi şaptesprezece minute noaptea. Reacher găsi un atlas într-o bibliotecă

şi trasă o rută probabilă, stabilind astfel că Denver era la optsprezece ore distanță, ceea ce însemna că ora probabilă de întâlnire era şase dimineața. Ideal, din punctul de vedere al lui Mahmoud. Lamaison probabil că-l pusese la curent cu amenințarea la adresa fiicei lui Dean, iar Mahmoud îşi imaginase că era imposibil ca puştoaica să nu fie acasă la ora şase dimineața. Şi, prin urmare, pentru Dean, o piedică în calea uitării vulnerabilității sale. Poate că Mahmoud avea de gând să treacă pe-acolo neanunțat, însă nu exista nicio îndoială că se aştepta să primească ceea ce voia.

Reacher se ridică să facă vreo câțiva paşi, mai întâi înăuntru şi pe urmă pe afară. Proprietatea consta în casă, garaj şi atelierul pe care îl menționase Dean. În afară de asta, nu mai era nimic. Era întuneric beznă, iar Reacher simțea pustietatea vastă şi tăcută. Înăuntru, casa era simplă. Trei dormitoare, o debara, o bucătărie şi livingul. Unul dintre dormitoare era al fetei. Pe o planşetă erau prinse cu pioneze mai multe fotografii printate. Grupuri de adolescente, câte trei sau patru în fiecare fotografie. Puştoaica şi prietenele ei, probabil. Printr-un proces de eliminare, Reacher stabili care fată apărea în toate fotografiile. Fiica lui Dean, presupuse el. Aparatul ei, camera ei. Era o fată înaltă, blondă, având în jur de paisprezece ani probabil, puțin timidă, purtând aparat dentar. Însă într-un an sau doi, devenea spectaculoasă şi aşa putea să rămână încă treizeci de ani, dacă nu se întâmpla nimic rău între timp. Reacher înțelese suferința lui Dean şi îşi dori ca Lamaison să fi urlat ceva mai mult în timpul căderii.

Cei care spun că ora cea mai întunecată a nopții este chiar înaintea zorilor se înşală. Prin definiție, ora cea mai

întunecată este la miezul nopții. Spre cinci dimineața, spre răsărit cerul începu să se lumineze. La cinci și jumătate, vizibilitatea era destul de bună. Reacher mai făcu o plimbare. Dean nu avea niciun vecin. Locuia în mijlocul unei pustietăți de câteva mii de hectare. Vizibilitatea nu era împiedicată de nimic, până la orizont. Teren ars de soare, fără nicio valoare. Stâlpii de înaltă tensiune mergeau pe direcția sud-nord și se pierdeau în zare. Dinspre sud-est venea un drum pietruit. Lung de cel puțin o mie șase sute de metri, poate chiar mai mult. Reacher merse puțin de-a lungul lui și se întoarse să vadă care era imaginea care i se oferea lui Mahmoud la sosire. Elicopterul nu era vizibil. Printr-o întâmplare fericită, un tufiș camufla rotorul. Reacher mută Honda Civic a lui Neagley în spatele garajului și verifică din nou. *Perfect.* Un grup de trei clădiri adormite, joase și prăfuite, aproape pierdute în peisaj. La vreo sută de metri distanță, văzu un fragment de stâncă, aproape plat, aproximativ de dimensiunile și forma unui sicriu. Se duse la el, scoase din buzunar bucata de beton a lui Tony Swan și o puse deasupra, în chip de monument. Se întoarse și intră în atelier. Ușa era descuiată. Înăuntru domnea ordinea și mirosea a ulei de mașină încins de soare. Găsi o tavă cu legături negre din plastic pentru cabluri și luă opt, dintre cele mai lungi. Erau de vreo șaizeci de centimetri lungime, groase și bățoase. Pentru legarea cablurilor groase în canale de cabluri perforate.

Pe urmă se întoarse înăuntru, să aștepte.

Ora șase veni, dar nu și Mahmoud. Acum, cercul avea o suprafață de aproape șase milioane și jumătate de kilometri pătrați. Se făcu și șase și un sfert, șase milioane și șapte sute cincizeci de mii de kilometri pătrați. Șase și jumătate, șapte milioane de kilometri pătrați.

Pe urmă, exact la şase şi treizeci şi două de minute, sună telefonul. Doar o dată, scurt, slab şi înfundat.

— Asta e, zise Reacher. Cineva tocmai a tăiat firele de telefon.

Se duseră la fereastră. Aşteptă. Pe urmă, la vreo opt kilometri sud-est văzu un mic punct alb scânteind în soarele dimineții. Un vehicul care se apropia în viteză, ridicând un nor de praf verzui, luminat de zorii zilei ca un halou.

85

Se depărtară de ferestre şi aşteptară în living, încordaţi şi tăcuţi. Cinci minute mai târziu, auziră scrâşnetul pietrişului sub cauciucuri şi zgomotul înfundat al unui motor Detroit uzat, cu opt cilindri în V. Scrâşnetul încetă, motorul se opri, iar ei auziră frâna de mână trasă. Un minut mai târziu, se auzi o uşă trântită uşor şi scârţâitul paşilor pe pietriş. Şoferul, care făcea câţiva paşi încolo şi-ncoace, căscând şi întinzându-se.

La un minut după asta, auziră o bătaie la uşă.

Reacher aşteptă.

Bătaia se repetă.

Reacher numără până la douăzeci şi o luă pe hol. Deschise uşa. Pe treapta din faţa uşii văzu un bărbat, cu spatele în lumină, iar în spatele lui, parcată, o camionetă acoperită.

Era o camionetă U-Haul închiriată, alb cu roşu, cu centrul de greutate prea ridicat, cam mătăhăloasă.

Reacher avu senzaţia că o mai văzuse. Pe bărbat nu-l mai văzuse, în schimb, niciodată. De înălţime medie, greutate medie, îmbrăcat într-un costum scump, dar cam şifonat. În jur de patruzeci de ani. Părul negru, lucios,

frumos tuns; genul de piele arămie şi trăsături regulate care l-ar fi putut da în vileag că este indian, pakistanez, iranian, sirian, libanez, algerian ori chiar israelian sau italian.

La rândul lui, Azhari Mahmoud văzu un uriaş alb, deşirat. Înalt de doi metri, o sută zece kilograme, poate o sută douăzeci, ras pe cap, încheieturi pe măsură, mâini cât lopeţile, îmbrăcat în doc gri şi purtând ghete de muncă. *Un savant nebun*, îşi zise el. *În mediul lui natural, într-o baracă în mijlocul deşertului.*

— Edward Dean? întrebă el.

— Da, zise Reacher. Cine eşti?

— Observ că aici nu prea e reţea de telefonie mobilă.

— Şi?

— Şi în consecinţă mi-am luat libertatea să tai firele de telefon la vreo şaisprezece kilometri de-aici.

— Cine eşti?

— Numele meu nu are nicio importanţă. Sunt prieten cu Allen Lamaison. Asta e tot ce trebuie să ştii tu. Trebuie să mă serveşti cu aceeaşi curtoazie pe care i-ai arăta-o şi lui.

— Nu îi arăt nicio curtoazie lui Allen Lamaison, zise Reacher. Aşa că şterge-o.

Mahmoud dădu din cap.

— Dă-mi voie să mă exprim altfel. Ameninţarea lui Lamaison este în continuare în vigoare. Iar astăzi va fi pusă în aplicare de mine, nu de el.

— Ameninţare? zise Reacher.

— În privinţa fetei tale.

Reacher nu zise nimic.

— O să-mi arăţi cum se armează Little Wing, continuă Mahmoud.

Reacher aruncă o privire spre camionetă.

— Nu pot, zise el. Nu ai decât partea electronică.

— Rachetele sunt pe drum, precizā Mahmoud. Sosesc aici cât de curând.

— Unde ai de gând să le foloseşti?

— Ici şi colo.

— În Statele Unite?

— Este un mediu care oferă o mulțime de ținte.

— Lamaison a zis ceva de Caşmir.

— S-ar putea să le trimitem câteva unități şi unor prieteni deosebiți.

— Adică, sunteți mai mulți?

— Suntem o organizație mai mare.

— N-o fac.

— Ba o s-o faci. Cum ai mai făcut-o. Din acelaşi motiv.

Reacher făcu o pauză scurtă şi îi zise:

— Intră.

Se dădu într-o parte. Mahmoud era obişnuit cu politețea, aşa că se strecură pe lângă el şi intră pe hol. Reacher îl lovi puternic în ceafă şi-l trimise împleticindu-se în uşa livingului, de după care apăru Frances Neagley, care îl culcă la pământ cu o lovitură directă în bărbie. Într-un minut, îl legară fedeleş pe pardoseala holului, cu conector de cabluri răsucit în opt, cu care îi legară mâna stângă de glezna dreaptă şi un altul cu care îi legară mâna dreaptă de glezna stângă. Conectorii erau strânşi bine, iar în jurul lor carnea începuse deja să se umfle. Lui Mahmoud îi curgea sânge din gură şi gemea. Reacher îl lovi într-o parte şi-i spuse să tacă. Pe urmă intră în living şi aşteptă camionul din Denver.

Transportul din Denver sosi într-un camion mare, alb, cu optsprezece roți. Şoferul fu şi el legat alături de

Mahmoud, la un minut după ce coborî din cabină. Pe urmă, Reacher îl târî pe Mahmoud afară din casă și-l lăsă în soare, alături de camioneta sa. În ochii lui Mahmoud se citea spaima. Știa ce-l aștepta. Reacher își imagină că ar fi preferat să moară, și de aceea îl lăsă în viață. O'Donnell îl trase afară pe șofer și-l lăsă lângă camionul lui. Se opriră toți o clipă și se uitară în jur pentru ultima oară, apoi se înghesuiră în Honda Civic a lui Neagley și o luară spre sud, în goană. Imediat ce avură acoperire, opriră, iar Neagley își sună cunoștința de la Pentagon. Ora șapte pe Coasta de Vest, ora zece pe Coasta de Est. Îi spuse unde să caute și ce avea să găsească. Pe urmă, merseră mai departe. Reacher se uită pe geamul din spate și, înainte să treacă munții, văzu un întreg escadron de elicoptere, la orizont, îndreptându-se către vest. Elicoptere Bell AH-1 de la vreo bază a Securității Naționale din apropiere, își imagină el. Cerul era plin de ele.

După ce trecură munții, vorbiră despre bani. Neagley îi dădu lui Dixon instrumentele financiare și diamantele, căzând cu toții de acord ca ea să le ducă la New York și să le transforme în bani gheață. În primul rând, trebuia acoperită suma cheltuită de Neagley, apoi aveau să constituie un fond pentru Angela și Charlie Franz, pentru Tammy Orozco și cei trei copii ai ei și pentru Milena, prietena lui Sánchez; iar în al treilea rând, trebuia să facă o donație în beneficiul organizației *Oamenii, prietenii animalelor*, în memoria câinelui lui Tony Swan, Maisi.

După care, lucrurile deveniră stânjenitoare. Neagley stătea bine cu banii, însă Reacher simți că Dixon și O'Donnell aveau probleme. Aveau probleme și erau tentați de o anume idee, însă nu le venea să întrebe. Așa că

deschise el discuția, spuse că era falit și sugeră să ia ei ce rămânea și să împartă la patru, în chip de răsplată. Toți au fost de acord.

Pe urmă, nu mai discutară prea mult. Lamaison se dusese, Mahmoud fusese prins, dar nimeni nu înviase. Iar Reacher ajunse să-și pună marea întrebare: dacă mașina oprită pe autostradă nu i-ar fi întârziat sosirea la spital, s-ar fi descurcat mai bine decât Dixon sau O'Donnell? Decât Swan, Franz, Sánchez sau Orozco? Poate că și ceilalți își puneau aceeași întrebare în privința lui. Adevărul era că nici el nu știa răspunsul și nu-i plăcea deloc acest lucru.

Două ore mai târziu erau la LAX. Abandonaseră Honda Civic pe o bandă de urgență și se depărtaseră de ea, îndreptându-se către terminale diferite și companii aeriene diferite. Înainte să se despartă, se opriră pe trotuar, bătură pumnii pentru ultima oară, își spuseră la revedere și își promiseră ca despărțirea să fie doar temporară. Neagley se îndreptă către compania American. Dixon către America West. O'Donnell căută United. Reacher rămase în soarele puternic, în timp ce în jurul lui roiau o mulțime de călători agitați, și îi urmări plecând.

Reacher plecă din California cu aproape două mii de dolari în buzunar, de la traficanții din spatele Muzeului de Ceară, de la Saropian din Las Vegas și de la cei doi indivizi de la fabrica New Age din Highland Park. Ca urmare, timp de aproape patru săptămâni a avut ce să cheltuie. În cele din urmă, se opri în fața unui bancomat aflat în autogara din Santa Fe, New Mexico. Ca întotdeauna,

ceru un extras de cont şi apoi verifică să vadă dacă se potriveau calculele băncii cu ale sale.

Pentru a doua oară în viață, nu se potriveau.

Aparatul îi spuse că în contul său erau cu peste o sută de mii de dolari mai mulți decât se aştepta. Exact o sută unsprezece mii opt sute douăzeci şi doi de dolari şi optsprezece cenți, după calculul său mintal.

111 822,18.

Dixon, evident. Prada de război.

La început, se simți dezamăgit. Nu din cauza sumei. De multă vreme nu mai văzuse aşa de mulți bani. Se simți dezamăgit de el însuşi, pentru că nu sesiza niciun mesaj în numărul acela. Era sigur că Dixon ar fi rotunjit totalul cu câțiva dolari în plus sau în minus, ca să-i aducă un zâmbet pe chip. Însă nu înțelegea. Nu era un număr prim. Niciun număr par mai mare de doi nu poate să fie prim. Avea sute de factori. Inversul lui era plictisitor. Rădăcina pătrată era un lung şir de cifre amestecate. Rădăcina cubică arăta şi mai rău.

111 822,18.

Pe urmă se simți dezamăgit de Dixon. Cu cât se gândea mai mult la el, cu cât îl analiza mai mult, cu atât se şi convingea mai mult că era un număr plictisitor.

Dixon nu intrase în joc.

Îl dezamăgise.

Poate.

Sau poate că nu.

Apăsă butonul pentru printarea extrasului de cont. Dintr-o fantă a aparatului apăru o fâşie lungă de hârtie. Tipărite şters, ultimele lui trei tranzacții. Depozitul inițial făcut de Neagley la Chicago era primul pe listă. Pe rândul doi venea o retragere de cincizeci de dolari la autogara

din Portland, Oregon. Iar apoi, chitanța din Portland la LAX, de la începutul poveștii. Pe rândul al patrulea, un nou depozit, în sumă totală de o sută una mii dolari, opt sute zece și optsprezece cenți.

Pe rândul al cincilea, în aceeași zi, un alt depozit, în sumă de fix zece mii doisprezece dolari.

101 810,18.

10 012.

Zâmbi. La urma urmelor, Dixon intrase în joc. Și se implicase total. Primul depozit era 10-18, repetat pentru a accentua mesajul. Codul radio al Poliției Militare pentru *misiune îndeplinită*, de două ori. 10-18, 10-18. Ea și O'Donnell, salvați. Sau Lamaison și Mahmoud, înfrânți. Sau ambele. *Drăguț, Karla,* își spuse el.

Al doilea depozit era codul ei poștal: 10012. Greenwich Village. Unde locuia. O referință geografică.

Un indiciu.

Cânva, îl întrebase: *Ai avea chef să treci totuși prin New York?*

Zâmbi din nou, făcu ghem fâșia de hârtie și o aruncă la gunoi. Scoase o sută de dolari din aparat, intră în autogară și cumpără un bilet la primul autobuz pe care îi căzu privirea. Habar n-avea în ce direcție.

Îi răspunsese: *Nu-mi fac niciodată planuri, Karla.*

LEE CHILD
Urmărit
CONNECTION

Urmărit

Autor: Lee Child
Titlul original: A Wanted Man
Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Jack Reacher, fost ofițer în poliția militară a Statelor Unite, e pus din nou în fața unui caz complicat. Plănuind să ajungă în Virginia, în căutarea unei femei pe care nu a văzut-o niciodată, face autostopul. În mașina care se oprește sunt doi bărbați și o femeie ce pare extrem de îngrijorată. Din atitudinea lor, Reacher începe să suspecteze că ascund ceva.

FBI-ul lansează un apel de urmărire generală pentru că în zonă a avut loc o crimă și o persoană a fost răpită. Oare însoțitorii de drum ai lui Reacher sunt implicați în această poveste? Iar fostul ofițer din poliția militară e doar o momeală?

Alături de Julia Sorenson, agent FBI, Reacher pornește o anchetă pe cont propriu și se trezește prins într-o conspirație uriașă, în care nimic nu e ceea ce pare și nimeni nu spune adevărul.

LEE CHILD

Să nu te intorci niciodată!

Să nu te întorci niciodată!

Autor: Lee Child
Titlul original: Never Go Back
Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Ofițerul în retragere Jack Reacher se întoarce la baza militară pe care a condus-o în urmă cu 16 ani ca s-o cunoască pe Susan Turner, actualul comandant. Acolo află că femeia tocmai a fost acuzată de corupție şi că el însuşi ar putea fi judecat pentru un abuz în serviciu de care nu-şi aminteşte şi pentru o presupusă paternitate.

Îmbinând o intrigă complicată şi o cursă palpitantă pentru justiție şi aflarea adevărului, Lee Child îl pune la încercare pe Reacher — şi îl face să se întrebe cine este, ce a făcut şi cum va arăta viața sa în viitor.

Bun venit în lumea lui Jack Reacher: mereu în alertă, el se află de fiecare dată în locul nepotrivit la momentul potrivit... Child a creat un personaj emblematic pe care alți autori de thriller îl invidiază. Irezistibil şi consistent, *Să nu te întorci niciodată!* este unul dintre cele mai bune romane ale lui Lee Child. — *Associated Press*

Tipar: ARTPRINT
Email:office@artprint.ro
Tel. 021.336.36.33

Lee Child (pseudonimul lui **Jim Grant**) a urmat același liceu unde a studiat și J.R.R. Tolkien și a făcut studii în Drept la Sheffield. A intrat apoi în televiziune, unde a fost director de imagine timp de 18 ani.

Killing Floor (Capcana Margrave), prima carte din seria Jack Reacher (ajunsă la 20 de titluri), s-a bucurat de un succes uriaș încă de la apariție. Personajul lui Lee Child este un fost ofițer din poliția militară a Armatei Statelor Unite care cutreieră țara având slujbe dintre cele mai ciudate și investigând cazuri dubioase și complicate.

Versiunea cinematografică a seriei, Jack Reacher, a fost lansată în decembrie 2012, avându-l pe Tom Cruise în rolul principal.

La Editura Trei, de același autor, au apărut Personal, Urmărit și Să nu te întorci niciodată!.

LEE CHILD

CRIME

Pentru Jack Reacher, evenimentele din 11 septembrie 2001 au adus o schimbare practică a stilului de viață. Pe lângă periuța de dinți pliabilă, acum poartă asupra lui și o carte de identitate cu fotografie. Totuși, nimeni nu-i poate da de urmă. Așa că, atunci când un membru al fostei sale unități militare găsește o cale de a-i transmite un mesaj, Reacher știe că e vorba de ceva foarte serios: Vreau să aduni laolaltă vechea unitate.

Nu te încurci cu investigatorii speciali. Întotdeauna se apără unul pe celălalt. Acum unul dintre ei e mort în deșertul californian. Iar ceilalți șase sunt de negăsit.

Nu te încurci cu Jack Reacher. Vechii lui camarazi sunt în mare încurcătură, iar el n-are de gând să stea cu mâinile-n sân.

Nici acum, nici altă dată.

TREI